

ФРАНК ТІЛЬЄ

ПАЗЛ

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

Франк Тільє

ПАЗЛ

Роман

Видавництво «Фабула»

2020

Оригінальна назва роману: Puzzle

Published originally under the title
“Puzzle”

2013, Fleuve Editions, département
d’Univers Poche, Paris

О. Колеснікова, пер. з фр., 2020

© «Фабула», макет, 2020

© Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-09-6490-8 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина даної книжки не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Електронна версія створена за виданням:

Тільє Франк

Т39 Пазл. Роман / пер. з фр. О. Колеснікова. — Харків : Вид-во «Ранок» : Фабула, 2020. — 400 с.

ISBN 978-617-09-6428-1

Ілан і Хлоя — гравці із досвідом, у яких позаду чимало успішно пройдених квестів. Та цього разу на них і ще шістьох учасників чекає «Параноя» — напівмістична гра, до

якої спробуй ще втрапити. Гонитва за призовими 300 000 євро відбудуватиметься у будівлі покинутої - лікарні для душевнохворих. Доволі швидко ігровий простір перетвориться на жахливу реальність. Повна картина залишиться неясною до самого останнього фрагмента. Ну що ж — на те він і пазл.

Захопливе, моторошне, добротне читиво з геть несподіваним фіналом від визнаного майстра жанру трилера Франка Тільє.

УДК 82-311.4

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176

Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо- і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх

виготовлення і відтворення.
Кримінальне переслідування також
відбувається згідно з відповідними
законами країн, де зафіксовано
незаконне відтворення (поширення)
творів.

Книга містить криптографічний
захист, що дозволяє визначити, хто є
джерелом незаконного
розповсюдження (відтворення)
творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою
поставитеся до інтелектуальної праці
інших і ще раз Вам вдячні!

А коли від давнього минулого не залишається нічого, коли люди повмирали, а речі зруйнувалися, тоді лише запах і смак — тендітніші, але більш живучі, більш нематеріальні, стійкі, незрадливі — залишаються ще надовго, наче душі, нагадують про себе, чекають, сподіваються, на руїнах усього іншого невтомно продовжують нести на собі, на своїх ледь вловимих краплинках, величезну брилу спогадів.

Марсель Пруст «На Сваннову сторону»

1

Уся команда медиків, які супроводжували Люку Шардона, зібралася навколо його ліжка. Коли він прокинувся, з його голови познімали електроди електроенцефалографа. Електрокардіограма та різні прилади, що були досі під'єднані до його тіла, свідчили про абсолютно стабільний стан.

Пацієнт, прив'язаний ременями за зап'ястя та гомілки, продемонстрував своє невдоволення.

— Я говоритиму лише з моїм психіатром. Усі решта — вийдіть, будь ласка.

Лікарняна палата швидко спорожніла. Люка Шардон спробував підняти голову, але не зміг.

— Не намагайтесь,— сказала йому Санді Клеор.— Дослідження було тривалим і складним, вашим м'язам знадобиться не один день на відновлення. Можливо, навіть кілька тижнів.

Психіатр сіла на край ліжка і прибрала пасмо каштанового волосся, яке закривало очі пацієнта. Цього разу ця вродлива жінка з коротким темним волоссям, якій було від сили тридцять років, була одягнена в цивільне, позбувшись свого надто офіційного білого халата. Ця державна лікарня була розташована за якусь сотню

кілометрів від відділення важко хворих, де вона працювала.

— Ви чудово знаєте, що ми не можемо вчинити інакше, Люко.

— Завжди можна вчинити інакше.

— Як ви почуваетесь?

Молодий чоловік повернув голову до єдиного вікна в палаті. Небо було затягнуте, грізне. Його очі знову зустрілися з яскраво-блакитними очима лікарки.

— Скільки часу ви намагалися вилікувати мене до мого прибуття сюди, лікарю Клеор?

— Ви цього не пам'ятаєте?

— Як я можу це пам'ятати? Хіба я не божевільний? Божевільному складно мати уявлення про дійсність і про час, хіба ні?

Клеор відповіла не одразу. Цього разу мовлення пацієнта здавалося їй абсолютно чітким і зв'язним. І не агресивним.

— Чотири місяці. Ви провели у відділенні чотири місяці... на даний момент.

— І ви вважали електрошок справді необхідним? Ви усвідомлюєте, якого болю ви мені завдавали упродовж усіх цих тижнів? Ви знаєте, як це — отримувати в організм сотні вольт? Відчуття, наче очі от-от вилізуть з орбіт, а всі вени от-от вибухнуть. Справді. Потрібно, щоб ви якось спробували, і ви зрозумієте. Психіатри повинні завжди тестувати свої методи лікування на собі, перш ніж піддавати їм інших.

Санді Клеор мигцем поглянула на ремені, що знерухомлювали зап'ястя пацієнта. Він був здатен напасти за долю секунди. Він уже не раз це

робив. Психоз — страшне, руйнівне захворювання. Хворі, уражені ним, страждають від потужних галюцинацій, безумних ідей і більшість часу живуть у паралельній реальності, що дуже ускладнювало будь-яку форму лікування. Тим більше що Люка Шардон, параноїк навіть у миті ясності розуму, будь-яку спробу турботи або наближення персоналу сприймав як переслідування або змову проти нього.

— Завдяки електротерапії деякі спогади спливли на поверхню. Ваша пам'ять відкрилась вашому минулому. Це допомогло вам, хай би що ви про це думали.

— Припиніть, лікарю! Ви лише посилили мій страх і страждання. Ви думали, що лікуєте мене, але тільки поглибили проблеми.

*Пищання електрокардіографа
шаленіло. Тепер серце билося зі
швидкістю 120 ударів за хвилину.
Молодий чоловік подивився на
катетер від крапельниці
у передпліччі і спокійно видихнув.*

*— Ви багато разів говорили,
просто в цій палаті, з цим великим
любителем люльки доктором Полем
Гамб'є, коли думали, що
я «відсутній». Вам відомо, що ваші
слова ледь не робили мене з кожним
днем трохи божевільнішим?*

— Визнаю, мені складно зрозуміти.

*— Розкажіть мені про Сесіль Жанну.
Як вона? Досі бачить мерців, що
бродять слідом за нею?*

— Так. Мерці досі там, поруч неї.

*— І досі роздирає на собі шкіру, коли
ви знімаєте з неї гамівну сорочку?*

— На жаль, їй не набагато краще.

— Їй ніколи не стане краще. Мерці, яких вона постійно бачить, переслідуватимуть її, доки вона лишатиметься ув'язненою у вашій лікарні.— Він зітхнув.— Дуже шкода. Вродлива жінка. У неї таке красиве чорне волосся, що спадає аж до пояса. Я завжди любив дивитися на нього, торкатися його. Знаєте, Сесіль Жанна — це людина, яка багато значить для мене.

— Так, знаю.

Його погляд став відсутнім, перш ніж він знову звернувся до співрозмовниці.

— Поки я був прикутий до цієї лікарняної койки, дещо сталося, лікарю Клеор. Дещо, що, на мою думку, може неслабо поставити під сумнів ваші варварські практики.

Психіатр не розуміла, до чого він веде, але не дозволяла собі вийти з рівноваги, вона звикла до подібної поведінки та агресивних висловлювань.

— Якщо у вас є диво-засіб, то я вас слухаю,— обмежилась вона такою відповіддю.

— Спочатку в мене є питання. Ви — блискучий психіатр. Чи вважаєте ви, що свідомість здатна сама себевилікувати? Очиститись від власної гнилі без зовнішнього втручання, без медикаментів, без лікарів? Знаєте, як оті садна, які ми в дитинстві набиваємо на колінах і які, навіть без антисептика, зрештою зникають самі.

Вона похитала головою.

— Одужувати — означає йти назустріч частині самого себе, тій частині, що була навмисно

замаскована свідомістю. Більшість часу пацієнти не здатні самотійно йти на цю зустріч, тому що хвороба стає на заваді. Ми, психіатри, тут саме для того, щоб допомогти їм зруйнувати ці перешкоди.

Молодий чоловік чекав, коли вона на нього подивиться, він хотів, щоб вона в повній мірі усвідомила його слова.

— Я знаю правду. Я точно знаю, що сталося того дня, 22 грудня, лікарю. Я знаю, хто вбивця цих восьми гравців. Я бачу його обличчя, як зараз бачу вас.

Санді Клеор стрепенулась. Її пацієнт ще ніколи не говорив таких слів. Для нього вона зазвичай була лише переслідувачкою, частиною змови, метою якої було знищити його. Вона намагалась зберігати нейтральний тон, але в ній кипіло хвилювання.

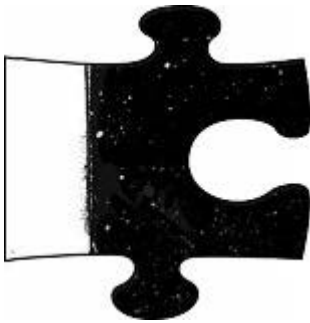
— *І хто ж він? Що саме ви знаєте про день 22 грудня?*

Люка Шардон подивився на годинник над телевізором.

— *Тоді виймайте свій маленький сірий диктофон, лікарю, ну, той, якому ви довіряєте усі ваші нікчемні умовиводи та оцінки.*

— *Я лишила його у відділенні.*

— *Як вчасно. Вирушайте, поки не пішов сніг, поверніться до палати, яку я займав, перш ніж потрапити сюди. Я там децю сховав, усередині одного з металевих прутів від ліжка. Я б хотів, щоб ви привезли це разом з вашим диктофоном, це справді того варте. І сподіваюсь, що у вас удосталь часу. Адже історія, яку я збираюсь розповісти, перевершує усі ваші очікування.*

2

22 грудня

Того ранку у серці Альп було морозно і сухо. Погода кусюча, але ідеальна для того, аби взути снігоступи і вирушити на прогулянку, що й збирався зробити старший сержант П'єр Боніфас, якби не цей жахливий терміновий виклик. На іншому кінці дроту екскурсовод ледве міг говорити, досі шокований своєю знахідкою.

Гелікоптер національної жандармерії, що віз Боніфаса та його напарника, тепер пролітав над листяним лісом. Попереду перші промені сонця загравали з горами, їхні шовковисті кінчики губилися в безмежності, аж до Швейцарії з одного краю та до Італії з іншого. За свою двадцятидворічну кар'єру Боніфас ніколи не втомлювався від цього видовища, щодня інакшого і так само витонченого, як кольори на палітрі художника. Проте того ранку він майже не звертав на нього уваги. Його думки блукали деінде.

Біло-синій гелікоптер пролетів над озером і приземлився на маленькій галявині на висоті понад тисячу чотириста метрів над рівнем моря. Рух гвинтів здійняв хмарки снігу. Згорбившись і сховавши носи у коміри темно-синіх парок, зі снігоступами в руках, двоє офіцерів побігли до чоловіка, одягнутого в теплий лижний костюм. Вони

привіталися, взули снігоступи та швидко пішли.

— Ви ні до чого не торкались? — запитав Боніфас.

Гід повертався назад тим самим шляхом, йдучи власними слідами. Це був міцний широкоплечий здоровань, у якого один крок був як два кроки Боніфаса. На щастя, ця ділянка лісу була відносно рівною, посередині між долиною та пагорбами, які простягалися зигзагами до вершин.

— Ні. Я одразу зателефонував до жандармерії.

— Ви вчинили правильно. Тепер розкажіть нам детальніше, що сталося.

Удалині пілот гелікоптера заглушив мотор, повернувши горам їхню білосніжну тишу. Ліс густішав, стовбури навколо них стояли

настільки щільно, що світло просочувалось крізь листя, наче золоті блискітки. Цього зимового ранку уся природа, здавалося, затамувала подих.

— Коли вийдемо до стежки, побачимо гірський притулок Гранд-Масиву — стару будівлю, яка тепер належить місту. Це місце для перепочинку, без водопостачання, без опалення, де можуть переночувати, сховавшись від негоди, з десятком мандрівників. Він розташований посеред острівця на озері.

— Знаю,— сказав Боніфас.— Колись мені довелось бувати тут з родиною, давненько це було. Неймовірна місцина.

Гід проторював собі шлях у чагарнику.

— Так, неймовірна, можна й так сказати... Минулого тижня мандрівники повідомили в службу туризму про протікання даху. Учора вранці я приніс деякі інструменти, там треба було залатати дірку і зацементувати черепицю. Сьогодні покрівельник мав закінчити ремонт.

Боніфас та його підлеглий дихали дедалі важче. Лютий холод стискав горло, а гід рухався вперед так само швидко. Здавалося, цей чоловік зроблений із граніту.

— Притулок заповнений круглий рік, навіть зараз, у період складних погодних умов. Мандрівники приходять, і якщо тут уже немає місця, то вирушають до іншого, платного притулку, розташованого трохи вище.

Троє людей пригинались, розсували рукавицями гілки, обважені кристалами льоду. Ця білизна

довкола створювала сюрреалістичні декорації. Природа демонструвала свої найрозкішніші прикраси, але в цій частині гірського масиву залишалась небезпечною, спонукаючи не втрачати пильність ані на мить.

— Перш ніж температура впала, майже до півночі йшов сніг. Коли я приїхав до притулку сьогодні вранці, то одразу зрозумів, що щось не так, бо в снігу навколо притулку не було жодного сліду від снігоступів. Однак напередодні прибули люди, і це означало...

— Що ніхто не виходив.

Через кілька хвилин чоловіки вийшли з листяного лісу. Знову з'явилось світло, що сліпило, відбиваючись від вершин. Боніфас надів сонцезахисні окуляри. Відсутність хмар обіцяла чудовий день. Жандарм шкодував, що він зараз тут, тим паче в неділю.

Опинившись першим на місці злочину, він знав, що доведеться готувати звіти і заповнювати безліч папірців.

Озеро з островом було нижче, досі в крижаній тіні гір. Гід продовжував розповідати:

— Скрізь була кров. На ліжках, на стінах, на підлозі. Я побачив щонайменше три тіла, ліворуч від входу. Майже всі спали одягнені і взуті в лижні черевики — настільки холодно було вночі. На них напали зі спини, їх наче... їх наче пронизав град. Я не заходив усередину. Я побіг і почав телефонувати всім. І забув на вулиці свою сумку.

Він зупинився і подивися на Боніфаса.

— Звісно, тікати було тупо. Я мав перевірити, чи хтось іще був живий.

— Ви вчинили правильно. Принаймні місце злочину не чіпали, це головне.

Боніфас економив слова, зосередившись на небезпечному спуску. Хо́да на снігоступах вимагала техніки та уважності. Вони доволі швидко досягли озера і моста, що дозволяв дістатися острова. Пройшовши кілька хвилин невеликим лісом, вони нарешті дійшли до чималої кам'яної будівлі, поряд з якою лежала велика сумка гіда. Жандарм різко спинився, прикутий поглядом до землі. Інстинктивно розстібнув кобуру на поясі.

— Ці сліди кроків...

Окрім слідів гіда, залишених годину чи дві тому, від укриття вели ще одні сліди. Вони звертали праворуч і заходили за будівлю. Людина, що їх лишила, перед тим вступила в кров.

— Їх тут не було,— сказав гід.

— Точно?

— Точно. Вранці сніг був недоторканий, абсолютно чистий після ночі.

Вони замовкли. Старший сержант уважно роздивлявся навколо. Невже гід прийшов саме тієї миті, коли вбивця щойно скоїв злочин і готувався тікати? Йому було страшно уявити, що б сталося, якби їхній супутник увійшов до притулку.

Швидким рухом він зняв снігоступи, увіткнув їх у сніг, скинув рукавиці. Тепер кожен міцно стискав у руках свій «Зіг Зауер». Жандарм знаком показав колезі йти по слідах, а сам рушив до вхідних дверей, які лишались прочиненими. Він штовхнув їх ліктем, цілячись зброєю перед собою.

Боніфас повільно зняв сонцезахисні окуляри. За своє життя він уже бачив

з десятків місць злочину, але одразу зрозумів, що це закарбується в його пам'яті до кінця його днів.

Ступивши кілька кроків усередину, він нарахував п'ять тіл праворуч, потім ще три ліворуч. Декого, досі загорнених у спальні мішки і повернутих обличчям до стіни, смерть застала уві сні. Інші — на підлозі, одягнені та взуті, намагались учепитися в ніжку ліжка. Один з них, абсолютно голий, важив, мабуть, близько ста тридцяти кілограмів й, очевидно, не зміг захиститися.

Боніфас сховав підборіддя у комір парки, щоб залишати у приміщенні якомога менше своїх біологічних слідів. Він обережно наблизився до нерухомих тіл, що лежали спиною до нього, щоб упевнитись, що серед них ніхто не вижив.

Мертві. Усі мертві.

Жандарм уже уявляв вісім тіл, що лежать в ряд на столах у патологоанатома. Він уявляв обличчя рідних, яким потрібно буде повідомити цю звістку. Що цікаво, тієї миті у нього виникло бажання зателефонувати дружині і сказати їй, як сильно він її кохає.

У нього під ногами лежала дівчина, якій, напевно, не було й тридцяти. Вона дивилася у стелю широко розплющеними очима, розкинувши руки, наче віддавалась небу. Її теж не пощадили.

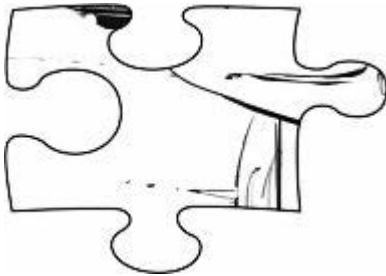
Випроставшись, Боніфас помітив закривавлену викрутку з оранжевим руків'ям, що лежала біля плінтуса, поряд з ящиком з інструментами. Мабуть, це і було знаряддя вбивства, яким убивця бив своїх жертв у шию, в груди, в спину. У всіх без винятку мандрівників були колоті рани в різних частинах тіла.

Ці п'ятеро чоловіків і три жінки заснули поруч із вбивцею, якщо вірити відсутності слідів, що вели б у напрямку до притулку.

Раптом надворі почувся крик. Його напарник кричав: «Не рухатись! Не рухатись!»

У стані максимальної напруги Боніфас кинувся надвір, знаком показав гідую лишатися на місці й оббіг будівлю. Навколо на снігу починало відблискувати сонце, а гори простягали свої гранітні брили до неба, ніби для того, щоб захистити цих чоловіків, які виявили абсолютний жах. Жандарм побачив свого напарника, що тримав на мушці закривавленого чоловіка. Тепло одягнений, у шапці, натягнутій на лоб, він сидів, спершись на стіну, підтягнувши коліна до тулуба. Він підняв вологі від сліз очі на жандармів і спитав моторошно нейтральним тоном:

— Мене звати Люка Шардон, я не зробив нічого поганого. Лише скажіть мені: звідки вся ця кров? І що я роблю тут, посеред гір? Я нічого не пам'ятаю.

3

Чотири місяці по тому

Молодий чоловік сидів на краю ліжка, склавши руки на грудях.

- Що означає «ІЛ АН 2-10-7»?
- Відчепись від мене з цим питанням раз і назавжди. Доброї ночі.
- Щодо доброї — не певен. Вона буде радше довгою.
- Що ти маєш на увазі?

— О, нічого. Нічого такого. Доброї ночі від хлопця з палати 27.

Санітар зібрався зачинити двері.

— Алексіс Монтень? — покликав молодий чоловік.

— Що?

— Ти єдиний, окрім Сесіль Жанни, хто мені тут подобався. Єдиний, хто не бажав мені зла.

— Ніхто не бажає тобі зла. Ти тут чотири місяці, і тобі вже пора затямити це.

Крупна постать санітара нарешті зникла. Почувши, що двері зачинилися, пацієнт розвернувся до ліжка, стягнув з нього простирadlo і розстелив його на лінолеумі, яким була вкрита підлога в палаті.

— Сім, вісім, дев'ять...

Ніхто ніколи не міг пояснити йому, що означав синій напис, вишитий у верхньому лівому кутку простирадла:

«ІЛ АН 2-10-7». Медики знали силу-силенну складних слів, були здатні оперувати науковими фразами, але впадали в ступор перед дурнувтим написом на тканині. Може, це таємний код? Чарівна комбінація, здатна відімкнути двері цієї лікарні? Це тривожило його всі ці місяці, і тепер, врешті-решт, він помре, так і не дізнавшись цього.

Він обережно відірвав шматок простирадла, на якому містився цей напис, і запхав його всередину одного з прутів ліжка, який він розхитував тижнями. Можливо, наступному пацієнтові, що незабаром займе цю палату, пощастить його зрозуміти, якщо тому, звісно, спаде на думку витягти прут і зазирнути всередину.

За довгий час йому вдалося відкрутити ліжко від підлоги. Здіймаючи якомога менше шуму, він поставив його у вертикальне положення і спер об стіну. Потім скрутив простирадло так туго, як тільки міг, і, ставши на стілець, прив'язав його до верхніх металевих прутів.

— Сто вісім, сто дев'ять, сто десять...

Він востаннє перевірів крізь крихітне віконце в дверях, чи ніхто не йде. До першого обходу у нього було близько трьохсот секунд, щоб діяти. Він накинув на голову наволочку. Існував ризик, що буде складно, але він подумки репетирував цю сцену сотні разів: йому вдасться.

Навколо була сіра, нейтральна, сувора палата. Єдиною річчю, яку йому дозволили мати, була колода гадальних карт Таро, що лежала на

нічному столику. Сесіль Жанна зналася на них, вона стверджувала, що читає по картах майбутнє, і напрокувувала йому «непевну» долю. Йому подобалось намагатися вгадати карти, перш ніж перевернути їх. Одна з небагатьох розваг тут і, без сумніву, одна з найгірших, які тільки могли існувати. Як вижити в цьому місці, яке щохвилини робить тебе ще божевільнішим?

Незважаючи на наволочку на голові, що закривала видимість, він перевернув карту Таро і кинув її на підлогу.

Крізь тканину він побачив, що це карта «Повішеник». Сесіль Жанна вже тлумачила її: карта говорить нам, що не все в наших руках й іноді слід підкоритися долі. Він не збирався коритися долі. Він боявся лише одного — що чекає на нього по той бік, після смерті. Спочатку буде чистилище: місце, яке він уявляв

крижаним, моторошним,
з маленькими камерами, в яких
кожен замкнений очікує Суду. Цей
обов'язковий перехід лякав його
понад усе.

Залізши на стілець, він спокійно
обмотав простирadlo навколо шиї.
Вузол висів приблизно на висоті метр
вісімдесят над підлогою. Йому
знадобиться багато сили волі та
сміливості. Але це був єдиний спосіб
утекти звідси. Віднайти свободу.
Сесіль Жанна дуже засмутиться.
Можливо, врешті-решт вона також
підє за ним.

— Двісті тридцять один... Гру
завершено.

Він задер голову до захищеної
синьою решіткою лампочки на стелі
і відштовхнув стілець ногою. Мотузка
з простирadла натягнулася, як і його
кінцівки, коли петля зашморгнулася
на шиї. Його ступні були за два чи три

сантиметри від підлоги. Небагато, але достатньо. Останнє, про що він подумав, був, як не дивно, напис на простирадлі.

* * *

Ілан різко підскочив, йому перехопило подих.

Він прикрив очі рукою, коли яскраве сонце знадвору засліпило його обличчя, і йому знадобилось кілька секунд, щоб усвідомити, де він.

Який жахливий кошмар.

Котра година? Скільки часу він проспав?

Судячи з усього, небагато — він відчував важкість і слабкість. Він машинально встав і пішов до вікна, обхопивши руками плечі. Було нестерпно холодно, вічні проблеми

з опаленням. На щастя, потужне світло, що під кутом падало на підлогу, трохи зігрівало його. Злегка засліплений, він стояв біля вікна, коли на телефоні заграла мелодія «Knockin' on Heaven's Door» Боба Ділана.

Останнім часом, окрім шефа, йому більше ніхто не телефонував. Стоячи обличчям до світла, Ілан не поворухнувся, досі приголомшений жахливим сном. Усе здавалось йому таким реалістичним, кожна деталь врзалась у пам'ять із вражаючою точністю: блакитна решітка на лампі на стелі, крихітне віконце у дверях без ручки, дивний напис на простирадлі. Це явно була палата психлікарні.

Справжня палата психлікарні, цілком реальна.

У нього перед очима досі був цей тип, що накидав петлю собі на шию. Ілан

не розгледів його обличчя, так, наче картинка уві сні стала чіткою лише тоді, коли чоловік напнув на голову наволочку. Хай там як, його одягли і замкнули, як буйних божевільних, в огидний блакитний костюм. Який сенс цієї жахливої сцени? Йому було невластиво пам'ятати свої сни...

Телефон розривався. Ілан завагався, щоб якнайдовше насолодитись білим сліпучим гарячим світлом, а тоді нарешті повернувся до темного кутка кімнати. Він миттю накинув светр і спортивні штани, перш ніж схопити мобільний, на екрані якого висвічувався незнайомий номер. Узявши слухавку, він сів за ноутбук, щоб переглянути електронну пошту. Нічого нового, окрім кількох дебільних реклам.

— Так?

Ілан поклав руку на батарею, що була холодна мов лід.

— Ілане? Це Хлоя.

Молодий чоловік відвернувся від монітора і почав нервово мацати ігрові фігурки, нагромаджені на столі. Хлоя... Він уже більше року не чув цього імені, хоча й ніколи не забував його. І це спричинило ефект вибуху в животі.

— Хлоє?

— Добре, що ти не змінив номер. Як ти?

— Чого ти хочеш?

— Я нарешті знайшла доступ до гри. Я знайшла доступ до «Параної».

Ілан глибше вмонітився в кріслі на коліщатках напроти двох компів, що безперервно завантажували піратські фільми. На іншому кінці дроту він чув гудіння мотору автомобіля.

І схвильований голос своєї колишньої дівчини.

— Минув рік, а ти продовжуєш шукати те, чого не існує,— сказав він.
— «Параноя» — це просто брехня. Масштабна ілюзія. Не можу повірити, що ти досі мариш цим!

— Ні, гра існує, вона абсолютно реальна. І вона проходить у Франції.

Ілан не стримався і позіхнув. Він погано спав останні дні, і втома дедалі сильніше давала про себе знати.

— Слухай, я саме був у ліжку. Я змерз і мені не терпиться зробити лише одне: повернутися під ковдру.

— Твої ночі досі поглинуті полюванням на скарби? Чим зараз зайнятий? «Срібною зіркою»?

— Я вже більше десяти місяців працюю, Хлоє. На паршивій заправній станції, але це дозволяє мені заробити на шматок хліба і створює видимість соціального життя. Єдиний зв'язок, який у мене досі лишається з цією грою,— це сценарії, які я намагаюся пристроїти. Я зав'язав.

— Я лише за десять кілометрів від твого дому. Якщо ми переможемо у цій грі, ти зможеш покинути свою відстійну роботу і щодня їсти в ресторанах, якщо захочеш. До зустрічі і... рада була тебе чути.

Вона поклала слухавку. Ілан кілька секунд сидів, роззявивши рота. Цей дзвінок нагадував грім серед ясного неба. Хлоя Сандерс збиралася знову увійти в його життя дивовижним і несподіваним чином. Нарешті він підвівся, трохи похитуючись. Яскраве світло зникло, і кімната занурилась

у крижані сутінки. Потираючи плечі, він задумливо підійшов до вікна.

Вікна спальні на другому поверсі виходили на великий круглий сад із замерзлими полями на задньому плані, що простягались до самого небокраю. Красива біла стрічка з'єднувалась з небом десь там, на горизонті. Навколо ані будинків, ані сусідів. Маленький город на задньому дворі заріс, безладно розрослись бур'яни. Батько завжди вирощував томати, кабачки та редьку. Але відколи його батьки зникли, Ілан усе занедбав.

У тому числі й себе самого.

Зіщулившись від холоду, він попрямував до ванної, що містилась поряд зі спальнею, і увімкнув воду. Вода теж крижана. Він благав, щоб бойлер не зламався і несподівано сам для себе похукав на дзеркало. Скільки він уже в цьому клятому

будинку? Він став завеликим для нього одного. Навіть тут, у домі рідних батьків, він почувався чужим.

Він лише збризнув обличчя невеликою кількістю води і поголився. Йому ще не було тридцяти, але в такому занедбаному стані він здавався на п'ять років старшим. Хлоя завжди казала, що його очі — наче бурхливий океан, але на що вони були схожі сьогодні, ці очі, почервонілі через поганий сон, нудну роботу та всепоглинальну тугу за батьками?

Він спробував приховати свою збентеженість, зачесав назад волосся середньої довжини, заправивши пасма за вуха. Такі прості рухи, які, втім, здавалися йому такими далекими... Аж тут він помітив на лівому передпліччі дивний слід. Маленький кратер, схожий на укус комахи. Ілан уважно роздивився отвір, піднісши руку до світла лампи.

Звідки ця штука тут узялась? Павук чи якась інша комаха не змогли б зробити таку рану. Ні, це було більше схоже на слід від голки шприца. Наче після забору крові або якоїсь ін'єкції.

Ілан поспішно збіг сходами вниз і насторожено перевінив по черзі усі виходи. Жодне з вікон не було розбите, усі три замки на дверях неушкоджені, подвійна шибга, що виходила на веранду на задньому дворі, ціла. Вочевидь, жодна людина сюди не заходила і не нападала на нього, якщо тільки не мала ключів.

А ключі не міг мати ніхто. Ілан змінив усі замки кілька тижнів тому.

Він був тут, живий і неушкоджений.

«Живий, але зі слідом, походження якого ти не знаєш. А якщо це були вони?»

У підвалі увімкнути бойлер йому не вдалося. Він знайшов номер телефону сервісного центру, указаний на звороті, і зателефонував слюсарю з компанії «Силамб», який прийде не раніше, ніж за кілька днів.

— До речі, ви знали моїх батьків? — запитав він, домовившись про візит.
— Жозефа та Ангеліну Дедіссе?

Але той уже поклав слухавку.

Ілан швидко піднявся нагору, тепліше одягнувся й підібрав листи, просунуті під вхідні двері. Чималий пакунок листів від компаній «Юбісофт», «Анкама» та «Адерлі», яким Ілан надсилав уривки сценаріїв відеоігор. За останні кілька років він розробив на папері три оригінальні історії з текстами та чудовими малюнками, які досі не знайшли замовника.

Знову негативні відповіді, як завжди. Від цього опускалися руки. Вони

навіть не просили почитати продовження сценаріїв, навіть не намагалися з ним зустрітися. Наче його не існувало.

Ілан з відразою зіжмакав аркуші і подумав про своє майбутнє. Щоразу, коли він заходив у магазинчик на заправці, у нього виникало відчуття, наче йому бракує кисню. Але що ще робити? Без диплома складно знайти хорошу роботу, особливо в галузі розробки відеоігор, де вимагають рекомендацій.

Він продовжив розбирати пошту. Там також були дві поштові листівки, адресовані батькам,— привітання з Різдвом та Новим роком. Його батько й мати офіційно вважалися померлими, однак їхні далекі колеги, що жили за кордоном, продовжували слати їм листи. Ілан ніяк не міг змиритися і повідомити цим незнайомцям, що батьки тут більше не «живуть».

Насправді поліція так і не знайшла тіла. Лише їхній човен, що був знищений штормом, коли вони вийшли в море. Для всіх і офіційно вони потонули, як зазначали свідоцтва про смерть, що лежали десь у комоді.

Але Ілан тиждень за тижнем повторював собі: у цій історії все суперечило логіці. Чого б це його батьки, чудові мореплавці, виходили в море, коли було прогнозовано сильний шторм? Тому молодий чоловік жив із тягарем скорботи, що ніяк не полишав його. Йому потрібно було побачити тіла, упізнати їх напевне, щоб покінчити з цим раз і назавжди і припинити жити з привидами.

Немає нічого гіршого, ніж не мати відповіді. І ніколи не дізнатися.

«Сподіваємось, що у вас усе добре, і бажаємо вам усього найкращого»

у новому році. Обіймаємо. А якщо опинитесь у Таїланді, то обов'язково завітайте до нас...»

Він перегорнув листівку і взяв останній лист. Він був адресований якійсь Беатрисі Портінарі, яка, згідно з адресою отримувача, мешкала у Парижі, на бульварі Распай. Але цю адресу було закреслено і написано: «За вказаною адресою не проживає». Мабуть, отримувач нещодавно переїхав.

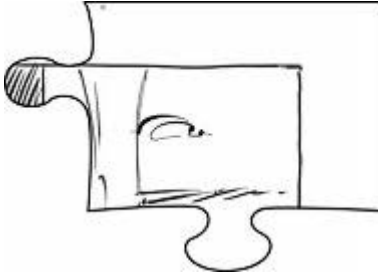
Як цей конверт опинився у нього? Ілан поклав лист на стіл. Пізніше віднесе його на пошту, якщо не забуде.

Лист зник під стосом інших листів — рахунків та непотрібної реклами.

Тієї миті були нагальніші справи, ніж похід на пошту.

На вулиці грукнули дверцята
машини.

За два тижні до Різдва Хлоя
Сандерс, його колишня дівчина, яка
кинула його рік тому, абсолютно
несподівано знову об'явилась у його
житті.

4

«Дофіне Лібере»^{1}

Ф. ле Фонт «Різня на висоті»

23 грудня

*Це мав бути звичайний день
незадовго до Різдва. Чудовий час
підготовки до Святвечора,
прогулянок під сонячним небом та
катання на лижах. Але цього тижня
всю долину охопив шок. Адже
у вівторок уранці жандарми з жахом
виявили бездиханні тіла восьми
людей у гірському притулку Гранд-*

масиву, лише за кілька кілометрів від Морзіна і за два кроки від швейцарського кордону. Стара будівля, що належить місту і розташована на острові на озері Іброн, була призначена цілий рік приймати у своїх стінах мандрівників.

Згідно з першими даними розслідування, троє жінок і п'ятеро чоловіків, знайдених на місці, були вбиті уві сні викруткою, знайденою в ящику з інструментами. Підозрюваного у злочині було знайдено просто за будівлею, він сидів на снігу і вперто заперечував свою провину у скоєнні цих жахливих учинків. За словами старшого сержанта П'єра Боніфаса, який одним із перших прибув на місце подій, чоловік ніяк не міг згадати причину свого перебування в горах. Він здавався цілковито приголомшеним і не чинив жодного опору при затриманні.

Проте численні факти вказують на те, що цей чоловік винний. Перший факт, але не останній — його відбитки пальців було знайдено на руків'ї знаряддя вбивства, а в крові навколо трупів, що лежали на підлозі, залишились сліди його підшов.

Наступне: його речі — наплічник, спальний мішок і одяг — були знайдені в будівлі, на одній з постелей праворуч. Очевидно, він там ночував. Надворі сліди на снігу свідчать про те, що ніхто, окрім цього чоловіка, не заходив і не виходив з будівлі після 23 години попереднього дня — дати останнього снігопаду за даними місцевої метеостанції. А згідно з висновком судмедексперта, жертви були вбиті між першою годиною ночі та четвертою годиною ранку — отже, логічно, що їхній убивця перебував у будівлі з минулого дня.

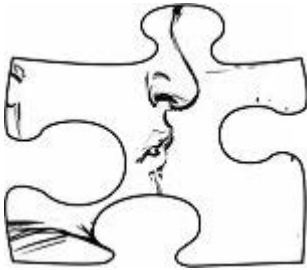
Підозрюваний у вчиненні злочину, також зі слів жандармів, повністю втратив самовладання, навіть впав в істерику, коли дізнався, що серед нещасних жертв була його дівчина. Ледь не втративши свідомість, він почав говорити про змову проти нього, про викрадення, брехню і запевняв, що його дівчина в безпеці, спокійно сидить удома за шістьсот кілометрів звідти. Він навіть просив повернутися додому, вочевидь, забувши причину свого перебування на висоті понад тисячу метрів, як і про криваві сліди, що досі лишались на його черевиках.

Ось така моторошна і дивна справа. Чи свідомо підозрюваний заперечує очевидне? Чи міг його настільки охопити шок, що він утратив пам'ять? Чи ж він говорить щиро, а до вбивства його підштовхнув психічний розлад? Розслідування обіцяє бути непростим.

*Що насправді сталося тієї
злочасної ночі проти 22 грудня?
Поки зарано говорити. Але з огляду
на предмети, виявлені серед
особистих речей туристів (мапи,
компаси, головоломки), здається,
що всі вони брали участь
у полюванні на скарби чи у квесті
в реальних умовах, можливо,
схожому на знамениту «Срібну
зірку», надзвичайно складні
елементи якої доступні в інтернеті,
і жодній спільноті «мисливців» досі
не вдалося розгадати їх до кінця.*

*Власні пошуки привели цих
дев'ятьох людей у гори, і вони
скористалися притулком, щоб
переночувати. Саме тоді й сталася
ця незбагненна трагедія. На даний
момент це лише припущення,
розслідування походження цього
загадкового полювання на скарби
саме триває.*

Після затримання підозрюваного помістили до в'язниці у Бонвілі, поки триває пошук нових даних, що проллють більше світла на цю моторошну подію.

5

Ілан Дедіссе чекав на Хлою на ґанку, закутавшись у товстий кардиган з білої вовни. Йому здавалось, що він не впізнає свою колишню дівчину. З білявки з довгим волоссям вона перетворилась на коротко стрижену брюнетку. Нова машина, новий образ, що робив її більш зрілою і такою інакшою. Справжня жінка, вродлива й активна, що крокує в ногу з часом. Одягнена у шкіряний плащ, вона, як завжди, пересувалась перебіжками. Вона наче тікала від часу чи

навпаки — намагалася його наздогнати.

Вони привітались, поцілувавшись у щоку.

— Тебе не впізнати. Навіть очі...—
Блакитні лінзи. Це дуже модно.

Вона зміряла його поглядом.

— Знаю,— випередив її чоловік, знизавши плечима.— У мене теж багато чого змінилось, і зовсім не в хорошому сенсі. Але навіть із кількома зайвими кілограмами я досі той самий Ілан, якого ти знала.

— Вага — це пусте. Але у тебе дуже бліда шкіра. Ти хворий? Якби я знала...

— Напевно, це тому, що в мене зараз немає опалення і я трохи виснажений. Я працював уночі.

Він відійшов, щоб впустити її в дім.

— Бойлер здох, у будинку холодно, як у морзі. Але ти заходь. Я приготую смачну гарячу каву.

Ілан дивився, як вона прямує до вітальні. Стіни прикрашали пейзажі, але це були радше сумні сцени: зображення вмираючої природи, на яких дерева втрачають листя, а кольори тяжіють до темно-помаранчевих відтінків. Відколи Хлоя востаннє сюди заходила, Ілан нічого не чіпав, навіть численні фотографії батьків, розвішані практично скрізь. На світлинах, де він позує в товаристві батька та матері, Ілан був значно молодшим. Хлоя познайомилась із ним за рік до їхнього трагічного зникнення, але їй так і не довелось з ними зустрітись.

— Додаси мені трохи молока? — попросила вона.— Я більше не п'ю чорну каву.

— Яка причина таких кардинальних змін, аж до зміни смаків і навіть деяких інтонацій у голосі? Це дуже... по-паризьки.

— Бажання оновлення,— кинула вона.— Часи змінюються, і я теж.

З такою високою стелею кімнати здавалися надто великими, надто порожніми. Деякі меблі були накриті простирадлами, а кутки затягнуті павутиною.

Дівчина поправила шалик на шиї, сіла на диван і охоче взяла каву з молоком, яку приніс Ілан. Він сів напроти неї і запитав прямо:

— Чому ти тоді отак пішла, зненацька, нічого не пояснивши? Мені було дуже боляче, розумієш?

Дівчина обхопила чашку обома долонями, щоб зігрітися. З рота виривався легкий пар. Ілан помітив,

що вона припинила гризти нігті до крові: вони стали довші і рівніші.

— Слухай, я прийшла не для того, щоб ворушити старі історії або завдати тобі болю. Пошуки «Параної» належать тобі так само, як і мені. Я хочу поділитися з тобою своїми останніми відкриттями, і тоді ти оціниш.

Ілан зробив ковток. Від хвили тепла по тілу стало краще.

— Я вже сказав тобі по телефону. Я зав'язав. Ігри вже нарobili достатньо безладу в моєму житті, і тепер, у тридцять років, я став заправником на довбаній бензоколонці. Повір, продавати каву далекобійникам о четвертій ранку — це геть не віртуально. «Параноя» не є дійсністю нашого світу. І вона мене більше не цікавить.

— Навіть триста тисяч євро, обіцяних переможцеві? Вони зовсім не віртуальні.

— Не існує ніяких трьохсот тисяч євро і ніякого переможця.
«Параноя» — лише міська легенда, яку поширюють в інтернеті. Хто вже брав у ній участь? Хто знає, у чому, врешті-решт, полягає суть гри, окрім обіцянки «відчути страх за своє життя»? Можеш сказати? Ми витратили більше року на пошуки бодай найменшого сліду, усі вихідні, усі вечори ми стирчали вдома, перед екранами комп'ютерів, аж до божевілля.

— Так, тут я згодна.

— І всі зусилля були для того, аби якісь загадкові аноніми, котрі залишали ці зачіпки, одного дня сказали, що «Параноя» — просто фальшивка і що її не існує? Вони добряче з нас познущались.

— Заява про те, що гри не існує, була складовою частиною гри. Це своєрідний відбір, гра у грі. Після цієї заяви багато хто відступився, як-от ти, і тепер лише найбільш одержимі можуть знайти справжній вхід у «Параною». Гра усюди, потрібно лише уважно дивитись.

Зачарований цими дивними блакитними очима, він дивувався тому, наскільки вона досі була поглинута цими дурницями.

— Ти казала, що ми ніколи не вирвемось з віртуального світу, але мені вдалося,— кинув він.— Тепер у мене є життя. Воно цілком реальне, а я більше не просто аватарка, яка все робить замість мене. Я казав тобі: єдиний зв'язок, який я зберігаю з грою,— це мої сценарії.

— Які, підозрюю, тобі досі не вдалося пристроїти.

— Дякую, що віриш у мене.

— Просто так і є. Ти звертався до психолога, щоб він допоміг тобі зав'язати з усім цим? З твоєю пристрасною до ігор, до полювання на скарби? Людям рідко вдається впоратись із цим самотійно. Тобі здається, що ти зав'язав, тоді як насправді...

— Допивай свою каву і залиш мене. Ти змінилась зовні, але точно не всередині.

— Я залишусь. Я проїхала сотню кілометрів не для того, щоб отак піти.

Вона відкрила ноутбук і спробувала під'єднатися до домашнього Wi-Fi.

— Не намагайся,— сказав Ілан.— Я змінив пароль.

— І ти говориш мені про довіру? У такому разі...— Вона встала.— Твій

ноутбук у твоїй кімнаті?

Коли вона попрямувала до сходів,
Ілан загородив їй дорогу.

— Забудь про це.

— Мені плювати, якщо нагорі
є жіночий одяг чи фотки. Ти маєш
право почати нове життя, Ілане.

— Ти навіть не уявляєш, яке воно,
моє життя.

Хлоя натягнуто посміхнулась.

— Коли я під'їжджала до тебе, мені
назустріч їхала машина. Водія я не
змогла побачити через тоноване
скло. Але припускаю, що це була
чарівна молода дівчина.

— Яка ще машина?

Вона задумалась на кілька секунд.

— Велика модель «ауді», здається, чорного кольору, але ж ти маєш знати краще за мене, хіба ні? Тепер ти цілиш вище. У якій сфері вона працює?

Ілан мовчав. Шлях завдовжки в кілометр, що йшов від невеликої муніципальної дороги, вів лише до одного будинку: його. Випадковій машині нема чого було робити в цьому районі. Він машинально торкнувся передпліччя, згадавши про слід на шкірі.

Хтось стежив за ним і заходив до його дому, тепер він у цьому переконався. Тіні існували насправді, а не лише в його уяві.

Але як вони могли проникнути в будинок, якщо всі двері та вікна були замкнені?

— Зараз повернусь,— сказав він.— Можеш ввести пароль від Wi-Fi,

«Catondutique»^{2}.

Він на всій швидкості помчав нагору й увірвався до ванної. Потім безшумно зняв дзеркало над умивальником, щоб дістатися до схованки у стіні.

Усередині коричневий конверт. На щастя, великий таємний зошит його батька був на місці, у конверті.

Він погортав його, щоб пересвідчитися, чи нічого не бракувало. Усі сторінки були чисті, окрім однієї, надзвичайно цікавої, у самій середині зошита, і вона була на місці. На ній був загадковий малюнок, виконаний різнокольоровими чорнилами, з дуже чіткими деталями, на якому був зображений гірський пейзаж із соснами, озером, веселкою і маленьким острівцем у лівій частині смуги води. Веселка була специфічна — три сині смуги дуже

близьких, проте різних відтінків, а потім йшли жовта і оранжева. Точка огляду була розташована на висоті, так, наче спостерігач видерся на вершину моста або скелю. Над малюнком була фраза: *«Тут, унизу, — Хаос, але на вершині ти знайдеш рівновагу. Усі відповіді — там».*

А внизу сторінки був напис, дуже дрібний, ледь помітний:

H 440

H 425

H 485

H 735

Батьки Ілана були вченими-нейробіологами, і перед своїм зникненням вони працювали в дослідницькому центрі в Греноблі. Вони їхали на цілий тиждень і поверталися лише на вихідні, і Ілан

зовсім нічого не знав про їхню справжню діяльність. Але за деякий час, перш ніж зникнути у відкритому морі, вони заявили Ілану, що зробили відкриття, які стануть революцією у світі наукових досліджень, зокрема в галузі вивчення функціонування пам'яті та механізму забування. Ілан пам'ятав їхні обличчя — водночас серйозні і спокійні. З якоюсь такою радістю, затьмареною темними хмарами.

На сьогодні ніхто не мав ані найменшого уявлення ані про місце, де були здійснені ці відкриття, ані про те, що Дедіссе зробили зі своїми роботами. Але Ілан був переконаний, що одного дня батько з'явався за їхні життя і що він навмисне зашифрував у цьому малюнку місце, де були заховані такі важливі дослідження.

Можливо, з цієї ж причини батьки тримали в глибині шафи заряджену зброю.

Вони чогось боялися. Чи когось.

Ілан повернувся думками до зошита. Всередині була намальована ця надзвичайно складна карта скарбів, яку практично неможливо розшифрувати. Уже майже два роки Ілан намагався, але так і не міг розгадати загадку, залишену батьком — чоловіком, який прищепив йому любов до пазлів, головоломок, пошуків скарбів. Зрозуміти секрети пам'яті, чим він займався усе своє життя, саме собою було досить загадково.

Тут, унизу,— Хаос, але на вершині ти знайдеш рівновагу. Усі відповіді — там.

Чому батько ніколи не давав йому ані найменшої підказки про спосіб вирішення цієї загадки? Молодий чоловік спробував усе, переглянув тисячі фото в інтернеті, намагаючись з'ясувати, звідки цей намальований

пейзаж; він також шукав зв'язок між цими числами внизу малюнка. Що означає літера Н перед кожним із них? Чому числа саме в такому порядку? І звідки веселка з такими дивними кольорами, якщо там немає ані сонця, ані дощу, які пояснили б її появу?

Цей малюнок і ці дивні числа зовсім ні про що не говорили.

Ілан обережно поклав зошит на місце. Ніхто не знав про його існування, окрім Хлої та декількох близьких колег батьків, чиїх імен Ілан не знав. Навіть його колишня дівчина, найрозумніша, на його думку, серед мисливців за скарбами, опинилась у ступорі перед цією загадкою, розробленою його батьком.

Що відкрили батьки? Чудо-ліки, здатні здійснити революцію у світі медицини? Нові теорії функціонування пам'яті? Чому вони

проводили свої дослідження таємно,
ніколи не розповідаючи про свою
діяльність комусь іще? І головне —
де заховані їхні матеріали?

Які темні таємниці приховує ця дивна
мапа?

Нарешті Ілан спустився.

Його колишня чекала внизу сходів,
і їй уривався терпець.

6

Хлоя поставила ноутбук на журнальний столик, розвернувши монітором до крісла. Вона пішла до вікна, щоб зачинити віконниці, що насторожило Ілана.

— Дурна звичка,— пояснила Хлоя.— З певного часу я полюбила працювати в темряві.

Вона сіла просто поряд з ним, як у старі добрі часи, коли вони проводили вечори, копаючись в інтернеті. Молодий чоловік не знайшов сил пручатися: з'явившись отак, така інакша, така вродлива, дівчина робила йому боляче, навіть

не усвідомлюючи цього. Вона була деінде, у своєму світі.

Вона відкрила браузер.

— У тебе прихований IP? — спитала вона.

— Так, а навіщо тобі?

— От і добре, про всяк випадок. Часи, коли я всюди світила свій айпішник, тепер у минулому.

Вона надрукувала адресу сайту. Її пальці бігали по клавіатурі з вражаючою швидкістю. Сайт відкрився.

— Це офіційний сайт антверпенського зоопарку,— сказала Хлоя.— Я не буду вдаватись у подробиці, як я до цього дійшла. На те, щоб розповісти про все, що сталося з моменту нашої розлуки, знадобиться не один день.

Ілан намагався стримати демона, який день за днем продовжував гарчати всередині. Зав'язати з грою було важче, ніж кинути курити. «Параноя» затягувала поєднанням віртуального і реального. Якщо не враховувати того, що «Параноя» не мала ані концепції, ані цілі. Вона існувала, не існуючи по-справжньому, поширюючись за допомогою чуток, і ніхто не знав ні правил, ні кінцевої мети. Можливо, в неї навіть ніхто ні разу не грав.

Як у неї увійти? Як із неї вийти? Відповіді немає. Лише обіцянка: одного дня, коли настане час, гра буде тут, і на того, хто наважиться зустрітися зі своїми найбільшими страхами, чекає приз у триста тисяч євро.

Тому Ілан обмежився тим, що спостерігав за показом, крадькома поглядаючи на обличчя Хлої. Десятки

разів він мріяв про цей момент, коли вона повернеться.

Молода жінка продовжувала свої маніпуляції. Вона відкрила блог зоопарку, де публікували останні новини з життя тварин, і почала прокручувати коліщатко миші.

— Ось, це тут. Поглянь на цю статтю про зникнення двох чорних лебедів.

Ілан мовчки прочитав замітку. В одну мить два чорні лебеді просто зникли, не лишивши жодного сліду, і ніхто нічого не помітив.

— Чудово,— підсумував він.— Два чорні лебеді — це логотип «Параної». І що далі? Це просто збіг, нічого більше.

— Прикол у тому, що в зоопарку Антверпена немає чорних лебедів, я перевірила. І ніколи не було.

Зачеплений за живе, Ілан поставив чашку перед собою і знову подивився на екран.

Судячи з усього, Хлоя знайшла «нору» — портал, прихований на партнерському сайті, який дозволяв увійти в невидимі прошарки гри.

Дівчина виділила мишкою один абзац.

— Вони просять, якщо у когось раптом з'явиться якась інформація про лебедів, писати на скриньку: - tibre@zooanvers.be. Ну, я й написала.

Це була одна з характерних ознак ігор альтернативної реальності: зв'язок між вигаданим та реальним світом. Тут

він здійснювався за допомогою електронної пошти. Хлоя використовувала реальний світ — свою персональну електронну

адресу, свій комп'ютер, щоб зв'язатися з віртуальною грою.

— Мені відповіли за годину, англійською. В одному з зашифрованих повідомлень мені сказали слідувати за «знаками», і слово «знаки» було написане французькою. Думаю, вони у Франції, можливо, на Заході. Вони дають розмиті, неоднозначні зачіпки, ну, ти в курсі. Тож я копала, копала, їздила всюди, коли могла. Я металась з однієї нори до іншої і мушу сказати, що це було заняття не з приємних.

Ілан уважно розглядав її. Відкриття Хлої заповнили її повністю. Усі її інтереси зосередились на іграх альтернативної реальності. Молодий чоловік чудово знав, що це таке. Люди обривали зв'язки з друзями, нехтували важливими речами з однією метою: якомога глибше зануритись у нетрі гри. Самим стати грою, щоб перемогти її.

Хлоя витягла з кишені якусь роздруківку.

— На щастя, усі мої зусилля були винагороджені, і врешті-решт я добралася до цього, останнього повідомлення. Цього разу воно було французькою.

Ілан прочитав його вголос.

«Від Цієї Чудової Мелодії Для Двох на 56-й лунці для гольфу ти перетнеш Армор і пройдеш повз Жанну д'Арк. Якщо підеш правильним шляхом, шукай "Товстуна" — в "день Д"^{3} він, напевно, коштуватиме дорожче, ніж сім десятих "Фортуни". Проходь через маленькі дверцята у вмісті вмістилища».

Ілан відчув, як його пробирає тремтіння. Від самого читання цієї нової загадки по всьому тілу пробігли мурашки. Хлоя натиснула на больову

точку, вона напам'ять знала його слабкості.

— А як твоє навчання психології? — спитав він, намагаючись змінити тему.— Сподіваюсь, ти не покинула його через усе це?

— Правду кажучи, я ніколи не була надто успішною у психології.

Вона вказала підборіддям на аркуш у його руках.

— Не знаю, скільки людей дійшли до цього етапу, але навряд чи їх багато, зважаючи на щораз вищу складність загадок. То й краще, у нас більше шансів зірвати куш. Давай зосередься і скажи мені, що ти бачиш у цьому повідомленні.

— У тебе ж є відповіді, хіба ні?

— Здивуй мене.

Ілан зрозумів, що вона не відчепиться. Він неохоче кілька разів перечитав загадку. Деякі умовиводи одразу спали йому на думку. У таких повідомленнях часто мають важливе значення великі літери.

— «Ця Чарівна Мелодія Для Двох», кожне слово — з великої літери: п'ять слів, п'ять великих літер. Схоже на поштовий індекс. Беремо цю фразу французькою, з'єднуємо перші літери, виходить CJAAD^{4}. Якщо А — це 0, В — 1 і далі за алфавітом, то отримуємо 29003.

Ілан поглянув на Хлою і зрозумів, що він на правильному шляху.

— Відправна точка — якесь місто у Фіністері^{5}? — сказав він.

Дівчина схвально усміхнулась.

— Якщо зовсім точно, то 29003 — це географічний код INSEE^{6} міста

Одьерн.

Ілан встав і почав крокувати по кімнаті, схрестивши руки на грудях.

— «На 56-й лунці для гольфу»... На полі для гольфу лише вісімнадцять лунок. 56 — це порядковий номер департаменту Морбіан. Слово «гольф» може бути натяком на затоку^[7]. Якщо так, то затока Морбіан, напевно, і є кінцевою точкою. Підозрюю, те, що ти шукаєш, розташоване у Бретані, десь між затокою Морбіан та Одьерном.

Ілан знову відчув тремтіння. Його нейрони працювали, шестерні крутилися. Він потер руки, сідаючи на своє місце.

— Опустимо подробиці, будь ласка, і краще розкажи мені, що ти знайшла.

— Чудово. Але бачу, ти не втратив ані навичок, ані блискучих знань

із географії.

— Насправді тут немає нічого складного. Класика.

Зробивши кілька кліків на ноутбуці, Хлоя відкрила карту Бретані.

— Так, класика, але ж не думай, що «Параноя» так просто дасть себе перемогти. Саме тут починаються складнощі. Я провела в пошуках багато днів, якщо не тижнів. Дивись, між цими двома точками на карті немає нічого, що нагадувало б про Жанну д'Арк, і Кот-д'Армор^{8} тут зовсім не по дорозі, він значно північніше. Це обманка. Насправді ці орієнтири не мають жодного стосунку до Бретані, і саме в цьому полягає головна заковика. Якщо ти не почнеш мислити ширше, то можеш шукати місяцями, роками і так нічого й не знайти.

Ще клік. На екрані з'явився острів. На задньому плані засніжені гори, кремезні скелі. Місце здавалося абсолютно безлюдним і вкрай негостинним.

— Це острови Кергелен, французька власність, загублена посеред Індійського океану. Там є ще одна затока Морбіан, а також місце, що називається бухтою Одьєрн. Ці назви їм дав такий собі Реймонд Ральє дю Баті під час своїх експедицій на початку ХХ століття на честь рідної Бретані. Там, на головному острові, є порт Жанни д'Арк і порт Армор.

— Індійський океан, я мав би додуматись. А ти досі така ж неперевершена.

На губах Хлої з'явилась легка усмішка, яка не змінилась, незважаючи на час, що минув. Ілану у дівчині подобалось усе, але найбільше — ця усмішка, у яку він

закохався під час їхнього знайомства у фіналі «Коду» — інтерактивної гри, запущеної три роки тому компанією BBC. Ніхто з них двох не переміг у фіналі, зате вони разом святкували поразку в англійському пабі. Кілька келихів «Гіннеса», а далі все якось зав'язалось саме собою.

— Я телефонувала, писала, винюхувала скрізь в інтернеті,— пояснила вона.— Я шукала «Товстуна» і врешті-решт натрапила на листівку із зображенням корабля біля берегів Кергелена, який колись носив назву «Гро-Вантр»^[9]. Ще один корабель, частий гість цих портів, називався «Фортуна».

Ілан перечитав частину повідомлення, яка стосувалася того, що сказала Хляя:

— «Шукай “Товстуна” — у “день Д” він, напевно, коштуватиме дорожче, ніж сім десятих “Фортуни”». У тебе

є «Товстун» і «Фортуна», старовинні кораблі. І що далі?

— А ось тут загадка стає цікавою. Колись давно пошта Франції випустила дві марки із зображеннями цих двох кораблів. «Гро-Вантр» коштувала три франки п'ятдесят, а «Фортуна» — п'ять франків.

Ілан швидко порахував.

— Сім десятих від вартості «Фортуни»...

— Саме так.

Молодий чоловік уявив, скільки годин та днів знадобилося, щоб дійти до цього результату. Скільки безсонних ночей... Незважаючи на свій ентузіазм, Хлоя також мала втомлений і, зрештою, навіть стурбований вигляд. Гра явно пожирала її зсередини.

— Потім я надовго застрягла на закінченні загадки, зокрема на цьому «дні Д»,— сказала вона.— Навіщо давати таку чітку вказівку часу? І як вартість марок може змінюватися, як припускається у фразі «в “день Д” він, напевно, коштуватиме дорожче, ніж сім десятих»?

— А ціни можуть змінюватись під час перепродажу, я маю на увазі колекції та біржі філателістів?

Вона відкрила інший сайт. На ньому були зображені марки в рамках, а потім — інтер'єр судна.

— Саме так. Через два дні у Парижі, на причалі Сени, уздовж проспекту Кеннеді, проходитиме велика виставка-продаж рідкісних марок. Це відбуватиметься на баржі.

Ілан пробіг очима по сторінці. Баржа була розкішна, з витонченими вигинами та бенкетними залами

з великими венеціанськими вікнами.
Вона називалася «Абіліфай».

— Важливо те, що ці дві марки там,
найімовірніше, будуть,— продовжила
Хлоя.— Це вхід у гру, Ілане.
«Параноя» у столиці, і її обіцянки
чекають лише на нас. Це нагода, яку
не можна втрачати.

Молодий чоловік різко підвівся.

— Я не хочу знову в це влазити.
Вибач.

Хлоя теж встала. Вона попрямувала
до прозорого контейнера, що стояв
на тумбі у вітальні. У ньому лежав
маленький метеорит.

— Ось, ми виграли його вдвох.
Полювання на скарби, що завело нас
у саму глибину Оверні. Приз у п'ять
тисяч євро і цей метеорит — це було
вже непогано. Ти пам'ятаєш цю
чудову перемогу?

— Так, але це був час, коли все було добре. Я маю на увазі, між нами двома...

— Тут приз щонайменше триста тисяч євро! «Параноя» — це в десятки, у сотні разів більш захопливо, Ілане. Це останній раунд. Те, що ми, гравці, завжди шукали. Грааль. Гра, правила якої невідомі і яка зведе нас лицем до лица з нашими страхами. Ти не хочеш трохи адреналіну?

— Мені вистачило страхів, коли загинули батьки.

Вона ходила взад-уперед, майже військовим кроком.

— Я б справді хотіла знати, як вони збираються це повернути. Що чекає на гравців. І дізнатись мету існування цієї гри.

Ілан сердився на неї за те, що отак нагрянула до нього і знову розпалила вогонь, який йому ледь удалося загасити. Вона підійшла і взяла його за руку.

— Зараз нічого не кажи і добре подумай. Через два дні я буду на тій баржі. Якщо вирішиш прийти, потрібно буде вдати, що ми не знайомі. Нам необхідно обом потрапити в гру, щоб збільшити шанси на перемогу.

Ілан подивився на її довгі пальці з ідеально рівними нігтями.

— У тебе холодні руки.

Вона швидко забрала їх і закрила ноутбук.

— У п'ятницю, Ілане, не забудь.

— Я не піду на цю баржу. Відколи зникли мої батьки, мені важко

дивитися на судна, навіть на малюнках. Мені шкода.

Вона подивилась йому просто у вічі. Через кольорові лінзи у Ілана було враження, наче перед ним зовсім інша жінка, а не та Хлоя, яку він знав.

— Ти питав мене про психологічну освіту,— сказала вона.— Коли ми розійшлись, сталося дещо, що сильно змінило моє життя.

— Чому ти змінила зовнішність?

— Якщо ми вдвох підемо далі, я тобі поясню. Обіцяю.

— Тепер «якщо ми підемо далі»...

— Я мала на увазі нашу пригоду.

— Я зрозумів. Ти вважаєш, що можеш отак увірватися в моє життя, при цьому навіть не бажаючи пояснити, чому пішла?

— Я зробила тобі боляче, я це усвідомлюю, та я прийшла не для того, щоб спокутувати провину. Я теж настраждалась. Сьогодні я роблю це з міркувань вірності. Ми обоє заслуговуємо на цю перемогу.

Вона рушила до дверей і зупинилась перед фотографією батьків Ілана.

— Поліція врешті-решт знайшла тіла?

Ілан похитав головою.

— Мені шкода,— сказала вона.

— Усе нормально.

— А зошит твого батька? Тобі вдалося розгадати його загадку?

— Ще ні.

— Я б хотіла на днях зайнятись нею знову. Я впевнена, що після тривалої перерви зможу поглянути на неї

свіжим поглядом. Можливо, таємниця нарешті проясниться.

— Забудь про це, Хлоє.

Вона знову підійшла до нього.

— Минуло два роки, а ти досі в це віриш, чи не так? У цю змову проти них, у цю історію з таємними дослідженнями та документами, захованими невідомо де?

Тон, яким вона вимовила ці слова, Ілану не сподобався. Він провів її до дверей.

— Я ніколи не звертався до психолога, якщо це те, що ти хочеш знати. Ні для того, щоб зав'язати з іграми, ні через будь-яку форму... параної, як ти, вочевидь, вважаєш.

— Я не про це. Тебе завжди вабила теорія змови і...

— Змова існує, я в цьому впевнений. Батьки ніколи б не вийшли в море в шторм. Їх змусили. Їх убили. Колись правда впливе, я впевнений. А щодо твоїх натяків — якщо ти не помітила, я чудово справляюсь сам.

Хлоя нарешті вийняла ключі від машини.

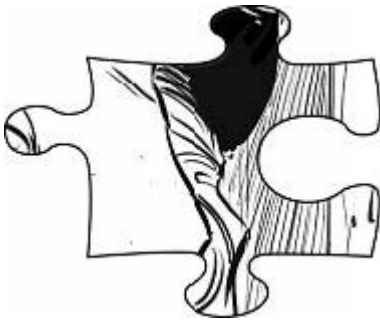
— Стан будинку свідчить про протилежне. Це наче будинок-привид. Простирадла на меблях — таке буває лише в помешканнях, де ніхто не живе. Непогано було б оновити фасад і все інше теж, від нього справді... віє холодом. Ти сам мені розповідав, що твої батьки зробили все, аби цей гарний дім існував. Я так хотіла з ними познайомитись, але ти завжди підлаштовував усе так, щоб я з ними ніколи не перетиналась. Чому?

Ілан лише знизав плечима.

Хлоя зникла так швидко, що молодий чоловік подумав, чи не наснилось йому це.

Повернувшись до вітальні, він знайшов на журнальному столику запрошення, яке давало право на вхід в «Абіліфай» через два дні. На звороті було написано: «Я справді на тебе розраховую».

Усе було насправді.

7

Поклавши руки в кишені і сховавши ніс під шарфом, Ілан швидко крокував уздовж проспекту Кеннеді.

За прогнозами метеорологів, зима, що наближалась, обіцяла бути суворою, і деякі регіони були вже в снігу. Днями обіцяли потужний циклон із сильними вітрами та опадами, що розтягнеться по всій території Франції.

Праворуч від нього текла Сена, її густі води здавалися чорними, ніби в

річці в підземному царстві мертвих.
Перед ним тисячею вогнів сяяла
Ейфелева вежа, наче єдиний
острівець тепла в сутінках. Ілан
любив цю таємничу атмосферу, якою
він пронизував свої сценарії, але того
вечора він був не в гуморі. З дня
візиту Хлої він мало спав, не в змозі
не думати про її неприродно блакитні
очі. Чому вона так сильно змінила
зовнішність? Намагалась остаточно
стерти минуле і разом з ним їхні
стосунки?

Він дійшов до ділянки барж. Деякі
дрімали в темряві, в інших була
помітна людська активність. На
«Анастасії II», «Кавальканті»,
«Фарінаті» жили цілі родини або ж
просто самотні чоловіки та жінки. Ілан
зіщулився. Він подумав про батьків.
Вони любили кораблі, любили цей
стиль життя в ритмі хвиль і течій.
Якщо вони й покидали своє робоче
місце, то лиш для того, аби вирушити
на риболовлю у водах Онфлера,

уздовж нормандських берегів. У Ілана перед очима досі стояла назва, намальована на корпусі їхньої яхти: «Гудзон Рід».

Але ці спогади вмить змінилися зображенням пошматованої корми і поламаних щогл. Він уявляв, як кричить, кличе на допомогу його мати, а вода великими бульбашками потрапляє їй до рота. Він уявляв, як велетенські хвилі закручують його батька і жбурляють його, наче ганчір'яну ляльку. Ілан бачив фото катастрофи, зроблені поліцейськими. І оплакував відсутність тіл, які, за офіційною версією, забрали хвилі. Ці зображення продовжували переслідувати його ночами.

На годиннику була 21:10. Молодий чоловік мав опівночі заступити на зміну на заправній станції. Йому було зле, у горлі стояв клубок, руки в пальчатках пітніли. Він підійшов до «Абіліфай» — красивої баржі

з бенкетним залом у біло-синіх тонах. На палубу вів невеликий трап. Біля входу в коридор стояли люди у костюмах і просторих плащах, із келихами шампанського в руках. Молодий чоловік показав запрошення, залишене Хлоєю, і увійшов. Нарешті він опинився під скляним дахом, де чекали дві гостеси в однаковій уніформі.

— З вами все гаразд, пане?

— Так. Ми залишатимемось на причалі?

— Звісно. Вітаємо на борту «Абіліфай».

Мабуть, він був дуже блідий. На щастя, судно не гойдалося і було міцно пришвартоване до берега. Йому одразу запропонували келих шампанського, який він охоче взяв. На стенді лежав стос примірників газети «Парізьєн», Ілан машинально

взяв один і скрутив його в рурку вільною рукою.

Після добрячого ковтка алкоголю він прийшов до тями і розслабився: судно було надійне, з ним нічого не могло трапитись. Гомін, музика і людська присутність нарешті заспокоїли його.

Він подумав про причину свого перебування на цьому судні. Якщо це справді вхід у гру, то хто входив до команди організаторів? Гостеси, охоронці, гості? Коли почнеться частина, яка нібито має привести їх до трьохсот тисяч євро?

Перш ніж наважитись прийти, Ілан довго блукав інтернетом, але не зміг знайти інформації про організаторів прийому. Навіть назва баржі не дала ніякої зачіпки: організатори ретельно все приховали, в тому числі і в мережі. Хто оплачував усе це шампанське, ці тістечка? Звідки

прийшли всі ці люди? Хто вони — справжні поціновувачі марок, потенційні гравці чи спільники? Ілан згадав слоган «Параної», який часто зустрічав на закритих форумах: «Параноя — гра з необмеженими можливостями. Чи наважитесь ви кинути виклик своїм найпотаємнішим страхам за 300 000 євро?»

Сходи вели до відсіку, де проходила виставка. Приміщення було величезне, бездоганно освітлене й набите людьми. Жінки у яскравих вечірніх сукнях, чоловіки у вишуканих костюмах. Іланові здалося, що він марить, побачивши ціни на деякі марки, що сягали чисел з трьома--чотирма нулями.

Чоловік проторював собі шлях і помітив Хлою. Вона була сама і цілком природно роздивлялась марки, пригублюючи келих. На ній були чорні вельветові брюки, довгий плащ, коротке волосся зачесане

назад. Цього разу вона була нафарбована і вся сяяла.

Ілан підійшов і вдавав, наче розглядає марку під склом.

— «Базельська голубка». Дві тисячі триста євро. Моя межа — триста євро. Це явно швейцарська марка.

— Я знала, що ти прийдеш,— сказала Хлоя.

— Просто проходив повз.

Вона непомітно оглянула його вбрання.

— Трекінгові черевики — тобі не здається, що вони занадто виділяються? Міг би хоч постаратись.

Ілан підійшов до наступної марки і підніс келих до губ.

— Я не звернув уваги, вибач. Та й усе одно ніхто не звертає уваги на

моє взуття. То що тут у нас?

— Тут усюди камери.

Ілан швидко оцінив обстановку, поки Хлоя продовжувала говорити.

— Там у кутку Наомі Фей. Це стерво завжди плутається у нас під ногами, хай би де ми були. Здається, вона мене не впізнала.

Ілан відчув приплив адреналіну. Він роздивлявся навколо, розшукуючи низеньку брюнетку з численним пірсингом.

— Якщо стерв'ятник тут — значить, падаць десь поруч,— запевнив він.— Це хороший знак, це доводить, що ти не облажалась і йдеш правильним шляхом.

— Це точно. Вони вже вдруге за годину вмикають «Лебедине озеро».

Ілан кинув погляд на приховані колонки, закріплені на стінах. Також він помітив камери спостереження, про які говорила Хлоя.

— «Лебедине озеро»... З почуттям гумору у них теж усе гаразд.

Вони відійшли, вдаючи, наче нічого не відбувається. Наступна марка із захмарною ціною: «Авлан». Ілан поставив порожній келих на тацю офіціанта і взяв новий.

— «Шукай “Товстуна” — у “день Д” він, напевно, коштуватиме дорожче, ніж сім десятих “Фортуни”. Проходь через маленькі дверцята у вмісті вмістилища». Ти зрозуміла закінчення загадки? Знайшла маленькі дверцята?

Хлоя перевірила, чи ніхто не стоїть достатньо близько, щоб почути її.

— «Гро-Вантр» і «Фортуна» містяться в глибині зали, отже, це десь із того боку. Стосовно решти — поки що жодної зачіпки. Якщо припустити, що «вмістилище» — це баржа, тоді не знаю, що таке «вміст». Ця зала? Зала нагорі? Це судно велетенське, двері тут усюди, я спробувала непомітно відчинити деякі з них, але вони замкнені на ключ. Ми повинні обов'язково знайти «маленькі дверцята» до закінчення прийому. Інакше все пропало.

— Ти бачила інших потенційних гравців, окрім Фей? Типів, яким тут явно не місце?

— Маєш на увазі, таких, як ми? Складно сказати. Тут забагато людей, одні заходять, інші виходять — гірше, ніж у вулику.

Ілан відчув поштовх у спину і розлив шампанське на куртку. Його штовхнула якась жінка. Вона

пробивалася крізь натовп у напрямку виходу. У мить, коли вона піднімалась сходами, Ілан піймав її погляд. Серед усіх людей вона дивилась на нього. Це була висока струнка брюнетка, але в чоловічому одязі, типу байкерського.

Потім вона зникла.

— Ви знайомі? — спитала Хлоя.

— Ні, вперше її бачу.

— А так і не скажеш.

Ілан подивився на пляму на куртці.

— Це не так!

— Туалети нагорі. Я залишусь тут, а ти піди витри цю пляму і заодно оглянь другий поверх, якщо ти не проти. Розділимось, а якщо знайдемо щось — повідомимо в есемесці.— Вона показала на «Парізьєн» у його руці.— І припини вештатись із цією

газетою. Ця твоя звичка підбирати різний непотріб...

— Вам слід остерігатися її,—
звернувся він до чоловіка, якому було років п'ятдесят.— Спочатку вона спить із вами, а коли отримає те, що хотіла,— зникне.

Чоловік зробив здивований вираз обличчя.

«Мажор,— подумав Ілан.—
Брендовий годинник, костюм пошитий на замовлення».

Наомі Фей щось прошепотіла співрозмовнику на вухо, і той мовчки відійшов.

Дівчина спокійно витягла пачку дорогих цигарок і закурила. Вона затягнулась і видихнула дим Ілану в обличчя.

— Ти любитель марок? — спитала вона.— Я була не в курсі.

У Фей були глибокі чорні очі, по дві сережки в кожному вусі й ще одна на лівому крилі носа. Їй було десь двадцять п'ять чи двадцять шість років. Насправді Ілан не знав точно ані її віку, ані будь-чого іншого про неї, окрім того, що вона була небезпечною хижачкою і серйозною суперницею у грі. Участь і перемоги в полюваннях на скарби стали її основним джерелом доходу. Тому вона охороняла свою територію наче скажений пес.

Фей сперлася на поручень, повернувшись спиною до співрозмовника, і стала дивитись на вогні вечірньої столиці.

— Я впізнала Сандерс. Вона змінила зовнішність. Що з нею? Намагається від чогось утекти?

— Зате тобі зміни незнайомі,— кинув Ілан.— Завжди та сама пацанська хода.

— Я підозрювала, що ти тут будеш. Ти повернувся в гонку? Останнім часом твого нікнейму в мережі майже не видно.

— Я не повернувся. Я зайнявся іншими справами.

— Чого ж ти тоді вештаєшся тут?

— Любитель марок, як ти й сказала.

Вона була на голову нижча за Ілана, але це не заважало їй бути небезпечною, як чорна вдова.

— Ти наче набрав вагу,— промовила вона, не обертаючись.— Думаю, це від антидепресантів.

— Давай поговоримо по суті, без усіх цих висловлювань. Ти знайшла вхід?

— А ти?

— Можливо.— Вона подивилась йому в очі і фиркнула.

— Необов'язково спати з тобою, щоб зрозуміти, що ти блефуєш, Дедіссе. Від тебе аж смердить брехнею.

Ілан міцніше стиснув газету, Фей це помітила і, що цікаво, саме цієї миті у її погляді щось змінилося. Вона викинула ледь розпочату цигарку в темні води ріки.

— Ми ризикуємо знову опинитися на одній стежці,— сказала вона, віддаляючись.— Уважно озирайся навколо. І переказуй вітання батькам.

— Ти точно останнє стерво.

Вона повернулася до містка, де на неї чекав той сивий чоловік. Ілан був увесь на нервах, його знову охопив стрес: Фей була клятою машиною,

яка нищила все на своєму шляху.
Якось переспавши з ним, вона
вкрала всі його напрацювання щодо
одного з полювань на скарби.

Він пообіцяв собі, що помститься їй.

Можливо, «Параноя» і стане такою
нагодою.

Він дійшов до туалету, викинув газету
у смітник і ополоснув обличчя водою.
На щастя, мігрень, яка мучила його
на початку прийому, минула.
У тихому місці йому стало краще.
Ілан шукав папір, щоб витерти
сорочку, але там була лише
електрична сушарка. Він порився
у кишенях і витягнув пачку серветок.
У цей момент із кишені на підлогу
випав аркуш, складений вдвоє. Він
підняв його і прочитав:

*«За вами стежать. Це що завгодно,
тільки не гра. Ні в якому разі не
вплутуйтесь у це. Я знаю відповіді*

і можу допомогти вам дізнатись правду. Б. П.»

Ілан одразу згадав про жінку, яка штовхнула його у виставковій залі: висока брюнетка в байкерському вбранні. Очевидно, вона й підкинула цю записку до його кишені. Яку правду вона мала на увазі? Хто вона така, чому хоче йому допомогти?

Не гаючи часу, Ілан повернувся до носової частини баржі, вдивляючись у натовп. Можливо, незнайомка досі була там. Він спустився до виходу, пройшов трапом і швидко опинився на причалі. Чому ця жінка втекла, не поговоривши з ним? Боялась, що її помітять? Хто за ним стежить?

Мабуть, тіні.

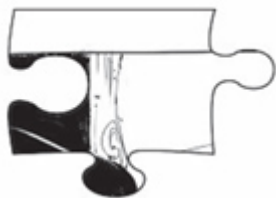
«Це що завгодно, тільки не гра».
Напевно, вона мала на увазі «Параною». Якщо це не гра, то що тоді? Ілан уже повертався на баржу,

коли побачив Наомі Фей, яка майже бігцем спускалась по трапу, притискаючи до себе примірник «Парізьєн». Вона миттю звернула праворуч і через кілька секунд зникла на скутері.

Ілан заляк, а в голові на повторі крутилась остання фраза загадки: «Проходь крізь маленькі дверцята у вмісті вмістилища».

Він витягнув мобільник і, незважаючи на замерзлі пальці, надрукував повідомлення для Хлої:

«Я знайшов вхід. Коли будеш виходити, захопи два примірники “Парізьєн”. І зустрінемося на вулиці Ранела».

8

Натягнувши шапку, сховавши підборіддя в комір куртки, Ілан чекав неподалік Будинку радіо, злившись із сутінками, біля огорожі. Він нервово крутив у руках папірець, який підкинули йому до кишені. Коли прийшла Хлоя, він вийшов із тіні, схопив її за руку і потягнув до себе.

— Ілане! Що на тебе найшло?

Він повів її не на вулицю Ранела, а на вулицю Буленвільє, де була припаркована його машина.

— Краще не ризикувати. На баржі за нами стежили. Ходімо в машину.

— За нами стежили? Хто?

Він простягнув Хлої папірець.

— Камери, як ти й казала.

— Логічно, зважаючи на характер виставки. Там було експонатів на сотні тисяч євро. І не забувай про гру. Це абсолютно нормально, що організатори цікавляться потенційними учасниками.

— Прочитай це.

Засунувши газети під пахву, жінка швидко пробігла очима записку. Вона повернула її Іланові, явно збентежена.

— Де ти це взяв?

— У кишені своєї куртки. Можливо, нам варто зупинитися. Усе це дуже

дивно і, без сумніву, небезпечно.

Хлоя сповільнила крок. Вона мовчала, сховавши руки до кишень.

— Чому ти нічого не кажеш? — захвилювався Ілан.

— Чому? Тому що на записці твій почерк.

Вона зітхнула.

— Що це значить, Ілане? У що ти граєш?

Молодий чоловік приголомшено витріщився на записку.

Вона мала рацію, це було дуже схоже на його почерк. Нахилені круглі букви — йому з дитинства було складно писати рівно, хоча натомість у нього був справжній дар до малювання. Тут були всі ознаки його почерку, а він нічого не помітив.

Він спокійно склав аркуш.

— Це означає, що все зайшло
набагато далі і є значно
заплутанішим, ніж я думав.

Коли вони дійшли до його машини,
він помітив, наскільки дивно Хлоя на
нього дивиться.

— Що? Ти думаєш, що я марю? Що
я сам написав цю записку і сам
підкинув її до власної кишені лише
для того, аби повернути до себе
увагу?

Нічого не відповівши, вона сіла на
переднє сидіння. Ілан теж сів,
замкнув дверцята й увімкнув обігрів
на максимум. Термометр показував
температуру на вулиці: -4°C .

Під світлом лампи у салоні Хлоя,
здавалось, утратила весь свій запал.

— Іноді люди, які так учиняють, самі того не усвідомлюють,— сказала вона, видихаючи хмарку пари.— Така поведінка є частиною цілого психічного процесу, який...

— Зараз зі мною говорить психолог?

— Ні. Але ми обоє розуміємо, який шок ти пережив через зникнення батьків. І його наслідки для наших стосунків.

Ілан зняв куртку, закатав рукав светра і показав їй передпліччя. Там досі було помітно маленьку червону цятку з фіолетовим ореолом.

— А тепер ти мені скажеш, що це я сам залишив на собі цей слід? Що я марю? У мене вдома немає жодного шприца, Хлоє. Я жодного разу в житті не робив укол. Це незбагненно.

Хлоя мовчки оглянула цятку і нарешті промовила:

— Я бачила, як та брюнетка штовхнула тебе у виставковій залі. Я помітила, як вона на тебе витріщалася і як поспішала залишити вечірку. Я також бачила чорну «ауді» того ранку, на дорозі, що веде до твого будинку. Здається, навколо тебе справді ошиваються якісь люди, і я хочу тобі вірити, Ілане.

Вони мовчки дивилися одне на одного. Здавалося, Хлоя розривалася між бажанням піти і бажанням продовжити розмову. Врешті-решт вона лишилася і перейшла до суті справи:

— Але чого від тебе чекають? Що від тебе хочуть?

Чоловік машинально потер передпліччя.

— Я переконаний, що це пов'язано з дослідженнями батьків. Останнім часом у мене відчуття, що за мною стежать.

Йому здалось, що в погляді Хлої промайнув страх. Наче вона теж почувалась причетною. Чи, може, просто боялась за нього.

— Ти уже бачив, що за тобою ходять якісь люди? Спостерігають за тобою? — спитала вона вже не таким впевненим голосом.

— Ні, але це справді дивне відчуття. Іноді це якісь звуки в саду. Іноді дзвонить мій мобільний, а на лінії нікого немає. А найгірше — це...

Він завагався. Хлоя поглядом попросила його продовжувати.

— Найчастіше це відбувається, коли я заплющую очі й починаю засинати. Я бачу, як якісь тіні ковзають по моїм

повікам. Так, наче... хтось стежить за мною уві сні.

Раптом йому стало дуже холодно і він зіщулився.

— Але коли я розплющую очі, то нічого немає. Я наче відчуваю, як навколо мене шугають привиди або душі. Але ніколи не можу розгледіти бодай когось. Я дивлюсь багато фільмів жахів, усяку фігню про злих духів, до того ж я живу один у великому будинку, тож я списував усе це на свою уяву або якусь фобію. Але тепер...

— До твого будинку хтось проникав? Намагався тебе налякати якимось чином?

Ілан помітив, наскільки вона була стривожена.

— Чому ти питаєш? У тебе теж таке було?

Вона не відповіла, сховавши очі. Ілан обережно розвернув її обличчя до себе.

— Хлоє?

— Ні-ні. Нічого схожого. Іноді я відчуваюсь так само, як ти, мені здається, що я сама себе боюсь. Напевно, це один зі згубних наслідків «Параної» і перевтоми. Останні кілька тижнів у мене відчуття, наче організатори гри всюди, постійно. Я забагато думаю про гру, увесь час. Навіть уночі. Раніше зі мною такого не траплялось.

Ілан згадав, як вона опускала віконниці у нього вдома... І ті питання про безпеку комп'ютера... Вона боїться, що за нею можуть стежити?

Він змерз і опустил рукав.

— Напевно, мені слід зробити аналіз крові, обстежитись, щоб перевірити,

чи мені не вкололи якусь гидоту.

— У цьому немає сенсу. Для чого комусь робити тобі щось таке? І навіщо комусь підробляти твій почерк і підкидати записку до кишені?

— Гадки не маю. Можливо, хтось намагається змусити мене засумніватися в самому собі. Налякати мене або звести з розуму. А якщо це має якийсь стосунок до смерті моїх батьків? Варіантів багато.

Він показав на газети, які вона поклала собі на коліна.

— Повернімось нарешті до наших баранів. Тобі досі цікаво, як знайти маленькі дверцята?

— А ти як гадаєш?

Він узяв один примірник і розгорнув його.

— Я здогадався, коли побачив, як Фей виходить чи, скоріше, тікає з цією газетою як ошпарена. Вийшло непорозуміння: коли я підійшов до неї з примірником «Парізьєн» у руці, вона подумала, що я знайшов вхід. Адже вхід захищений у «Парізьєн», Хлоє, я в цьому впевнений. Газета — це «вмістилище», а «вміст»...

— Це рядки на його сторінках. Так, це може бути воно. Гарна робота.

— Пошукай у своєму примірнику. «Маленькі дверцята» можуть означати якесь особливе маленьке оголошення, яке дозволить нам перейти до наступного етапу.

Нарешті Хлоя йому усміхнулася, і її обличчя просвітліло.

— «Нам»?

Ілан не відреагував. У нього було відчуття, наче він перенісся на рік

у минуле, тоді як насправді за півтори години йому треба бути на роботі за сімдесят кілометрів звідси. Він заправлятиме машини клієнтів і вмиратиме від нудьги, чекаючи, коли настане ранок.

Він швидко пробіг очима оголошення. Знайомства, некрологи, всякі «куплю-продам». Хлоя озвалась перша.

— Здається, я дещо знайшла.

Ілан згорнув свою газету і нахилився до дівчини.

— Ти завжди промовляла цю фразу, коли натрапляла на правильний слід.

— Я й досі так роблю.
Підтвердження тому...

У чоловіка було відчуття, що все відбувається надто швидко, що минуле поряд і він уже не повернеться додому таким, яким

сюди приїхав. Хлоя вказала на оголошення внизу сторінки.

— Дивись: «Приватна лабораторія шукає добровольців для психологічного тестування. Чекаємо на вас з 8 до 18 години, у суботу, 17 грудня. Оплата: 30 євро за максимум три години тестування. Адреса: офіс компанії “Харон”, поряд з авеню Дивізії Леклерк, рітейл-парк “Молетт”, Блан-Меній».

— Субота, 17 грудня. Це завтра.— Ілан задумався.— Але насправді оголошення неоднозначне, воно може й не мати нічого спільного з «Параноєю».

— Я починаю розуміти, як вони працюють. Я впевнена, що це оголошення — це воно. До того ж воно єдине хоч якось виділяється з-поміж інших.

Хлоя згорнула газету і, зітхнувши, сперлася потилицею на підголівник.

— Нарешті...— сказала вона.—
Я у грі...

Ілан зауважив, наскільки вона насолоджується цим моментом. Вона заплющила очі, на губах з'явилася ледь помітна складочка, що свідчила про її задоволеність. Раніше вони б розділили цю мить вибухом радості, Хлоя говорила б «ми», вони б цілувалися, пили і кохалися.

Раптом чоловіка охопило бажання...
Може, ще не все втрачено, може,
йому ще вдасться усе виправити,
зрозуміти, чому вона так вчинила.
Можливо, у них двох ще є шанс?

Він нахилився до неї трохи ближче,
але вона розплющила очі і ввічливо
відсторонила його.

— Ні. Я не можу.

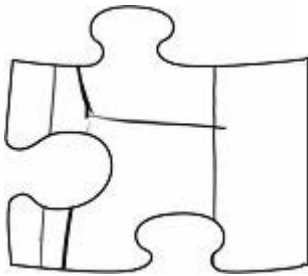
Вона схопила свій примірник
«Парізьєн» і вийшла з машини.

— Щасти, Ілане. І... дякую.

І зникла в темряві, не обертаючись.

Ілан лишився там, приголомшений,
неспроможний поворухнутись. Він
щосили зіжмакав газету.

Він почувався останнім дурнем.

9

Мабуть, Ілан зробив неправильний вибір. Безсумнівно, після нічної зміни на заправці йому слід було поїхати додому, проспати весь ранок, а потім до вечора дивитися фільми і знову почати все наново.

Забути все це, забути Хлою, продовжувати жити зі своїми страхами та сумнівами.

Проте він опинився тут, у величезній, майже безлюдній промзоні у Ле-Блан-Меніль, шукаючи адресу, вказану в «Парізьєн». Це була субота, 9:10

ранку, і чоловік навіть не заїжджав додому, щоб відпочити чи прийняти душ.

Його маленька «кліо» рухалась у глиб лабіринту офісних будівель та промислових споруд, за два десятки кілометрів від Парижу. Він легко знайшов авеню Дивізії Леклерк, а потім нарешті відшукав потрібну адресу в тупику в кінці дороги. На початку вихідних людей на тутешніх підприємствах небагато.

На високих ґратчастих воротах висіла ламінована табличка зі стрілкою, на якій було написано «Психологічне тестування». Припаркувавши машину на тротуарі, він вийшов. Охоронець у куртці-бомбері походжав взад-вперед із собакою в наморднику. Забачивши гончу молодий чоловік відчув, як його кинуло в піт. Не зупиняючись, він пройшов через ворота і пішов за стрілками. Вони огинали складські приміщення —

склади компанії «Харон» — і вели до великої, доволі нової одноповерхової будівлі з фасадом кремового кольору та вивіскою «Лабораторія Еффексор». Вочевидь, інші читачі «Парізьєн» — справжні читачі — також відреагували на оголошення і приїхали, щоб отримати тридцять євро. Як організатори «Параної» відрізнять справжніх гравців від звичайних наївних добровольців? Коли нарешті почнеться «справжня» гра і гонитва за грошима?

За дверима була доволі примітивна приймальня: білі стіни з мінімальним декором, декілька стільців, простий письмовий стіл для секретарки. Пахло новими меблями. Жінка зі жмутком на голові запросила його підійти. Вона привіталася і простягнула йому якийсь аркуш.

— Потрібно заповнити договір про оплату і ще деякі формальності.

Експериментатор зараз вас прийме.
Прошу, присядьте за столик, он там.

— Чудово,— відповів Ілан.—
В оголошенні йшлося про приватну
лабораторію, і, мушу визнати,
розташування посеред промзони
мене здивувало.

— Взагалі-то ми розташовані
у Вільжуїфі, але в наших
приміщеннях зараз ремонт.— Вона
зітхнула.— Слава богу, у цій будівлі
ми лише тимчасово.

— А що конкретно досліджує ваша
лабораторія?

Задзвонив телефон, вона
перепросила і взяла слухавку. Ілан
присів на стілець і швидко заповнив
потрібну інформацію. Ім'я, прізвище,
дата народження, різні дозволи. Він
вагався, чи вказувати свою адресу
внизу бланка. Але, мабуть, саме
завдяки цій анкеті потім будуть

зв'язуватися з гравцями. Телефон секретарки не припиняв дзвонити, вона відповідала, щось записувала, наче справжня працівниця.

*Наче у справжній лабораторії.
Зрештою, може, це вона і є, а не
просто фальшиві декорації.*

Ілан ставив собі серйозні запитання. Де інші «піддослідні»? І де працівники «Еффексору»? Знову-таки, хто керує цією складною організацією? На це потрібні кошти, персонал, приміщення. І мізки.

Він саме закінчував заповнювати дані, коли за ним прийшов чоловік років п'ятдесяти. На ньому був довгий білий халат, маленькі круглі окуляри, він мав коротке сиве волосся, яке обрамляло суворе обличчя, помережане вираженими зморшками.

— Мене звати Жеральд Гетіні, я один із керівників цього дослідження.—
Пройдіть за мною, будь ласка.

«Цього дослідження...» Звісно. Ілан хотів би поставити йому декілька запитань, але чоловік обігнав його і звернув у коридор. Приміщення було чисте і нагадувало лабораторії, в яких проходили заняття з природничих наук у старших класах. Білий лінолеум, ряд дверей, люмінесцентні лампи жовтого світла на стелі. Дослідник відчинив одні з дверей. У кімнаті без вікон уже було четверо людей — троє чоловіків і жінка, які сиділи за шкільними партами і були зайняті роботою. Кожен переглядав сторінки телефонних довідників. Жеральд Гетіні запропонував йому вільне місце. Усього в кімнаті могли поміститись десяток людей.

— Задача проста: постарайтесь відповісти на всі питання і виконати

завдання, написані на аркушах.
Я повернусь за вами через дві години, і ми проведемо друге й останнє тестування.

Ілан кивнув, знімаючи куртку.

— Лише одне питання: у чому конкретно полягає суть тестування? Для чого потрібен телефонний довідник?

Чоловік не відповів і вийшов, тихо зачинивши двері.

Тоді Ілан повернувся до решти присутніх:

— Перепрошую, але... Ви знаєте, в чому суть тестування?

— Читайте і виконуйте, ось і все,— відповів один із них.— Може, це й дивно і нудно, але мені все одно, якщо за це платять.

Це був чолов'яга років тридцяти, з брудними дредами, і він був такий здоровенний, що під ним не було видно стільця. Скільки він важить? Сто сорок, сто п'ятдесят кіло? Жінка ліворуч від нього навіть не підняла голови. У неї було довге руде волосся, зібране в хвіст, і дуже бліда шкіра. Ілан вагався, чи заговорити з ними про «Параною». Насправді вони не скидались на гравців і, напевно, були звичайними добровольцями, привабленими мізерною винагородою. У часи кризи жодна копійка не буде зайвою.

Він обережно зняв годинник із зап'ястя і поклав перед собою.

У нього було дві години.

Питання були відверто дивні, як-от: «Якби вас зменшили до розміру олівця і помістили до електроточилки, як би ви з неї вибрались?» Ілан написав: «У вигляді стружки», не

знаючи насправді, як це сприймати — жартома чи всерйоз. Або ще: «Який для вас найгірший спосіб померти?» — питання, на яке Ілан відповів без вагань, згадавши свій кошмарний сон: «Через повішення».

Що цікаво, шостого питання не було, після п'ятого одразу йшло сьоме. Помилка?

Далі його запитували, які його улюблені художники — Ван Гог, Сальвадор Далі, Едвард Мунк; його найбільші страхи — собаки; і ще декілька загальних питань.

Далі він затримався на виконанні ось такої дивної задачки:

Одягнені у космічний скафандр, ви разом з екіпажем загубились на освітленій стороні Місяця, більш ніж за триста кілометрів від вашого космічного корабля. Значна частина

обладнання вашого місяцеходу пошкоджена. Залишається лише п'ятнадцять предметів, які повинні допомогти вам вижити і дійти пішки до корабля. Розташуйте їх у порядку важливості. Ось ці предмети:

- коробка сірників;*
- їжа в тубиках;*
- 50 метрів нейлонової мотузки;*
- шовковий парашут;*
- обігрівач, що працює на сонячній енергії;*
- два пістолети 45-го калібру;*
- маленький скляний чорний лебідь;*
- банка сухого молока;*
- два кисневі балони на 50 кг кожен;*

- *карта зоряного неба;*
- *самонадувна рятувальна шлюпка;*
- *магнітний компас;*
- *25 літрів води;*
- *аптечка зі шприцями для підшкірних ін'єкцій;*
- *сигнальні ракети.*

Ілан потай всміхнувся. Чорний лебідь знову нагадав про себе, найвитонченішим чином. Це не помилка, він точно на території «Параної». Мабуть, саме так організатори визначають майбутніх гравців. Скляний лебідь явно був найменш необхідний у списку, але Ілан поставив його на перше місце. Пишаючись собою, він непомітно

озирнувся на інших учасників і продовжив виконувати завдання.

Решту предметів у списку він розташовував, керуючись логікою.

Дослідження тривало: двоє людей, які прийшли раніше нього, — у тому числі той гладкий тип, — вийшли, інші зайшли. Той самий ритуал: учасники займають свої місця, чоловіки, іноді в різного кольору халатах, роздають завдання. Скільки тут таких кімнат? Скільки учасників?

Остання частина тесту була найбільш дивна. Перша частина зайняла у нього не більше години, і тепер він мав до кінця відведеного часу переписувати на білі аркуші імена, прізвища та номери телефонів з телефонного довідника департаменту Іль-де-Франс за минулий рік, а конкретно — починаючи зі сторінки 22.

Він розгорнув товсте видання. Яка мета цих дій? Це якесь додаткове завдання, спосіб обрати когось одного з учасників? Оцінити терплячість, старанність у виконанні цього дурнуватою завдання? Чи з цього нескінченного списку потрібно було вирахувати якусь конкретну людину?

Чому 22? Чому за минулий рік? Зрештою, мабуть, він ставить собі забагато запитань.

Не барячись, Ілан став до роботи. Переписувати не зупиняючись, якомога швидше. Аркуші чорніли, усі слухняно працювали, і ніхто нічого не говорив. Ілан подумав, що люди, які прийшли сюди лише заради грошей — нещасних тридцяти євро, справді готові на все, що завгодно.

Хоча він і сам зараз чинив так само, як і вони.

Залишалось п'ять хвилин. Ілан більше не міг, у нього розболілись пальці. Знову відчинились двері, прибув новий учасник. Цього разу серце молодого чоловіка стиснулось. Перед ним була брюнетка в байкерському вбранні, яка тоді штовхнула його на баржі. Кілька секунд вона дивилась на нього, в її очах змішалися страх і подив.

Невинним жестом, ніби чухаючи перенісся, вона непомітно приклала вказівного пальця до губ, показуючи Іланові, щоб той не виказував її.

Чоловік знову схилився над своїми аркушами, вдаючи, наче нічого не сталося. Хто ця жінка? Коп? Що вона тут робить? Чого вона так боїться? *«За вами стежать. Це що завгодно, тільки не гра. Ні в якому разі не вплутуйтеся у це. Я знаю відповіді і можу допомогти вам дізнатись правду. Б. П.»*.

Ілан не встиг поставити собі більше запитань. Експериментатор повернувся, щоб забрати аркуші.

— Ми закінчили.

Ілан показав на годинник.

— У мене ще п'ять хвилин.

Звісно, він хотів лишитися, підійти до цієї загадкової інформаторки, знайти спосіб поспілкуватися з нею.

— Це неважливо. Прошу, нам потрібно переходити до наступного тесту. А потім ви зможете поїхати додому.

Молодик неохоче підвівся. Виходячи, він востаннє повернувся до брюнетки. Вона не дивилася на нього, зосередившись на своїх аркушах.

Знову коридор. Жеральд Гетіні простягнув стосик аркушів іншому

чоловікові в халаті, який порвав усе, над чим щойно працював Ілан. Він кинув аркуші до сміттьєвого мішка і пішов до іншої кімнати.

— Це прикол чи що? — вигукнув Ілан.

Гетіні поклав долоню йому на спину.

— Нам туди.

Ілан остовпіло дивився на дослідника. Дві години роздумів і праці собаці під хвіст.

— Може, вже досить прикидатися? — пробуркотів він.

— Перепршуюю?

— Переписувати сторінки з телефонного довідника, заповнювати анкети для того, щоб ви потім усе це порвали на моїх очах. Це абсолютно нелогічно. Яка мета

цих дій? У чому конкретно полягає суть вашої гри, «Параної»?

— Це не гра. Це масштабне дослідження, дуже серйозне, фінансується Міністерством охорони здоров'я. На жаль, я не можу вам нічого пояснити, щоб не спотворити результати, адже конфіденційність є невід'ємною складовою експерименту.

— Ні, я вважаю, що можете. Я знаю, що йдеться про гру «Параноя». Я роками вистежую її сліди в інтернеті, шукаю і не знаходжу. Я бачив чорного лебедя у тому дивному завданні, дія якого відбувається на Місяці. Що потрібно шукати тепер? Який наступний етап?

— Чесно кажучи, не розумію, про що ви. Будьте ласкаві почекати тут хвилинку.

Він залишив його посеред коридору і зайшов до якоїсь кімнати. Ілан не міг устояти на місці — двох годин маячні було для нього забагато, він був виснажений, а нерозуміння підсилювало його нервовість.

Чому ці люди продовжують усе заперечувати?

У кінці коридору йшов чоловік з великим візком. Він заходив до кімнат з телефонними довідниками, а виходив з порожніми руками.

Гетіні повернувся, пройшов уперед і вказав на двері з номером 22 — знову 22 — у довгій стіні метрів десять завдовжки, в якій був ряд таких само дверей. Будівля здавалась велетенською.

— Поясню вам, що буде далі,— сказав чоловік у халаті.— Ви зайдете до маленької звукоізолюваної кімнати без вікон і будете

спілкуватися з чотирма іншими добровольцями, такими ж, як і ви, за допомогою мікрофона. Ці добровольці сидять в інших кімнатах, поряд з вашою, ви не будете їх бачити. Кожен повинен буде говорити про те, які думки у нього викликає предмет, що висить на одній зі стін у його кімнаті. Ви побачите свій, коли увійдете. Щоб почати говорити, достатньо лише натиснути кнопку під мікрофоном, гаразд? Коли горить червоний вогник, ви не можете говорити, бо в цей час говорить хтось інший. Коли засвітиться зелений — можете. Гаразд?

— Гаразд.

— Ми записуємо вашу бесіду з метою подальшого аналізу, але не слухаємо наживо, що ви розповідаєте. Ви абсолютно автономні. Ви будете говорити четвертим і передостаннім. Запам'ятайте: четвертим. Важливо,

щоб ви не втручались, поки не настане ваша черга. Ви добре зрозуміли правила?

— Гадаю, так.

— Чудово. Я повідомлю іншим учасникам, що експеримент почнеться за дві хвилини. За цей час ви якраз влаштуєтесь. Коли настане ваша черга, розповідайте все, що вам спаде на думку. Тут немає правил, немає правильних і неправильних відповідей. Довіртеся своїй інтуїції. До зустрічі.

Гетіні відчинив кімнату, й Ілан увійшов. Приміщення було крихітне. Позаду нього грюкнули двері. Ілан спробував відчинити їх, але безуспішно. Дверної ручки не було. Його замкнули.

10

Ілан не знав, як реагувати.

Якщо він почне гупати в двері і верещати, то ризикує вилетіти з гри. Бути виставленим за двері лабораторії та опинитися поза змаганням. Але в думках постійно крутилася фраза: «Це що завгодно, тільки не гра». Що ж тоді? Викрадення? Це тупо. Не тут, не таким способом, не на очах у всіх цих людей. Та й з якою метою?

Він намагався зберігати спокій і оглянув кімнату: чотири стіни близько одна до одної, оббиті піною,

маленький столик, на якому стояли мікрофон і колонки, стілець. До однієї зі стін був прикріплений прозорий контейнер із металу і скла, в якому лежав предмет, про який він повинен буде розповісти. Ілан підійшов. Що далі, то дивніше. Що вони хочуть почути від нього про цю річ?

Раптом тканина на колонках завібрувала від звуку жіночого голосу.

— Привіт, мене звати Лара, я не зовсім знаю, як це працює... чи ви мене чуєте... але я маю говорити про предмет у моїй кімнаті...

Ілан уместився на стільці, заспокоєний жіночою присутністю. Загорівся червоний вогник, це означало, що хтось говорить.

Голос був сором'язливий, майже дитячий. Людині, напевно, було заледве двадцять років.

— Це частинка пазла. Вона блакитна, але у верхньому правому кутку щось сіре. Можливо, це хмара.

І вона продовжила говорити. Пазл навів її на спогади про підлітковий вік, про свою сестру, їхні стосунки. Ілан дивувався, наскільки вона відкривається незнайомцям. Другий співрозмовник, тридцятисемирічний Джон Рональд, мав розповідати про дзеркало. Він також виявився балакучим і говорив добрячих хвилин п'ять. Зосередившись, Ілан намагався зрозуміти. Ніхто не говорив про «Параною», ніхто не робив ані найменшого натяку на гру. Тож інші були лише звичайними піддослідними, які нічого не підозрювали?

Після того як третя учасниця, Соні, порозмірковувала вголос про свою «люльку», настала черга Ілана. Він натиснув на кнопку «ON»,

розташовану під мікрофоном.
Червоний вогник став зеленим.

— Я Ілан, і предмет у моїй кімнаті — це викрутка. Вона доволі масивна, з дебелим оранжевим гумовим руків'ям і товстим металевим жалом завдовжки сантиметрів двадцять.

Ілан сперся на стіл, підклавши долоню під щоку. Перші добровольці виявились справжніми базіками. Вони говорили загалом понад півгодини, і йому це почало серйозно набридати.

— Що вам сказати? Мій батько був майстер на всі руки, усе в домі лагодив сам, але в мене ніколи не було потягу до майстрування. Тож цей предмет не викликає у мене якихось особливих емоцій. Я намагався придумати, що б вам розповісти, може, якийсь анекдот про цю дивовижну викрутку з красивим оранжевим руків'ям, але... Я не маю

бажання говорити про минуле, як це зробили ви. Мені шкода.

Він трохи нахилився вперед, наче хотів упевнитись, що його добре чутно.

— Нас не слухають, принаймні я так думаю, тож є питання, яке турбує мене більше, ніж розповідь про викрутку чи люльку: вас також замкнули? У ваших кімнатах теж немає дверної ручки зсередини?

Він відпустив кнопку «ON». Потім секунд десять чекав, коли вогник загориться червоним. Зазвучав низький чоловічий голос.

— Мене звати Маріо, я викладач італійської мови. І мій предмет — скляний чорний лебідь. Розміром він, не знаю... сантиметрів п'ять завдовжки і десь три заввишки. Цей предмет одразу навів мене на думку про лебединий спів. Існує легенда, за

якою лебідь, відомий своїм вкрай
немилозвучним голосом, перед
смертю співає дуже мелодійну пісню.
Унікальний, прекрасний,
зворушливий звук...

Ілан рвучко підхопився. Чорний
лебідь знову з'явився в цих стінах.
Голос у колонках продовжував
говорити.

— Смерть — це сумно, це жахливо,
від самого цього слова мурашки по
шкірі. Знаєте, я часто про неї думаю,
тому що в мене бувають приступи
епілепсії, особливо у стресових
ситуаціях. Я не знав, що...— він
закашлявся,— що нас змусять чекати
тут, у крихітній кімнатці без ручки на
дверях. Це дивно, мене це гнітить.
Одного разу після серйозного нападу
я опинився в комі. Це тривало п'ять
днів. Мені складно пояснити вам
декількома словами, що я відчував
у той період. Я був водночас...

Його монолог знову перервав напад кашлю, цього разу сильніший. Ілан нахмурився. Це здавалось серйозним.

— Вибачте. Я був водночас живий і мертвий. Я бачив світло, дуже яскраве. Це не вигадки. Я... Хтось може принести склянку води? Будь ласка!

Чоловік дихав дедалі важче. Ілан натиснув на кнопку під мікрофоном, але лампочка залишалась червоною, що означало, що Маріо продовжував тримати свою кнопку натисненою.

— Будь ласка,— промовив голос.— Води.

Тепер лунали хрипи. Звук падіння.

Ілан підскочив, схопившись за голову. Що це за цирк?

На іншому кінці дроту більше ні звуку. Ілан повернувся до столу і натиснув на кнопку: загорілося зелене світло.

— Хтось знає, що відбувається? — вигукнув він.

Він відпустив кнопку. Жодної відповіді.

— Нас хтось слухає? Ви можете щось зробити? Ви не бачите, що виникла проблема?

Колонки мовчали. Ілан стиснув кулаки. Він згадав, як експериментатор попереджав, що не слухатиме їхню бесіду. Він різко відштовхнув стілець назад. Може, це було частиною експерименту і лише вигадкою?

А може й ні.

Він почав гамселити у двері, викрикуючи.

— Агов! У нас проблема! Будь ласка!

Ілан зрозумів, що двері товстіші і міцніші, ніж він думав. Вони були звукоізолювані. Він оглянув місце, де мала бути ручка. На її місці був маленький білий пластиковий диск із прорізю. Якщо прокрутити диск, то прокрутиться і язичок замка, що дозволить відімкнути двері.

Це ж очевидно...

Незважаючи на напруження та стрес, у його голові все раптом склалося до купи. Він кинувся до прозорого контейнера з викруткою з оранжевим руків'ям. Намотавши на кулак шарф, він розбив скло, а тоді просунув руку, щоб узяти цю річ. Він порізався гострим уламком, трохи крові потрапило на скло.

Він вставив плаский наконечник викрутки у прорізь і прокрутив. Двері відчинилися.

Коридор. Ілан миттю кинувся до сусідніх дверей і рвучко їх відчинив. Маленька кімнатка, така сама, у якій був він. Стіл, мікрофон, колонки. Але замість піддослідного — магнітофон. У наступній кімнаті — так само. Хрипіння лунало з касети, що крутилася в програвачі.

Учасники були лише машинами.

У Ілана було відчуття, наче він опинився у божевільні. Тієї миті йому стало страшно. Коли він хотів вийти в коридор, то наткнувся на Гетіні із секундоміром у руці.

Його супроводжував ще один чоловік у халаті, з медичною сумкою під пахвою.

— Сімдесять п'ять секунд — чудово, — сказав дослідник з відстороненим виглядом.

Він записав результат на аркуші і вказав на стіл.

— Покладіть викрутку туди, будь ласка. Доктор Леконті виміряє ваші показники, якщо ви не проти. І обробить вашу рану.

Приголомшений, Ілан не поворухнувся.

— То це все була лише вигадка? Я розмовляв з аудіозаписами, так?

Медик у гумових рукавичках обережно взяв у нього з рук викрутку. На оранжевому гумовому руків'ї була кров. Чоловік сам поклав її поряд із програвачем, після чого витягнув антисептик і бинт. Ілан відчув запах лікарні.

Він не пручався, досі перебуваючи у стані шоку.

— Ваше обладнання застаріле,— сказав він, щоб заспокоїтись.— Хто ще користується касетними програвачами?

Вони не відповіли. Медик виміряв його тиск і поставив йому декілька стандартних запитань. Вік, перенесені захворювання, наявність алергій. Він також спитав, чи приймає Ілан якісь спеціальні ліки. Чоловік приготувався до гри «питання-відповідь». Цей медик, його нотатки не мали нічого спільного з тестуванням, і це був радше хороший знак. Ілан подумав, що він, вочевидь, успішно пройшов випробування і тепер вони оцінюють його фізичне і психічне здоров'я, щоб перевірити, чи відповідає він вимогам до учасника «Параної». А також — як він реагує в стресовій ситуації.

— Коли гра почнеться по-справжньому? — запитав він.— Скільки буде суперників?

Гетіні дивно на нього подивився, поки медик складав свій інвентар.

— Усе, ми закінчили. Дякую вам за участь.

— Зачекайте. Я йшов по сліду чорного лебедя. Я все робив так, як треба. Я знаю, що не помилився. Що я маю робити тепер? Просто повертатись додому, наче нічого не сталося?

— Я абсолютно не розумію, про що ви говорите. Немає ніякого... чорного лебедя.

— Хочете ще раз послухати запис цього Маріо?

— У цьому немає потреби. У нас ще багато роботи.

Ілан уже не знав, як реагувати. Цей тип знущається з нього, інакше бути не може.

— Тепер, коли тестування завершено, я можу вам пояснити,— додав дослідник.— Наша лабораторія спеціалізується на соціальній психології. Немає ні гри, ні суперників, як ви, вочевидь, думаєте. Усе це дуже серйозно, фінансується державою. Знайте, що в цьому випробуванні, яке ви щойно пройшли, лише сімдесят відсотків волонтерів виходять із кімнати за допомогою наданого їм предмета і роблять це в середньому за сто п'ятдесят секунд. Інакше кажучи, ви зреагували дуже швидко. Насправді метою було показати: що більше людей, то менше вони допомагають іншим. Це принцип розділеної відповідальності. Стосовно ваших відповідей, які ми порвали не читаючи... Метою було ввести вас у стан стресу.

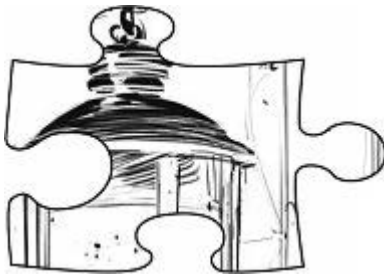
Вони потиснули руки.

— Доктор Леконті проведе вас до виходу. Оплату ви отримаєте через

два тижні, чек надішлють на вашу адресу.

Він розвернувся і пішов. Незважаючи на розпитування Ілана, медик зберігав нейтральний вираз обличчя і просто провів його до виходу. За декілька секунд молодий чоловік опинився на вулиці, на холоді, під прекрасним блакитним небом.

Досі в стані шоку після цих трьох абсолютно безумних і сюрреалістичних годин, які він провів у цьому закладі психопатів.

11

Ілан не хотів здаватися.

Він чекав у машині на тротуарі біля складів. Він багато разів намагався додзвонитися до Хлої на мобільний, але безуспішно, тож лишив їй голосове повідомлення. Що стосується жінки в байкерському костюмі, то вона досі не вийшла. Хіба що вона пішла, поки він завершував тестування. Люди заходили й виходили. За чверть години, поки Ілан чекав, він нарахував десь із десяток добровольців. Ілан ще ніколи

не стикався з такою дивною і загадковою грою, позбавленою правил і меж. «Параноя» не була схожа ні на що.

Раптом хтось постукав у вікно. Це був охоронець із собакою. Чоловік був кремезної статури, одягнений у об'ємний бомбер, а тварина — чорно-коричневий босерон з квадратною мордою. Ілан втиснувся в сидіння і вмить почав пітніти. Собак, особливо великих, він боявся до смерті, після того як у дитинстві пес вкусив його за стегно.

Він гарячково приспустив скло.

— Не варто тут залишатися,— сказав чоловік твердим голосом.

Ілан дивився на пса, вчепившись рукою в дверну ручку. Він не намагався сперечатися, неспроможний відкрити рот. Він кивнув, підняв скло і завів машину.

Зрештою, поїхати — не така вже й погана ідея: о 20 годині він має заступити на зміну на заправці, і йому потрібно трохи поспати, якщо він хоче триматися на ногах.

Він покинув промзону, шкодуючи, що так і не отримав відповідей, не знайшов нової зачіпки.

Дорога до батьківського дому в Монмірай займала більше двох годин. Відколи вони зникли безвісти в морі, Ілан покинув свою маленьку квартиру на околиці Парижу і переїхав жити сюди.

Він виїхав на довгу звивисту дорогу, що вела до будинку, і припаркував машину навпроти фасаду, на доріжці, посипаній гравієм. Ілан обожнював цю стару будівлю. Будучи підлітком, він проводив вихідні, уявляючи себе на місці персонажів рольових ігор, і в його фантазіях вони мешкали саме

в таких будинках, як цей, з гострим дахом у готичному стилі.

Будинок мрії, точну копію якого він малював у своїх сценаріях для відеоігор.

Будинок мрії, у якому він тепер живе в кошмарі самотності й тривоги.

Він озирнувся навколо. Зрештою, Хлоя мала рацію: помешкання і сад занедбані, наче тут більше ніхто не живе. Вони потребують серйозного оновлення. Можливо, доведеться трохи скористатися банківськими рахунками батьків, адже саме цього хотіли батько й мати. Щоб йому було добре. І щоб він був щасливий.

— Скоро будинок стане таким, яким ви його лишили. Я вам обіцяю...

Звісно, він подумав про «Параною». Триста тисяч євро стали б подарунком долі для ремонту і його

майбутнього. Також він міг би використати їх для втілення своїх ідей у гру. І навіть створити власну компанію.

Потрібно ще зрозуміти, як проникнути в цю кляту гру. І не менш важливий критерій — бути найкращим із кращих.

Ілан увійшов у дім, випив коли, перекусив шматком розігрітої піци. Тоді пішов до ванної, увімкнув на максимум маленький електрообігрівач, роздягнувся і став під душ. Вода була крижана,— йому здавалось, наче вона роздирає йому шкіру.

Раптом він почув голоси і напружився. Вони були десь тут, зовсім поруч. Чоловік і жінка про щось сперечалися, але він не міг розібрати слова через шум води. Він миттю закрутив кран.

— Тут хтось є?

Він вибіг із душу, визирнув у коридор, повністю голий і мокрий. Голоси зникли. Ілан тремтів, цокотів зубами. Спочатку тіні, тепер голоси. Що з ним відбувається?

Спантеличений, він повернувся під душ, нашвидку намилився, сполоснувся і квапливо одягнувся, тремтячи. Він знову одягнув куртку і шарф, щоб зігрітися. За останніми даними, слюсар прийде не раніше, ніж через два дні.

Він уместився на дивані, увімкнув телевізор, докрутив звук на максимум, щоб заспокоїтись. Очі злипалися, хилило в сон. Його погляд ковзнув по журнальному столику.

Він рвучко підхопився: уся кореспонденція зникла.

Ілан пошукав навколо. Жодного конверта на підлозі.

Сюди хтось заходив, тепер він мав беззаперечний доказ цього.

Затамувавши подих, він озирнувся навколо. Потім щодуху помчав на другий поверх. Ванна, дзеркало.

Він схопив зошит і розгорнув його.

Це був кошмар наяву.

Батькова мапа зникла. Аркуш був акуратно вирваний.

Ілан збіг вниз і замкнув вхідні двері на два оберти. Замка не торкалися. Як же вони увійшли? Навряд чи у них були ключі. Це неможливо, Ілан уважно стежив, щоб ключі завжди були при ньому або надійно заховані. А замки Ілан змінив, коли почав відчувати цю фантомну присутність.

Молодий чоловік обійшов усі вікна, усі виходи, перевірів у саду. Деревя, поля, дорога... Жодного натяку на людську присутність. Він дуже швидко відклеїв плінтус за тумбою і дістав дублікат зашифрованої мапи. На щастя, він наробив копій і заховав їх у багатьох місцях, у тому числі на комп'ютерах і флешках.

Але він почувався згвалтованим. Хтось проник у його дім. Хтось порпався у його речах, у речах батьків.

Тіні існують.

І посилюють його переконаність у тому, що з батьком і матір'ю стався не просто нещасний випадок.

Хтось полює на їхні дослідження. На їхні відкриття.

Ілан сів на стілець, обхопив голову руками і задумався. Навіщо красти

кореспонденцію на додачу до мапи скарбів? Там були лише рахунки, відмови компаній і...

У голові клацнуло. Він раптом згадав про загадковий лист, адресований Беатрисі Портінарі, який помилково надійшов йому. Той, який він забув віднести на пошту. Ілан одразу поєднав пазли. Беатриса Портінарі — це та сама загадкова «Б. П.».

Ті самі ініціали, що й в кінці дивного послання, яке він знайшов у кишені.

Без сумніву, Беатриса Портінарі і є тією брюнеткою, яку він бачив у лабораторії «Еффексор». Яка штовхнула його на баржі і підкинула йому записку.

Раптом Ілан відчув головний біль, наче його потилицю проштрикували довгою в'язальною спицею. Він зігнувся навпіл, стиснувши зуби, йому здавалось, що його потилична кістка

вібрує і от-от вибухне. Біль був нестерпний, глибинний, пекучий. Тепер голову наче пронизували тисячі булавок. Коли він заплющував очі, під повіками вимальовувались тіні, вони схилялись над ним, наче хотіли затягти його в пільму.

Ілан знову розплющив очі, весь мокрий від поту. Хитаючись, пошкандибав до кухні. Він спромігся налити собі велику склянку води з аспірином. Незважаючи на холод, на його лобі блищали крапельки поту, молодий чоловік відчував, що його лихоманить.

Тремтячи всім тілом, він приліг на кілька хвилин, чекаючи, поки біль мине.

Спочатку голоси в душі, а тепер нестерпний біль у потилиці. Що відбувається?

Коли біль нарешті стих, Ілан спробував поміркувати. Він уже нічого не розумів. Листа було отримано ще до того, як Хлоя приїхала і заговорила з ним про «Параною». З'являється його колишня, а через два дні хтось викрадає дослідження його батька. Про існування мапи знала лише вона і ще кількоро людей. Ілан не міг не поєднати всі ці факти.

Ні, це неможливо. Тільки не Хлоя.

Він відкинув припущення, що його колишня дівчина може бути причетною, це безглуздо. Тим паче що вона завжди знала про існування мапи. Вона могла б уже безліч разів її скопіювати, і він би цього навіть не помітив.

Ілан почувався наче в пастці: копам дзвонити не хотів, вони навіть на знають про існування зошита. На перший погляд, у нього нічого не

вкрадено. Вхідні двері не пошкоджені. У кращому разі йому скажуть, що він усе вигadaв.

Він нервово підскочив і кинувся до комп'ютера. Він досить чітко запам'ятав адресу цієї Беатрисы Портінарі, написану на конверті, хоча й не міг згадати номера будинку. Десь на бульварі Распай, у шостому окрузі Парижу.

Він відкрив у браузері сайт телефонного довідника, ввів ім'я, прізвище, адресу. Це спрацювало: він отримав домашній номер телефону. Мабуть, дані телефонного довідника ще не оновились, чим пояснювалось те, що Беатриса Портінарі досі зареєстрована за цією адресою, хоча на пошті написали, що вона там більше не проживає.

Він набрав номер. Слава богу, біль у потилиці повністю стих. Слухавку взяли.

— Алло?

— Добрий день, мене звати Ілан Дедіссе. Я б хотів поговорити з колишньою квартиранткою чи власницею, її звати Беатриса Портінарі. Ви випадково не знаєте її номер телефону чи нову адресу?

— Вам пощастило, Беатриса Портінарі приїжджала два чи три тижні тому і залишила мені свій номер мобільного на випадок, якщо хтось намагатиметься з нею зв'язатися.

Ілан схопив аркуш паперу. Він не міг відігнати думку про те, що це не випадковість.

— Це висока, доволі широкоплеча брюнетка? — запитав він.

— Так, у чоловічому одязі. Ось її номер...

Ілан записав, подякував і набрав цей номер.

— Так?

— Беатриса Портінарі?

Пауза.

— Хто ви? — промовив голос з легким італійським акцентом.

— Ви штовхнули мене на баржі, підкинули мені до кишені записку. Сьогодні вранці ми бачились у лабораторії «Еффексор».

— Як ви знайшли мій номер телефону?

Ілан підійшов до вікна, що виходило в сад, і підозріло поглянув надвір. Він інстинктивно заговорив тихо, наче боявся, що хтось у будинку його почує.

— Це дуже дивно. Тиждень тому я отримав листа, адресованого вам. На конверті було зазначено, що ви більше не проживаєте за вказаною адресою на бульварі Распай. Я зателефонував новій квартиранці, вона дала мені номер, який ви, вочевидь, залишили їй на випадок, якщо хтось намагатиметься з вами зв'язатися. А я саме той, хто намагається з вами зв'язатися. Дивно, хіба ні?

— Це помилка, усе змінилося. Вам не слід було мені телефонувати. Вони за вами стежать, і ви наражаєте мене на небезпеку.

— Хто такі «вони»? Хто і навіщо за мною стежить? Учора чи сьогодні вранці хтось обікрав мій будинок, можливо, поки я проходив тестування в «Еффексорі». Це якось пов'язано?

Знову пауза, цього разу довша. Голос на іншому кінці дроту став ще більш

недовірливим.

— Те, що ви отримали листа на моє ім'я, нелогічно. Саме ви, наче випадково... Що в ньому було?

— Я не відкривав.

— Треба було відкрити. Хтось іще має знати.

— Нічого не розумію. Хто? І знати що?

Він почав говорити зовсім тихо, і вона теж.

— Пізніше я надішлю вам есемес, ми зустрінемось, і я вам поясню. Будьте обережні і більше не телефонуйте мені. Порада: не ночуйте вдома, вони здатні на все. Усе це стає вкрай небезпечним. Для нас обох.

Вона поклала слухавку.

Ілан кинув телефон і ліг, настільки сильним був новий напад болю. Тіні повернулись, вони танцювали й кружляли під повіками.

Він згорнувся в клубок, йому здавалось, що він зараз здохне.

12

Немає нічого нуднішого, ніж працювати на заправці вночі. Година за годину потрібно боротися зі сном, уткнувшись у книжку чи журнал. Інтернету тут немає, бо у шефа виникла геніальна ідея заборонити до нього доступ. Єдина перевага? Можна брати книжки безпосередньо в маленькій книгарні у глибині магазину і читати безкоштовно.

На цих грудневих вихідних усе було трохи інакше: у зв'язку з наближенням різдвяних відпусток та збільшення потоку машин, які

прямували в бік гір, Ілан був не єдиним нічним працівником. В цю особливо завантажену суботу на підмогу залишилася його колега Меган. Через відсутність спільних інтересів двоє працівників говорили небагато, але здавалося, що час минає швидше, коли поруч відчувається чиясь присутність.

Була майже 22 година, коли задзвонив мобільний Ілана. Це була Хлоя, нарешті. Він перепросив у Меган і відійшов убік. Він чекав цього дзвінка увесь день, проте досі ображався на дівчину за те, що вона так жорстко покинула його напередодні неподалік від набережної Сени.

— Ілане? Це я. Вибач, що не змогла зателефонувати тобі раніше, але я була зайнята пошуками і не помітила, як минув час. Ми можемо поговорити в тиші? Поруч із тобою нікого нема?

Ілан намагався зберігати нейтральний тон, він не хотів виказувати свою нетерплячість.

— Ні. Говори.

— Я прослухала твої повідомлення на автовідповідачі. Насправді я поїхала на тестування із самого відкриття. У певний момент ми мали перебувати в будівлі одночасно. Фей теж там була, я бачила її в першу ж годину.

— Логічно. Вона часу не гає.

— Не знаю, чи ти помітив, але там, у лабораторії, було небагато людей. Вона, до речі, не існує в інтернеті і не зареєстрована у торговому реєстрі.

— Так само, як і «Абіліфай»...
Корабель-привид.

— Саме так. Побачивши цю аномально малу кількість

добровольців на тестуванні,
я відчула, що тут щось нечисто.
Я купила у тютюновому кіоску
вчорашній, п'ятничний «Парізьєн»,
щоб порівняти його з тим, що ми
взяли на баржі. І що ти думаєш —
у цьому примірнику немає жодного
сліду того оголошення. Інакше
кажучи, вони отримали право на
випуск підробної партії газет.

Ілан не забарився скласти два плюс
два:

— Отже, це означає, що всі люди,
присутні на тестуванні, прочитали
фальшиву газету. А отже, опинилися
там не випадково.

— Думаю, так. Розумники на кшталт
нас із тобою знайшли того вечора на
баржі вхід у гру і намагаються стати
на нашому шляху.

Ілан подумав про інших присутніх
у кімнаті тестування, зокрема про

рудоволосу жінку й особливо про того гладкого неохайного типа з брудними дредами, з яким вони перекинулись словом і який до біса добре приховував свій стосунок до гри.

Голос Хлої висмикнув його з роздумів.

— Це підтверджує, що організатори мають кошти, круту логістику і збочені ідеї. Це, мабуть, хороший знак — зрештою, гра обіцяє бути захопливою. Як пройшло твоє тестування?

Ілан поглянув на маленький поріз на руці.

— Це було вкрай дивно. У дослідженні був присутній чорний лебідь, але люди в халатах заперечували існування «Параної». Вони намагалися змусити мене думати, що я з'їхав з глузду. Вони

говорили, що працюють на
Міністерство охорони здоров'я.

— У мене аналогічно. Це їхня стратегія: поки не викривати себе, посіяти сумніви, продовжувати відбирати найкращих. Думаю, вони хочуть переконатися, чи ми достойні кандидати, чи витримаємо подальші випробування. Вони нас тестують і навіть у цей момент здійснюють відбір. Зважаючи на їхні ресурси, цілком можливо, що вони стежать за нами на вулиці, у громадських місцях і спостерігають за нашою реакцією.

Ілан озирнувся навколо. Він подумав про крадіжку вдома.

— Скільки, на твою думку, усе це триватиме? Коли гра почнеться по-справжньому?

— Уявлення не маю. Ілане, я маю дещо тобі розповісти. Предмет

у твоїй кімнаті — що це було?

— Викрутка.

— Викрутка... Дуже цікаво. Мій предмет був далеко не таким нейтральним, це була фотографія. Наша з тобою.

Ілан нахилився з телефоном нижче. Увійшла ціла родина — мабуть, їдуть на гірськолижний курорт — і розташувалась біля автоматів з напоями. Мати сімейства, зітхнувши, подивилась на нього. Ілан ковзнув убік, уздовж стелажа.

— Яка ще фотографія?

— Ти і я серед снігу, в горах. Я ще була білявкою з довгим волоссям.

— У горах? Як таке може бути? Коли це ми їздили в гори удвох?

— Минулої зими, перед тим як розійтись. Не кажи, що ти цього не

пам'ятаєш!

Молодий чоловік нахмурих брови. Раптом він побачив кадр, як вони вдвох крокують по снігу. Потім помітив позаду групу людей, які явно йшли разом з ними. Але він не встиг розгледіти обличчя, бо, ледь з'явившись, картинка зникла. Він трохи збільшив потужність електрообігрівача позаду себе. Йому знову було страшенно холодно.

— Так, звісно, пригадую, просто я втомлений і не здатен ясно мислити. А це фото, тобі вдалося забрати його з собою?

— Ні, воно було в скляному контейнері, прикріпленому до стіни. Щоб забрати світлину, потрібно було розбити скло. Я не наважилась.

— Треба було наважитися. Тебе теж замкнули в кімнаті?

— Так. Це було жахливо, і цей так званий Маріо, що задихався... Мені не вдалося вийти. Експериментатор, цей Гетіні, прийшов відімкнути мене через три чи чотири хвилини. Мені здавалось, що я пройшла крізь пекло, я запанікувала.

Ілан почув зітхання у слухавці.

— За словами Гетіні, я повинна була розбити скло і використати ребро фотографії, щоб повернути язичок замка і вийти. Зважаючи на мою погану реакцію в стані стресу, я, мабуть, профукала свій шанс на участь у грі. Але хай там як, тепер не залишилось сумнівів стосовно твого відчуття, що за тобою стежать. Відбувається щось нечисте. І, гадаю, це стосується нас обох. Я у цьому впевнена.

— Нас обох? Яким боком ти тут причетна? Який ти маєш стосунок до цього?

— Фото говорить саме за себе.
Звідки вони його взяли? Зі мною теж
раніше відбувалися дивні речі. Які
зводили мене з розуму. Я тобі
розповім, але не зараз, не по
телефону.

— Гаразд.

— Повертаючись до тестування...—
сказала Хлоя.— Коли я вийшла
з кімнати, то попросила чоловіка
у халаті пояснити мені про фото, але
він нічого не сказав і пішов. Медик
оглянув мене, поставив кілька
запитань, провів до виходу, і все.
Надворі охоронець з собакою змусив
мене забратися. Усе це — то були
вони, Ілане. Це була гра.

Він пильно подивився на чоловіка,
що стояв, спершись на круглий
столик, і дивився в його бік, поклавши
руку на щоку. Врешті-решт той
викинув свою пластянку і вийшов.
У вухах у нього були маленькі

навушники. Ілан провів його поглядом, аж поки той не сів у машину. Тоді сфокусувався на інших людях. Причетні до крадіжки або до гри можуть бути всюди, мати будь-яке обличчя. Можливо, як сказала Хлоя, вони спостерігають за ним навіть цієї миті.

Дівчина продовжувала говорити.

— Гори, ми удвох, минулий рік. Я перевірила: вперше ми дізналися про існування «Параної» на нелегальному форумі за пів року до нашої поїздки в гори. Щоразу, розкопуючи інформацію, ми залишали IP-адреси своїх комп'ютерів, тому що тоді ще були недостатньо обережні. Організаторам було нескладно вирахувати наші фізичні адреси. Побачити, де ми живемо, поспостерігати за нами...

Ілан насторожився. Голос Хлої змінився. У ньому з'явилась тінь

паніки чи страху.

— Не знаю, як це працює, але я переконана, що розробники гри вже не один місяць цікавляться найсерйознішими гравцями — тими, хто слідує за грою і проявляє наполегливість, як це робили ми. Тими, хто виграє призи. Вони шукають інформацію про них, фотографують їх і, можливо, навіть залякують.

— Ти зараз про ту чорну «ауді» біля мого дому?

— Так, можливо.

Ілан задумався. Це була маячня, проте правдоподібна.

— Ми думаємо, що гра стартує лише зараз, тоді як насправді вона почалась багато місяців тому,— припустив він тихим голосом.— І проникла в наші життя значно

глибше, ніж ми могли уявити. Не лише ми прийшли до гри. Вона також прийшла до нас.

— Може бути. Повторюю: гра всюди, Ілане. Вона поступово нас заповоняє. Питання в тому, щоб з'ясувати навіщо. І як.

Його колега Меган знаком показала Іланові: люди прибувають, колонки працюють на повну потужність. Молодий чоловік попросив її зачекати ще кілька секунд і повернувся в куток, говорячи якомога тихіше.

— Вони були у мене вдома.
І вирвали мапу з батькового зошита.

— Коли?

— Гадки не маю. Я не заїжджав додому після прийому на баржі.

— Ти телефонував у поліцію?

— Ще ні. Я не знаю, що робити. Як злодії могли знати про зошит? Ти комусь розповідала про нього?

— Жодній людині.

Ілан поміркував і вирішив не говорити про існування Беатрисі Портінарі. Він знав, що може довіряти Хлої, але брюнетка в байкерському костюмі просила суворо зберігати таємницю.

— Я мушу відключитись, у магазині повно людей.

— Гаразд. Але щойно дізнаєшся щось, дай мені знати.

— І ти теж.

Спантеличений, він поклав слухавку, думаючи передусім про фото, яке описала Хлоя. Він не мав жодних спогадів про поїздку в гори з колишньою дівчиною. Проте під час їхньої розмови у нього були дуже

яскраві видіння. Живі образи, чіткі звуки, десь глибоко в мозку.

Так само чіткі, як ті звуки з кошмарного сну про психлікарню.

Він зробив зусилля, щоб не показувати свою стурбованість, і пішов обслуговувати клієнтів, рахувати решту, розкладати товари. Близько першої ночі у магазині знову стало тихо. Ілан підійшов до колеги, яка гортала журнал «People», жуячи шоколадне печиво.

— Скажи, Меган, ти знаєш, як я тут опинився?

Жінка підняла на нього втомлений погляд.

— Говори зрозуміліше, Ілане, особливо о такій годині.

— Я зовсім нічого не пам'ятаю про те, як влаштувався на роботу

в магазин. Як мене найняли?
Я надсилав резюме?

Колега подивилась на Ілана
байдужим поглядом.

— Ти заявився сюди, поклав на стіл
своє резюме, сказавши, що шукаєш
роботу. Тобі перетелефонували.
Я завжди казала, що у тебе
щонайменше нервовий зрив, хлопче.
Що з тобою?

Ілан затулив очі долонею.

— Забий, просто провали в пам'яті.

Він повернувся на своє місце,
оглушений, наче після удару в голову.

Ні, це не «просто» провали в пам'яті.
Ілан довго шукав, але так і не
знайшов жодного спогаду про своє
працевлаштування. Так само, як
і зовсім не пам'ятав, як навчився
користуватись касовим апаратом.

І що більше він міркував про дрібні деталі повсякденного життя — буденні дрібниці, про які люди ніколи не задумуються, то більше усвідомлював, що останнім часом його життя схоже на сир з дірками. Жодного спогаду про те, де і як він купив свою машину. Коли востаннє був у перукарні. У якому магазині куплений одяг, який він носить.

І що більше він шукав, то краще розумів, що у нього немає відповідей на ці питання.

Спогади зникали. А інші з'являлися, наче спалахи. Як те самогубство в психіатричній лікарні.

Ілан почувався розбитим. Як щойно сказала Хлоя, відбувається щось, що він абсолютно не контролює. Що впливає на його життя, наче невидиме чудовисько, яке проникло у його нутрощі, викачує з нього енергію і моделює його спогади. Він

також згадав про сильні головні болі, що мучили його вдень. Про те відчуття, наче спиці проштрикують мозок. Про тіні, які іноді з'являються, варто йому заплющити очі, та про ті голоси в душі.

Повільна отрута, яку ввели тобі в організм.

Ілан знову підійшов до колеги із закатаним рукавом.

— Скажи мені, що ти теж це бачиш.

Меган зітхнула.

— Багрова пляма, слід від добрячого уколу,— промовила вона.— Ти ще й колешся?

— Я жодного разу не торкнувся й грама наркоти. Я вже розповідав тобі про психлікарню?

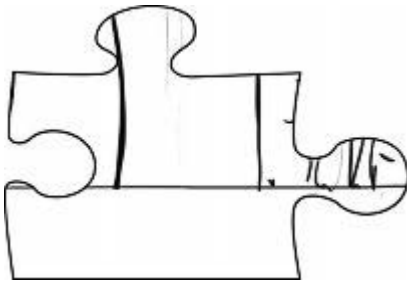
— Жодного разу.

Ілан відійшов, пообіцявши собі здати аналіз крові наступного ж дня. Він був упевнений, що йому вкололи якусь гидоту. Щось таке, що порушує роботу усього організму і провокує ці кляті галюцинації.

Через три години у його кишені завібрував телефон.

Була 4:25 ранку.

*«Приходьте на вулицю Ренн, 27,
у Парижі, тільки-но зможете.
Квартира 38, четвертий поверх.
Тільки ні з ким про це не говоріть.
Попередьте за п'ять хвилин до
приходу, я відчиню. Б. П.»*

13

У рукавицях і шапці, Ілан швидко крокував нічним Парижем. Огорнутий темрявою, він ішов уздовж фасадів бульвару Распай. Перед ним у чорному небі височіла вежа Монпарнас, наче величезна лакрична цукерка. Іланові подумалось про пейзаж смерті — без зелені, без води, який, напевно, існує десь біля брами пекла. Він згадав «Божественну комедію» Данте, особливо «Пекло», і декорації відеогри «Fallout Redemption», яка розгортається

у крижаному постапокаліптичному Парижі.

Надіславши Беатрисі Портінарі есемес-попередження, що він підходить, Ілан звернув на вулицю Ренн. Місто ще спало, проїхало лише кілька машин-фантомів — безликі «жайворонки», що прямують на роботу під холодним небом світанку.

Він зупинився перед будинком № 27. Це була шести- чи семиповерхова будівля, в османському стилі^{10}, з білим оздобленим фасадом і великими вікнами, у яких відбивалося світло ліхтарів. Він безшумно штовхнув двері під аркою і опинився в холі. Ліворуч — домофон із численними дзвінками. Прямо — скляні двері, трохи прочинені. Напевно, Беатриса Портінарі активувала відкриття замку. Тож Ілан прослизнув усередину, завбачливо замкнувши за собою двері,

і затримався біля поштових скриньок, поки вмикав світло.

На скриньці № 38 було зазначене ім'я «Анні Бокур», а не Беатриси Портінарі. Ілан подумав, що це може бути співквартирантка. Він пішки піднявся на четвертий поверх. Будівля була розкішна. Красиве оздоблення, високі стелі. Бордовий килим приглушував звук кроків.

Схвильований, він постукав у двері квартири № 38, які легко відчинились від ударів. Ілан залишився стояти на порозі.

— Є тут хтось? — промовив він зовсім тихо.

Відповіді не було. Вочевидь, світло всередині теж не горіло. Ілан пройшов у коридор квартири.

— Я Ілан Дедіссе. Ви там, Беатрисо Портінарі? Анні Бокур?

Тепер, у повній тиші, його тривога різко посилилась. Ілан зачинив за собою двері і натиснув на вимикач. Лампа на стелі освітила білі стіни, декілька африканських предметів декору та двері, що вели до різних кімнат.

Молодий чоловік почав по черзі заходити у кімнати, щоразу сповіщаючи про свою присутність. На кухні нікого. У вітальні те саме. Він помітив на вішалці кобуру, у шкіряному футлярі — пістолет. Потім побачив фотографію в рамці, на якій була зображена білявка в поліцейській уніформі поруч із колегою-альбіносом з платиновим волоссям і надзвичайно світлими очима.

Він ніколи раніше не бачив цю жінку.

І вочевидь, зараз він був у неї вдома. У її квартирі.

На інших фотографіях теж була ця білявка. Жодного сліду Беатрисі Портінарі, високої брюнетки в чоловічому вбранні. Чому вона призначила зустріч тут?

Стривожений, Ілан повернув назад, залишивши за собою увімкнене світло, наче щоб заспокоїти себе. Раптом він помітив багряні сліди на паркеті. Жодного сумніву: це сліди крові, залишені тілом, яке тягнули по підлозі. Тілом в агонії.

Ілан не хотів іти далі, однак ноги самі несли його вперед. Крок за кроком він наближався до дверей праворуч.

Він увійшов до кімнати і натиснув на вимикач.

Перед його очима постало місце злочину.

Білява незнайомка з фото лежала на підлозі, одна рука простягнута

вперед, очі широко розплющені.
А прямо посередині спини крізь
сорочку вштрикнута викрутка.

Викрутка з оранжевим руків'ям, яку
Ілан дістав з контейнера під час
тестування в «Еффексорі».

Молодий чоловік похитнувся,
позадкував, наткнувся на стіну. Він
задихався.

Умить виникло відчуття, наче на
ньому замкнулись гігантські щелепи
диявольської пастки.

Спочатку він думав тікати. Але його
погляд ковзнув у напрямку, куди
вказував палець жертви. У тому кутку
не було нічого, окрім маленького
нічного столика з шухлядою, просто
ліворуч від Ілана.

Перш ніж померти, поліціантка
доповзла до кімнати, щоб указати на
цей столик.

Не випускаючи труп із поля зору, Ілан зробив крок ліворуч і, одягнувши рукавички, натягнувши шарф на ніс, висунув шухляду. У ній лежав маленький позолочений ключ, схожий на ключ від навісного замка або сейфа. Прямо під ним було зроблене в русі фото, на якому Ілан упізнав сивого дослідника, якого він бачив у «Еффексорі», Жеральда Гетіні. Чоловік сідав у великий зелений «мерседес», припаркований уздовж довгого бульвару.

Раптом у квартирі пролунав дзвінок. Тричі, наполегливо. Ілан заляк.

Дзвонили в домофон.

Вочевидь, хтось чекав унизу і намагався увійти.

Схопивши фото і ключ, молодий чоловік мусив зробити над собою зусилля, щоб підбігти до вікна у вітальні і подивитися на вулицю.

Унизу у світлі ліхтаря чекали двоє чоловіків. Ілан вмить упізнав платинову шевелюру одного з них. Це були люди з фотографій у рамках.

Копи.

Він кинувся вбік, коли альбінос підняв очі вгору.

Вони тут через нього.

Вони приїхали за ним.

Думати немає часу. Потрібно діяти за інстинктом.

Ілан засунув ключ і фото до кишені, поспішив до порога, кинув погляд крізь сходовий майданчик, почув клацання дверей і побачив у самому низу дві постаті, що увійшли.

Затамувавши подих, він тихо попрямував до верхніх поверхів, а лампочки, розташовані по всьому майданчику, по черзі загорались,

наче переслідуючи його. Копи підіймалися. На сьомому поверсі, захихавшись, Ілан викликав ліфт. Двері відчинились секунд через двадцять.

За хвилину, може за дві, поліціанти викличуть підкріплення і заблокують виходи. Зараз або ніколи. Ілан кинувся в левову пащу і натиснув на кнопку першого поверху.

Двері зачиняються. Спуск. Ілан обливався потом під шапкою. Він молився, щоб копи нічого не помітили, щоб ліфт не зупинився на четвертому поверсі, просто у них перед носом.

Маленькі круглі кнопки світилися в міру спуску. 7, 6, 5, 4... і так до 1. Щойно металеві двері відчинилися, Ілан помчав у хол, відімкнув скляні двері, натиснувши на кнопку, і, не обертаючись, побіг по вулиці так швидко, як тільки міг.

Залишивши позаду себе труп жінки,
яку він ніколи не бачив і в чиєму
вбивстві, без сумніву, звинуватять
його.

14

Сигнал клаксона. Ілан підскочив, струснув головою і рушив на зелене світло.

Він потрапив у пастку. Він увійшов до чужого помешкання. До квартири, куди його свідомо привели. Квартири, де слідчу закололи викруткою, яку він перед цим тримав у руках.

У голові відлунювали слова. Вбивство. Спроба втечі. В'язниця. Ілан уже уявляв себе за ґратами, хоча був невинний. Він завагався, чи не повернутись по-чесному до будівлі і не розповісти копам, що став

жертвою підлої змови. Спробувати пояснити те, чого не розуміє сам, поки не стало надто пізно.

Його «клію» жваво піднялась бульваром де Гренель, перетнула міст і виїхала на авеню Кеннеді. Порівнявшись із Будинком радіо, Ілан сповільнився, вдивляючись у причал. Баржі були там, пришвартовані до берега. Але на місці «Абіліфай» стояла «Екзистенс», торгове судно, навантажене будматеріалами. Ілан зупинився, увімкнув аварійку, про всяк випадок подивився вперед, назад і навіть вийшов з машини, абсолютно приголомшений. Жодного сумніву: судно, на якому відбувалась виставка марок, зникло.

Розчинилося в повітрі. «Абіліфай» більше немає. Жодного сліду «Параної».

Ілан натиснув на газ. Наче в трансі, він відкрив бардачок. Напередодні,

виявивши крадіжку мапи, він, перш ніж вирушити на роботу, поклав туди батьків револьвер: «магнум» 44-го калібру, заряджений шістьма патронами. Молодий чоловік затремтів і одразу закрит бардачок, почуваячись, наче небезпечний злочинець у бігах.

Він проїхав уздовж причалу, виїхав на околицю і помчав до промзони Блан-Меній. Скроні пульсували, ясно мислити було неможливо. Попереду дороги поступово наповнювались машинами, але Ілан пробирався між ними, витискаючи педаль газу майже до підлоги.

Йти до кінця. Зрозуміти.

Раптом голоси повернулися, ще гірше, ніж першого разу. Ілану хотілось тріснути головою об кермо. Бесіда двох людей вібрувала десь у глибині черепа. Знову чоловік і жінка. Ті самі. Чоловічий голос

відлунював, наче той говорив між двома скелями, через що слова було неможливо розібрати.

Блимання фар у дзеркалі заднього огляду повернуло його до реальності. Він змінив смугу, помітивши, що тепер їде зі швидкістю лише шістдесят кілометрів за годину, а потім знову прискорився, відчуваючи, що зовсім божеволіє. Звідки ці кляті голоси? Хто це говорить?

Через пів години він вийшов із машини з револьвером у кишені, м'язи палали. Він помчав до складів «Харона». Як і того разу, ворота були прочинені. Але табличка «Психологічне тестування» зникла. Ілан пробіг уздовж ангарів і опинився перед великою будівлею з кремовим фасадом, де він напередодні проходив випробування.

Вивіски «Лабораторія Еффексор» уже не було. Ілан спробував увійти. Двері замкнені. Він подивився на годинник: заледве пів на сьому ранку. Він повернувся до складів, відшукав на купі металобрухту залізний прут і за його допомогою став ламати вхідні двері. За десять секунд він був у приймальні.

Тут уже не було ні меблів, ні комп'ютера, ні телефона. Усе зникло. Стримуючи нудоту, він спробував увімкнути світло — марно. У світлі місяця і дальніх ліхтарів молодий чоловік кинувся в коридор, відчиняв усі двері й опинявся в порожніх кімнатах. Де-не-де валявся старий стілець чи стіл, але більше нічого.

Порожнеча.

«Параноя» знову залишила по собі пустку. Перетворивши реальність на чарівний пил.

Раптом він почув гавкіт. Моторошний, злісний гавкіт великого пса.

Він лунав ізсередини будівлі. Ілан обернувся. Вдалині на стіні він побачив рухоме кружальце світла ліхтарика.

Охоронець із собакою щойно увійшли до приміщення.

Промінь світла спрямували в його бік.

Ілан зреагував інстинктивно і кинувся просто вперед, у глиб будівлі. Він почув крик з наказом зупинитися. Ілан проігнорував наказ і біг далі.

З кожним кроком він відчував, що от-от здохне. Від страху. Від відчаю. Від люті. Гавкіт ставав гучнішим, ближчим. Ілан озирнувся і побачив, що тварина без повідця. Тінь, яка щойно звернула вбік, ковзнувши кігтями по лінолеуму, перш ніж продовжити погоню. Їх розділяли заледве п'ятнадцять метрів.

З хрипким криком Ілан штовхав двері одні за одними й натикався на темні кімнати без жодного виходу. Відстань між ним і псом скорочувалась, дихання собаки ставало гучнішим. Кілька секунд, і йому гаплик.

Нарешті він побачив вікно, кинувся до кімнати і щосили захопнув за собою двері. Цербер уже дряпав дерево і гарчав. Перед очима Ілана постала картина власної гомілки в зубах старого злого гончака, він згадав жахливий біль у дитинстві і ледь не знепритомнів. Зараз не час для слабкості. Набравшись сміливості, він відчинив вікно і з криком стрибнув на вкритий льодом асфальт. Перед ним простягались величезні моторошні будівлі складів. Тінь молодого чоловіка прокралась між металевими перегородками і помчала до воріт. У трахеї свистіло, м'язи палали, наче у тварини, на яку полюють.

Тепер він лише здобич. Людина, яку слід піймати та ув'язнити. Божевільний жорстокий убивця, якому ніхто не повірить.

Він прожогом кинувся до машини і рушив саме тієї миті, коли пес і його господар з'явилися у дзеркалі заднього виду. Ліхтарик націлився в його напрямку. Шини погано зчіплювались із тонкою плівкою паморозі на асфальті. Машину трохи занесло вбік, колесо зачепило тротуар, перш ніж усе повернулось до норми.

Якщо це слово взагалі доречно за таких обставин.

На межі нервового зриву Ілан нишпорив у кишені, його телефон вібрував. Незнайомий номер. Він вирішив не відповідати, прийняв повідомлення на автовідповідач, прослухав його: *«Це лейтенант Тартар, кримінальна поліція Парижу.»*

*Чи могли б ви передзвонити мені,
щойно матимете можливість?
Я хотів би з вами поговорити.
Залишаю свій номер телефону...»*

Альбінос уже напав на його слід. Як
таке можливо?

Ілан поклав слухавку, подумав про
свої дзвінки та есемески цій Беатрисі
Портінарі. Справжньому вбивці
достатньо було тільки залишити
мобільний телефон жертви поряд
із трупом, і справу зроблено.

Пастка щосекунди стискалася
сильніше.

На щастя, є Хлоя. Вона теж бачила
баржу, оголошення, теж проходила
тестування. Вона зможе дати
свідчення, що він не божевільний. Що
все існувало насправді і що на нього
намагаються повісити вбивство.

Він набрав її номер, ледве тримаючи телефон — так сильно трусилися руки. Ніхто не взяв слухавку. У відчаї він залишив повідомлення: *«Хлоє, терміново набери мене, благаю. Я в лайні. Це “Параноя”. Вони мене підставили. Усі їхні сліди зникли. Немає ні баржі, ні офісу, нічого. Зараз я до тебе приїду».*

Він кинув телефон на пасажирське сидіння і вклинився в потік машин. Повітря, йому потрібне повітря. Він їхав з відчиненими вікнами, щоб повернутися до тями, відновити самовладання. Він проживав пекло в режимі реального часу. Провали в пам'яті, слід від уколу на руці, тепер це жорстоке вбивство... Як давно ним маніпулюють? Хто намагається його знищити?

А в голові на повторі лунали слова його колеги Меган: «Я завжди казала, що у тебе щонайменше нервовий зрив, хлопче. Що з тобою?» Чому

вона так сказала? Звідки взялися голоси? Він ніколи раніше їх не чув, вони з'явилися одночасно з усім цим лайном. Із цим слідом від голки шприца, з його кошмарним сном і всім решта.

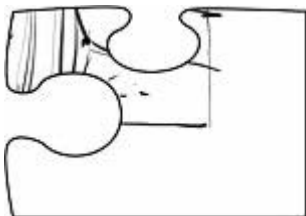
Приїхавши близько о 7:30 до станції метро Корвізар, що поряд з Італійською площею, він уже ледве тримався на ногах. Його тіло от-от здасться.

Зібравши залишки енергії, він знайшов будинок, у якому жила Хлоя, і зайшов у хол, скориставшись тим, що якийсь мешканець саме виходив. На шостий поверх, знову пішки. Квартира № 54. Він постукав. Жодної відповіді. Ще так рано, де ж Хлоя? Ілан більше не витримував, він був готовий ламати двері. Тоді він з силою штовхнув їх плечем. Почувся легкий тріск, він повторив рух ще раз. Замок піддався.

Він увійшов, і цього разу його тіло
здавалось.

Ілан впав на коліна, спершись руками
об підлогу.

Квартира Хлої була абсолютно
порожня.

15

Жодних меблів. Жодного предмета, який би свідчив про те, що Хлоя Сандерс тут колись мешкала. Лише пил. І павутиння на стелі.

У квартирі ніхто не жив тижнями. Місяцями.

Ілан зламався. Він забився в кут і тихо заривав, обхопивши голову руками. Це не може бути правдою. Йому сниться якийсь особливо моторошний кошмар, і він от-от прокинеться. Він озирнувся навколо, знайшов скіпку у старій дошці підлоги і напорвся на неї долонею. Руку

пронизав біль, потекла кров. Ілан пригубив гарячу рідину, металевий присмак викликав у нього відразу.

Усе було насправді.

Він підвівся і, похитуючись, почав заходити в різні кімнати. Судячи з усього, вони всі були порожні, навіть та кімната, де вони стільки ночей провели разом.

Ілан відмовлявся визнавати, що Хлоя може бути причетною. Що вона повернулася до нього, аби затягти його в цю підлу пастку. Але що він, зрештою, про неї знає? Він ніколи не бачив її батьків, її родину, вона ніколи не розповідала про своє минуле. Просто така ж гравчиня, як і він, з котрою він дедалі частіше перетинався в мережі і на різних полюваннях на скарби. Зародилася пристрасна авантюра. Вона тривала майже два роки, перш ніж вона покинула його без жодного

пояснення, припинила відповідати на дзвінки, відмовлялась з ним бачитись.

Чи можливо, що все це було передбачено від самого початку, з їхньої першої віртуальної зустрічі? Що він став жертвою жахливої змови?

Ілан почув грюкіт дверей на сходовому майданчику. Він витер очі і поспішив туди. Сусідка прямувала до ліфта. Ілан звернувся до неї:

— Я друг Хлої Сандерс. Вона не відповідає на дзвінки. Я хвилювався, тож вибив двері й увійшов до її квартири.

Жінка оглянула його з голови до ніг: брудний одяг, виснажене обличчя, яке, напевно, було блідим як смерть.

— Ми з вами вже бачились, чи не так? — мовила вона.

— Я бував тут трохи більше року тому. Ми з нею зустрічалися...

— Так, точно, пам'ятаю. Але всередині нікого немає,— сказала вона, ховаючи ключі в сумочку.— Відколи вона поїхала, у квартирі більше ніхто не живе.

Ілан сперся на стіну. Йому потрібна була опора, щоб не впасти.

— Коли вона поїхала?

— Мабуть, десь рік тому. Тут відбувалися дивні речі.

— Які саме?

Жінка схрестила руки, наче їй було холодно. Її погляд став стривоженим.

— Такі, від яких мурашки по шкірі. Щоразу, виходячи вранці або повертаючись увечері, пані Сандерс знаходила розп'яття, приклеєне до її дверей.

Сусідка вказала на маленьку ділянку, напроти Ілана, на якій дерев'яна поверхня була трохи світлішою.

— Приклеєне конкретно в цьому місці, майже щодня, тиждень за тижнем. Від клею навіть лишився слід, що не стирається. Це тривало понад три місяці, перш ніж пані Сандерс покинула це помешкання, на межі нервового зриву. Відтоді, вочевидь, ніхто не хоче орендувати чи купити цю квартиру. Чому — не знаю. Сюди ніхто ніколи не приходять.

Ілан відліпився від стіни, наче вдарений струмом. Отже, Хлоя зникла не тому, що хотіла йому нашкодити. А тому, що якийсь психопат прагнув її залякати.

Він частково заспокоївся, але тінь «Параної» досі залишалась у думках.

— Хлоя Сандерс ніколи не зверталась до поліції? — запитав він.

— Ні, ніколи. Але у нас з іншими сусідами були великі сумніви щодо правдивості усієї цієї історії.

— Правдивості? У сенсі?

— Ніхто ніколи не бачив того чи ту, хто клеїв ці хрести. Жодного опису зовнішності, нічого. Проте люди в будинку є, і вам відомо, що увійти можна, лише знаючи код.

— Або дочекатись, коли хтось виходитиме, як зробив я.

— Так, але вас помітили, про вас можна розповісти, описати вас. А та людина діяла наче привид.

Ілан подумав про тіні. Про цю незриму присутність навколо себе.

— Це тривало три місяці, кожен день. Ми всі дійшли згоди: не може

бути, щоб це робив хтось іззовні.

— Ви хочете сказати, що... той, хто клеїв ці хрести, був одним з мешканців будинку?

— Я хочу сказати, що... тим, хто клеїв ці розп'яття, була сама пані Сандерс.

Ілана наче вдарила блискавка. Жінка помітила його тривогу і продовжила:

— По-перше, тому що Хлоя Сандерс щоразу забирала хрест. Ви можете уявити, що хтось настільки одержимий, щоб щодня приходити й чіпляти нові однакові хрести? Скільки б тоді вийшло екземплярів? Дев'яносто? Коли ми попросили Хлою показати нам усі зібрані хрести, вона сказала, що знищила їх. Вона була дивною...

— Тобто?

— У неї завжди були зачинені віконниці. Вона говорила, що за нею стежать, переслідують. Справжня параноя.

Ілан важко ковтнув слину. З ним відбувається точно те саме. Можливо, «Параноя» прийшла по неї раніше за нього, а Хлоя йому нічого не розповіла. Він жестом попросив сусідку продовжувати.

— Але останнє, що розвіяло всі сумніви, сталося шість чи сім місяців тому. Абсолютно випадково я дізналася, що пані Сандерс лікувалась у психіатричній лікарні. Не знаю, як довго і якою була причина, і вже не пам'ятаю назву лікарні. Одне точно — назва була якась дивна.

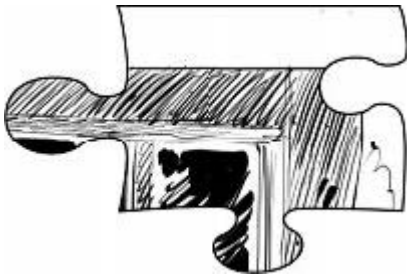
Ілан не міг отямитись. Психлікарня. Ні, тільки не Хлоя, це неможливо.

Проте він мусив прийняти правду. А якщо Хлоя пішла від нього через

те, що мала проблеми? Якщо вона почала отримувати ті хрести, ще коли вони були разом, і нічого йому не сказала?

А він не звернув уваги на стан її здоров'я, бо був надто зайнятий власними проблемами?

Він обережно зачинив пошкоджені двері цієї моторошної порожньої квартири, в якій тепер жили лише павуки і давні спогади.

16

Ілан повернувся до машини, досі приголомшений новинами.

Хлоя, запроторена у божевільню.

Розп'яття, яке щоранку з'являється на дверях.

Чи справді Хлоя збожеволіла?
Здійснювала вчинки, яких сама не могла згадати? Чи хтось намагався довести її до божевілля?

Ілан подумав про тих, хто тероризував його. Ці тіні, які йому

ніколи не вдавалось роздивитись, які заходили в його дім, які блукали слідом за ним. Він і сам був недалеко від того, щоб опинитися у психлікарні.

А якщо ці тіні сновигали і навколо Хлої?

Задзвонив телефон. А ось і вона. Щойно він узяв слухавку, жінка заговорила:

— Ілане? Я отримала твої повідомлення! Розкажи мені! Що відбувається?

— Хлоє, я хочу тебе бачити. Мені треба з тобою поговорити, інакше я збожеволюю.

Сідаючи в машину, він усвідомив, що от-от зірветься на крик.

— Не їдь до мене, не треба,— сказала Хлоя.— Краще зустрінемося на нашому місці, на Італійській площі.

Дай мені десять хвилин, щоб
добратися.

Ілан вагався, а тоді відповів
максимально нейтральним тоном:

— Чудово. Я теж виїжджаю...

Він залишив машину там і пішов до
Італійської площі пішки, закутаний
у теплий одяг, насунувши шарф на
носа. Він тулився до стін, його не
полишало відчуття, що всі на нього
дивляться або що з хвилини на
хвилину налетять копи й одягнуть на
нього наручники. Він ще більше
опустив очі і вимкнув мобільний. Він
знав, що його можуть відстежити за
пеленгом. Тим паче що поліція його
вже ідентифікувала.

Скільки в нього є часу, перш ніж його
візьмуть?

Вулиці і проспекти наповнювались
життям. Ілан пробирався крізь натовп

перехожих, озираючись у різні боки. Він підскочив від звуку двигуна мотоцикла, що різко рушив з місця.

Він став повним параноїком, йому слід заспокоїтись, щоб подумати.

За чверть години він дістався до Італійської площі і зайшов до пабу «О'Жуль». Хлоя чекала його в глибині приміщення, сидючи одна за маленьким круглим столиком. Вона машинально, з відсутнім поглядом, помішувала лате. У неї під очима теж були темні кола. Ілан сів напроти неї, зняв рукавиці, але залишився в шапці. Він озирнувся навколо і нахилився вперед, намагаючись крізь лінзи зазирнути молодій жінці в очі. Він спробував абстрагуватись від своїх останніх відкриттів і сказав:

— Вони привели мене до квартири жінки, яку я знайшов убитою. Поліціантка, думаю, її звали Анні Бокур.

Він говорив зовсім тихо. Хлоя піднесла долоні до рота.

— Вбита жінка? О боже... Як це сталося? Хто змусив тебе туди поїхати?

— Вони. «Параноя».

Ілан обдумував кожну фразу. Він не знав, із чого почати.

— Вони вбили її ударом викрутки в спину. Викрутки з оранжевим руків'ям, на якій я лишив свої відбитки і кров під час тестування у тій липовій лабораторії. Коли я побачив тіло, я раптом усе зрозумів. Вони все спланували від самого початку.

Підійшов офіціант, Ілан замовив каву і склянку води, після чого продовжив:

— Коли медик забрав у мене з рук викрутку, на ньому були латексні

рукавички, у цьому я впевнений.
Отже, на руків'ї є лише мої відбитки
і моя ДНК. Брюнетка на баржі, так
звана Беатриса Портінарі,— їхня
спільниця. Їхньою метою було
перетворити мене на параноїка
і відправити мене рано-вранці до цієї
квартири на вулиці Ренн. Повісити на
мене вбивство, якого я не скоював.

Він говорив швидко, ледве
переводячи дихання.

— Хтось підлаштував усе так, щоб
копи приїхали саме тоді, коли я був
у квартирі. Якби я не втік, мене б
узяли на місці злочину. Усе вказує на
мене, у мене немає жодного шансу
виплутатись...

Хлоя стиснула його руки, якими він
хаотично розмахував.

— Ілане, заспокойся, гаразд?
Продовжуй повільніше. Я не зовсім
розумію цю історію про Беатрису

Портінарі. Як ти опинився у неї вдома, точніше, у цієї Анні Бокур? Ви спілкувалися телефоном, так?

Ілан ткнув указівним пальцем у стіл.

— Уяви: ти хочеш змусити когось вирушити за потрібною тобі адресою, наприклад на вулицю Ренн, 27. Ти зв'язуєшся з новою орендаркою якоїсь квартири у Парижі, видаючи себе за колишню мешканку, яку дійсно звали Беатриса Портінарі. Ти даєш цій новій квартирантці свій номер телефону — на випадок, якщо хтось намагатиметься зв'язатися з тією, за кого ти себе видаєш. Уловлюєш?

— Гадаю, так. По суті ти крадеш особистість колишньої квартирантки, яку ніхто насправді не знає в обличчя.

— Саме так. Я зрозумів, що «Б. П.» на записці у моїй кишені — це

ініціали такої собі Беатриси
Портінарі, чий лист я помилково
отримав тиждень тому.

— Лист, який у тебе вкрали.

— Так. Припускаю, для того, щоб
замести усі сліди «Параної». Ні
листа, ні доказів, нічого...

Він витримав паузу, ввівши цей новий
параметр, а тоді повернувся до Хлої.

— Коротко кажучи, я відкриваю
телефонний довідник, телефоную,
і мені дають номер мобільного не
справжньої Беатриси Портінарі, а тієї
самої брюнетки в чоловічому одязі,
яка видає себе за неї. Ця брюнетка
каже мені приїхати на вулицю Ренн,
до цієї жінки, яку вони вбили, і я
потрапляю в пастку.

Хлоя пригладила волосся назад,
явно ошелешена.

— Мушу визнати, це складно.

— Саме так, вони розробили вкрай складний, збочений план, щоб усе, що я міг би розповісти копам, здавалось неправдоподібним. Усе було прораховано. Те вкрай дивне тестування, пам'ятаєш?

Переписування сторінок із телефонного довідника, які потім рвуть; замикання нас у кімнаті; ті магнітофони, яким років двадцять; і той підставний тип, Маріо, з нападом епілепсії. Це повний сюр. Навіть та записка у моїй кишені, написана моїм підробленим почерком. Що подумують копи, якщо я розповім їм таку історію? Хто мені повірить?

Він був на межі паніки.

— На мене вішають убивство. Крадуть батькову мапу. Нічого не розумію. Для чого це все?

Хлоя взяла його за руки і заговорила ще тихіше:

— Теми відкриттів твоїх батьків, напевно, далеко за межами нашої уяви. Ти геть не маєш уявлення про те, що вони знайшли? Вони ніколи тобі про це не розповідали? Думаю, що все-таки розповідали. Якщо ні, то звідки б ти міг знати, що твій батько зробив цей малюнок і сховав його за дзеркалом?

Ілан обхопив голову руками. Хлоя мала рацію. Він подумав про свої провали в пам'яті. А якщо відповідь на батькову загадку десь глибоко в його підсвідомості? А якщо Жозеф Дедіссе колись дав йому ключ до розгадки, а він його просто-напросто забув, як забув подорож у гори з Хлоєю та деякі інші періоди свого життя?

— Я вже ні в чому не впевнений,— відповів він.— Але ти маєш рацію

стосовно малюнка за дзеркалом...

— Хай там як, я тут для того, щоб допомогти тобі. Я проходила ці тести, я бачила, що відбувалося. Я зможу дати свідчення.

Він скрушно похитав головою.

— Твоє слово не матиме ваги.

— Чому ти так кажеш?

Молодий чоловік важко зітхнув. Він забрав руки і зазирнув Хлої в очі.

— Хто повірить абсурдній розповіді колишньої пацієнтки психіатричної лікарні?

Вона заклякла. Ілан знову зітхнув.

— Я був у твоїй старій квартирі, навіть зламав двері й увійшов, щоб усе тобі розповісти.

— Ілане...

— Твоя сусідка розповіла мені, що сталося. Про розп'яття на твоїх дверях, про психіатричну лікарню. Чорт забирай, Хлоє, що сталося? Чому ти мені нічого не сказала?

Опустивши голову, Хлоя почала гризти нігті. Вона чекала, коли відійде офіціант, який приніс замовлення Ілана.

— Я не хотіла тебе втягувати. Не знаю, що саме тобі розповіли, але це не я клеїла ті жахливі хрести, Ілане. Присягаюсь тобі.

Ілан дивився на неї не кліпаючи, чекаючи продовження.

— Хтось підходив до моєї квартири і клеїв хрест на двері. Напевно, ця людина знала код домофона або мала ключі, щоб увійти в будинок. Увійти непоміченим нескладно, якщо робити це в робочий час або вночі. Сусіди кажуть тобі протилежне, але

ти сам чудово знаєш — у Парижі ніхто ні на кого не звертає уваги...

Ілан подумав про тих, хто проникнув до нього додому. Жодних слідів злому. Теж наче привиди.

— ...Я щодня знищувала ці хрести, переконуючи себе, що вилупку, який таке робить, скоро це набридне і він припинить. Але це ніколи не припинялося. Ніколи...

Вона водила вказівним пальцем по вінцю чашки.

— Тоді я врешті-решт переїхала, але страх залишився, вкорінився всередині мене. У мене була важка депресія, я не думала, що дійде до такого.— Вона зітхнула.— Я поїхала одна в гори, поселилась у старій хатині, що належить моїм батькам, сподіваючись, що це зрештою мине. Там я здійснила спробу медикаментозного самогубства.

Ілан не міг оговтатись. Він ніколи б у таке не повірив, якби Хлоя сама йому не сказала.

— Далі все як у тумані. Думаю, так я й опинилась у психлікарні. Депресія... Я більше не справлялась сама, не могла її позбутися. Думаю, я провела у лікарні три довгі

місяці.

— Думаєш? Тобто ти в цьому не впевнена?

— Цей період я не пам'ятаю. Дивно, та я не маю жодних спогадів про те, що могла там робити, наче мій розум заблокував цю інформацію. Також я забула деякі епізоди свого життя до потрапляння в лікарню. Деякі несуттєві речі — наприклад, як я орендувала свою квартиру...

Ілан слухав її, приголомшений: здається, у Хлої такі самі проблеми

з пам'яттю, як і в нього.

Очі молодої жінки дивилися в одну точку, наче вона була під кайфом.

— Я не повернулась до навчання, Ілане. Я більше не займаюсь психологією. Я все покинула.

Ілан подумки зважував значення цих слів. Хлоя була блискучою студенткою, з якої розум бив ключем. Вона відчула потребу заспокоїти його.

— Зараз мені вже значно краще, усе вже позаду. Відтоді мене більше ніколи не турбували.

Вона знову перевірила, чи їх ніхто не чує. Ілан мовчки дивився на неї, неспроможний відкинути сумнів, що поселився в його голові: а що як сусідка мала рацію? Якщо Хлоя сама довела себе до депресії, не усвідомлюючи того? Спроба

самогубства була лише фінальним проявом внутрішнього божевілля.

Вона заговорила зовсім тихо:

— Потім я вирішила знову взяти власне життя у свої руки. Я все покинула і присвятила увесь свій час «Параної». Це було моєю причиною триматися за життя. Я хотіла ті триста тисяч євро. Вони б допомогли мені почати життя заново, можливо, поїхати кудись далеко звідси. Мені потрібні ці гроші.

Тепер Ілан почав краще розуміти її одержимість, її мотивацію.

— На дверях нової квартири вже не з'являлися хрести? — запитав він.— Більше нічого такого?

— Ні. Мені шкода, що я тебе вплутала в це... Те, що з тобою зараз відбувається,— незбагненно. Те, що відбувається з нами.

Вона підштовхнула до нього свій телефон.

— І маю тобі сказати, що це не саме собою владнається. Після твого повідомлення сьогодні вранці я глянула в інтернеті. На різних сайтах, де організатори залишали зачіпки, більше немає жодного сліду «Параної». Вони підчистили геть усе. Гри знову більше не існує.

— Вони всюди і ніде. Лише тіні.

Ілан навіть не торкнувся телефону. У голові пульсувало. Він молився, щоб біль не повернувся, швидко кинув у склянку з водою пігулку аспірину, що була у нього в кишені.

— Що тепер думаєш робити? — спитала Хлоя.— Тобі слід піти в поліцію, все заперечити. Баржа не може так легко зникнути. Вони точно бронювали місце на причалі. Мають бути якісь сліди, якісь зачіпки, що

ведуть до них. Їх повинні заарештувати. Завадити їм знову комусь зашкодити. Навіть якщо це лише тіні, як ти кажеш.

Ілан порився в іншій кишені і витягнув з неї фото і ключ.

— Можливо, у мене є зачіпка. Це було у квартирі поліціантки.

Хлоя спершу роздивилась ключ. Маленький шматок металу без номеру серії, без клейма.

— Підозрюю, ти жодного уявлення не маєш, що він може відмикати? — сказала Хлоя.

— Ні.

Тоді вона зацікавилась світлиною.

Гетіні, що сідає у машину на якомусь бульварі.

— Цей чоловік — це ж дослідник,
якого я бачила в лабораторії...
Жеральд Гетіні.

— Це фото доводить, що вбита
поліціантка вела розслідування по
ньому впродовж тривалого часу, бо
на фото він здається молодшим.
І напевно, саме через це її
й прибрали. Цього чоловіка потрібно
неодмінно знайти.

Хлоя ткнула пальцем у задню
частину седану на фото.

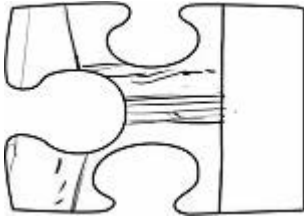
— У нас є його номер машини.

— Знаю. Ти можеш щось зробити?

Вона впевнено підвелась, взяла
телефон, поки Ілан клав ключ до
кишені.

— Мій дядько працює в жандармерії.
Звісно, я можу щось зробити. Дай

мені годину, і я повернусь з даними
цього покидька.

17

Ілан був за кермом, Хлоя сиділа поряд.

Машина щойно з'їхала з траси А6 у напрямку Фонтенбло. За інформацією, наданою дядьком Хлої, власника машини звали Ромюаль Зімлер і він мешкав на узліссі, за п'ятдесят кілометрів від Парижу.

Застрягнувши в тягнучці, Ілан подивився Хлої у вічі.

— Ти мала розповісти мені про ті розп'яття. Коли ти мене кинула, я ледь не здох, настільки мені було

боляче. Чому ти так відреагувала?
Ми ж усім ділилися. Я не розумію
тебе, Хлоє.

Вона знизала плечима, нервово
затиснувши руки між стегнами.

— Спочатку я думала, що ці
хрести — частина «Параної» і що це
адресовано мені і тільки мені. Що
мене намагаються вивести на нові
зачіпки, і якщо я комусь розповім, то
це поставить під загрозу мою участь
у грі. Знаю, це було тупо, але гра
взяла гору над усім решта, я стала
одержимою. «Параноя» висмоктала
з мене всі соки, знищила мене. Але
це тривало без упину і почало мене
лякати. По-справжньому лякати, бо
стало ясно, що ці хрести — уже
зовсім не гра. Думаю, я замкнулася
в собі. Я більше не наважувалась
виходити з дому, я сиділа в засаді
біля вхідних дверей, знаходила
виправдання, щоб не бачитись
з тобою. Що гірше мені ставало, то

менше хотілось про це говорити. Я хотіла, щоб ти помітив, що щось не так. Але ти був охоплений власним безумством, мапою твого батька, пошуками «Параної»... Усе це засіло у твоїй голові, і в тебе теж не все було добре. Ось так між нами все й розвалилось.

Машина звернула на менш завантажену сільську дорогу. Удалині виднівся ліс, темний і густий. Ілан мовчки осмислював те, що вона говорила, але від її слів йому було жахливо боляче. Він спробував продовжити і запитав:

— Ти досліджувала свої провали в пам'яті? Можеш їх якось пояснити?

— Ніколи. Я списувала їх на стрес.

— А ти тоді запідозрила когось конкретно, хто б міг чіпляти ці хрести? У тебе були якісь зачіпки?

— Серед інших гравців могло бути чимало тих, хто бажав опинитися на дні. У мене багато ворогів у середовищі ігор та полювань на скарби. Ти ж знаєш. Типи, яких я переплюнула, психи, які плутають вигадки з реальністю, у яких мозок виїдений цими іграми. Коли на кону великі гроші, люди здатні на що завгодно. Я вже отримувала листи з погрозами, повідомлення на електронку з образами, анонімні дзвінки. Найрізноманітніші брудні прийомчики, щоб підірвати мою психіку.

Ілан зітхнув.

— Листи — це одне, а розп'яття, які щодня чіпляють на двері,— уже зовсім інше. Ніхто не став би таке організувати, щоб витурити тебе з якогось змагання.

— Ніхто? Ти хотів сказати «хто завгодно». Наприклад, Наомі Фей

могла б аж бігом.

— Фей?

— Це дівчисько завжди в чорному. Вона абсолютно одержима. Цвинтарі, розп'яття — хіба це не в її стилі? Я знаю, що вона відвідує клуби садомазо, я шукала інформацію про неї. Вона любить завдавати болю, Ілане, гратися з плоттю та почуттями. Робити боляче заради власного задоволення — це її профіль.

Ілан мовчав. Хлоя була захоплена своєю промовою, не було сенсу перебивати її.

— А ще я знаю, де вона живе, — продовжувала вона. — Здогадаєшся? Лише через кілька вулиць від моєї старої квартири, наче випадково. Люди вже бачили, як вона вешталася біля будинку.

— А ти, підозрюю, вешталась біля її будинку...

— Ти знаєш, що вона здатна на все. Ти ж спав з нею...

Ілан не дозволив вивести себе з рівноваги цим ударом нижче пояса.

— Це тут ні до чого. Хтось неодмінно помітив би її, якби вона проникла до будинку. Особливо з такою зовнішністю. Вона впадає у вічі, наче ворона у клітці з папугами.

— Гаразд... Я так розумію, ти теж заодно з ними.

— Ні, я не з ними. Вибач. Через те, що зі мною відбувається, я не здатен нормально розмовляти.

— Пусте.

Вони замовкли. Хлоя притулилась правою скронею до скла і, не рухаючись, дивилась на обрій. Ілан

не знав, що й думати, у голові все переплуталось. Він дедалі більше підозрював, що у Хлої якісь проблеми із психікою, якась форма параної, що досі глибоко в ній сидить, а вона не може цього усвідомити. Її зміна зовнішності, переїзд... Гра, яка всюди їй ввижалась, заволоділа її життям, змусила покинути навчання... Ці віконниці, які вона зачиняла... Забагато ознак, які не можуть обманювати.

Проте це не вона чує кляткі голоси у своїй голові і не вона прокидається зі слідом від уколу на руці.

І не її переслідують за вбивство.

Що ж тоді думати? Що відбувається з ними обома?

Ілан повернувся до реальності. Він довірився вказівкам навігатора, які привели його до красивого маєтку, оточеного високим муром і зеленню.

Зачинені ворота забороняли прохід.
Ілан припаркувався подалі,
у заглибленні між деревами. Він
роздивився навколо.

— Ти сідаєш за кермо,— сказав він
Хлої.— І якщо бачиш, що щось не
так, то тікаєш і викликаєш копів.

Ілан відкрив бардачок і взяв
револьвер. Хлоя схопила його за
зап'ястя.

— Що ти надумав робити зі зброєю?

— Вона належала батькові. Це лише
для безпеки.

— Ні, Ілане. Ти в здоровому глузді?

Він вивільнив руку.

— Я ним не скористаюсь, обіцяю
тобі.

Він беззвучно зачинив дверята,
підійшов до воріт і, сховавши зброю

під куртку, натиснув на кнопку дзвінка. Помешкання було розкішне, ледь помітне серед рослинності. Камера навелась на нього.

Знову, вічно ці камери.

— Так? — пролунав жіночий голос.

— Я б хотів поговорити з Ромюалем Зімлером.

— А хто питає?

— Алексіс Монтень,— зімпровізував Ілан.

Ім'я виникло саме собою, він не роздумував над ним. Він десь чув його, але не міг пригадати, де саме. Голос жінки мовчав, і він додав:

— Ми з Ромюалем уже кілька тижнів разом працюємо над одним проєктом.

— Розумію. На жаль, сьогодні його тут немає, він увесь день проводить аудит для юридичної ліквідації однієї транспортної компанії. Чи не могли б ви зателефонувати йому?

— Він не відповідає. А це дуже терміново. Ви можете дати мені адресу цієї компанії?

Вона відповіла одразу.

— Це в Немурі, шістнадцятий поворот із траси А6, за двадцять кілометрів на південь звідси. Компанія «Рефрижерум»...

Вона продиктувала назву по буквах. Ілан думав поставити ще кілька питань, але вирішив за краще не привертати до себе зайвої уваги. Він подякував і повернувся до машини.

Пошук у мобільному Хлої дав йому точну адресу, яку він вбив у навігатор.

Прилад показав двадцять хвилин їзди.

— Поїхали туди.

У Ілана знову з'явилась надія, він навіть завагався, чи не зателефонувати копам, щоб призначити їм зустріч одразу на місці. Але спочатку він хотів подивитись сам. І побачити вираз обличчя Зімлера, коли, поставши перед ним, приставить пушку йому до лоба.

Завівши машину, він нарешті пригадав, де чув ім'я «Алексіс Монтень».

Так звали санітара психіатричної лікарні у його сні.

Знову цей клятий кошмар.

18

Компанія «Рефрижерум» розташувалась перед в'їздом у місто, на краю невеликого бізнесцентру. На парковці стояли чорні вантажівки з логотипом компанії та декілька легкових машин, а посередині — проста будівля з великими вікнами, крізь які було видно офіси. Ілан одразу впізнав зелений «мерседес» Зімлера, припаркований просто біля збірної будівлі. На підприємстві не було ніяких ознак діяльності: нерухомі автомобілі, відсутність персоналу, жодної активності.

Ілан в'їхав на парковку і став за автобусом. Мотор не глушив.

— Лишайся тут.

Хлоя витягла ключ запалювання.

— Не цього разу. У тебе пушка, я не хочу, щоб ти наробив дурниць. Я йду з тобою.

Вони вийшли й обережно дісталися будівлі. Ілан показав на силует в одному з вікон. Якийсь чоловік ходив взад-вперед з мобільним телефоном біля вуха.

— Це він,— сказав він переможним тоном.— Ромюаль Зімлер власною персоною.

Тепер уже підтюпцем вони поспішили до вхідних дверей, які достатньо було потягнути за ручку, щоб увійти в приміщення.

У перших офісах, здавалось, не було нікого, будівля наче спорожніла — знову. Ілан вийняв зброю з кишені і пішов далі коридором. Він увійшов до кімнати, з якої лунав голос Зімлера.

Сивий чоловік в маленьких круглих окулярах подивився на гостей і сказав співрозмовнику:

— Я передзвоню.

Без різких рухів він поклав слухавку, а тоді повільно підняв руки перед собою.

— Усе буде добре, гаразд? Опустити зброю.

— Навпаки, усе буде погано,— твердим голосом відповів Ілан.— Підозрюю, ви мене впізнали.

— Так, я вас упізнав.

Зброя тремтіла в руках, він ніколи не стріляв з такої, але відчував, що здатен на вбивство.

Зімлер перевів погляд на настінний годинник.

— Нарешті ви тут. Визнаю, я починав хвилюватися.

19

Зімлер говорив спокійним тоном.

— Було б шкода, якби ви не приїхали вчасно. Мушу сказати, що серед усіх кандидатів я трохи віддаю перевагу саме вам. Пара гравців — це завжди цікаво. Особливо якщо в процесі змагання ви стаєте суперниками. Це додає гостроти.

Він обережно взяв два коричневі конверти і маркером написав на одному «7», на другому «8», все ще поглядаючи на Ілана.

— Вам краще опустити зброю, пане Дедіссе, ви можете когось поранити.

Повільним жестом, даючи Іланові зрозуміти, що йому нічого не загрожує, він натиснув на кнопку на телефоні.

— Анні, можете підійти?

Ілан підійшов ближче. Він помітив, що на столі стояли два кришталеві чорні лебеді. Вони з'єднувались дзьобами і лапками. «Параноя» у всій своїй розкоші.

— Ви повісили на мене вбивство,— вигукнув молодий чоловік.— Навіщо? Хто ви? Чого ви від мене хочете?

Позаду, злегка скрикнувши, на вході до кімнати застигла жінка. Ілан обернувся.

І тут йому здалось, що він марить. Напроти нього стояла та сама жінка, яку він знайшов мертвою у квартирі на вулиці Ренн. Анні Бокур. Жива-здорова, одягнена у вишуканий сірий

костюм. Спантеличений, Ілан відступив на два кроки назад, намагаючись тримати на мушці їх обох. Хлоя забила в кут, не кажучи ні слова.

— Слід зазначити, що все, що ви пережили, було не по-справжньому,
— сказав сивий чоловік.

— Труп — що може бути справжнішим?!

Зімлер вийняв із шухляди викрутку з оранжевим руків'ям і поклав її на стіл. На ній досі залишались багряні сліди, а сама викрутка була загорнена у прозорий пакет.

— Трохи гриму, пакети з кров'ю — і справу зроблено. Чи не так, Анні?

Та кивнула, прикипівши поглядом до дула зброї.

— Лише постановка,— додала вона глухим голосом.

— Таке випробування було частиною нашої програми відбору,— продовжив Зімлер.— Ваша реакція цілком нормальна, але вам справді потрібно заспокоїтись, поки не стався жахливий нещасний випадок.

Ілан голосно дихав. Приголомшений, він опустив зброю.

— Моє ім'я — ані Ромюаль Зімлер, ані Жеральд Гетіні. Це не я живу у будинку, який ви бачили. Це також було частиною штучного середовища, яке ми створили навколо вас. Актори, найняті працівники, називайте їх як хочете. Моє справжнє ім'я — Віржіль Гадес, я один з організаторів «Параної». Саме я буду займатися вашою грою, яка обіцяє бути захопливою.

Гадес повернувся до жінки.

— Якщо дозволите, тепер вона вийде... Самі бачите, ви її лякаєте.

Ілан завагався, але врешті-решт погодився, досі не оговтавшись від шоку. Жінка позадкувала і мовчки зачинила за собою двері. Молодий чоловік сперся об стіну, йому здавалося, що він божеволіє.

— А коп з білим волоссям... Охоронець із собакою... Вони були лише...

— Пішаками,— відповів Гадес.— Як і більшість людей, з якими ви перетинались, наприклад на психологічному тестуванні. Масовка, якщо хочете. Як ви, напевно, зауважили, технічні та фінансові можливості нашої структури колосальні.

Ілан і Хлоя розгублено переглянулись. Молодий чоловік опанував себе і знову навів зброю.

— Ви проникли зі зломом у мій дім. Ви вкрали зашифровану мапу мого батька. Ви...— Ілан вказав на своє передпліччя,— вкололи мені якусь гидоту.

Погляд Гадеса став жорстким, Ілан уже бачив такий під час психологічних тестів.

— Ні, цього ми точно ніколи не робили. Гра має свої межі. Проникати зі зломом до помешкань людей або навмисно порушувати їхню тілесну цілісність не в наших правилах. Мені шкода, що стався такий прикрий збіг.

— Вам шкода? А я ледь не здох від страху! До Беатрисі Портінарі мене привів лист, який украли з моєї вітальні. Ті крадії точно були ваші.

— Ні, повторюю вам. Ми справді підкинули вам листа на ім'я Беатрисі Портінарі, маючи надію на те, що ви решті-решт зв'яжетеся із нею і, як

наслідок, знайдете «труп», який має привести вас до мене. Ви кажете, вкрали? — Він нахмурих брови.— Чи міг до вас проникнути хтось із конкурентів, щоб усунути вас зі змагання?

Конкуренти... Ілан взагалі не розглядав такої можливості, адже, крім листа, вкрали ще й батькову мапу. Він на мить подумав про Наомі Фей, а тим часом Гадес продовжував:

— Я подивлюсь, чи мені вдасться дізнатися трохи більше про інших кандидатів, і можу вас запевнити: того, хто шахраював, буде виключено з гри. Факт лишається фактом, що, на щастя, ця крадіжка не завадила вам продовжити гру і встановити зв'язок між листом і Хелен, високою брюнеткою у шкіряній куртці, з якою ви кілька разів перетинались. Маю визнати, я трохи боявся, адже ви затримались, і гра ледь не вислизнула у вас з-під носа.

— А як щодо номера машини? Ви знали, що в моїй родині хтось працює в жандармерії? — запитала Хлоя.

— Саме так. Ми маємо доступ до певних даних.

Він поклав два конверти на стосик інших.

— Ми порозставляли зачіпки, частинки пазла, ви їх успішно склали у встановлений термін. Вам обом пощастило, ви останні учасники. Ви, Хлоє Сандерс,— кандидат номер 7, а ви, Ілане Дедіссе,— номер 8. Запам'ятайте ці цифри. За останніми даними, інші кандидати приїдуть за дві-три години, але, на жаль, для них це вже буде запізно. Вони знайдуть порожні приміщення. І залишаться наодинці з усіма своїми сумнівами. «Параноя» вмить зникла... Через кілька місяців вона знову з'явиться, для нової партії, десь в іншій точці світу.

Хлоя підійшла ближче, абсолютно приголомшена.

— А якби Ілан зателефонував до поліції? А якби скористався зброєю?

— У першому випадку вас би тут не було і ви не мали б шансу на участь. У другому... Визнаю, у нас були б величезні неприємності. Ми не можемо передбачити, що окремі учасники мають у себе вдома вогнепальну зброю і готові її застосувати.

— А фото в лабораторії, на якому ми з Іланом у горах? Звідки воно? Ви давно за нами стежите?

Гадес одягнув теплу куртку і взяв конверти і пакет з викруткою.

— Стежити — не зовсім влучне слово, але ми справді цікавились вами. У цих конвертах — досьє на кожного з вас, ми слідкуємо за

найвидатнішими кандидатами, які виявлять наполегливість і йтимуть до кінця, хай би що трапилось. Ви серед них, як і ваші попередники, які уже в дорозі до кінцевого пункту призначення. Ви — вишенька на торті, і це обіцяє незабутню партію.

— Хто фінансує гру? Хто за все це платить?

Він комусь зателефонував.

— Дюк? Я виїжджаю на останній машині. Ми вирушаємо через десять хвилин. Будьте готові.

Він поклав слухавку.

— Погодні умови ускладнюються,— сказав він.— Насувається заметіль. Боюсь, якщо ми ще затримаємось, то будемо заблоковані снігом.

Ілан обхопив голову руками. Він не міг зрозуміти.

— І ви гадаєте, що ми отак поїдемо з вами? Ні, ви, напевно, хворий?

— Ви їдете зі мною або додому. Якщо оберете пригоду, то максимум через п'ять днів повернетесь додому святкувати Різдво, можливо, з трьомастами тисячами євро і бонусом у руках. У машині попередите кого захочете — родину, друзів, шефа.

Ілан ніяк не відреагував, Хлоя сором'язливо кивнула.

— Зараз саме час ускочити в останній вагон. Після цього гра зникне, щоб піти далі, а ви будете остаточно викреслені зі списку потенційних учасників, незалежно від того, коли і в якій країні проходитимуть наступні ігри.— Він посміхнувся Хлої.— Навіть якщо зміните зовнішність.

Він підвівся і попрямував до дверей.

— Ви вступаєте в гру або відмовляєтесь. У вас десять хвилин на роздуми, але не забувайте: якщо ви обоє тут — це тому, що ви найкращі. І вам на замітку: інші кандидати теж пройшли моторошні відбіркові випробування, але, нарешті прибувши сюди, не вагалися.

— Кандидатів усього вісім, так? — спитала Хлоя, вказавши на конверти.

Гадес посміхнувся їй.

— Саме так, включно з вами. Чекаю на вас у машині.

Він вийшов. Ілан підійшов до стільця і рухнув, його руки безвільно повисли. Він впустив револьвер на підлогу.

— Я не вірю. Усе це було просто... маренням. Ніщо не було реальним.

Хлоя нетерпляче крокувала взад-вперед.

— Це було реально. Але не було реальністю.

— Ти маєш пояснити мені відмінність.

— Хай там як, вони до біса гарно зіграли.

Ілан пильно на неї подивився, водночас спокійно і стурбовано.

— Тільки не кажи мені, що ти все одно туди поїдеш. Ти збираєшся вплутатись у це навіть після того, що ми через них пережили?

— Якщо це був лише анонс гри, то уяви, якою буде сама гра.

Вона присіла, щоб опинитися на одному рівні з Іланом.

— Так, я туди поїду. Звісно ж так. Відмовитись, бо ти готовий дати задню? Покинути все, коли ми так

близько до мети? Про це не може бути й мови.

Ілан досі не міг осягнути все, що щойно відбулося. Розрізнити межу між вигадкою і реальністю. Скільки конкретно часу він уже під впливом гри? Якого числа й місяця ці покидьки з «Параної» втрутились у його життя? Він роззирнувся навколо. Кабінет, на вулиці автобуси. Хто насправді володіє цією транспортною компанією? Що в біса Гадес робить тут, у цих порожніх приміщеннях? Що він ще для них приготував?

— Ми не можемо довіряти людині, яка змінює ім'я щоп'ять хвилин,— відповів він на свій захист.

— Це частина гри.

— Це маячня. Ти бачила, що він змусив мене пережити? Це був кошмар у чистому вигляді.

— Це принцип гри. Сама його суть.

— Чорт забирай, зав'ялуй із цими ідіотськими термінами! І подумай краще про ситуацію. Хто знає, що ми тут? Ніхто.

Хлоя простягнула йому мобільний телефон.

— У такому разі зателефонуй комусь. Тобі ніщо не заважає.

Ілан не відповів, вибившись із сил.

Хлоя не здасться. Ця гра — її привід знову не скотитися на дно. Це її пальне.

— П'ять днів, Ілане. П'ять днів і триста тисяч євро на кону.

— Триста тисяч євро? Хто тобі сказав, що це правда? Що це реальність? Це самогубство, Хлоє. Ми нічого не знаємо про цих людей, не знаємо правил гри. А якщо ми не

повернемось? А якщо немає ніяких інших учасників? Чому ми не можемо з'їздити додому, щоб підготуватися? Усе це надто... форсовано, і вони про нас забагато знають. Вони щось приховують.

Хлоя побачила, як Гадес сідає у великий мінівен. Двигун завівся, у крижане повітря вилетіла хмарка диму. Фари були увімкнені й одна світила помітно слабкіше, ніж друга.

— Цей страх, який ти відчуваєш,— частина правил, ти досі не зрозумів? І якщо це робиться так поспішно, якщо ми не можемо заїхати додому, то для того, аби уникнути витоку в інтернет або шахрайства з боку інших учасників. Існує купа людей, готових на все, щоб узяти участь у грі. Роби, що забажаєш, повертайся на свою заправку і забудь про все, якщо ти цього хочеш. Але я поїду. Я забагато вклала в це, забагато чим пожертвувала. Мені потрібно поїхати

звідси, з Парижу, щоб у моїй голові все стало на свої місця. І тепер я піду до кінця.

Ілан не ворушився, затиснувши долоні між стегнами, а тим часом Хлоя рушила до дверей. Вона обернулась востаннє.

— От і все. Не залишайся осторонь гри. І того, чим ми двоє могли б стати.

Вона вийшла і захлопнула за собою дверцята. Чоловік повернув голову до вікна і побачив, як вона сідає в машину, яка поки що була на місці. Він поглянув на годинника: залишалось дві-три хвилини. Він схопив кришталевих лебедів і уважно їх роздивився. На них був маленький напис, що вказував, що виготовлені вони на кришталевому заводі під назвою «Кристом».

«Параноя» була всюди, аж до найменших дрібниць.

Він спробував пригадати події останніх декількох днів. З одного боку, гра. З іншого — ті, хто за ним стежить. Хто проник у його дім. Хто, можливо, вбив його батьків. Іланові не вдавалося відігнати від себе думку, що одне може бути пов'язане з іншим. Що, взявши участь у грі, він має шанс отримати відповіді.

Що йому залишається тут, окрім питань без відповідей?

Тепер уже не роздумуючи, він встав і помчав до машини.

Жереб кинуто.

20

Ілан сів поруч з Хлоєю, у глибині великого елітного мінівена, що міг умістити до восьми чи дев'яти осіб. Віржіль Гадес сидів попереду, на пасажирському сидінні, а за кермом був водій. На столику між зручними сидіннями стояли пляшки з водою, фруктовий сік та різні закуски.

— Не соромтесь, пригортайтесь,— сказав Гадес, розвернувшись до них.

— Шлях буде довгим.

— Ми не голодні,— відповів Ілан.—
Де інші гравці?

— У дорозі до кінцевого пункту
призначення, у різних автомобілях.
Ті, хто найшвидше розібрався зі
своїми відбірковими випробуваннями,
уже на місці. Одна учасниця взагалі
приїхала ще вранці. В першій трійці.

— Учасниця... Отже, Наомі Фей теж
грає? — спитала Хлоя.

— Обличчя та імена решти ви
дізнаєтесь лише завтра вранці, коли
стартує гра. На даний момент ви
залишаєтесь одне для одного
анонімами. Ми повинні уникнути
найменшого витoku інформації, усе
має залишатися в секреті якомога
довше.

— Куди конкретно ми їдемо?

Ілан зберігав сухий різкий тон. Він
досі гнівався на Гадеса за все, через

що той змусив його пройти. Тим часом останній щось набрав на смартфоні.

— Наберіться терпіння. Місце оригінальне, от побачите, і надзвичайно пристосоване до нашої гри. От тільки у нас невелика проблемка з опаленням, яку, сподіваюсь, швидко владнають. Якщо вам потрібно комусь зателефонувати, робіть це зараз. Потім я попрошу вас здати мені телефони. Місце, де проходитиме гра, має залишатися в таємниці, як ви вже здогадались. Зброю також доведеться здати.

Хлоя нахилилась уперед і простягнула йому свій телефон.

— Вам справді нікого не потрібно попередити?

— Ні. Але ви мали б уже це знати, чи не так?

Вона знову зручно вместилася і взяла пляшку коли. Ілан дивився на неї декілька секунд, після чого попросив водія зупинитися на хвилину, вийшов і набрав номер шефа. Він збрехав, що сильно застудився і зможе повернутись до роботи лише наступного тижня. Уже рік він працював на заправці, майже не брав відгулів, не пропускав зміни. Безпроблемний, слухняний і сумирний працівник. Тому його керівник легко повірив у брехню і побажав швидкого одужання.

Він теж неохоче віддав телефон.

— Вам їх обов'язково повернуть по закінченні гри,— сказав Гадес.— Зброю, будь ласка.

— Я її ще трохи потримаю в себе, якщо ви не проти.

— На жаль, так треба. Питання безпеки, це ж очевидно. Якщо

бажаєте, ще є час повернутися і все припинити.

Під багатозначним поглядом Хлої він урешті-решт поступився. Сивий чоловік поклав пристрої у коричневі конверти 7 і 8, а зброю сховав у бардачок. Потім вийняв звідти два аркуші і простягнув їм. На кожному було написано дуже великими літерами те саме речення:

«Принцип номер 1: що б не сталося, нічого з того, що вам доведеться пережити, не є реальністю. Це гра».

— Це реально, але не реальність, так? — уїдливо прокоментував Ілан.
— А як відрізнити? Як дізнатись, що гра, а що не гра?

— У цьому весь інтерес. Два інші принципи ви дізнаєтесь у міру розвитку гри. Завчіть їх напам'ять, вони допоможуть вам мислити ясно. А тепер можу лише порадити вам

трохи відпочити. Повторюю, шлях буде довгим, і, гадаю, зараз вам потрібен спокій.

Він увімкнув CD-програвач.
З колонок, розміщених майже всюди, тихо залунала класична музика. Фортепіанні мелодії трохи заспокоїли Ілана, який опустил потилицю на підголівник і заплющив очі. По всьому тілу були спазми, м'язи боліли. «Параноя» перетворила останні кілька годин на кошмар.

— Я б волів дізнатися це правило раніше,— пробурмотів він,— так би я уникнув ризику здохнути від страху і вчинити непоправне. У мене із собою була заряджена пушка, Хлоє, ти це усвідомлюєш?

Дівчина підсунулась до нього, поклала голову на його плече.

— Головне, що не дійшло до насилля. Я рада, що ти тут. Без тебе

все було б не так. Лише Фей
псуватиме свято. Доведеться
змиритися.

Ілан не відповів, навіть не
поворухнувся. Він відчував, що для
Хлої більше ніщо не має значення,
окрім гри, а він, мабуть, лише
інструмент, засіб для досягнення нею
своїх цілей. Чи є в ній хоч крихта
щирості, коли вона стверджує, що
рада його присутності? Що більше
часу спливало, то складніше Ілану
було це зрозуміти. І хоча глибоко
в душі йому хотілось обійняти її, він
вирішив поки ніяк не реагувати.
Потрібно зберегти ясну свідомість
перед грою. Не дати надто сильним
почуттям затьмарити розум.

— Якщо один з нас зірве куш, ділимо
50/50? — зовсім тихо спитала Хлоя.

Ілан відсторонив її.

— Що і треба було довести... Гроші, знову гроші. То для тебе мають значення лише вони?

— Ти помиляєшся. Це просто питання, яке слід вирішити одразу, щоб потім до нього не повертатися.

— Як ти хочеш зробити?

— Ми ж формуємо команду, хіба ні? Тоді ділимо.

— Чудово. Ділимо. По сто п'ятдесят тисяч кожному. Питання вирішено.

Вона зненацька поцілувала його в губи.

— Вважай це гарантією моєї обіцянки,— сказала вона, сідаючи на своє місце біля вікна.

— Ага, твоєї обіцянки...

Ілан спіймав погляд Гадеса у дзеркалі заднього огляду. Цей тип

не зводив з нього очей, і в тому, як він дивився, було щось неприємне, від чого Іланові ставало не по собі.

Молодий чоловік зосередився на дорозі, задумавшись. У певному сенсі цей поспішний від'їзд показав, наскільки в нього немає прив'язаності. Як давно він не бачив своїх дядьків, тіток, своїх родичів? Він цього навіть не пам'ятає. У нього навіть немає собаки чи рибок, яких треба годувати. Якби він здох, ніхто б не сумував за ним. І Хлої, здається, пощастило не більше, ніж йому.

Спокійна музика, гудіння двигуна і недоспані години зрештою взяли над ним гору. Незважаючи на обігрів у салоні, йому досі було холодно, але врешті-решт він заснув.

Коли він прокинувся, уже стемніло. У напівпритомному стані він поглянув на годинник: майже шоста, отже, вони їдуть уже близько семи годин. Хлоя спала, згорнувшись калачиком

у кутку, підклавши під голову свою куртку, скручену у валик. Фари освітлювали круту засніжену дорогу. Крізь пучки світла пролітали крупні сніжинки, ускладнюючи видимість. Двірники розчищали лобове скло з максимальною швидкістю. Ілан сперся лобом на вікно. Хоча в темряві нічого не було видно, він здогадувався, що вони повільно їдуть серед гір. У яку глушину їх везуть?

Він нахилився вперед і спитав:

— Ми скоро приїдемо?

Гадес обернувся. У тьмяному світлі лампи його обличчя було особливо блідим. Зморшки борознили його лоб від краю до краю. Ілан дав би йому років шістдесят і запитував себе, як той міг організувати подібну гру. Які у нього насправді мотиви? На кого він працює?

— Ще кілометрів сорок. Відколи ми проїхали Гренобль, погодні умови жахливі. Там, нагорі, швидкість вітру майже сто кілометрів за годину, і, за даними метеорологів, так триватиме увесь тиждень.

Гренобль... Отже, вони їдуть альпійськими дорогами. Ілан згадав романи жахів, які він проковтував, коли був молодший. Хурделиця, гори, дивні події, які лякають настільки, що хочеться забитись під ковдру. Усі складові з'єдналися, наче кадри, що виникли прямо з його уяви. Він подивився на Хлою, яка також прокидалася. Вона потягнулася і поцікавилася станом справ. Невдовзі знову згорнулася на куртці, наче змерзла. Її губи були дуже бліді.

Через кілька крутих поворотів вони раптом побачили вдалині задні фари машини і чоловіка, що стояв посеред дороги і розмахував потужним ліхтарем. Його машина вилетіла на

узбіччя і, мабуть, врізалась в уламок гори, перш ніж скотитися у маленьку канаву між трасою і скелею.

— Аварія. Ще цього не вистачало,— зітхнув Ілан.

За наказом Гадеса водій мінівена плавно зупинився і залишив двигун увімкненим. Організатор підняв комір куртки, накинув каптур, одягнув рукавиці і вийшов, згинаючись під поривами вітру. Він побіг до іншої машини.

Хлоя спробувала роздивитися краще, незважаючи на завісу зі сніжинок.

— Може, це машина, що везе інших учасників?

Другий чоловік вийшов з машини і приєднався до невеликої групи у світлі фар.

— Дивись, там наче ще третя людина позаду машини,— сказав Ілан, нахилиючись вперед.

Хлоя примружила очі.

— От лайно, ти бачив світловідбивну нашивку на спині одного з них? Там написано «Поліція».

Ілан рефлексивно вчепився руками в сидіння, але одразу розслабився. Копи тут не по нього, він нікого не вбивав: це лише гра. Надворі Гадес, схоже, палко сперечався з двома людьми. Вони були вищі за нього на голову і швидко й розмашисто жестикулювали.

— Дискусія здається гарячою,— зауважила Хлоя.— Що вони можуть один одному розповідати?

— Може, анекдот? Наприклад, яка різниця між сніговиком і сніговою бабою?

— І яка ж?

— Дві сніжки.

— У тебе завжди було гарне почуття гумору.

Через декілька хвилин Гадес бігом повернувся до мінівена. Він заскочив назад, у порожній ряд між водієм і двома гостями, й обтрусив сніг, що налип на куртці. Його окуляри запітніли, довелось їх зняти, й Ілан помітив, наскільки в нього блакитні очі.

— У нас неприємності,— сказав він, звертаючись як до водія, так і до них.

— Які?

— Їх занесло, і вони врізались у скелю. Їхню машину неможливо витягти з кювету. Нам доведеться забрати ще трьох пасажирів.

— Вони не можуть покликати рятувальну службу? — спитала Хлоя.

— Через заметіль, та ще й у цих горах, телефонний зв'язок не працює, цим людям не вдається ні з ким зв'язатися. Вони прямують за тридцять кілометрів від місця, куди ми їдемо.

Він звернувся до водія.

— Коли висадите нас, відвезіть їх до їхнього місця призначення — за умови, що дорога нагору буде проїзна. Вирішимо на місці.

Водій кивнув. Надворі чоловіки повернулись до своєї машини. Вони вимкнули фари, а після цього — світло в салоні.

— Ми бачили, що це поліціанти,— сказала Хлоя з ноткою хвилювання в голосі.— Кого вони везуть? Злочинця?

— Мабуть, так. Але не бійтеся, він буде в наручниках. Принаймні я на це сподіваюсь. В усякому разі, не говоріть про револьвер у бардачку, інакше ми ризикуємо наразитись на неприємності.

Він швидко вийшов. Хлоя інстинктивно підсунулась до Ілана, притислась до нього.

— Не пощастило нам. Тепер от злочинець.

Молодий чоловік дивився на бардачок.

— Не пощастило, кажеш. І наче випадково у нас немає телефонів. Отже, неможливо перевірити, чи правду нам сказав Гадес стосовно відсутності мобільного зв'язку.

Він зробив глибокий вдих, на губах з'явилася легка задоволена посмішка.

— Ми досі тут, Хлоє. Ми досі у грі.

Він подивився на неї і заговорив зовсім тихо.

— Усе це — ще одна їхня постановка. Ці копи насправді ніякі не копи. Як і той тип, якого вони зараз сюди приведуть. Лише наймані працівники, пішаки. Ану, поглянь... Як не дивно, їх троє. А скільки вільних місць у ряду перед нами?

Хлоя подумала декілька секунд.

— Ти скрізь бачиш збіги. А якщо це просто люди, які дійсно потрапили в аварію? Як вони могли передбачити, що буде така хурделиця?

— У них точно є альтернативний сценарій, який був би втілений, якби не було снігу. В усякому разі, ці троє типів поїдуть разом з нами. Хіба не ти мені казала, що «Параноя» всюди?

Він гордовито ткнув указівним пальцем в аркуш:

— «Принцип номер 1: що б не сталося, нічого з того, що вам доведеться пережити, не є реальністю. Це гра».

У машині запанувала тиша. Водій вимкнув музику і нерухомо, зі стривоженим виразом обличчя спостерігав за сценою, що розгорталася надворі.

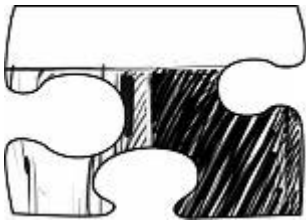
— Не знаю,— пробурмотіла Хлюя.— Я маю на увазі, що справжні копи цілком могли злетіти з дороги під час транспортування злочинця до в'язниці чи куди вони його там везуть і не мати можливості з кимось зв'язатися.

Велика чорна тінь вийшла з пошкодженої машини в заметіль, затиснута між двома поліціантами,

один з яких навів ліхтар у їхньому напрямку.

Ілан примружив очі.

— У мене передчуття, що незабаром ми про це дізнаємось.

21

Коли відчинилися дверцята, до машини увірвався потужний шквал снігу. Ілан зіщулився, його постійно знобило і він почав задумуватись, чи не підхопив часом якийсь вірус.

Невдовзі перший офіцер поліції сів просто перед Хлоєю. Він коротко привітався з ними і вимкнув свій великий сліпучий ліхтар. Волоски його темної бороди були вкриті памороззю, обличчя, всіяне дрібними зморшками, здавалось вилитим зі сталі. Він нахилився набік і зтягнув усередину їхнього «в'язня»: чоловік був одягнений в оранжевий

комбінезон і грубу зелену куртку зі шкірзамінника, типу бомбера, руки в рукавицях були закуті спереду в кайданки. Копи наділи йому на голову бежевий полотняний мішок, наче вели на плаху або збиралися повісити. Чоловік видавав задушливе хрипіння, й Ілан не сумнівався: під мішком у того в роті був кляп.

Другий поліціант, велетень, напевно, з метр дев'яносто на зріст, також сів, навіть не повернувшись до Ілана та Хлої. Він зняв шапку, оголивши лису голову.

— Поїхали,— скомандував він водію.

Машина рушила. Ілан уважно розглядав автомобіль на узбіччі, що потрапив в аварію. Це була справжня поліційна машина з ґратами, що відділяли передні сидіння від задніх, та синьо-червоною мигалкою. Гадес знову дивився у дзеркало заднього

огляду. Нарешті він повернувся до копів і спитав:

— Ви не проти, якщо я увімкну класичну музику? Шуберта?

— Давайте. Це його заспокоїть. Він без упину верещав, і, як бачите, нам довелось взяти певних заходів.

Хлоя залишалась у своєму кутку, притиснувшись до дверей і схрестивши руки. Заграла музика, але фортепіанні мелодії зовсім не заспокоювали. Ілан думав: якщо припустити, що це не гра, то який злочин міг скоїти цей чоловік? Куди його везуть посеред цих гір?

Раптом, несподівано для Ілана, в'язень повернувся до нього і більше не рухався. Незважаючи на мішок, у молодого чоловіка було відчуття, наче його пронизують поглядом. Лисоголовий коп штовхнув його ліктем у бік.

— Шардоне, заспокойся, гаразд?

Чоловік не видав ані звуку, навіть поштовх не змусив його поворухнутись. Він залишався нерухомим, і копу довелось докласти зусиль, щоб змусити його сісти нормально. Раптом Ілан завмер.

У наслідок руху поліціяннта мішок трохи задерся, і він помітив червонувату складку біля основи шиї. Слід був ледь помітний, через день-два він зникне повністю, але Ілан був переконаний, що такий слід міг залишитися від спроби повішення.

Як у його клятому сні.

Він утиснувся в сидіння, глибоко стривожений. Він не вірив у видіння і всі ці дурущі. Але як тоді пояснити це? Раптом він подумав про свої провали в пам'яті, ці невеликі пробіли, якими було пронизане його життя.

Він не міг стриматись, йому потрібно було знати, тож він запитав:

— А можна дізнатись, що накоїв ваш в'язень?

Коп, що сидів ліворуч, із замерзлою бородою, скоса глянув на нього.

— Що він зробив? Минулого року, за три дні до Різдва, цей люб'язний пан убив вісьмох людей у гірському притулку. Трьом жінкам і п'ятьом чоловікам не пощастило опинитися на його шляху в невдалий момент.

Він розвернувся повністю, тримаючись рукою за сидіння.

— Ми нарахували всього вісімдесят сім ударів викруткою в тілах. Вісімдесят сім, уявляєте? Нікого не пощадив. У них не було шансів, бо вони спали. Найгірше те, що психіатри визнали його неосудним. Але ми знаємо, що він чудово

усвідомлював свої дії. Що він симулює божевілля, втрату пам'яті, щоб уникнути довічного ув'язнення. Колись він вийде з психлікарні, куди ми його зараз веземо, і почне знову, я готовий закластися.

Він злегка плеснув по мішку.

— Гей, Шардоне? Ти найрозумніший і найбільш збочений виродок, якого я знав. Ми веземо тебе додому, до психів.

Ілан перетравлював новину, йому здавалося, що він летить у прірву божевілля. Тепер викрутка була знаряддям убивства вісьмох людей. Це не може бути випадковістю, копи і цей чоловік з прихованим обличчям — точно спільники «Параної» і намагаються запудрити йому мозок.

Проте відчуття підказували Іланові протилежне. Від цього в'язня у нього

холола кров, а ще він бачив погляд Гадеса у дзеркалі заднього огляду. Здавалося, наче чоловік чогось боїться. Його лякають люди у формі? Той факт, що копи можуть сунути носа в його справи?

— Трагедія сталася тут, в Альпах? — спробував дізнатися Ілан.

— Ви ставите забагато запитань,— відповів другий коп.— Чим ми завдячуємо такому інтересу?

— Звичайна людська цікавість.

— Залиште її при собі.

Вони замовкли. Ілан вирішив за краще не продовжувати тему і схилив голову до вікна. Він бачив у склі відображення цього дивного в'язня з кляпом у роті, позбавленого можливості бачити, наче раба. Поліціанти намагаються за

допомогою мішка приховати слід від зашморгу?

Чи це теж сторінки диявольського сценарію «Параної»?

Поки з'ясувати неможливо.

Раптом в очах помутніло і на відображення в'язня наклалась інша картинка: та жінка з вулиці Ренн, Анні Бокур, з оранжевою викруткою у спині. Ілан примружив очі, труп досі залишався перед очима, тільки тепер він лежав у снігу. І молодому чоловікові на долю секунди привиділось, що він сам тримає цю викрутку і з усієї сили засаджує її в тіло. Він навіть почув звук удару металу об лопатки.

Підскочивши, він торкнувся рукою скла, і все вмить зникло. Він повернувся до Хлої, досі приголомшеної, і ледь не спитав, чи

вона теж бачила це відображення,
але стримався.

Усе це було в його голові. Знову
і знову в його голові.

Але таке реальне.

Через півгодини апокаліптичного шляху машина опинилась у якійсь глушині. Вона звернула з головної траси і поїхала меншою дорогою, уздовж довгої чорної смуги, яка, напевно, була озером. Шар снігу був завтовшки сантиметрів двадцять. Удалині з'явилися вогні, наче приклеєні до гір. Після того як вони проїхали міст, сповільнивши хід через снігові замети, контури стали чіткішими: на краю скелі, трохи на підвищенні, простяглися довгі будівлі. Машина важко дерлася на пагорб, але ланцюги на шинах ефективно прогризли шлях у снігу. Лисоголовий коп із серйозним виглядом потер руки і повернувся до Хлої.

— І ви справді добровільно погодились, щоб вас замкнули всередині?

Вона мовчки кивнула.

— Дуже цікаво,— продовжив він.— Бо ті восьмеро, яких вбили, також брали участь в організованій грі.

— У якій грі? — спитав Ілан, який уже не знав, що думати.

Гадес поспішно простягнув копам документи, щоб перервати розмову.

— Дивіться, у нас є дозволи від французького уряду, щоб зайняти дані приміщення на цей період. Це приміщення часто використовують кіношники для зйомки трилерів.

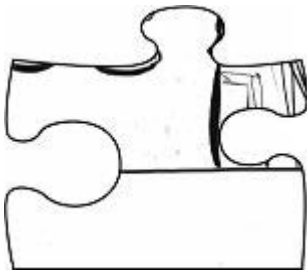
Двоє чоловіків пробігли очима папери у світлі лампи.

Ілан намагався щось розгледіти, але марно. Хлоя у своєму кутку не

реагувала. Її погляд прикипів до високих чорних воріт, обвитих мертвою рослинністю, що з'явилися у світлі фар.

Ілан зіщулився, коли побачив також розхитану вивіску з наполовину стертими літерами, яка розгойдувалася на ланцюгу.

На ній було написано:
«Психіатричний комплекс Сва-
нессон».

22

Піднявши комір дощовика, водій вийшов, штовхнув стулки воріт, які бились одна об одну через вітер, і бігом повернувся. Тоді машина в'їхала на територію, яка здавалась величезною, і поїхала вздовж будівель з розбитими шибками, верхівки яких губилися в темряві.

Ілан заляк, Хлоя теж була неспокійна. Закинута психіатрична лікарня. Сплутані, хаотичні елементи його кошмару матеріалізувались у нього на очах. Це було щось безумне, неймовірне.

Та проте — реальне.

Навіть без жахливих збігів з його страшним сном, більш нездорової та похмурої локації організатори знайти не змогли б. Бетон, ґрати, божевілля, загублені в такій глушині.

А екстремальні погодні умови лише посилювали відчуття ізольованості, яке вже їх гнітило.

В'язень між поліціантами не рухався, але шумно дихав носом. Ілан спробував уявити його обличчя. Який у нього був погляд, коли він вбивав вісьмох людей? Чи можна прочитати в глибині його очей жах від усвідомлення власного злочину? Чи має божевілля якийсь особливий вираз обличчя?

Нарешті машина зупинилась біля чотирьох інших машин, перед величезною будівлею на декілька поверхів, чиї краї та гострі дахи

вгадувались у темряві. Гадес
полегшено зітхнув.

— Нарешті приїхали.

Він віддав розпорядження водію, щоб
той виніс досьє кандидатів та
інвентар, що лежав у багажнику. Ілан
розумів, що він не хоче відкривати
бардачок через револьвер. Він
попрощався з копами, кивнувши.

— Гарного завершення подорожі.

— Ага, пора б уже їй завершитись,—
пробурмотів поліціант, що сидів
ліворуч.

Гадес вийшов і відчинив двері. Ілан
ступив назовні, Хлоя за ним. Його
м'язи були напружені і боліли. Їх
одразу охопив холод, сніжинки
врізались в обличчя. Ілан надів
каптур і втупився поглядом
у нерухомого в'язня, чия тінь нарешті

зникла після того, як машина повільно рушила.

Він боровся з вітром, щоб приєднатися до Гадеса та Хлої біля входу до будівлі-гіганта.

— Вони сказали вам, куди їдуть? — спитав він, хукаючи в долоні.

— Так. До відділення важкохворих — місця, куди запроторюють особливо небезпечних осіб. Це за тридцять кілометрів звідси, воно розташоване просто на франко-швейцарському кордоні і є продовженням цього закладу. Тут — божевільні. Там — божевільні жорстокі вбивці. Те відділення теж підлягає закриттю — через нестачу коштів, а не через нестачу психів.

Вони увійшли в тамбур і опинилися перед іншими дерев'яними дверима заввишки в два людські зрости. Ілан помітив численні свіжі вологі сліди на

підлозі, і це його трохи заспокоїло:
вони тут не самі.

— Проблема в тому, що їм
доведеться перетнути перевал,
і, якщо ми вже про це заговорили,
я не впевнений, що за такої погоди це
можливо, навіть із ланцюгами на
шинах.

— І в такому разі вони повернуться
сюди, так?

— А у нас є вибір?

Ілан і Хлоя непомітно для Гадеса
переглянулись, погоджуючись:
можливо, так і було задумано, це
постановка. Врешті-решт ці копи
повернуться разом зі своїм в'язнем.
І одному Богові відомо, до чого це
може призвести.

Гадес продовжив:

— Ми перебуваємо в місці, яке було одним з найстаріших психіатричних центрів Франції. Розташований у самому серці Альп, комплекс простягається на кілька десятків гектарів і приймав найрізноманітніших душевнохворих — від легких порушень до найважчих випадків. Для інформації, звідси до найближчих слідів цивілізації, не рахуючи ВВХ^{11}, тридцять кілометрів.

— Сванессон,— промовила Хлоя.— Відомий тим, що був одним із перших центрів, де у сорокових роках застосовували трансорбітальну лоботомію.

— Ти можеш говорити зрозуміліше? — сказав Ілан.

— Метод, що полягає в проколюванні ножом для коління льоду лобової частки мозку. Ніж вводили крізь кутик

ока, щоб перетворити людину на овоч.

— Це дуже заспокоює.

Гадес продовжив:

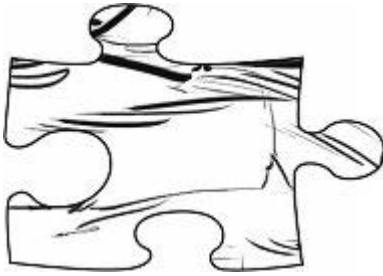
— Ми будемо грати у найбільшому павільйоні, у тому, куди пацієнти потрапляли і більше ніколи не виходили звідти. Трохи нижче, на озері, є острів, що належав першому директору закладу. Легенда мовить, що з будинку директора, коли вітер віяв із того боку, було чути моторошні крики, і не можна було розрізнити, належали вони людині чи тварині.

— Дуже мило.

Ілан знав, що Хлоя намагалася зберегти обличчя, не дозволити себе вразити. Психологічно вона вже давно у грі. Гадес штовхнув інші важкі

двері, які ледве відчинились. Вологе
дерево розбухло і терлося об підлогу.

— Ілане Дедіссе, Хлоє Сандерс,
ласкаво просимо на ваше майбутнє
поле гри.

23

Приміщення, освітлене люмінесцентними лампами, було моторошне і холодне. Ліворуч, праворуч, прямо, коридори, викладені чорно-білими кахлями, простягались так далеко, що важко було розгледіти, де вони закінчуються. На стінах осипалась фарба, на страхітливо високих стелях проступали вологі плями. У стіні був овальний вітраж, на верхні поверхи та в підвал вели сходи, але доступ до них був заблокований масивними зеленими ґратами — так само,

як до вікон. Хлоя з Іланом йшли поруч з Гадесом, кутаючись у свої теплі куртки.

— На даний момент я більше нічого вам не скажу. Я відведу кожного з вас до ваших кімнат і одразу після цього зроблю невелику промову для всіх вісьмох одночасно, через гучномовець.

— Де решта? — запитав Ілан.—
Гравці, супровід?

— Вони вже зайняли свої кімнати. Не хвилюйтеся.

— Насправді так, я хвилююсь. Вам не здається, що ми помремо від холоду?

— Я наказав установити електричні обігрівачі в різних житлових приміщеннях. Уся електрика працює, але є проблема з пальним — вантажівка, що мала доставити його

нам, не може виїхати через погодні умови. На жаль, боюсь, постачання може трохи затриматись. Доведеться змиритися.

Ілан подивився на Хлою, йому хотілося стиснути її руку у своїй, зігрітись її теплом, заспокоїтись її дотиком. Їхні попередні перегони за скарбами вже приводили їх до оригінальних, навіть страшних місць, але це своєю моторошністю перевершило їх усі.

Вони ще раз повернули праворуч, потім ліворуч. Регулярно зустрічалися сходи на верхні поверхи, вхід до яких був заварений ґратами. Вони пройшли повз старі вивіски на стінах, що вказували напрямки: «Театр», «Їдальня». Будівля була величезна, схожа на лабіринт і здавалась нескінченною. Ілан уявив підземелля, господарчі приміщення, як-от кухні та пральні, архіви, а також водопровідні труби,

кілометри електричних кабелів, темні таємні кімнати.

Слід було визнати: ця закинута лікарня була ідеальним місцем для особливого полювання на скарби.

— Тут є камери,— зауважила Хлоя.

Гадес кивнув. В усіх трьох з рота йшов пар, коли вони говорили.

— Звісно. Будівля оснащена шістдесятма чотирма камерами, розміщеними в стратегічно важливих місцях. Це дозволить мені спостерігати за прогресом кожного з вас, сидячи перед величезною контрольною панеллю. Але вони тут ще й з іншої причини.

Він повів їх трохи далі. У кінці коридору у стіну було вбудоване велике скло, за яким лежало багато пачок банкнот. Ілан пригадав, як по телевізору нещодавно показували

гру, де кандидати бачили купу грошей, які вони зможуть виграти, але не могли їх торкнутися. Замок у сталевій рамці, вочевидь, дозволяв відкрити сейф.

— Ось триста тисяч євро. Скло практично неможливо розбити, але тепер ви розумієте, чому ми намагаємось зберігати в таємниці місце проведення гри.

Очі Хлої заблищали. Бачити таку кількість банкнот було вражаюче.

— Стільки ресурсів і грошей на гру,— промовила вона.— Ніхто не даватиме просто так гроші незнайомцям, як-от ми. Хто це фінансує і навіщо? Тут точно є якийсь мотив.

Гадес відповів після кількасекундних роздумів:

— Ви дізнаєтесь це, якщо підете до кінця. В усякому разі, я сподіваюсь,

що ця сума стимулюватиме вас щодня і щогодини.

— Ви не відповіли на питання. Ви вмієте зберігати таємничість.

— Цього вимагає моя робота.

Вони повернулися. Через кілька хвилин вони дійшли до трохи менш занедбаного місця, яке, напевно, колись було житловим простором пацієнтів. Ліворуч — явно відремонтовані спільні душові, чисті туалети, далі щось схоже на велику обладнану кухню, майже нову. Далі, по праву руку, — ряд дверей. Віржіль Гадес відчинив одні з них і звільнив прохід для Ілана.

— Ви перебуваєте в частині лікарні, яку ми повністю облаштували для, сподіваємось, оптимального комфорту. Ось ваша кімната. Запрошую вас увійти і чекати на

пояснення, які я надам вам за кілька хвилин через гучномовець.

— Я чекав великого теплого прийому перед грою,— сказав Ілан,— з веселою музикою та пляшками шампанського для створення настрою. Де чирлідерки з помпонами?

Ілан став на порозі. Умови були дуже спартанські. Просте ліжко, стіл з тацею, над якою ще піднімався пар, чотири стіни, заґратоване вікно і туалет у ніші.

Молодий чоловік помітив гучномовець у кутку і поглянув на двері з внутрішнього боку.

Він підняв похмурий погляд на Гадеса.

— Знову немає ручки. Як звідси вийти, якщо ви зачините двері?

— У перший раз вам це вдалося.
І цього разу вдасться, я в цьому
впевнений.

— А Хлоя?

— Її кімната буде за кілька метрів від
вашої. Я проведу її туди.

— Я б хотів хвилинку поговорити
з нею сам на сам, якщо дозволите.

— Звичайно.

Гадес відійшов. Ілан затягнув Хлою
до своєї кімнати. Електрообігрівач,
що стояв у ногах ліжка,
розповсюджував по-справжньому
гостинне тепло.

— Пам'ятаєш той ранок, коли ти
приїхала до мене, щоб поговорити
про «Параною»? Прямо перед тим,
як ти мені зателефонувала, мені
наснився жахливий сон. Відтоді

я постійно бачу тривожні збіги між реальністю і цим кошмаром.

— Ілане... Здається, зараз невдалий момент.

— Ні, якраз вдалий, бо ми зараз прямо в ньому. У в'язня, якого супроводжували двоє копів, був на шиї слід, наче від зашморгу. А в моєму сні якийсь чоловік із наволочкою на голові повісився на прутах ліжка.— Він указав на ліжка.— На ось таких самих прутах. І здогадайся, що то було за місце?

Вона знизала плечима.

— Палата психлікарні! Хоч вона трохи й відрізнялась від цієї, визнай, що це повне безумство. Як ти поясниш подібне?

— Ти впевнений стосовно сліду на шиї? Я нічого не бачила. Як ти

кажеш, у в'язня був мішок на голові.
Ти цілком міг...

— Нафантазувати?

Хлоя зітхнула і промовила:

— Структура мозку постійно змінюється, і в деяких стресових ситуаціях трапляється так, що свідомість моделює спогади, щоб вони вписувались у дійсність і змушували тебе сліпо вірити в них. Я пережила це з розп'яттями. Ти пройшов багато випробувань цими днями, це була виснажлива суміш вигадки й реальності. Усе це, напевно, затуманило твою свідомість. Спогад про твій сон міг з часом змінитися, природним чином інтегрувавши в себе явища, які тебе оточують.

— Ні. Усе по-справжньому. Я...

— Усе по-справжньому? Ілане, ти говориш про сон, про те, що відбувалося лише в твоїй голові. Сподіваюсь, ти це усвідомлюєш?

— Я це усвідомлюю.

— Ти нікому не розповідав про цей кошмар?

— Ні.

— Тоді як ти взагалі міг подумати, що він має якийсь стосунок до того, що відбувається тут? Якщо ти думаєш, що спогад про твій сон точний, у чому я, щиро кажучи, сумніваюсь, тоді спишемо це на тривожні збіги? Якщо тільки ти не маєш іншого пояснення.

Ілан не відповів. Він знав, що не помиляється, але не мав жодної зв'язної відповіді.

— Побачимось пізніше,— додала вона.— Але не панікуй, гаразд? Ти

маєш бути на висоті. Ми у Сванессоні. Ця лікарня — справжня легенда, я б багато віддала, щоб колись відвідати її. Уся історія божевілля і психіатрії від початку дев'ятнадцятого століття сконцентрована тут, у цих закинутих стінах. Тепер ця лікарня повністю наша, це унікальна можливість.

Він узяв її руку, досі таку ж холодну. Ніжно подивився на дівчину.

— Коли я поїхав до тебе і побачив твою порожню квартиру, то подумав, що ти з ними заодно. Я подумав, що ти мене зрадила і затигнула в пекельну воронку, невідомо з якої причини. Пробач, що я так подумав.

Вона посміхнулась йому.

— Пробачаю. Ти був сам не свій.

— І останнє... Це стосується в'язня. Тобі не здається дивним те, що копи

сказали про тих вісьмох убитих гравців? Вони також брали участь у змаганні. Їх теж було восьмеро, як і нас. І це також було в грудні.

— Узагалі-то це надто очевидно. Я думаю, вони були там для того, щоб змусити нас запанікувати. Ти маєш рацію: ці копи, без сумніву, є частиною гри, і варто очікувати, що рано чи пізно ми знову їх побачимо. Щастя тобі на завтра.

Коли вона вийшла, Гадес поклав долоню на ручку дверей із зовнішнього боку.

— Невелика промова через кілька хвилин. Якщо ні — тоді побачимось завтра вранці. Гарно відпочиньте вночі, вам знадобиться ясний розум для гри.

Він зачинив двері. Без дверної ручки Ілан тепер не міг вийти. А цього разу система замикання була не така, як

у кімнаті під час тестування. Це була звичайна замкова щілина.

Ілан оглянув її, і раптом йому на думку спала ідея: він вийняв із кишені ключ, знайдений у фальшивої поліціантки, і спробував вставити його в замок — марно. Він подумав, що в певний момент цей ключ точно має стати йому в пригоді. Він зняв із шиї срібний ланцюжок, повісив на нього ключ і знову одягнув.

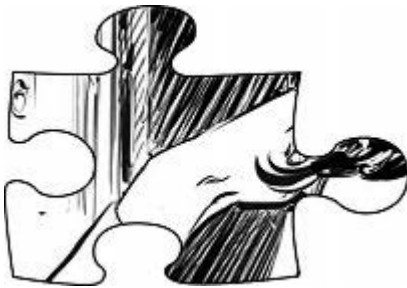
Стривожений, він обійшов кімнату. Поруч із ліжком стояв невеликий комод, на якому був кварцовий будильник і кулькові ручки. Ілан відкрив шухляду і побачив чотири вісімки з колоди гадальних карт Таро.

Приголомшений, він гепнувся на ліжко. У його кошмарі теж були карти Таро. Той персонаж із наволочкою на голові навіть перевернув карту з Повішеником.

Він мусив визнати неймовірно: або ж його свідомість усе це повністю вигадала, або ж у нього був справжній пророчий сон. Він звів очі до стелі і частково заспокоївся, побачивши звичайну люмінесцентну лампу, а не лампочку, закриту ґратами, як у тому кошмарі.

Його погляд зупинився на шафі, що стояла напроти. Він підвівся і зазирнув усередину. Там було мило, засоби гігієни, нова зубна щітка, рушники, біла бавовняна спідня білизна і стос однакових костюмів: вовняні светри з високим підгорнутим коміром, блакитні верхні сорочки і штани. Ілан зняв з вішака один комплект.

Судячи з усього, це був одяг, у який одягали пацієнтів, душевнохворих.

24

Ілан кинув погляд на тацю. Основну страву — пюре зі свининою — він залишив, і став їсти лише крем-брюле, сівши напроти заґратованого вікна. Він бачив лише темну ніч і сніжинки, що врзалися у шибу. Він сидів там, думаючи про інших учасників, які теж чекали у своїх кімнатах. Які випробування їм довелось пройти, щоб опинитися тут? Він уявив їхню напруженість, їхнє хвилювання. Під замком була до біса велика сума грошей. Чи пройшла відбір Наомі Фей? Гадес говорив про

якусь учасницю, котра прибула ще вранці. У глибині душі він сподівався, що це було те дівчисько. З нею змагання буде тільки кращим.

Коли він доїдав десерт, маленька колонка зарипіла.

— Добрий вечір усім, це Віржіль Гадес. По-перше, вітаю вас. Ви — найкращі серед мисливців на скарби. Розумні, одержимі гравці, які намагатимуться дійти до кінця, я в цьому впевнений. Як ви могли зауважити, «Параноя» має декілька етапів відбору, ви їх успішно пройшли, і тепер ви на старті гри, де на кону щонайменше триста тисяч євро. Ця лікарня — ваш ігровий простір. На час цієї партії вам належать найменші її закутки і найвіддаленіші кімнати. Вона була зведена у 1870 році, її конструкція гідна захвату. З висоти вона нагадує гігантського кажана з розправленими крилами. Вона приймала дорослих

пацієнтів обох статей і була покинута більше п'яти років тому. Жінки були в одному крилі, чоловіки — в іншому. Кожне крило було поділене на чотири зони, від А до D. У крилі D, на четвертому поверсі, були зібрані крайні випадки: психоз, безумство, істерія, шизофренія. Ви перебуваєте в зоні А чоловічого крила, яку називали «твердою оболонкою», ви згодом дізнаєтесь чому. У підвалі також є численні тунелі, точну схему яких, думаю, не знає ніхто на цьому світі, настільки вони обширні. Їхнє існування оповите таємницею...

Що далі, то краще. Ти робиш це навмисне, старий хрін.

— ...У горах, де кліматичні умови часто суворі, руйнування відбувається швидше. Тому деякі кімнати вже прийшли в занепад, роз'їдені вологістю й атаковані цвіллю, але загалом ваш ігровий простір у прийнятному стані.

Пропоную вам ознайомитись з деякою інформацією, яку ви знайдете в конверті в глибині шафи. Це перші інструкції, важливі для вашої гри.

Ілан знову підійшов до шафи.

— Що стосується матеріально-технічного забезпечення, у вашому розпорядженні кухня з великими холодильниками і морозильниками. Також у вашому розпорядженні багато душових кабінок, чисті вбиральні, на додачу до тих, що є у ваших кімнатах, шафа з медикаментами в душовій кімнаті на випадок дрібних травм або перевтоми. Організуватися ви маєте самостійно, вам це вдасться без проблем, ви до цього звиклі, чи не так? Усі ви брали участь у наймасштабніших іграх, але ця — виняткова...

У глибині шафи справді був конверт.

Ілан схопив його і відкрив.

— ...Завтра о 9 ранку вирушайте до вестибюля. Ми розраховуємо, що ви знайдете спосіб вийти з ваших кімнат, але не робіть цього раніше 7:30 завтрашнього ранку, тому що нам ще потрібно владнати деякі деталі, а невеликий інцидент, що стався сьогодні в дорозі, підкинув мені декілька додаткових, надзвичайно захопливих ідей, які я спробую втілити протягом ночі...

Ілан подумав про їхню пригоду з тим в'язнем. Чи на це натякає Гадес?

— ...У вас буде півтори години, щоб прийняти душ і поснідати. Також ви познайомитесь одне з одним. Я попрошу вас надіти одяг, який вам надали, і ні за яких обставин не намагатися вийти за межі нашого «кажана». По-перше, тому, що ви можете опинитися на старому цвинтарі, розташованому прямо за

будівлею. А по-друге, з огляду на суму грошей, що зберігаються в цих стінах, комплекс охороняють дресировані собаки. Добраніч. І не забувайте: чи наважитесь ви кинути виклик своїм найпотаємнішим страхам за триста тисяч євро?

Коротке рипіння і тиша.

Тримаючи конверт у руці, Ілан уважно оглянув закутки кімнати, переконавшись, що там немає камер і мікрофонів. Тоді, випивши води, кинув погляд на карти. Чому чотири? Чому саме вісімки? Він розмірковував, поки що нічого не розуміючи.

Тоді він зупинився на вмісті конверта: там було два аркуші. Один, дуже великий, являв собою двовимірний план, на якому, схоже, була детально змальована частина будівлі лікарні. Ілан повністю розгорнув його і розклав на ліжку.

Лікарня справді мала форму кажана з абсолютно симетричними крилами, що простягалися в обидва боки від центру. Коридори вели в різних напрямках, кімнати різноманітних розмірів розміщувалися встик.

Ілан швидко впізнав вхід. Указівним пальцем він провів до місця, де розташовані їхні кімнати. Маленькими літерами було підписано: «Кімнати учасників», «Кухня», «Душові». Він також відшукав місце, де лежали банкноти за склом, а також інші локації, від яких холола кров: «Крило божевільних», «Хірургія», «Лікування». Та інші. Але більшість коридорів і кімнат були не підписані.

Здригнувшись, Ілан поклав план і зосередився на іншому аркуші, на якому був текст, надрукований на комп'ютері.

Дорогий учаснику!

Як Ви могли зауважити, у Вас є стислий, спрощений план будівлі, що являє сукупність кімнат і коридорів, доступних на даний момент. Звісно, ця величезна лікарня значно складніша й обширніша, ніж Ви бачите на плані. Ваш справжній ігровий майданчик з часом буде розширюватися, від підвалу до трьох вищих поверхів. Остаточний план будівлі Ви складете самі.

Тут майже всюди є двері і ґрати, що блокують прохід. Деякі шляхи перекриті назавжди, інші ж можна відімкнути ключами, вони допоможуть Вам просуватися в цьому гігантському лабіринті і приведуть Вас до наступних етапів.

Як Ви добудете ці ключі? Завтра Ви розкриєте перший конверт, що міститиме завдання, яке потрібно виконати, і ключ. Ключ допоможе відімкнути двері, що приведуть Вас до наступного конверта, ідентичного першому: нове завдання, новий ключ. І так далі.

У кожній наступній кімнаті, у кожному закутку Ви, можливо, будете знаходити маленьких чорних лебедів. Ці лебеді не належать нікому. Перший, хто знайде такого, має право залишити його собі. І подбайте про те, щоб надійно сховати їх, аби уникнути спокус і крадіжок, за які ми не будемо карати: це також частина гри, і Ваше завдання — бути пильними й оберегати ваші скарби.

Що швидше Ви виконаєте свої завдання, то швидше здобудете своїх лебедів і отримаєте шанс знайти останній ключ, захований

десь у будівлі комплексу, який дозволить Вам відімкнути сейф із 300 000 євро. Щоб отримати доступ до цього останнього ключа, необхідно буде зібрати щонайменше десять чорних лебедів. До того ж кожен знайдений лебідь принесе Вам бонус у розмірі 10 000 євро. В кінцевому рахунку Ви маєте шанс виграти понад 400 000 євро. Вистачить на життя мрії.

Деяка важлива інформація:

— гра триває від 9 до 19 години. Початок і кінець — за дзвінком. Починати раніше заборонено. По закінченні часу Ви повинні припинити виконання завдань. Поза цим розкладом Ви вільні пересуватись по кімнатах і коридорах, розмірковувати про них, але майте на увазі, що все освітлення у лікарні, окрім світла у Ваших кімнатах, душових і на кухні, буде вимикатися о 20 годині.

Тому не радимо блукати коридорами перед настанням цього часу, адже темрява абсолютна і Вам буде складно відшукати свою кімнату. А провести цілу ніч на самоті у крижаних коридорах — річ не з приємних, повірте мені;

— ніколи нікому не розповідайте про Ваші завдання. Будь-який натяк комусь іншому про Вашу місію потягне за собою виключення зі змагання. Ми всюди і ніде, і, будьте певні, врешті-решт ми дізнаємось, дотримувались Ви правил чи ні;

— Ви можете переходити до наступного етапу, тобто шукати двері, які відмикає Ваш наступний ключ, лише виконавши поточне завдання. Тут так само: будь-яке порушення правил потягне за собою виключення з гри без права на оскарження;

— невиконання або відмова від виконання завдання потягне за собою покарання — відсторонення на день: Ви зможете перейти до наступного етапу лише о 9 ранку наступного дня. Буде зайвим пояснювати, що це істотна перешкода на шляху до перемоги.

Нехай щастить,

Віржіль Гадес

Ілан перечитав лист декілька разів. Він був частково задоволений, і страх потроху розвіювався: пригода набувала ознак справжньої гонитви за скарбами, з власними правилами та різними етапами. Залишалося з'ясувати реальний характер завдань.

Він роздягнувся, поставив будильник на сьому ранку й почав обдумувати спосіб вибратися з цієї кімнати, щоб виграти час. Двері були товсті,

зміцнені металом. Зламати неможливо. Він оглянув замкову щілину і почав обшукувати закутки маленької кімнатки. Десять тут точно захований ключ. Він перевіряв скрізь: під меблями, всередині зливного бачка, за колонкою. Через півтори години пошуків він нарешті знайшов його в підкладці штанів, що висіли на вішаку.

Відчувши полегшення, він вставив ключ у замок і перевіряв, чи відчиняються двері. Бінго.

Ілан висунув голову в коридор. Він відчував, як тепло електрообігрівача бореться з холодним протягом з величезної будівлі. Праворуч, трохи далі, під деякими дверима прослизали смужки світла. Ілан подумав про те, що його кімната крайня по коридору. Він подивився ліворуч, туди, звідки вони прийшли: суцільна пітьма, наче величезна темна паща, роззявлена над ним.

Здригнувшись, він швидко зачинив двері і замкнув на ключ.

Він перевіряв ліжко. Простирадла чисті, пахне добре. Він ліг, склавши руки за головою. Надворі сновигали собаки, і лише від цієї думки Ілан зіщулився. Отже, про те, щоб висунути носа назовні, не могло бути й мови.

Ілан подумав про коридори, якими вони йшли, і про конструкцію будівлі. Яке моторошне місце. Одні душевнохворі жили в цих стінах, інші були поховані за ними, на цвинтарі. Люди, що одного дня з'їхали з глузду і були запроторені сюди, наче чумні, якнайдалі від суспільства, яке воліло краще про них не знати. Чи розуміли ці особливі створіння причину свого перебування в цій лікарні? Вони вважали себе нормальними чи усвідомлювали власне божевілля?

Ілан скрутився калачиком, раптом відчувши, що йому не по собі. Тут може статися що завгодно, хто почує його крик? Хто знає про їхнє перебування в цьому жахливому місці? Двоє копів? А якщо вони дійсно спільники «Параної»? Чи вдалося їм перетнути перевал, чи вони врешті-решт таки повернулися на територію лікарні?

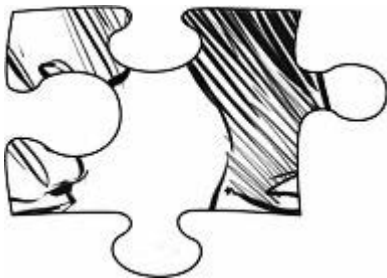
Ілан затремтів. Він вимкнув світло і заліз під ковдру. Було абсолютно тихо, лише іноді поскрипувало дерево, наче на старому кораблі. За вікном лютувала заметіль. Час від часу долинали інші звуки. Булькаючі потоки в трубах, дивний дзенькіт металу... Ілан увімкнув світло, піднявся і підсунув комод до дверей. Це не завадить комусь увійти, але принаймні так він прокинеться при найменшій спробі вторгнення. Краще бути обережним — він не забував, що ця клята гра мала на меті налякати його до смерті. Тепер він уже не

попадеться, хоч би що трапилось.
Потрібно весь час пам'ятати, що це
лише вигадка. Брехня.

Засунувши руку під подушку, він
нащупав аркуш паперу.

Він увімкнув світло і прочитав:

*«Принцип номер 2: Один із вас
помре».*

25

День 1

Ніч здавалась йому нескінченною. У Ілана було дивне відчуття, наче час розширився, стрілки будильника сповільнились, наче повністю вся будівля опинилась у якомусь повільнішому вимірі. Цілу ніч він думав про картину Далі «Постійність пам'яті», один з його улюблених творів. Для художника це була суміш спогадів про поїздки до Франції — камамбер — та спосіб зобразити свою нав'язливу думку про смерть.

Один із вас помре.

Тому, почувши перші звуки людської діяльності у коридорі, Ілан відчув величезне полегшення. Як розуміти моторошну фразу, знайдену під подушкою? Якщо організатори вирішили зіпсувати настрій з моменту їхнього приїзду і знову посіяти тривогу, то їм це вдалося.

Спочатку йому потрібен гарячий душ. Ілан зняв з вішака один із цих жахливих блакитних костюмів пацієнтів, антрацитовий светр з високим коміром, узяв рушник і мило. Незважаючи на розмаїття косметичних засобів, для гоління не було нічого. Він вийшов з кімнати і здригнувся, відчувши протяг.

Люмінесцентні лампи випромінювали яскраве біле світло, що різало очі. Душові були розташовані ліворуч. Великі окремі кабінки в пристойному стані розмістилися в кутку справжньої

ванної кімнати минулої епохи: пошкоджена плитка, слизькі труби, дірки у стелі. Уздовж стін стояли старовинні брудні ванни з ременями фіксації та якимись приладами з кнопками. Ванни були глибокі, на ніжках, і на кожній був металевий кран з позначками: «крижана/холодна/тепла/гаряча/окріп».

Він швидко прийняв душ і одягнувся в кабінці. Стандартне біле спідне, блакитні бавовняні штани, той самий светр і широка сорочка на ґудзиках. Він трохи підкотив рукава, взув надані організаторами кросівки, які підійшли йому ідеально, вийшов і подивився в нове дзеркало, що висіло на стіні над такими ж новими умивальниками. На показ високої моди в такому не підеш. Справжній прикид душевнохворого. Ілан скуйовдив волосся і загарчав, вишкіривши зуби, наче буйний божевільний.

— Непогана пародія. Це ж пародія, сподіваюсь?

Ілан підскочив. До нього простягнув руку чорнявий чоловік, досі вдягнений у власний одяг. Чоловік був дещо вищий і, мабуть, трохи старший. Вони потисли руки. Рука цього чоловіка була крижаною.

— Фредерік Ябловські. Називай мене Фредом.

— Ілан Дедіссе. Можеш називати мене... Іланом.

— Це костюм, який тобі видали?

— Ти хотів сказати «один з кількох абсолютно ідентичних костюмів». У тебе так само?

— Ні, я б так не сказав. Але цей блакитний тобі пасує, красунчику.

Він кивнув у бік кабінки.

— Вода тепла? Бо не те щоб я прискіпувався, але мені здається, що ми тут задубіємо.

— Вода ідеальна.

— Побачимось пізніше.

Фредерік Ябловські пішов.

— До речі, у тебе теж була записка під подушкою? — запитав Ілан.

— Не зважай. Це дурниці.

Він зник за дверима, і через декілька секунд Ілан почув шум води. Він повернувся до своєї кімнати, щоб покласти речі і причесатись, після чого попрямував на кухню. Вона була напроти ванної, з правого боку цього нескінченного коридору. Кахлі «в шашечку» на підлозі посилювали ефект перспективи і створювали враження, наче дві стіни, хоч

і паралельні, врешті-решт з'єднуються.

Чоловіче крило А, тверда оболонка.

Двоє гравців уже були у великому приміщенні, яке містило холодильники, морозилки, плиту, духовку... Одного з них Ілан упізнав одразу: це був товстун з білявими дредами, з яким він перетинався під час тестування в «Еффексорі». Той сидів за столом і розмовляв з іншим чоловіком.

— ...з металу з ефектом пам'яті: сплав титану та нікелю, який ніде не існував і який раптом, після Розвельського інциденту^{12}, починає застосовуватися в американській армії. Хіба це не дивно?

«Інший» тримався в глибині, стоячи біля електрообігрівача. Побачивши його, в окулярах у квадратній оправі, з коротким кучерявим волоссям та

скривленими губами, Ілан одразу подумав, що це якийсь програміст чи просто чувак, що цілими днями сидить перед монітором. Йому не було й тридцяти років. На відміну від гладкого типа у цивільному, на цьому був такий же костюм пацієнта, як і на Іланові.

Дві пари очей подивились на нього, коли він підійшов до великого сталевого столу, прикрученого до підлоги. Тут усе було вкручене в бетон: стільці, меблі, навіть кошик для сміття.

— А ось і третій пацієнт,— промовив велетень.— Бачу, ти так само добре спав, як і ми. Мене звати Гаель Мокі, нікнейм Bull 20.

— Я Ілан Дедіссе. Чому «20»?

— Неважливо, стара історія.

Вони потисли руки. Іланові здалось, що його кістки тріснуть, коли холодні пальці-сосиски обхопили його пальці.

— Ти гарно прикидався в «Еффексорі»,— сказав він, скривившись.

— Коли йдеться про гру, я небезпечний суперник. Рано чи пізно ти це побачиш.

Товстун Мокі вказав на буфет.

— Якщо ти голодний, я тебе розчарую, там порожньо. Зате шафок, холодильників і морозилок вистачає. Тут є навіть фритюрниця. Але ні шматка печива, нічого. Я все обшукав. Гадес ще той приколіст. Фритюрниця, уявляєш?

Привітавшись, Ілан попрямував до другого чоловіка, який тримав у лівій руці свої карти Таро. У цій кімнаті, також освітленій люмінесцентними

лампами, вікна були замуровані зовсім нещодавно.

— Я Вінсент Гайгекс,— сказав той сухим тоном, не потиснувши руку.

— Гайгекс... Ти маєш якийсь стосунок до Гері Гайгекса, творця «Підземель і Драконів»?

— Я прийомний син одного з його племінників. Можна сказати, він був мені типу двоюрідним дідом, але я майже ніколи його не бачив.

— Я виріс на цій грі. Двоюрідний дід... Все одно це круто.

— Ні, насправді ні.

Гайгекс тримав рот на замку.

Коли він стискав губи, його рот нагадував лезо бритви. Він показав на Іланову кишеню.

— Карти Таро у вас з собою?

— Так, а що?

— Які у вас фігури?

— Це не фігури, це вісімки. Чотири вісімки. А у тебе?

Гайгекс поклав руки до кишень.

— Ви ж не вірите у принцип номер 2, дійсно не вірите?

— Звісно не вірить,— сказав Мокі.— Принцип номер 1 каже не вірити у принцип номер 2. Адже так, Ілане?

Ілан кивнув.

— Звісно, ніхто не помре. Напевно, вони мають на увазі виключення з гри.

Він повернувся до Мокі.

— Тобі не видали таку ж чудову уніформу, як нам?

— Та видали, у моїй шафі цих костюмів вистачить, щоб одягти цілу футбольну команду. Але щоб я вирядився в костюм пацієнта — про це не може бути й мови. Ніхто не вказуватиме мені, що одягати, і ці... костюми здаються мені абсолютно дебільними.

Ілан підійшов до холодильників і морозилок, він хотів перевірити слова Мокі. Вони справді були порожні.

— Як ви сюди потрапили? — запитав він.— Через що Гадес і вся його команда змусили вас пройти?

Гаель Мокі заговорив перший:

— Я живу неподалік від Гавра. Працюю кур'єром, доставляю електроніку і всяке таке. Три чи чотири дні тому я повертаюсь додому звичними путівцями і там, посеред глушини, зустрічаю на узбіччі якогось

типа, у якого зламалась машина. Я ніколи не зупиняюсь, коли бачу автостоперів,— хтозна, що може статися. Але, на моє нещастя, я пробив колесо за триста чи чотириста метрів від нього. Цвях повністю увійшов у шину, наче випадково. Аж тут я усвідомлюю, що запасного колеса у мене немає. Воно зникло. Ось так вони увірвались у моє життя. За допомогою того бісового цвяха. Вони, «Параноя»... Слово за слово, і через того типа з поламанною тачкою я опинився з кілограмом кокаїну, який я мусив сховати у себе вдома. Можеш уявити?

— Справжній кокаїн?

— Ні, звичайне борошно, але про це я дізнався лише в кінці. Через два дні цілковитого пекла я опинився на парковці транспортної компанії «Рефрижерум», змушений доставити цей порошок, якщо не хочу, щоб мене

прикінчила і закопала десь у лісі банда буйних психів. Коли з'явився Гадес і все мені пояснив, я його ледь не задушив.

Він знизав своїми широкими квадратними плечима.

— А ти? Поясни.

Ілан підкорився правилам гри. Лист, призначена зустріч у квартирі, труп, втеча з Хлоєю, іншою учасницею... От тільки, розповідаючи, він відчував, як його знову стрімко охоплює тривога. Гаель Мокі насилу вибрався зі свого місця — у простір між спинкою стільця та прикрученим до підлоги столом якраз поміщалась людина його статури — і відкрутив кран. Він зробив дуже сильний напір води і підкликав Ілана до себе.

— У кутку камера, не дивись туди зараз,— сказав він зовсім тихо.— Ми маємо справу з потужною мережею,

надзвичайно добре організованою. Персонал, урядове майно, як-от поліційні машини, доступ до персональних даних, шпигуни на найсекретніших форумах. Вони знають твій розмір взуття, одягу, мають доступ до важливих документів.

— Що ти хочеш цим сказати?

— Поки що я нічого не знаю, подивимось. Але, на мою думку, за цим усім стоїть не просто гра. Хто б зміг реквізувати таку лікарню, хай навіть закинути, або відремонтувати цю частину, щоб у ній можна було жити? Вода, електрика, усе це матеріальне забезпечення, це коштує шалених бабок. А погодься, бабки зараз на дорозі не валяються. Можливо, ми маємо справу з новим телевізійним реаліті-шоу і вони продадуть права сорока країнам? Або ж десяток анонімних

мультимільярдерів цієї миті
дивляться на нас і роблять ставки?

Ідучи до столу, щоб сісти, Ілан помітив камеру і попросив Гайгекса розповісти про свій досвід. Але тип у квадратних окулярах схрестив руки, нічого не відповівши.

— Мені він теж нічого не схотів говорити,— кинув Мокі, закручуючи кран.— Мабуть, соромно розповідати.

«Bull» витягнув з кишені цигарку, понюхав її.

— Принаймні в мене ще залишається кілька цигарок. Скажіть, ви двоє, чи знаєте, чому закрили цю лікарню?

Зі входу пролунав голос, що відповів:

— Напевно, проблеми з баблом. Але хай там як, тут потрібно було провести серйозну дезінфекцію, якщо

сюди хочуть і надалі пускати людей.
Бо ця лікарня — ще та гидота.

Голос належав типу, якого Ілан зустрів у душовій: Фредеріку Ябловські. На ньому були білі штани і довга біла сорочка, одягнута зверху на светр. Він підійшов до Мокі із сіруватим уламком у руці і помахав ним перед його обличчям.

— Крокідоліт^{13}. Його масово використовували в сорокових роках через його вогнетривкість та довговічність. Це жахлива гидота, і ця будівля нашпигована нею до «мозку кісток».

Він поклав його під носом у Мокі.

— Цілком можливо, що пил цього азбесту вже осів глибоко в твоїх легенях, красунчику, і через кілька років спричинить появу маленьких гарненьких ракових клітин, які

подбають про те, аби повністю
жертви тебе зсередини.

Мокі грубо відштовхнув його руку.

— Прибери це від мого носа, будь
ласка!

Посміхнувшись, Ябловські кинув
шматок до смітника і, своєю чергою,
оглянув приміщення. Він вказав на
кавоварку.

— Зробиш мені міцної кави?

— Це буде непросто, тут немає ні їжі,
ні напоїв. Підозрюю, потрібно
дочекатись початку гри, щоб
розгадати цю таємницю.

Гайгекс відліпився від стіни і підійшов
до Ябловські, що стояв біля
холодильників. Він гриз нігті, наче
кролик морквину.

— Чому костюми лікарів у вас, а не
у нас? — запитав він.

У Ябловські було коротке каштанове волосся, зачесане назад, гострі риси обличчя, наче витесані з каменю, і доволі спортивна статура.

— У моїй шафі повно таких халатів. Я завалив навчання на медичному — напевно, це данина пам'яті.

Нащупуючи щось у правій кишені, він сів.

— Я не знаю, чому цей костюм дістався мені, а не вам. Можливо, одні гратимуть лікарів, а інші психів. І, щиро кажучи, моя роль мені подобається більше.

Ілан намагався приховати занепокоєння. Лікарі і пацієнти у психлікарні. Єдиний натяк на ієрархію — це костюми, і якщо доведеться об'єднуватись у команди, то він уже не уявляв себе в одній команді з людьми на кшталт Мокі та Гайгекса. Суто інтуїтивно.

Раптом із коридору почувся сильний стукіт. Ілан підвівся з-за столу і поспішив туди. Решта пішли за ним. Звук лунав з однієї з кімнат.

— Хтось може мене випустити? — промовив голос.

Майже тієї ж миті зі своєї кімнати вийшла Хлоя. На ній був лікарський халат.

Вони мовчки переглянулись, кивнувши головою на знак вітання. Вона підійшла до Ілана.

— Ти в нормі?

— Ну, таке... Ти бачила записку під подушкою?

Вона стурбовано кивнула.

— Ти знаєш, навіщо ці костюми? — спитав Ілан.

— Напевно для того, щоб створити відповідну атмосферу.

Фредерік Ябловські вийшов уперед і з легкою усмішкою на губах звернувся до гравця, замкненого в кімнаті.

— Якісь проблеми?

— Де цей чортів ключ? — промовив голос.

Високий брюнет відійшов трохи назад і подивився на Хлою з Іланом.

— Ти диви, пацієнт подружився з лікарем? З ким маю честь розмовляти?

— Хлоя Сандерс. Ми з Іланом граємо разом.

Ябловські не припиняв усміхатися.

— Не знав, що «Параноя» запрошує до участі команди, це завжди створює сприятливі умови для

шахрайства. Гарзд... Нехай собі кричить, повертаймося на кухню, спокійно потеревенимо, поки не почались бойові дії.

Мокі підійшов до дверей.

— Ключ має бути в кишені або підкладці одного з костюмів, що висять у шафі.

— Дякую,— відповів голос.

Ябловські стиснув ззаду його плече.

— Необов'язково було казати йому. Поки я говорю з тобою люб'язно, але не забувай: це змагання.

— І що? Це виключає чесну гру?

— Триста тисяч євро виключають усе, хлопче. Сім учасників краще, ніж вісім, якщо ти розумієш, про що я.

Нарешті двері відімкнув доволі вродливий чоловік років тридцяти.

Оголений торс, волохаті груди, біляве волосся зібране в хвіст — схожий на серфінгіста.

— Нарешті,— сказав він.— Хто підказав мені, як вийти?

Мокі підняв руку.

— Я.

— Дякую за допомогу, завдяки цьому я не втратив час на пошуки.

Він указав пальцем на Ябловські.

— А ти не корч із себе крутого.

Він накинув на плечі рушник і, тримаючи під пахвою костюм пацієнта, попрямував до душових.

— А як тебе звати? — спитала Хлоя.

— Рей Лепренс. Якщо хочеш, дам візитівку.

Він продемонстрував свою зіркову усмішку і покрокував перед усіма присутніми в самих трусах.

Грюкіт дверей змусив усіх обернутись ще раз. У глибині коридору з'явилася Наомі Фей.

Вона замкнула кімнату і поклала ключ до кишені свого білого халата.

— А ось і наше нестерпне дівчисько,
— прошепотіла Хлоя Іланові на вухо.
— Звісно ж, одягнене в лікаря.

Фей обмежилась простим «привіт» усім присутнім. Вона байдуже глянула на пару і підійшла до Ябловські.

— Тут можна щось перехопити?

— У нас тут чудове місце для сніданку — шинок шизофреніка. Подають психів на грилі, вівсянку

з валіумом, але нічого більше.
Дійсно, з їжі тут наразі немає нічого.

Він вийняв щось із кишені.

— Зате в мене є ось це. Оскільки на вас, дівчата, лікарняні халати, то, припускаю, у вас теж таке є?

Хлоя та Наомі Фей кивнули.

Обидві показали шприци, наповнені прозорою рідиною.

26

Четверо учасників у костюмах лікарів.

Троє у костюмах пацієнтів — Мокі досі відмовлявся одягти свій.

І чотири шприци, складені в ряд на кухонному столі.

Четвертий «лікар», Максим Філоза, вибрався зі своєї кімнати і приєднався до решти останнім.

Восьмеро учасників на місці.
З порожніми шлунками і виразом

стурбованості на обличчях,
виснажених після безсонної ночі.

Хлоя зняла з голки пластмасову
кришечку і вичавила крихітну
краплинку рідини на стіл. Понюхала.
На її думку, варіантів, що це може
бути, чимало: заспокійливі,
нейролептики, знеболювальні.
В усякому разі, щось потужне. Сам
циліндр шприца був не пластиковий,
а скляний, як робили десять-
двадцять років тому.

Гравець у квадратних окулярах,
Вінсент Гайгекс, нервово перебирав
свої карти Таро.

— Це може бути отрута. Хай там як,
щоб ніхто не наближався до мене зі
своїми голками. Ніхто.

— Пропоную одразу викинути їх у
смітник,— сказав Мокі.— Не бачу
жодної причини, чому у вас вони є,
а у нас ні.

Наомі Фей узяла свій шприц і сховала до кишені. Ябловські одразу ж зробив те саме.

— Ні, якась причина є,— заговорила брюнетка з пірсингом.— Має бути. Я зберігатиму свій, поки не зрозумію його призначення.

— Його призначення? Для чого ще може слугувати шприц, наповнений якоюсь дивною речовиною, окрім як бути встромленим пацієнтові в дупу?

Ці слова належали білявому «пацієнту-серфінгісту», що сидів на столі склавши руки. Розкутому Рею Лепренсу.

Філоза промовив поставленим голосом:

— Постараймося заспокоїтись, гаразд? Ми всі опинилися тут у стресовій ситуації, у всіх нас була жахлива ніч, і через це ми зараз

вкрай чутливі, щоб не сказати дратівливі. Усе це зроблено навмисне: ці костюми, записки, які ми знайшли в кімнатах, відсутність харчування — це додаткові елементи напруги, як і це жахливе місце.

Мокі запустив руку у дреди, відкидаючи їх назад.

— Ти думаєш? У мене таке враження, наче сюди от-от увірветься Джек Ніколсон зі сокирою і порубає нас усіх на шмаття. У цих коридорах навіть немає опалення. Якщо я не поїм упродовж наступних двох годин, я знепритомнію.

— Я переконаний, що це вирішиться о 9 годині, коли ми зустрінемося з Гадесом у вестибюлі. Поки ми чекаємо, пропоную познайомитись. Мене звати Максим Філоза, мені майже тридцять років. Я працюю у Дефанс^{14}, у сфері безпеки інформаційних мереж, і, гадаю, по

поверненні звідси я звільнюсь. На щастя, є як мінімум триста тисяч євро, не враховуючи лебедів, і вони будуть мої.

Він посміхнувся і витягнув із кишені карти Таро.

— Я знайшов у своїй кімнаті цих чотирьох вершників. Без сумніву, це через моє захоплення шахами і всім, що пов'язано з логікою, що, втім, не завадило мені вивчати теологію.

— Це про Бога і всяке таке? — запитав Мокі.

— Саме так. Але моя справжня фішка — розгадувати загадки. До речі, чи тут хтось знається на гаданні на картах Таро і зміг би пояснити мені, що означають ці вершники?

Ніхто не відповів. Тоді він кивнув на білявого «серфінгіста», який, своєю чергою, показав свої карти. Трійки.

— Я Рей Лепренс, тридцять чотири роки. Три — це кількість машин, які я куплю, якщо зірву куш. Одну для того, щоб вигулювати собак, другу — щоб кадрити дівчат, третю — щоб їздити на роботу. Я понад п'ятнадцять років продаю системи сигналізації, під час кризи бізнес пішов угору, і це круто. Десять років працював у Штатах, у районі Лос-Анджелеса, потім переїхав до Франції. На «Параною» мене вивів один хлопець, у якого я перевіряв сигналізацію. Геніальна дитина, аутист, він би точно потрапив сюди, якби не був таким малим.
І аутистом...

— Зрозуміло,— сказав Ябловські.— Він працює, а ти пожинаєш плоди. Рей — це Реймонд? Знаєш, від окулярів для зору на голові — жодної користі. Гарзд, я Фред, мені двадцять сім. Моя перша робота — дезінфекція таких місць, як це, зокрема від азбесту. А друга — ігри:

покер і все, що може мати стосунок до...

— А я? Чому в мене ці карти?

Гайгекс підійшов до столу з похмурым обличчям. Він кинув на стіл чотири однакові карти, лицьовою стороною догори. Скелети з косами. Безіменні аркани. Смерть.

Мокі швидким рухом потер свої пухкі щоки.

— Моторошно, але це навіть круто.

— Тому що це здається «крутим» вам?

— Принаймні тепер ми знаємо, кого стосується принцип номер 2.

Що цікаво, із цього жарту ніхто не засміявся, особливо Гайгекс, який кинув на Мокі вбивчий погляд, після чого попросив усіх гравців показати їхні карти. У Фей п'ятірки, у Хлої

сімки... Нічого такого ж нездорового,
як його скелети. Він зібрав свої карти,
акуратно склав їх до кишені
і повернувся до свого кутка,
приклавши кулаки до рота.

Обговорення продовжилось. Ілан
спостерігав за обличчями,
поведінкою. Він згадав слова Гадеса
стосовно вкрадених листів та
батькової карти скарбів: «Чи міг до
вас проникнути хтось із конкурентів,
щоб усунути вас зі змагання?»

Він одразу ж інтуїтивно відкинув
причетність Мокі і Гайгекса, Хлоя
поза підозрою, а інші? Фей,
Ябловські, Філоза, Лепренс...

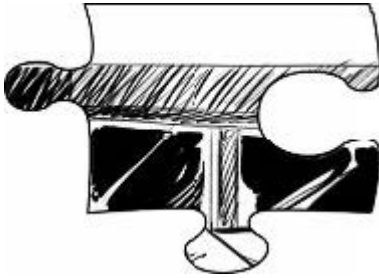
Дехто розповідав про те, як потрапив
сюди. Втягнення у викрадення
людини, поломка машини неподалік
від дому сім'ї психів, втілення нічного
кошмару... Різні історії та
припущення стосовно гри
розряджали обстановку, але лише

зовні. Ілан тривожився. Через те, що пережив. І через те, що попереду. До того ж не було їжі, а це, щиро кажучи, недобрий знак.

Раптом із коридору пролунало довге несамовите виття сирени. Звук проникав у кожну щілину, наче потужна хвиля холоду. Ілан відчув, як по спині пробігли дрижаки. Звук був скрізь і водночас ніде. І він кликав їх, наче зловісний спів сирен, що захопили в пастку Одиссея.

Наомі Фей підвелась перша.

— Про вовка промовка. Гадаю, Віржіль Гадес чекає на нас.

27

–Ми стирчимо тут уже більш ніж пів години. У мене таке враження, що Гадес ніколи не прийде.

Восьмеро учасників тинялись просторим вестибюлем, який, згідно з картою в руках Ябловські, являв собою голову кажана. Перед ними були коридори, що вели до адміністративної частини, а також у напрямку правого та лівого крил. А ще численні сходові майданчики, заварені ґратами. Від однієї крайньої точки до іншої лікарня, напевно,

простягалась більш ніж на п'ятьсот метрів.

Кутаючись у светр та блакитну сорочку, зі складеною картою в руці, Ілан ніяк не міг зігрітися. Можливо, він у всьому бачить негатив, але ця історія про заблоковану вантажівку з пальним здавалася йому дедалі дивнішою, адже чому це Гадес, такий завбачливий, раніше не подбав про те, аби наповнити баки?

Усі гравці тупцяли ногами, щоб побороти холод, із ротів виривався пар. Запустіння навколо них заповнило кожен закуток сірим нальотом гіркоти. Усе було безлике, темне, неживе, а сніжинки, що врізалися в овальний вітраж на висоті семи метрів над землею, посилювали відчуття катастрофи, яке охопило всіх учасників.

— Ми не чекатимемо тут вічно,— сказав Максим Філоза.— Гадес

спостерігає за нами через свої камери, он там, угорі, і напевно, чекає, як ми зреагуємо. Гра мала розпочатися о 9 годині, зараз уже 9:35. Це означає, що в цю мить ми вже граємо.

— Справді, ми тут відриваємось, як тюлені на льоду,— додав Мокі.— Мої кілограми чахнуть від голоду, тож вибачайте, але мені потрібна моя порція калорій. Що б сталося, якби нам реально не було чого їсти? Наскільки я зрозумів, до найближчого міста звідси двадцять-тридцять кілометрів. І, зважаючи на погоду...

Гайгекс спробував відчинити масивні вхідні двері, але вони були замкнені. Маленькі віконця, що виходили на двір, були заварені ґратами, намертво влитими в стіну.

— З Гадесом щось сталося,— сказав він.— Я в цьому впевнений. Так, я в цьому впевнений.

Він повторив цю фразу щонайменше п'ять чи шість разів. Ілан кинув погляд крізь щільні ґрати і побачив за вікном лише інші фасади, що загороджували вид, хай би в який бік він глянув.

Завірюха досі так само лютувала, вітер шугав між будівлями, здіймаючи білі хмарки снігу. Він шукав сліди на землі, які б указували на те, що хтось заходив, але марно: усе було вкрите снігом. Звісно, він подумав про фальшивого — чи справжнього? — в'язня, якого вони зустріли напередодні. То копи в'язні-решт повернулися сюди, заблоковані через погодні умови? Де Гадес та інші організатори? Хто увімкнув сирену?

Коли він обернувся, з лівого крила бігла Фей з планом у руці.

— Ні, з Гадесом точно нічого не сталося.— Вона подивилася на Гайгекса.— Гроші досі за склом, усе

гарзд. Ніхто не втік, покинувши нас тут. Ми ще не почали, а параноя вже накриває, так, Гайгексе?

Чоловік у квадратних окулярах продовжував крокувати уздовж стін, наче в'язень на тюремному подвір'ї. Він крокував швидко, потім повільніше, потім знову швидко...

— Пропоную розділитися,— продовжила брюнетка.— Сформуємо три групи, і кожна візьме на себе по коридору. Відгалуження незліченні, можна легко загубитися, тому покладайтеся на цю подобу плану або пересувайтеся, як у лабіринті, постійно притримуючись лівої стіни. Якщо хтось щось знайде — кричіть, щоб повідомити решту, і тоді знову збираємось усі разом, гарзд?

Вона жестом указала на Ябловські та Максима Філозу.

— Ну, ходімо. Ми йдемо до лівого крила.

Білявий «серфінгіст» надів окуляри і подивився на карту.

— А я піду в адміністративну частину. Хто зі мною?

Хлоя з Іланом разом пішли до правого крила, а Гайгекс приєднався до них, нічого не питаючи.

Мокі знизав важкими плечима.

— Здається, у мене немає вибору. Кажеш, тебе звати Лепренс?

Він пішов з Реєм Лепренсом, і групи нарешті зникли з виду.

Ілан, Хлоя і Гайгекс попрямували до крила, з якого вони прийшли. Через дві хвилини ходи вони проминули душові, кухню, свої кімнати і пішли далі довгим коридором із кахлями в шашечку.

— Усі детально розповіли про себе, окрім тебе,— сказала Хлоя, звертаючись до Гайгекса.— Ми знаємо лише твоє ім'я, прізвище і твого двоюрідного діда, але не знаємо, як ти сюди потрапив. Яким було твоє випробування? Який ти маєш стосунок до гри, до «Параної»? Просвіти нас трохи.

Гайгекс увертався від пластин штукатурки, що відвалювались від стелі. Він тримав руки схрещеними, наче боявся торкнутися стін.

— Ідіть до біса з цими питаннями, гаразд?

Він пришвидшив крок і пішов сам попереду.

— Цей тип люб'язний, як будяк,— пробурмотіла Хлоя.— Здається, у нього проблеми з комунікабельністю.

— М'яко сказано,— додав Ілан.

Відчинені двері чергувались із зачиненими і вели до занедбаних палат однакового розміру.

— Мене непокоїть уся ця історія з продовольством,— зізнався Ілан.— Мокі має рацію. Що станеться, якщо... Тобто я маю на увазі, уяви, що Гадес просто-напросто поїхав звідси, покинувши нас без ресурсів для існування. Зважаючи на те, що він змусив нас пережити раніше, він цілком на це здатен.

— Ні, ні. Фей має рацію, це безглуздо. Чому б він тоді залишав гроші? В усякому разі, навіть із ґратами на вікнах я впевнена, що ми зможемо звідси вибратись. Ми завжди можемо дістатися до міста і...

— Ти забуваєш про собак на вулиці і заметіль. Високий мур навколо, п'ять чи шість метрів заввишки, це

наче в'язниця. А ці бабки — хто тобі сказав, що це справжні купюри?

За поворотом був новий нескінченний коридор, але недоступний, бо по той бік замкнених ґрат. Хлоя спробувала їх зламати, та марно.

— Без ключа йти далі неможливо. Потрібно повернутися й обстежити інші відгалуження цього крила.

Ілан розглядав план будівлі, який щойно розгорнув.

— Ця схема справді дуже неповна, цієї частини там взагалі немає. Ми повернемося тим же шляхом і візьмемо праворуч, там є великий відсік під назвою «Лікування», не дуже далеко звідси.

Дотримуючись вказівок Ілана, вони звернули праворуч за першої нагоди. Невдовзі декорації змінилися. Голі стіни поступились місцем білій

плитці. Стеля була нижча, пронизана увімкненими лампочками, захищеними маленькими решітками. Першою доступною кімнатою — незамкненою, на відміну від інших, — був стоматологічний кабінет. Посередині височіло велике крісло з ременями, радіокерованим маніпулятором, слиновідсмоктувачами. Деякі інструменти досі лежали в лотках.

— Це так дивно, — промовив Ілан. — Усе майже неторкане. І доволі сучасне.

— І тут навіть немає пилу. Вони все відполірували перед нашим приїздом.

— Наче час зупинився в одну мить. Куди подівся персонал і пацієнти, що тут жили? Чому звідси не забрали ці матеріали? Вони знадобляться в нашій битві за купу грошви?

Його питання залишились без відповіді. Вони пройшли ще вперед, Хлоя заходила до кожної кімнати, її очі блищали, наче в дитини, що побачила ласощі.

— Тут ціле місто,— промовила вона.
— Ортопедія, рентгенографія...
А тут...

Вона спробувала відчинити двері, на яких було зазначено «Електрошок».

— На жаль, зачинено.

— Я б краще сказав «на щастя». Не маю бажання знати, що відбувалось там усередині. Електрошок ще застосовують?

— Звісно, це називається електротерапією. Електрошок дуже швидко дає обнадійливі результати, особливо коли йдеться про пам'ять та втрачені спогади. Підозрюю, тут

його використовували і навіть зловживали ним.

Тепер Гайгекс залишався осторонь, він йшов повільно, оминаючи шматки битого скла на підлозі, наче кіт, що не хоче поранити подушечки лап. Він слідував за ними мовчки. Лише великі круглі очі оберталися за квадратними окулярами. Ілан задумався, як людина, що здавалася настільки відірваною від світу, настільки дивакуватою, змогла дістатися сюди, обійшовши усі пастки «Параної».

Вони пройшли повз повністю розграбовану палату з м'якою оббивкою, ще раз повернули, довго йшли, поки не дісталися до останньої кімнати. Далі проходу не було, коридор закінчувався глухим кутом.

— О боже, нарешті,— вигукнула Хлоя, застигнувши перед дверима.— Знаменитий кабінет префронтальної лоботомії. Один із перших у своєму

роді, він створив темну репутацію цієї лікарні.

Разом з Іланом вона тихо увійшла до просторого приміщення, чиї важкі металеві двері були відчинені навстіж. Тут була ванна, подібна до тієї, що була в їхній житловій частині, з ременями та кнопками.

Просто біля неї стояли три великі сталеві столи, над кожним з яких вивищувалась контрольна панель, до якої можна було під'єднати електричні дроти. На одному зі столів була розкладена сіра суцільна гамівна сорочка, яка мала знерухомлювати пацієнта від маківки до п'ят. У ній був простий отвір для обличчя і дюжина ременів, які дозволяли зробити її одним цілим з металевою опорою.

— Поглянь...

На стіні була намальована фреска,
що зображувала захід сонця
з чорним лебедем, який плаває
у ставку. Навколо птаха розходились
дев'ять кіл, кожне наступне більше за
попереднє, і стільки ж кіл на воді, що
позначали рух. Вражена, Хлоя
підійшла ближче.

— Чорний лебідь, символ «Параної»,
оточений дев'ятьма колами...

Ілан провів рукою по стіні.

— Фарба дуже стара, вона
осипається. Гадес зі своєю бандою
не могли намалювати його
нещодавно. Це було зроблено багато
років тому.

Вони з Хлоєю занепокоєно
переглянулись.

— Це означає, що чорний лебідь був
намальований... людьми, які жили
тут за тих часів, можливо пацієнтами,

— висловив припущення Ілан.— Як він може мати стосунок до «Параної», яка так багато років тому навіть не існувала?

— Гадаю, це ще одне питання, на яке потрібно буде знайти відповідь.

Цього разу Ілан помітив тривогу в голосі Хлої. Він кинув погляд у бік входу: Гайгекса там не було. Хлоя підійшла до однієї з робочих поверхонь, викладених кахлями, узяла в руки хірургічний інструмент з руків'ям та довжелезним сталевим вістря.

— Лейкотом, знаменитий ніж для коління льоду. Піднявши пацієнтові повіку, ним проштрикували кістку очної западини і вганяли майже на всю довжину. Тоді перерізали волокна білої речовини лобової частки мозку, звільняючи свідомість від патологічних емоційних розладів.

— Вони умертвляли їхню психіку,—
зітхнув Ілан, скривившись,—
перетворювали їх на овочі. Це
мерзенно.

Він роздивився смертоносний
інструмент.

— Здається зовсім новим. Хоча його
залишили тут більше п'яти років
тому.

— Або й ще раніше, адже лоботомію
не практикують уже давним-давно.
Але ці інструменти ніколи не
іржавіють.

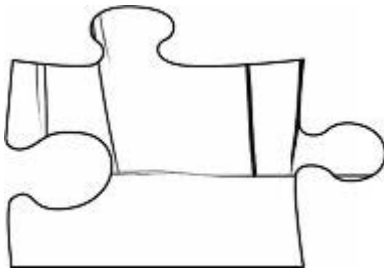
Ілан машинально тер плечі,
розглядаючи столи, гамівну сорочку.
Усе його тіло напружилось.

— От лайно... Ти не помітила нічого
підозрілого? Пил усюди, окрім
інструментів та гамівної сорочки.
Поглянь, вона на вигляд неторкана,
наче щойно з пральної машинки. А у

стоматологічному кабінеті я помітив,
що з кріслом було так само.

Хлоя мусила визнати, що Ілан має
рацію.

— Виходимо звідси,— сказав Ілан.—
Від цього місця у мене мурашки по
шкірі.

28

Повертаючись у коридор, вони побачили, що Гайгекс остаточно зник.

— Чесно кажучи, цей тип якийсь підозрілий,— пробурмотіла Хлоя.— Він майже не говорить, у нього дивні манери, він мінливий, наче флюгер. А ще мені не подобається його погляд. Він не вселяє мені довіри.

— А тобі тут хтось узагалі вселяє довіру? Ці люди тут для того, щоб перемогти. Вони нам нічого не подарують, вони в грі не для того, щоб заводити друзів.

Цієї миті десь дуже далеко почувся чоловічий голос.

— Гадаю, наші любі «друзі» щось знайшли,— сказав Ілан.

Пара поспішила коридорами назад і почула, окрім кличу, ще якийсь шум, що лунав із суміжного коридору, до якого вони ще не заходили.

— Ти чула?

Хлоя кивнула. Ілан зробив гак, ведучи супутницю за собою.

Цього разу малюнки прикрашали стіни та стелі. Страхітливий бик, широка чорна ріка, концентричні кола різних кольорів.

— Схоже на Мінотавра,— сказала дівчина, задерши голову.

— І знову дев'ять кіл, які ми бачили навколо лебедя, намальованого

в кабінеті лоботомії. Наче в «Пеклі» Данте.

— «Божественна комедія».

Вони наблизились до яскравої кімнати, наповненої кольором.

— Арт-терапія,— промовила Хлоя, зупинившись.— Спосіб змусити хворобу вийти на поверхню.

На кожному квадратному сантиметрі стіни фотографії, малюнки, картини перекривали одна одну. Їх були сотні. Деякі малюнки реалістичні, інші — дивні, художні форми, породжені хворою уявою. Тут теж були кола — концентричні, переплетені, а також міфічні чудовиська: фурії, Медуза, кентавр, намальовані тією самою рукою.

— Знову зв'язок із міфологією, чудовиськами, пеклом,— сказав Ілан.
— Дивний метод лікування. Хтось із

пацієнтів був до біса обдарований, але... Я б не хотів опинитися поруч із ним, зважаючи на похмурість його картин.

Їх зацікавили фотографії. Деякі світлини були портретами. Пацієнтів фотографували у повсякденному житті в лікарні: як вони їдять, спілкуються, проводять час у майстернях. Веселі або ж стражденні обличчя, очі, що пожирають об'єктив, що водночас приваблювало і відштовхувало.

Іланові стало ніяково від того, що він проник у особисте життя усіх цих людей. Де вони тепер? Мертві? Запроторені до іншого закладу? Вільні? Чому ніхто не забрав їхні фотографії? Він узяв Хлою за руку, і вони вийшли. Далі штовхнули великі прочинені двері, оббиті пурпуровим оксамитом, крізь які просочувалось денне світло.

Перед ними постав театр. Сотня сидінь у десяток рядів. Пошкоджена склепінчаста стеля, великі вікна, як завжди, захищені ґратами. Сцена була досі захарашчена старомодними декораціями, а посеред неї на підлозі сидів Гайгекс, обхопивши голову руками.

Поклавши окуляри на підлогу, він плакав навзрид.

Ілан і Хлоя на мить завмерли, перш ніж тихо підійти між запиленими кріслами. В усі шість вікон врізалися шквали снігу. Зовні, по обидва боки, височіли сірі стіни сусідніх будівель.

Гайгекс підняв голову і помітив своїх напарників по команді. Незграбним рухом він витер сльози правим рукавом, підняв окуляри і зіскочив зі сцени. Після чого промчав між ними і попрямував до дверей, не сказавши їм ані слова.

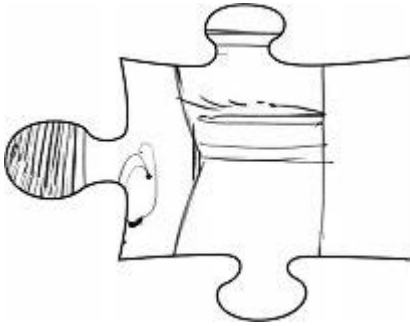
— Наче десятирічне хлопча,—
пробурмотіла Хлоя.— Його повадки,
те, як він дивиться на нас і як ходить.

Нічого не розуміючи, вона вийшла,
а Ілан затримався ще на кілька
секунд, щоб подивитися на цю
театральну залу, що застигла в часі
та запустінні. Ці картонні дерева,
несправжні будинки, хмарки,
підвішені на товстих тросах,
й увімкнені прожектори... Що ж мало
статися в цій лікарні, щоб усе
залишилось у такому ж вигляді?

Він подумав про Гайгекса і спитав
себе, що складніше: бути здоровим
актором і вдавати божевілля чи бути
божевільним, що намагається
здаватися здоровим.

Чоловік у квадратних окулярах явно
був одним із двох.

І Ілан починав здогадуватись, ким
саме.

29

Знахідку виявили Гаель Мокі та Рей Лепренс.

Десь у тій частині, яка являла собою тіло «кажана», ґратами була закрита невелика кімнатка з лінолеумом на підлозі, всередині якої містилися чималі запаси продовольства, вісім скриньок, пронумерованих від 1 до 8, а також додаткова скринька, на якій було написано «Прочитати в першу чергу». У кожній скриньці був

коричневий конверт. На жаль,
дістатись до них було неможливо.

Повернувся Гайгекс, він сидів,
спершись об стіну, напроти ґрат. Його
очі блищали, але він витер сльози,
одягнув окуляри і вмовився,
підтягнувши ноги до тулуба.

— Підозрюю, у цих конвертах наші
завдання,— промовила Наомі Фей.

Мокі витріщався на піцу, картоплю,
пудинги, упаковки пластівців
швидкого приготування, поки Фей
уважно оглядала великий навісний
замок із шістьма коліщатками.

— Якби ми дісталися туди
безпосередньо — це було б надто
просто,— сказала вона.— Так... На
кожному барабані цифри від 0 до 9
і літери від А до F. Виходить...

— До біса багато можливих
комбінацій,— відповів Рей Лепренс.

Він спробував виламати ґрати — даремно.

— Не знаю, чи ви помітили, але тут скрізь ці ґрати, ця лікарня гірша за якусь псарню. І що тепер будемо робити?

— Зараз поміркуємо,— втрутився Ябловські.— Адже саме це ти мав робити, щоб потрапити сюди, хіба ні? Думати? Чи ти залишив свій мозок на столі у хлопця, у якого вкрав його дослідження?

— Припини вже, гаразд? Він не міг приїхати, він надто малий, надто хворий, він досі живе з батьками. Ти можеш уявити, щоб він тусив на баржі або навіть тут? Якщо я виграю, то дам йому трохи грошенят.

— Так-так, ми тобі віримо, *Реймонде*.

Лепренс знизав плечима. Він роздивлявся замок зблизька,

прикладав вухо до металу,
прокручуючи коліщатка.

— Система захисту від зламу...
А штифти, які зупиняють цифри
і літери в потрібній точці, не дають
почути звук клацання. Це не
дешевка, його неможливо відімкнути,
не знаючи комбінації. У когось є ідеї?

— Я думаю, варто почати з дат,
ключових слів, усього, що спаде нам
на думку,— втрутився Максим Філоза.
— Якщо тільки нема інших
пропозицій.

— Хороша ідея, Спінозо,— сказав
Ябловські.— Спробуймо.

Поки семеро інших гравців висували
свої пропозиції, Гайгекс не розтулив
рота. У ритмі спроб минали хвилини,
потім години. Почали сипатися
образи на адресу Гадеса, цього
місця, цього замка; нерви були на
межі.

— Гра мала початись о 9 годині,
а зараз уже перевалило за полудень,
— пробурчав Мокі.— Тепер потрібно
думати швидко.

Гравці домовились розійтись по
навколишнім приміщенням
і пошукати якісь підказки або навіть
саму комбінацію, яка могла бути
написана десь на видному місці.
Гайгекс не поворухнувся, тримаючи
в руках свої карти.

Коли Ілан без нічого повернувся до
ґрат, то побачив, що Гаель Мокі
змайстрував такий собі гак,
відірвавши від старого простирадла
смужку тканини та прив'язавши до її
краю уламок ніжки стільця. Сівши
біля ґрат, він почав «рибалити» і зміг
витягти дві упаковки макаронів
і пакет рису.

— Прикольна кирка,— усміхнувся
Ілан.— Принаймні ми не помремо
з голоду.

— В усякому разі, не одразу,— додав Філоза, який досі продовжував добирати комбінації.

Він зробив паузу і подмухав на пальці.

— Я колись таке робив, намагався зламати пароль від комп'ютера. На той час це навіть було моєю роботою. Проблема в тому, що тут понад шістнадцять мільйонів можливих комбінацій.

— У тебе калькулятор у голові?

— Скажімо так, я знаюсь на ментальній арифметиці. З раннього дитинства я завжди рахував в умі. Одне я знаю точно: у такий спосіб у нас нічого не вийде. Як завжди у «Параної», десь точно має бути лазівка. Або ж очевидний натяк. Код може бути у нас під носом.

У свої майже тридцять Філософ, як його тепер називав Ябловські, мав гладеньке сяюче обличчя і вольовий погляд. Ілан сів поряд з ним і спробував завести розмову, але Філоза, який саме склав із коліщаток слово «Вмерти», одразу розставив усі крапки над «і»:

— Ми не знайомі, більше того — ми суперники. Я не подарую тобі шанс отримати триста тисяч євро, вони надто потрібні мені самому. Тож для чого нам дружити?

Він більше нічого не додав і продовжив свою марну справу, видихаючи пару і хукаючи на замерзлі пальці. Зліва підійшов Фредерік Ябловські, обійнявшись із Наомі Фей. Ілан змовницьки переглянувся з Мокі.

— Нема чого витріщатися,— сказав високий брюнет.— Ми дослідили адміністративну частину, принаймні

декілька кімнат, які були незамкнені.
— Він підійшов до Гайгекса.— Усе гаразд? Не перевтомився?

Вінсент Гайгекс затиснув свої карти між ногами, зняв окуляри і почав ретельно протирати скельця шматком замші, який носив у кишені. Ябловські присів і нахилився просто до його обличчя.

— Ти не розмовляєш, ти не рухаєшся, ти бридкіший, ніж сортир на вулиці. Що з тобою не так?

Гайгекс досі не дивився на нього, описуючи своєю ганчіркою маленькі дуже рівні кола. Через деякий час він нарешті відповів:

— Фей і Сандерс надто малі. Але ви, Філоза і я — ми майже одного зросту.

— І що?

— Я вимагаю костюм лікаря.
І шприц, що йшов у комплекті з ним.

Ябловські розсміявся, і його сміх долинув аж до кінця коридору, поки останні учасники повертались ні з чим.

— А більше ти нічого не хочеш?
Правила є правила.

Цього разу Гайгекс подивився йому просто у вічі.

— Я зрозумів, як відімкнути замок,
більше двох годин тому. Ви ніколи не
здогадаєтесь. І я нічого не скажу,
поки не отримаю те, що попросив.

Після його відповіді на долю секунди
запало мовчання, а тоді Ябловські
підняв його за комір.

Карти Таро посипались на підлогу.

— Чудово, рижику. У мене таке
враження, що, по-перше, ти тримаєш

нас за ідіотів, а по-друге, ми з тобою не порозумілися. Для чого ти тут? Щоб сунути нам палиці в колеса?

— Облиш його,— сказав Ілан, беручи його за плече.— Немає сенсу розпускати руки.

Ябловські штовхнув суперника до стіни.

— Цей недоумок сміється з нас від самого початку. Чому він нічого не говорить, чорт забирай?

Гайгекс позбирав свої карти, як зробила б дитина, у якої розсипались цукерки, і знову сів. Він знову почав протирати свої окуляри. Мокі підвівся, скривившись, коли піднімав пакети з макаронами та рисом, і показав пальцем на Гайгекса:

— Ти реально гівнюк, хлопче. Так, мене все це задовбало, піду все-таки

зварю це на нашій розкішній теплій
кухні. Хто зголоднів, ходімо зі мною...

І він пошкандибав геть.

Наомі Фей почала крокувати взад-
вперед, склавши руки і дивлячись на
Гайгекса. Вона дістала свої карти
й уважно їх роздивилась.

— Я помітила, що він увесь час
крутить свої карти в руках. Карти, які
на даний момент ніяк нам не
знадобились. Можливо, це якось
пов'язано.

Хлоя подивилася на свої карти, сімки.
Вона повертала їх то одним боком, то
іншим, поки всі решта марно
намагалися переконати Гайгекса
сказати потрібну комбінацію.
Здавалося, чоловік у квадратних
окулярах замкнувся у своїй
бульбашці, яку ніхто не міг пробити.

Раптом погляд Фей засяяв. Вона попросила карти Ябловські й роздивилась їх ребра.

— Я здогадалась! Фреде, клич усіх.

Ябловські гукнув у коридор. Коли всі були на місці, Фей пояснила:

— Потрібно дивитись на ребра карт. Придивіться уважніше, там є маленькі позначки, зроблені ручкою. Якщо ми зберемо усі тридцять дві карти у певній послідовності, я впевнена, ми зможемо відтворити повідомлення.

— Ось воно що,— додав Філоза, не випускаючи Гайгекса з поля зору.— Дуже дотепно. Як ти до цього додумався?

Звісно, жодної відповіді він не отримав.

— Обійдемося без карт цього розумово відсталого,— кинув Ябловські.— Хай удавиться. Давайте...

Усі поклали свої карти на підлогу, руки переплелися, складаючи карти так, щоб мітки були з одного боку, одна за одною. Через понад чверть години на двох сантиметрах товщини колоди, незважаючи на відсутність карт Гайгекса, нарешті проявився код.

С А 2 1 0 7.

Ніхто уявлення не мав, що могла означати ця послідовність, але за допомогою неї замок таки відімкнувся. З вуст Мокі вирвалось задоволене рохкання.

— Схоже, ти найкраща,— сказав Ябловські на адресу Фей.

Ілан і Хлоя стримано переглянулись,
а Мокі прошепотів Іланові на вухо:

— Б'юся об заклад, що наш
улюблений лікар дуже скоро скуштує
цей чарівний пірсинг.

— Якщо досі цього не зробив.

Нарешті всі змогли увійти до кімнати.
Коли Гайгекс переступав поріг,
Ябловські ткнув пальцем йому перед
носом.

— Попереджаю тебе по-хорошому:
якщо знову почнеш так поводитись,
гарантую, що змушу тебе з'їсти твої
окуляри разом із цією ганчіркою.

Фей вийшла вперед. Зі скриньки
«Прочитати в першу чергу» вона
вийняла навісний замок, цього разу
на ключі, і лист, який прочитала
вголос.

— Будь ласка, дістаньте продукти, прочитайте свої завдання, які містяться у скриньках, що відповідають номерам вашого прибуття (ви їх знаєте), запам'ятайте їх, покладіть назад до скриньок і замкніть ґрати на цей замок. Нехай щастить. Не забувайте: ніхто не має дізнатись про ваше завдання. А тепер останній принцип, номер 3: «Ваші друзі — це ваші вороги. Чи зможете ви виявити чужинця (або чужинців)?».

Вона згорнула лист і поклала його на місце.

— Чужинців? — запитав Лепренс.—
Що це означає?

— Мабуть, один або декілька з нас не є справжніми гравцями,— висловив припущення Ілан.— Це пояснило б те, як Гадес та його команда дізнаються, чи виконуємо ми

правила, особливо правило не розкривати своїх завдань. Отже, серед нас є стукачі.

— Стукачі на службі «Параної»,— повторив Ябловські.— Пречудово. Хай там як, я до них не належу, це я вам гарантую.

Він по черзі придивився до учасників і затримав погляд на Гайгексі, поки Лепренс узяв пляшки з молоком і підніс їх до камери в кутку кімнати.

— Ми вип'ємо за ваше здоров'я, Віржілю Гадес,— сказав білявий «серфінгіст».— Чорт забирай, я б не відмовився від віскі.

Засміявшись, він пішов.

Усі відклали свої підозри і зайнялись транспортуванням продуктів. Холодильники та морозилки наповнились м'ясом, рибою, замороженими напівфабрикатами,

десертами — і взагалі було чим задовольнити шлунок такої людини, як Мокі, на цілий тиждень. Після цього першого успіху посмішки і хороший настрій знову затьмарила новина про чужинців. Чи правду каже «Параноя», чи знову блефує, щоб посіяти тривогу і ще більше розколоти гравців? Мокі це не хвилювало, він жартував і відпускав кпини, тоді як Фей і Хлоя трималися на відстані. Щоразу, коли їхні погляди перетиналися, здавалося, що вони от-от повбивають одна одну.

Після цього кожен став напроти своєї скриньки. Ілан, що стояв напроти номера 8, здивувався, що у Фей був лише номер 4, адже в машині Гадес сказав, що вона прибула в трійці перших. Також дивним було те, що Гайгекс був під номером 1, а одразу за ним Філоза і Мокі, що вже жував печиво.

— Усі читаємо свої завдання і повертаємо конверти через п'ять хвилин,— сказала Фей.— А тоді остаточно замикаємо ці ґрати.

Гравці взяли свої конверти і розійшлись. Ілан усамітнився в сусідній кімнаті, де було два стільці і залишки меблів.

Він з тривогою відкрив свій конверт. У ньому був ключ і аркуш паперу. Читаючи текст, він завис, наче після удару кулаком у скроню.

Лише голос Хлої зміг повернути його до реальності.

— Ти не чуєш, що ми тебе кличемо? — промовила дівчина.— Давай поспіши, ми повинні скласти все на місце і замкнути ґрати.

Він пильно подивився на Хлою, потім поглянув на камеру, що була просто над нею. Потім підвівся, спробував

зловити погляд подруги, але та відвернулась.

— Нам не можна нічого говорити одне одному, Ілане, ти ж знаєш.

Вона пришвидшила крок. Інші учасники чекали біля ґрат, їхні конверти вже були на місці, у маленьких скриньках. Деякі обличчя спохмурніли, Гайгекс тримався ще більше осторонь. На обличчі Філози була легка усмішка. Ілан із хвилюванням увійшов до кімнатки і тремтячою рукою поклав свої аркуші до скриньки номер 8. Коли він вийшов, Наомі Фей почепила замок із ключем на місце кодового замка.

— Усі добре запам'ятали свої завдання? Бо ми більше не зможемо це відімкнути.

Гравці кивнули.

— Тоді я замикаю.

Замок клацнув.

— Усім щастя,— сказав Мокі.

І зник, пішовши до вестибюля.
Коридор дуже швидко спорожнів,
учасники розійшлись у різних
напрямах, у різному темпі.

Хлоя лишилася поруч з Іланом,
із планом у руці.

— Побачимось увечері.

— Твоє завдання... Все гаразд?

— Все гаразд. Ми підемо до кінця,
так? Ми повинні всіх їх порвати.

Вона побігла і зникла з виду.

Залишившись наодинці, Ілан
подивився на ключ, який узяв зі свого
конверта. Він поклав його до кишені
своїх блакитних штанів і вирушив
у напрямку чоловічого крила. Фраза
з його першим завданням досі

лунала в голові, наче якийсь чоловічий голос промовляв її у нього над вухом.

«Завдання № 1: дослідити палату № 27».

30

Палата 27 була розташована в глибині чоловічого крила, недалеко від лікувального відділення. Номер палати, написаний маленькими чорними цифрами, був майже стертий, але ще читабельний. Двері були замкнені. Ілан спробував зазирнути крізь віконце, однак пил на внутрішньому склі не давав нічого побачити. Він просунув ключ у замок і почув характерне клацання.

Він з тривогою увійшов.

Усередину власного кошмару.

Цього разу кімната була абсолютно ідентична тій, що закарбувалася у його голові: ліжко з прутами, на стелі лампочка, захищена блакитною решіткою, нічний столик, розташований у тому самому місці. Простирадла зникли, матрац був у поганому стані, вкритий великими коричневими плямами; кімната стала старішою, але це була вона. Палата № 27...

На дальній стіні було написано по діагоналі чорним маркером: «Залиш надію кожен, хто сюди заходить».

Ілан підійшов до ліжкових прутів. У його кошмарному сні чоловік із наволочкою на голові сховав усередину одного з них шматок простирадла, на якому був вишитий напис

«ІЛ АН 2-10-7». Він ковтнув слину, коли третій сталевий прут захитався сильніше, ніж інші. Він потягнув за нього і зазирнув усередину: порожньо.

— Де ти ховаєшся, клята ганчірко?

Ілан піймав себе на тому, що говорить уголос. Він випростався і потер руки. Тепер не залишалось жодного сумніву: одному Богові відомо як, але «Параноя» точно в курсі його сну. А Гадес і його команда змушують його проживати свій кошмар вживу.

Спантеличений, Ілан довго думав і поставив собі питання по-іншому: а якщо, врешті-решт, його спогади про сон були підроблені? Може, його накачали наркотиками уві сні і за допомогою гіпнозу навіяли йому ці сцени повішення пацієнта в палаті № 27.

Одні спогади вкладені в його мозок без його відома, а інші стерті.

Так, це цілком може так і бути, тим паче, що це єдине логічне пояснення. Ілан мимоволі пов'язав це зі своїми батьками: вони працювали над таємницями пам'яті і були вбиті. А що, як усе, що з ним зараз відбувається, пов'язане з їхнім зникненням? З їхніми надважливими дослідженнями?

Але який зв'язок? Чому його привезли сюди разом з іншими гравцями?

Ілан був розгублений, він нічого не розумів, і йому було страшно. Він наблизився до віконця, витер пил із шибки рукавом сорочки і подивився в нього. Він згадав про санітара зі свого сну, Алексіса Монтеня. Чи існував цей чоловік насправді? Чи працював він у цій лікарні, чи це була просто вигадка? Ілан подумав, що

якщо його сон збігався з певною дійсністю, то десь точно мають бути сліди цього санітара. Можливо, у лікарняних архівах.

Він продовжив пошуки. Відчинивши шухляду нічного столика, він знайшов маленьку Біблію з чорною обкладинкою, на якій було неохайно надряпано «Люка Шардон».

Шардон... Хіба не це ім'я назвав один із копів, звертаючись до в'язня? Ілан заплющив очі і згадав. Так, це воно, Шардон.

Схвильований, Ілан швидко погортав Біблію. Усі сторінки були загнуті, книга пахла старим папером і пилом. На відміну від Люки Шардона, Ілан ніколи не вірив у Бога. Він сховав книгу до кишені — можливо, це один з елементів гри, який стане йому в пригоді згодом.

У шухляді також були чорний хрест із розп'яттям, ціла колода карт Таро

й моторошні зображення міфічних тварин, дуже старанно намальованих тушшю. Отже, без сумніву, це Шардон був автором картин у кабінеті арт-терапії та прилеглих коридорах. А може, насправді Шардона запроторили до цієї лікарні в рамках гри, перш ніж він скоїв убивство вісьмох осіб?

Як і Ілан, пацієнт із палати № 27 мав справжній талант до малювання. Але його роботи були надзвичайно похмурими.

— Ви чудово попрацювали, Гадесе. У чому прикол?

Тепер Ілан шепотів. Він помітив камеру в одному з кутків і подумав про ті смішні жести, які він робив, розмовляючи сам із собою. Він дуже швидко опанував себе і зробив глибокий вдих: на щастя, він тут не один, інші учасники в одному човні з ним, і це його трохи заспокоїло. Він

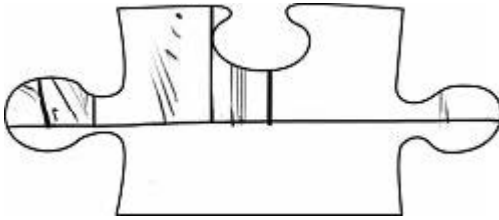
схопив хрест, колоду Таро й малюнки і притиснув їх до живота, засунувши під резинку штанів.

Тоді він подумав про гру: його скерували до цієї кімнати, отже, тут має бути якась цінна знахідка, окрім вмісту шухляди. Можливо, маленький чорний лебідь або нове завдання. Щось, що допоможе йому рухатись далі або принаймні більше зрозуміти.

І справді, він швидко знайшов ще один конверт, захований під матрацом. У ньому були два нові ключі, а також подальші інструкції.

Ілан остаточно вступив у гру.

«Параноя» широко розчинила перед ним свої двері.

31

Вітаю, Ви дійшли до завдання номер 2. Перше було лише розминкою, нічого складного. Тепер ми можемо перейти до трохи серйозніших речей.

У Вас у руках два нові ключі. Перший відмикає і замикає кабінет електрошокової терапії. Другий приведе Вас до наступного випробування, ним можна скористатися лише після виконання цього.

А ось і нове випробування: Ви, напевно, зрозуміли, що Гаель Мокі —

непокірна людина. У психіатричних лікарнях бунтівників потрібно карати задля добра інших пацієнтів й успішного функціонування закладу. Отже, як відповідальний пацієнт ви повинні привести його до кабінету електрошокової терапії, ключ від якого у вас є, пристебнути до крісла браслетами, вийти і замкнути за собою двері. Коли всі ці етапи будуть пройдені, ваше завдання буде виконано. Тоді ви зможете рухатись до третього завдання, яке знайдете у лікарняному морзі, скориставшись другим ключем, який ви отримали.

Нехай щастить.

Віржіль Гадес

Ілан перечитав послання декілька разів і гарячково склав аркуш. Це було безумство, чортівня якась. Прив'язати когось до електричного стільця... Що це означає? У тексті

було сказано вийти і замкнути за собою двері. Але що далі буде з Мокі? Як він звільниться? Що з ним станеться?

«Один із вас помре».

Молодий чоловік сперся об стіну, йому потрібно було подумати. Цього разу йшлося не про пошук конвертів чи лебедів, треба було просто напасти на суперника. На людину, яка йому подобалась і щодо якої у нього було хороше передчуття.

Чи всі учасники отримали завдання атакувати одного з інших гравців? Ілан подумав про шприци у «лікарів» і затремтів. Чи здатні Фредерік Ябловські або Наомі Фей вколоти комусь свою загадкову речовину, якщо їх про це попросять? А Хлоя? Він згадав її погляд після прочитання перших завдань.

І хто ті кляті чужинці серед них?

Ілан згадав перший принцип: *«Хай би що сталося, нічого з того, що вам доведеться пережити, не є реальністю. Це гра»*. Ага, прив'язати велетня, як-от Мокі, до крісла фіксації — це просто гра. Так, він сприйме це нормально, навіть посміється: *«О, прикольно ти придумав, це нагадує мені американські серіали, де чуваків підсмажують на електричних стільцях, наче сардельки. Завжди хотів спробувати. А ці кнопки можна натискати?»*

Однак усе це точно щось означає. Організатори «Параної», напевно, мають якусь свою ціль, приховану мету, окрім як віддати комусь триста тисяч євро.

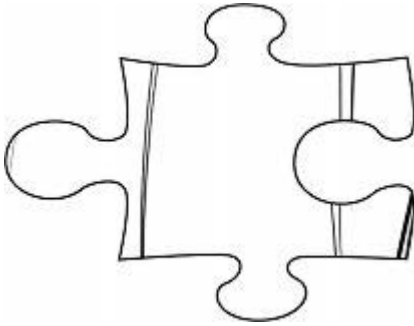
Можливо, вони проникли до твого дому, коли ти спав. Накачали тебе наркотою і маніпулювали тобою. Вклали тобі в голову сон за участю Люки Шардона — чи то

справжнього, чи то підставного пацієнта цієї психлікарні. Потрібно з'ясувати навіщо.

Ілан не знав, що робити. Принаймні він може піти й поглянути на цей кабінет електрошоку, щоб розсіяти туман, який його оточує. Він ще раз прочитав послання, яке було перед ним: «Залиш надію кожен, хто сюди заходить». Знову відсилка до «Божественної комедії», подумав він. Ця фраза була написана на воротах пекла.

Він хотів відійти від стіни, але раптом відчув лютий біль у голові. Його голова наче розривалась на шматки. Він доповз до матраца, затуляючи вуха руками.

Це починалось знову.

32

Погода погіршилась, тепер у лікарняній палаті Люки Шардона вже було темно і от-от міг піти сніг. Лише маленька люмінесцентна лампа, розташована над ліжком, до якого він був прив'язаний, підкреслювала обриси найближчих предметів. У цьому світлі обличчя здавалися суворішими, жорсткішими.

У кишені штанів Санді Клеор не припиняв вібрувати мобільний

телефон. Лікарка не хотіла переривати розповідь пацієнта, але з огляду на наполегливість вона все ж поглянула на екран і стиснула губи. Через спеку у палаті вона зняла свій светр, залишившись у чорній туніці з довгим рукавом.

— Перепрошую, але я мушу відповісти. Це няня. Мій син учора захворів.

— О, нічого страшного. Прошу, зробімо невелику перерву, потім продовжимо. І якщо можете, принесіть мені трохи води.— Посміхнувшись, він посмикав рукою, від чого шкіряний ремінь скрипнув.— Скажімо так, мені важкувато переміщатись самотужки. А в мене так пересохло в горлі.

— Звісно.

Вона вимкнула диктофон і швидко вийшла. Через п'ять хвилин

повернулась з невеликою пляшкою питної води, половину якої налила у склянку. У напівсутінках палати вона піднесла склянку до губ пацієнта.

— Соломинку я не знайшла. Пийте обережно...

Люка Шардон спорожнив склянку кількома ковтками й опустив голову на подушку. Санді Клеор повернулась на свій незручний стілець.

Незважаючи на молодий вік, вона відчувала легкий біль у суглобах.

Люка говорив, розповідав свою історію вже більше трьох годин.

Вона перевірила, чи на карті пам'яті диктофона ще є достатньо місця, і знову натиснула на кнопку запису.

— Як почуваетсяься ваш син?

Обличчя психіатра було відносно спокійне, але втомлене. Під очима почали з'являться темні кола.

Останні кілька днів, на додачу до клопотів із сином, їй довелось мати справу з безліччю документів, так, наче психічна хвороба — це восьминіг, що постійно росте і простягає свої щупальця у навколишній світ. Крім того, тепер вона знову буде вивчати цей випадок, що вже обіцяло бути неймовірно загадковим, але вкрай захопливим.

— Непогано. Він спить. Я обіцяла повернутися після обіду, і няня захвилювалась, що мене досі немає.

Вона приклала долоню до голови.

— Це божевілля. Через усе, що сталося за цей час, я забула її попередити. Зі мною такого ніколи не бувало.

— Ох, пам'ять іноді грає з нами злі жарти. Думаю, виховувати дитину самій нелегко. Насправді ми, ваші

*пацієнти, також частково
відповідальні за це. Те, що ви не
можете піти додому,— наша
провина. Те, що вашому чоловікові
набридло чекати на вас,— наша
провина. Ми егоїсти і навіть не
здогадуємось про це.*

*Ясність думок Шардона після всіх
цих днів, проведених у лікарні,
вражала. Хлоя любила грати за
правилами, тому не забарилась
з відповіддю.*

*— Це моя робота. Чоловік не може
одружитися з психіатром без її
пацієнтів. Вони завжди йдуть
у комплекті.*

*— Краще б ви стали
домогосподаркою, як моя мати, це
приносить менше проблем. Мій
батько гарував на заводі, а коли
повертався додому, на нього вже
чекала готова вечера.*

— Ви пам'ятаєте, ким були ваші батьки? — здивовано спитала Клеор.

Він посміхнувся, проігнорувавши питання.

— Подумати тільки, увесь час, що ви мене лікували, я ні на мить не уявляв, що ви можете бути заміжня. Щиро кажучи, я навіть не задумувався про це. Я навіть не усвідомлював, наскільки ви були...

Вона схрестила руки, трохи відсторонившись.

— Вам було чим зайнятись.

— Так, мені було чим зайнятись у кімнатці площею дев'ять квадратних метрів, де вам цілий день колять якусь гидоту... Що ви на даний момент думаєте про мою розповідь?

— Вона захоплива і дуже інтригуюча. Мушу визнати, що...

— Ви небагато з неї зрозуміли на даному етапі. Але не бійтесь, частинки пазлу складатимуться поступово, одна за одною. Ви любите пазли, лікарю?

— Я часто складала їх, коли була молодша.

— Це дуже цікаво. Періоди, коли ми найбільше складаємо пазли,— це дитинство і старість. Між ними — нічого... Я завжди обожнював пазли. У них усіх є одна особливість: хоч би який розмір вони мали, та стають абсолютно безглуздими, потворними, зіпсованими, якщо вам бракує останньої частинки. Тієї, яка створює цілісність. Яка позначає кінцевий результат витраченого часу.

Він заплющив очі, здавався спокійним. Санді Клеор непомітно поклала телефон собі на коліна.

— Повернімось до наших баранів,— промовив він.— Знаєте, я досі чудово пам'ятаю цю першу зустріч у мінівені, на загубленій гірській дорозі. Машину поліції занесло на узбіччя... Відсутність у гравців можливості зв'язатися із зовнішнім світом...— Він заплющив очі.— Усі елементи склалися до купи. Кривава бійня, яка відбудеться далі, була практично анонсована заздалегідь.

Що довше Клеор слухала, то більше посилювалось відчуття, що вона губиться у поясненнях свого пацієнта. З кожним новим одкровенням їй здавалось, що вона падає в прірву, а в мить, коли вона думала, що дісталася дна, відкривалася нова прірва — ще глибша.

*Люка Шардон різко розплющив очі
й пильно подивився на психіатра.
У світлі люмінесцентної лампи
Клеор затремтіла, але намагалась
не показувати цього. Хто насправді
цей чоловік перед нею? Скільки
в ньому темряви?*

*— Доля вміє бути жорстокою, але
іноді чудово все влаштовує,—
зітхнув Люка.*

33

Повільним кроком Ілан повертався до лікувального крила. Оглушливе гудіння в голові нарешті стихло, але весь той час, що він пролежав на підлозі, затуливши вуха руками, він думав, що збожеволіє. Цей напад перевершив усі попередні. За інтенсивністю та тривалістю.

Іланові було страшно. Не через те, що відбувалося навколо чи надворі, а через те, що було всередині, у ньому. Це був наче вірус, який мало-помалу поширювався, пожираючи його думки, його розум. Наче якісь люди спостерігали за ним

його власними очима, або якісь душі шугали навколо нього і щось шепотіли йому на вухо. Він підскочив, почувши грукіт дверей неподалік того місця, де був. Інші гравці активізувались, оббігаючи коридори та кімнати цієї лікарні вздовж і впоперек.

Він відімкнув кабінет електрошокової терапії та увійшов.

Світло вже було увімкнене, наче на його візит чекали. Електричний стілець був там, гордо встановлений просто посередині цього кабінету без вікон, зі стінами, оббитими жовтим пінопластом, який, напевно, забезпечував звукоізоляцію. Він здавався майже затишним, з бежевою спинкою, трохи нахиленою назад, підголівником, двома широкими підлокітниками, які наче запрошували присісти. Здається, стілець був зроблений із цільного дуба, в усякому разі — з якогось дуже

міцного дерева. Його чотири ніжки були прикручені до підлоги.

Ілан підійшов. Він ступав по сірому бетону, на якому не було пилу. Стіни гарно збереглися, вони тільки-тільки починали тріскатися в кутках. Праворуч висіло велике дзеркало. Чоловік помітив камеру, розташовану над входом, напроти «Грилю».

«Гриль»: назва, що спала йому на думку сама собою. Це було цікаво, бо Ілан уявляв радше металевий або дерев'яний стіл, ідентичний тому, що був у кабінеті лоботомії. Більше того, він чітко бачив картину: прив'язавши пацієнта, лікарі прикріплюють до його скронь ледь вологі електроди, вкладають йому в зуби шматок гуми і подають струм за допомогою кнопок із поділками.

Скільки вольт може витримати людський організм? Скільки болю людина може витерпіти, перш ніж

зупиниться серце? Ілан роздивився стілець ближче. Він красувався, зі своїми чотирма залізними браслетами, які достатньо було застібнути, щоб знерухомити руки і ноги. Крісло було старе — у багатьох місцях потріскалась шкіра, — але повністю чисте, і молодий чоловік ніде не помітив електричних дротів або кнопок. У стіні праворуч були лише три старі розетки. На двох із них було написано «Пацієнт» та «Активні електроди».

Ілан застібнув один із браслетів, почулось таке саме клацання, як при замиканні кайданок. Кнопка збоку від підлокітника дозволяла повернути браслет у вихідне положення. Ілан подумав про Люку Шардона — *чоловіка з наволочкою на голові з його кошмару* — чи про будь-якого іншого пацієнта цієї лікарні, яких, без сумніву, силоміць затилювали до цієї кімнати. Нещасні, яких психіатрія свідомо катувала, посилаючи до

організму перемінний струм, щоб «вигнати» з нього хворобу.

Стоячи перед цим кріслом, Ілан наче відчув біль і опіки десь у глибині самого себе. Так, наче йому знайоме страждання, яке відчують люди, коли тіло пронизує струм.

Він заплющив очі. Так, йому це знайомо. Він знає це як свої п'ять пальців.

Можливо, це спогад про давній удар струмом?

Але Ілан не пригадував, щоб його колись випадково вдарило струмом. Батько розповідав йому, що якщо всунеш пальці в розетку, то запам'ятаєш це на все життя. Тоді звідки в нього це дивне і неприємне відчуття всередині? Ще один спогад, який йому стерли?

Йому знову стало дуже холодно. Він попрямував у глиб кімнати, де валялась купа старого інвентарю. Там був зламаний інвалідний візок, на якому було написано «Відділення 5», велика чавунна батарея, захищена решіткою, десятки милиць, нагромаджених на купу, наче гігантська гра «Мікадо». Найдивнішою була чавунна ванна, якій там точно було не місце і яка лежала на великій каталці на висоті метра над підлогою, поруч із батареєю.

Ілан почав ритися там, розмірковуючи. Йому здавалось очевидним, що електричний стілець більше не функціонує і що завдання номер 2, яке йому призначили, має на меті лише одне — залякати Мокі.

«Чи Ви наважитесь кинути виклик своїм найпотаємнішим страхам за 300 000 євро?» — промовляв слоган гри.

Але як переконати цього здорованя прийти сюди, сісти на «гриль» і дозволити прив'язати себе?

Ілан подивився на годинник, була вже 14 година, ігровий день закінчувався о 19. У найгіршому випадку, якщо він не виконає своє завдання, йому доведеться чекати 9 ранку післязавтра, перш ніж можна буде спуститися до моргу і продовжити гру. Може, варто краще трохи дати фору іншим, ніж нападати на такого душевного хлопця, як Мокі? А через день він надолужить пропущене.

Результатом пошуків став маленький чорний лебідь, примотаний скотчем до милиці. Це була дерев'яна статуетка розміром заледве три сантиметри. Перебираючи милиці, він ненароком відбив лебедю дзьоб, але це неважливо. Беручи його, Ілан посміхнувся: у нього в руках був перший із десяти трофеїв на шляху до джек-поту.

— Блискуча робота, хлопче.

Ілан підскочив і обернувся. Прямо на вході стояв Гаель Мокі. Він зібрав свої дреди резинкою, через що мав вигляд великого милого плюшевого ведмедика. Його пухкі щоки почервоніли, на лобі виступив піт.

— Кімнатка вражає,— промовив він, підходячи ближче.— Це сюди «Параноя» відправила тебе нишпорити?

Ілан поклав лебедя до кишені. Він шукав Мокі, і Мокі прийшов до нього. Залишилось з'ясувати, чи вдасться йому тепер довести своє завдання до кінця.

— Ти чудово знаєш, що я не можу нічого тобі сказати,— відповів Ілан.

Мокі поглянув на камеру, подивився на себе у велике дзеркало, а тоді повернувся до співрозмовника.

— У тебе лебідь з відбитим дзьобом, у мене нічого. Я не розкриваю тобі своє завдання, я просто шукаю кабінет музики, він не позначений на плані. Я вже більше години вештаюсь цим лабіринтом. Ти, часом, не бачив вивіску чи щось таке?

— Ні, на жаль, ні. У коридорі, паралельному до цього, є приміщення, пов'язані з творчістю, наприклад театр. Можливо, твій кабінет музики в тій частині.

— Гаразд... Я спробую.

Мокі розвернувся до дверей, але Ілан, після миті вагання, покликав його:

— Зачекай. Можеш підійти поглянути на дві хвилини?

«Bull 20» повернувся всередину і зачинив за собою двері. Ілан присів

біля стільця, оглядаючи шкіряні підлокітники.

— Ти маєш уявлення, як воно працює?

— Навіщо тобі? Розраховуєш приготувати бутерброди на грилі?

— Та просто цікаво.

Мокі поглянув на годинник, а тоді підійшов. Він оглянув одну із залізних кайданок.

— Це зроблене з металу, а отже, це провідник. Припускаю, що струм проходить через них.— Він важко опустився на коліна й оглянув підлогу під кріслом.— До речі, ти знаєш, коли вперше був застосований електричний стілець?

— Колись знав. Здається, у кінці дев'ятнадцятого століття?

— У 1980 році, до в'язня на ім'я Кеммлер. Метою було застосувати більш гуманний метод страти, ніж повішення. Справді, коли твій мозок підсмажують і ти відчуваєш, як очі вилазять з орбіт,— це до біса гуманно.

Він спробував зрушити крісло з місця — марно: шурупи були намертво вкручені в підлогу.

— Я весь час думаю про того чужинця серед нас,— промовив він.
— Тобі не здається, що Рею Лепренсу тут не місце? Цей чувак скидається на якогось туриста.

— Не варто довіряти зовнішності.
Подивитись хоча б на тебе.

Мокі щиро усміхнувся.

— Гаразд, уявімо, що він дійсно вкрав або виміняв інформацію у малого аутиста. Окей, він проникає

в «Параною», скориставшись знахідками цього хлопця. Але якби він не мав досвіду полювань на скарби, загадок, головоломок, то ніколи б не дійшов аж сюди. Такі люди, як-от Гадес, не допустили б до гри шахрая.

— Може, просто пощастило. Або ж він використав і обдурив ще якогось гравця? Хто знає?

— Поживемо — побачимо.

Мокі вказав на розетку в стіні, під дзеркалом.

— Ні дротів, нічого. Вочевидь, він не підключений.

— Або ж дроти проходять усередині ніжок і далі йдуть під підлогу?

Мокі підвівся, спираючись долонями на стегна. Його коліна хруснули.

— Уявлення не маю. Хай там як, зважаючи на сліди нігтів на підлокітниках, його активно використовували, це вже точно. Як подумаю, що вони намагались лікувати людей за допомогою цього лайна... Здається, крім того, що це боляче, так ще й у мозку іскрить, наче електричний дріт, на який пролили воду.

— Це може впливати і на пам'ять? На спогади?

— По-моєму, це очевидно. ЦРУ використовувало ці технології у шістдесятих роках для «промивання мозку» та контролю думок. Кажуть, вони були здатні впливати на спогади людини, стирати одні й додавати інші, і при цьому людина нічого не підозрювала.

— Розкажеш мені про це більше нагорі.

Мокі поглянув на вихід, тоді на камеру.

— Пізніше, якщо ти не проти.

Він вийняв із кишені цигарку і запальничку.

— Моя остання цигарка, цигарка засудженого до страти, вони не додумались поповнити запаси цигарок заодно з харчуванням. Ти не проти, якщо спокійно викурю її, перш ніж піти далі? Мені конче треба відшукати цей кабінет музики, який ніде не позначений. Цікаво, він узагалі існує?

Ілан простягнув руку до стільця.

— Влаштуйтеся зручніше і спокійно кури.

Мокі нервово засміявся.

— Ти такий люб'язний. Я мазохіст, але не настільки. Уяви, що... Ну не

знаю, що воно досі функціонує і зробить із мене свиняче барбекю, втіливши в життя принцип номер 2 нашої чудової пригоди. З моєю тушею зможете витримати будь-яку облогу. Давай ти.

— О ні, дякую. Я не прихильник смертної кари.

Гаель затягнувся цигаркою і випустив дим через ніс. Його повіки опустились, залишивши вузькі котячі очі-щілинки.

— Ні, я наполягаю. Будь ласка. Покажи, на що ти здатен, доведи, що не боїшся цього стільця. Врешті-решт, ти пацієнт, а всі пацієнти мають хоча б раз випробувати на собі подібний пристрій.

— Ні-ні. Чесно, я не хочу.

Він хотів відійти від стільця, але Мокі заступив йому шлях.

— Буде значно краще, якщо ти зробиш це добровільно. Давай.

Тепер у Ілановій голові заблимав сигнал тривоги. Погляд Мокі змінився, став жорсткішим. Ілан спробував прослизнути вбік, але Мокі спіймав його за плече і штовхнув на сидіння. Коли Ілан спробував підвестись, йому здалось, що на нього навалилась ціла тонна. Із цигаркою в зубах, товстун майже всівся на нього зверху. Він притиснув його руки до підлокітників і заціпнув браслети на зап'ястях.

— Не рухайся. Ти зробиш собі боляче.

— Звільни мене! — гарчав Ілан.

Мокі міцно схопив його гомілки, притиснув їх до стільця і теж замкнув у сталеві кайданки. Ілан був повністю знерухомлений, неспроможний звільнитись зі своїх оков.

— Що на тебе найшло, чорт
забирай?! Відпусти мене!

Мокі підвівся у хмарі диму. Він
дивився на Ілана, не зовсім
розуміючи, що робити і що казати,
тоді викинув недопалок і з
роздратованим виглядом затоптав
його.

— Дідько, от покидьки. Я цього не
хотів, ти сам напросився. Що ти,
у біса, тут робив? Ти не міг... ну не
знаю, сховатися деінде?

Він підняв очі до суперника, що
смикався, стиснувши зуби.

— Вибач, хлопче, я не винен. Я не
шукав кабінет музики, це був лише
привід. Це... це вони. Вони хочуть
налаштувати нас один проти одного.

— Не роби цього, Гаелю. Із цією грою
щось нечисто. Ми обидва це знаємо.
Звільни мене, будь ласка.

Мокі затулив руками вуха й одразу ж прибрав руки.

— Припини!

Він заметався.

— Усе буде гаразд, чуєш?
Я залишаю твого лебедя у твоїй кишені як прояв моїх добрих намірів, тому що інші не посоромились би забрати його в тебе. За годину чи дві ти звідси виберешся, я в цьому переконаний. Тобі вдасться натиснути на ці кнопки, які розблокують браслети.

— Як, чорт забирай?

— Так-так, ти зможеш. Або ж вони автоматично розблокуються о 19 годині. Так, так і має бути. Не забувай, це лише гра, звичайнісінька гра. Я не бажаю тобі зла. Сподіваюсь, ти мене розумієш?

Мокі відступив на кілька кроків назад, не припиняючи вибачатися, поки Ілан благав звільнити його.

Після чого він розвернувся, вийшов і зачинив за собою двері.

Ілан почув звук обертання ключа в замку.

А потім у цій кімнаті, де навіть крики не відлунювали, настала цілковита тиша.

34

Це вже була не гра.

Ілан опинився сам у кімнаті, замкненій на ключ, позбавлений свободи руху. Він замерз. Німіли ноги і плечі, через незручну позу почала боліти шия. Від крику захрип голос.

Він не міг подивитись на свій годинник, бо для цього треба було підняти рукав сорочки і товстого светра, але Ілан був переконаний, що минуло дві чи три години і скоро пролунає сигнал закінчення гри.

Свою першу ніч він проведе тут, без води, без їжі, у цих жовтих звукоізольованих стінах. Хлоя помітить його зникнення, але що вона зробить? Усе світло в лікарні буде вимкнено, гравці опиняться у пастці в житловій частині, наче пацюки в клітці. У кращому разі вона спробує прийти йому на допомогу наступного дня, але як? Чи зізнається Мокі врешті-решт, що він його тут замкнув? Навряд чи: цей тип не схожий на людину, яка зізнається, зате він точно запеклий гравець.

Ілан знову подивився на камеру, це скляне око, націлене на нього. Потім повернув голову до дзеркала. Він уявляв, як Гадес сидить за своїм пультом, спостерігає за ним, як за твариною в цирку, робить якісь нотатки.

— Чого ж ви хочете, кінець кінцем?

Ці слова він прошепотів, вибившись із сил. Він опустив підборіддя на груди і заплющив очі.

«Принцип номер 1: Хай би що сталося, нічого з того, що Вам доведеться пережити, не є реальністю. Це гра».

Гра чи не гра, але йому починало хотітись у туалет і він боявся уявити, що з ним станеться за годину чи дві. Йому доведеться мочитися під себе? Ці виродки чекають на таке?

«Принцип номер 2: Один із вас помре».

Ця фраза відлунювала в голові дедалі голосніше. Це він помре. Це на нього зграйка збоченців буде дивитися через свої камери, як він подихатиме. Можливо, якісь люди заплатили за те, щоб побачити виставу, якісь глядачі-садисти, багатії, що можуть дозволити собі

спостерігати за жорсткою смертю у прямому ефірі. Або ж це якесь найновіше, вкрай провокаційне реаліті-шоу.

Слід визнати очевидне: було божевіллям влазити в це чортове місце, посеред гір, нікого не попередивши. Як він не відчув, що це пастка? Як він тут опинився?

«Принцип номер 3: Ваші друзі — це Ваші вороги. Чи зможете Ви виявити чужинця (або чужинців)?»

Чужинця або чужинців... А якщо чужинець — це Мокі? А якщо під виглядом великого плюшевого ведмедя ховається права рука Гадеса, такий собі кат?

Ілан більше не витримував. Скільки часу його можуть так тримати, прив'язаним до стільця? Так ось воно що: усі гравці один за одним

опиняться тут і їхніх тіл ніколи не знайдуть.

Ілан розплющив очі. Усе навколо оберталося, наче уві сні, двері перед ним хиталися, йому здавалось, ніби вони висять у повітрі. Його організму явно бракувало глюкози, калорій — гіпоглікемія порушувала його роботу.

Згодом Ілан підвів голову, трохи підняв важкі повіки. Він подивився на ручку на дверях. Вона крутилася! Його затерплі пальці вчепилися в підлокітники.

— Я тут! Я Ілан Дедіссе, гравець номер 8, мене замкнули в цій кімнаті! Відчиніть, благаю!

Нічого, жодної реакції. Маленька кругла дверна ручка більше не рухалась. Ілан шалено смикався взад-вперед, аж скрипіла шкіряна оббивка. Йому не наснилось — хтось

намагався увійти. Хтось прийшов його рятувати.

Минають ще хвилини... очі обертаються в орбітах... сон приходить і йде, залишаючи відчуття в'язкості в роті.

Раптом пролунав голос, усюди і в той саме час ніде. Ілан скривився і втягнув голову в плечі. Він очікував нового приступу. До тих тисяч крабів, що кишіли в його тілі й лоскотали нерви.

— Метою тестування є продемонструвати, що людина здатна розвивати кращі здібності пам'яті, коли кожна її помилка тягне за собою покарання. Це як ляпанець по дупі від батьків, коли ви робили щось не те. Як дотик рукою до гарячої плити.

Цього разу Ілан чітко розрізняв слова, хоча вони були спотворені,

наче їх промовляв змінений голос, дуже низький, ні чоловічий, ні жіночий. І неймовірно монотонний, позбавлений емоцій. А якщо цього разу він лунає не з його голови? А якщо він реальний? Він шукав очима колонки — марно.

— Яке ще тестування? — промовив він втомленим голосом.— Хто це говорить? Це ти, Мокі? Ну ти й...

— *Ми будемо визначати, наскільки покарання може впливати на пам'ять.*

Ілан знову засмикався.

Він дуже хотів би затулити вуха руками, щоб перевірити, чи це лише в його голові.

— *Я зачитаю вам серію з двох десятків пар слів. Прикметників з іменниками. Потім я називатиму прикметники, а ви будете*

говорити, до якого іменника він відноситься. Ми повторюватимемо цю дію всього десять разів. Старайтеся. За кожну помилку вам буде призначено покарання.

— Покарання? Гра не має права порушувати тілесну цілісність учасників! Ви мене прив'язали, залишили тут замкненим! Мені плювати на ваше тестування. Я хочу вийти!

Ілан усвідомив, що проказує вголос. Він сперечався з кимось реальним, тепер він був у цьому переконаний.

Він гнівно подивився на нерухому камеру, потім спробував заспокоїтись: його не покинули назовсім. Можливо, після цього клятого тестування все закінчиться. Його відпустять, і він забереться з цього клятого місця, незважаючи на сніг. Сніг то ще таке, а от собаки...

— Давайте. Диктуйте свій довбаний список.

У той же час Ілан намагався міркувати: тестування пов'язане з пам'яттю наче випадково. Звісно, він подумав про те, що з ним відбувалось уві сні, вдома. Тіні, ін'єкція, вкрадена мапа. Можливо, зараз із ним грають ті самі люди, які маніпулювали ним тоді. Або це просто той бовдур Мокі продовжує знущання. Він знайшов нове завдання і повернувся сюди, щоб завершити справу. Повторює інструкції, які йому наказали прочитати, і таким чином просувається вперед у грі.

Голос повернувся:

— *Отже, ось пари слів, я дам вам хвилину, щоб їх запам'ятати. Слухайте уважно і зосередьтеся:*

*Розлючений, пес. Цікаве, число.
Хворий, розум. Біле, світло.
Холодний, труп. Складна, загадка.
Сильний, вітер. Чорний, хрест.
Блакитне, озеро. Брудна, діра.
Темний, колір. Розмита, межа.
Глибокий, шар. Таємничий, батько.
Кольорове, коло. Пильний, мозок.
Закопаний, скарб. Роздerta, шкіра.
Летюча, душа. Відсутня,
присутність.*

Голос заговк. Ілан спробував зберегти цей список у якомусь закутку своєї свідомості, слова відлунювали в голові, звук поступово стихав, наче літери танули. Заплющивши очі, він намагався візуалізувати іменники та прикметники. Діра, межа, хрест... Чорний, хрест. Як той, який щодня клеїли на двері Хлоїної квартири. Це якось пов'язано? Так, однозначно, це не може бути ще одним збігом. Це все дуже дивно, дуже.

— *Хвилина минула. Починаємо тестування. Перше слово: блакитне.*

Ілан тремтів. Адреналін дав йому невеликий прилив сил, він смикнув зап'ястя, але марно. Кнопки, що дозволяли розстібнути замки, були зовсім близько, збоку від підлокітників, але недосяжні.

— Озеро,— відповів Ілан.

Асоціація виникла спонтанно, і Ілан подумав, що, можливо, вправа буде не такою вже й складною.

— *Правильно. Наступне слово: темний.*

— Розум.

— *Неправильно.*

Він зрозумів, що відповів надто швидко. Тоді він відчув поколювання

в тілі. Це тривало заледве секунду і йшло знизу. Із «Грилю».

— Ця ваша штука боляче колеться, мені це не подобається. Припиніть негайно.

— *Кольорове.*

— Я сказав «припиніть», зрозуміло?

— *Повторюю: кольорове.*

— Іди до біса.

Ілан скривився, його пальці трохи натягнулись. Цього разу поколювання досягло доволі неприємної сили. Він відчував його в усьому тілі, наче колонія мурах пробігла по ньому згори донизу.

— *Будь ласка, думайте, перш ніж говорити абищо. Наступне слово: закопаний.*

— Скарб. «Скарб» вам підходить?

— *Правильно. Наступне слово: таємничий.*

— Батько! — вмить відповів Ілан.

І знову асоціація виникла миттєво, Ілан не шукав її в пам'яті, і вона виявилась правильною. У що вони грають? Що від нього очікують? Для чого ці відсилки до чорного хреста Хлої, до таємниць його батька, до слів, як-от «загадка» і «скарб» — натяків на зашифровану мапу?

— *Правильно. Наступне слово: холодний.*

Ілан покопався в пам'яті. Брудна, діра. Роздерта, шкіра. Відсутня, присутність. Що більше часу спливало, то сильніший стрес його охоплював і то більше слова розчинялися, наче папірці, які відноситься...

— ...Вітер. Холодний вітер.

Це була неправильна відповідь, і Ілан дорого за неї заплатив. Він скрикнув, коли крізь нього пройшов розряд. Бо саме так розважаються ці виродки: пропускають струм через його тіло, збільшуючи напругу після кожної його помилки.

— Мокі, припини. Припини негайно, інакше, присягаюсь...

— *Спробуйте більше не помилятися, гаразд?*

— Хто це говорить? Це ви, Гадесе? Хтось із гравців? Фей?

Гайгекс? Послухайте, у мене проблеми з пам'яттю, я не можу. Це більше не гра. Хоч ким би ви були, ви можете це зупинити. Уже десь близько дев'ятнадцятої, хіба ні? Тож облиште своє завдання і чекайте завтрашнього ранку. І головне — звільніть мене.

— *Наступне слово: глибокий.*

— Чорт забирай, я не знаю. Колір?

Тиша. Ілан почув, як хтось прочищає горло.

— *Неправильно.*

Новий удар струму. Цього разу почало ставати справді боляче. Ілан кричав довше і відчував, що його спина трохи відірвалася від шкіряної спинки. Коли розряд припинився, його пальці залишались задубілими, занімілими. Він смикався, наче божевільний, аж до болю в зап'ястях. Хто б міг завдати йому таких страждань? Ябловські? Лепренс? Ці типи здатні на все заради бабла.

— *Восьме слово: складна.*

Ілан примружив очі. Він згадував слово, воно було зовсім близько, на

поверхні свідомості. Межа,
присутність...

— Чорт забирай, що ж це? Дайте
підказку! — благав він.

— *Слово «складна»... Я чекаю на
відповідь.*

Раптом його осяяло, і Ілан впевнено
промовив:

— Душа! Це Душа, я в цьому
впевнений!

Він закотив очі, його м'язи тремтіли.
Нічого не відбулося, і на його губах
з'явилася нервова посмішка.

Почулося шипіння. Після чого новий
розряд. Потужний, наче бурхлива
хвиля, що вривається в тіло. Ілан хотів
завити, але звук застиг на губах. Його
щелепи стиснулись і розімкнулись
лише тоді, коли розряд припинився.

— *Неправильно. Відповідь була:
загадка.*

Ілан підняв голову. На верхній частині його костюма виднілася пляма від слини. Голос гудів, заповнивши весь простір навколо. Незв'язний, майже нереальний.

— *Залишилось лише два слова. Два, гаразд? Зараз постарайтесь відповісти правильно. Прикметник «розлючений». Давайте, знайдіть відповідний іменник. Візьміть час на роздуми, але дайте правильну відповідь.*

Ілан більше не був здатен думати. Він чув лише цей голос, який, здавалось, бажає йому успіху. *Голос когось з гравців... Якогось виродка, що отримує задоволення, б'ючи людину струмом. Він піде на все. Заради бабла.*

— Звір,— пробелькотів Ілан.

— Пес, це був пес!

— Ні... Будь ласка...

Лампочка згасла і одразу з тріском загорілась знову. У Ілана було відчуття, наче його ступні от-от тріснуть, сухожилля луснуть. Коли розряд струму припинився, він уже не знав, де він, і не міг підняти голову, наче м'язи більше не слухались його. Його свідомість пронизали картинки: батько читає йому Біблію, сидячи на краю ліжка. Він повільно перегортає сторінки, нічник освітлює його обличчя.

Він ледве почув десяте слово — «пильний», відповів щось нерозбірливе, після чого відчув, як його скелет розвалюється на тисячі шматочків, і знепритомнів.

І коли його тіло падало, розум прокинувся.

35

Ілан хитається, він змушений спертися об стіну, щоб прийти до тям. Один із чоловіків, що йдуть перед ним, високий тип із трохи згорбленою спиною, повертається до нього і підходить. У нього широко розставлені очі й пухкі губи.

— Вам треба віддихатися?

— Усе гаразд.

Люмінесцентна лампа на стелі перегоріла; будова коридору незвичайна: його ширина

зменшується через кожні п'ять-шість метрів, нагадуючи коробки-матрьошки. Увесь цей час Ілана не покидає відчуття, наче він заглиблюється в нутроці якогось чудовиська. На ньому чорна сорочка, такі ж брюки, але на ногах — трекінгові черевики, що не пасують до одягу. Рука, якою він сперся об стіну, здається неприродно блідою. Він бере її іншою рукою і намагається зупинити тремтіння.

Тепер дороги назад немає; ці стіни, що звужуються, проштовхують його вперед, наче м'язи травної системи якоїсь рептилії.

Він продовжує йти, тоді як чоловіки перед ним щойно пройшли у двері. Двоє з них у поліційній формі, третій — у блакитному костюмі судмедексперта. Кожен рух дається йому через силу, його організм опирається зустрічі з жахіттям. Ілан глибоко вдихає, і його обличчя

зморщується з відрази. Тут смерть має не лише обличчя, а й запах. - Суміш розітнутої плоті та кишкових газів, що наповнює кожну альвеолу його легень.

Люди чекають усередині кімнати, до якої ведуть двоє дверей, одні за другими, що утворюють тамбур. На великому настінному годиннику 4:10, але найбільше дивує секундна стрілка, що рухається назад. Проте хвилинна при цьому йде вперед.

Час викривлений.

У глибині кімнати — ряди сталевих камер, що сягають двох метрів заввишки і тягнуться на три-чотири метри завширшки: моторозна шахова дошка, де в кожній клітинці по мерцю. Їх у цих безликих трунах, напевно, десь шістдесят — очікують, що ними займуться. Чоловіки, жінки, молоді, старі — усі померли за

дивних обставин, які вимагають аналізу.

У кімнаті холодно, звідкись лунає гудіння, і легкий протяг затуляє забруднене повітря з одного боку і подає чисте з іншого. Незважаючи на ці профілактичні заходи, сморід гниючої плоті сильний, постійний, ним просякнуті всі меблі, кожен предмет. Смерть неможливо витравити.

Посередині, на простому сірому лінолеумі стоять поряд два столи на коліщатках. Вони стоять у ряд, однакового розміру. Тіла, що лежать на столах, накриті зеленими простирадлами, що не здіймаються від дихання. Ілан помічає на одному з них сліди крові.

Два з трьох облич повертаються до нього. Третій чоловік, молодий коп років двадцяти, нерухомо дивиться в підлогу порожніми очима, під

шкірою гуляють жовна. Непомітним рухом він крутить обручку.

Бородатий коп, найстарший, починає говорити:

— Попереджаю вас, бачити це доволі боляче. Перше обличчя дуже понівечене. Вам знадобиться час. Якщо впізнаєте якісь особливі прикмети, дайте нам знати. Перш ніж продовжити, нам потрібні всі елементи, необхідні для впізнання.

Він замовкає на кілька секунд, після чого промовляє:

— Ви відчуваєте, що готові?

Не розтискаючи губ, Ілан киває, що готовий.

Медик дочікується дозволу поліціанта і виконує. Показується тіло жінки. На ній темно-синя сукня і блузка, що мала б бути білою. Вона повністю

подерта і вкрита плямами. Жертва боса. Ілан одразу відвертається, з очей бризкають сльози. Затиснувши рот долонею, він секунд десять мовчить, після чого белькоче:

— Це вона... Це моя мати.

Він ще раз дивиться на тіло і знову відводить погляд. Ілан не знає, куди подіти очі.

— Це вона. Це вона. Так, це моя мати. Це моя мати.

Простирadlo повільно опускається на обличчя, вкрите порізами, в яких досі блищать шматки скла. Незважаючи на спроби судмедексперта привести тіло в пристойний вигляд, череп проломлений прямо над лобом, а волосся злиплося від засохлої крові.

Медик нахилиється над другою каталкою і повторює рух, який робив перед цим. Він опускає простирadlo до пояса.

Перед Іланом опиняється обличчя батька. Цього разу обличчя майже неушкоджене, лише декілька маленьких блискучих уламків застрягли у щоках та лобі. Очі заплющені, вигляд спокійний, він майже вродливий. На ньому блакитна сорочка з дуже темним діагональним слідом, що практично пропалив тканину.

Погляд Ілана ковзає вниз. Якщо вище пояса простирadlo відстовбурчується, то на рівні ніг воно просто спадає на плаский стіл.

Тоді Ілан розуміє рух судмедексперта, який не опустил покривало до самого низу, як зробив із тілом матері: ніг просто немає.

Ілан стримує стогін і промовляє на видиху:

— Це мій батько. Так, це він. Це мої батьки...

Судмедексперт дивиться на нього важким співчутливим поглядом і накриває тіло. Іланові зле, спочатку йому здається, що він падає, потім — що він пливе у повітрі. У нього всередині наче діра, в якій зникає час. Ілан не може зосередити погляд на лампі, вона коливається перед очима. Тепер секундна стрілка йде правильно. Ілан уже нічого не розуміє.

— Ми закінчили. Ми відвеземо вас додому.

Ілан чітко чув фразу, яку промовив поліціант, проте губи останнього не ворушились.

— *Так, ти можеш повертатися додому. І випий за наше здоров'я, гаразд? У погребі є шампанське. «Теттінгер». Відкорковуй обережно, тобі це ніколи не вдавалося.*

У кімнаті пролунав голос, і цього разу Ілан переконаний, що він не належить ані копам, ані судмедекспертові. До слова, вони швидко виходять, грюкають перші двері, потім другі. Ілан поспішає за ними і усвідомлює, що на дверях немає ручки. Він починає барабанити у скляне віконце.

— Агов! Випустіть мене!

Хвиля крижаного повітря проходить по шиї. Він бачить, як у коридорі-матрьюшці віддаляються постаті людей, і жодна з них не обертається і не зважає на його крики. Ілан штовхає двері, але вони не рухаються. Тоді він відчуває чийось

руку на своєму плечі. Це вусатий коп,
він просто позаду нього.

— Ми закінчили. Ми відвеземо вас
додому.

Іланові здається, що він спить.
Чоловік кладе руку на дверну ручку,
двері відчиняються, двоє копів
і судмедексперт проходять повз нього
і покидають кімнату. Двері знову
зачиняються. Люди віддаляються.

У Ілана виникає неприємне відчуття,
що він потрапив у пекельне замкнене
коло, наче Сізіф зі своїм каменем, він
відчуває, що застряг, і всі його рухи
сповільнені, наче час розширився.

Він знову в пастці.

Час знову починає рухатись
нормально. Ілан стукає по склу.

Чиясь рука на його плечі.

Він обертається і кам'яніє.

Перед ним — його батько, його обличчя за десять сантиметрів від Іланового. Чоловік повільно кліпає очима, нахиливши голову, наче уважно роздивляється кожну рису синового обличчя. Рот трохи перекошений, наче його зняли з обличчя, а потім незграбно приклеїли на місце. Ілан переконаний, що спить, і в той же час він знає, що це відбувається наяву, що все цілком реально.

Хоча й неможливо.

Остовпілий, Ілан не втримується і опускає погляд вниз. Жозеф Дедіссе не стоїть на ногах, його тулуб обрубаний до рівня тазу і поставлений на каталку. Його блакитна сорочка м'яко спадає на сталь, прикриваючи край з розірваними сухожиллями і м'язами. На сталевій каталці кров'ю написана фраза: *«Це реально, але не реальність»*.

Батько показує закривавлений палець і посміхається. У нього завжди були хороші зуби, але зараз складається враження, наче він проковтнув шліфувальну машинку.

— Минуло стільки часу, сину, ти тепер справжній чоловік. Ти добряче погладшав, але здається, у тебе все добре. Я хочу сказати, принаймні краще, ніж у мене. Схоже, мої ноги дали драпака.

Ілан уже не знає, сміятись йому чи плакати, і з глибини глотки виривається звук — суміш двох протилежних відчуттів. Він відчуває холодний дотик на щоці. Смерть завжди холодна. Батько торкається його щоки кінчиками пальців і знову посміхається. Залишившись без ніг, він нагадує Джонні Ека з фільму «Потвори» Тода Броунінга, який Ілан бачив безліч разів. Він не пручається.

— Що сталося, тату? Розкажи мені.
Я думав, що ви з мамою потонули під час шторму, що...

— Тихіше, синку, тихіше...

Жозеф Дедіссе спирається на руки, щоб поглянути у віконце. Його каштанове волосся з незмінним проділом набік прилипло до лоба. Батько дійсно не змінився. Він з недовірою роззирається навколо.

— Вони всюди, синку. Вони споганили твої спогади. Але те, що ти повернувся сюди, означає, що ти починаєш виходити з-під їхнього контролю. Що чорні хмари поступово покидають твою пам'ять.

— *Що я повернувся сюди?* Ти хочеш сказати, що я вже приходив до цього моргу?

— Це не просто морг, це перехідний пункт. Твоя мама і я, ми чекаємо на

Суд. Рай, пекло... Розумієш, про
що я?

Ілан от-от упаде з ніг, він утомлений і нічого не розуміє. Він спирається на стіл, спиною до дверей. Він розмовляє з мерцем.

— Хто вони такі? Чого вони від мене хочуть?

Батько торкається вказівним пальцем до синові лівій скроні.

— Їм потрібне те, що у тебе ось тут: відповідь до загадки, доступ до всіх наших з мамою досліджень. Вони тиснутимуть на тебе до останнього, щоб ти видав їм інформацію. Вони думали, що зможуть потрапити до твоєї свідомості за допомогою своїх... експериментів, але лише погіршили стан речей, у результаті чого тепер ти все забув.

— Про які експерименти ти говориш?
Цей слід від шприца — це вони?

— Авжеж. Вони вже давно оточують тебе.

Жозеф обертається, дивиться на простирадло, яким накрите тіло його дружини, тоді знову повертається до Ілана. Він шепоче:

— Я б так хотів ніколи нічого тобі не розповідати. Щоб ти ніколи не дізнався.

Він зітхає.

— Нізащо нічого їм не розповідай, навіть якщо згадаєш. Наші дослідження надто важливі для людства, для виживання нашого виду, вони ні в якому разі не повинні потрапити до рук негідників.

— Де вони? Де твої дослідження?

— Ти посередині драбини, синку.
Правда — на кілька щаблів вище, на
верхівці. Вона чекає на тебе нагорі.
Заприсягнись мені, що відшукаєш її.
Заприсягнись мені.

Ілан відповідає як син батькові:

— Я тобі присягаюсь, тату, але я не
розумію. Цю історію про драбину,
пекло, рай і все, що ти мені
розповідаєш.

Раптом лампа над ними гасне
і настає темрява. Потім чути звук
кроків у коридорі. Ілан повертається
до віконця, намагається розгледіти
хоча б щось крізь скло, але за ним
цілковита темрява.

Коли світло повертається, Ілан
відчуває чиюсь руку на своєму плечі.

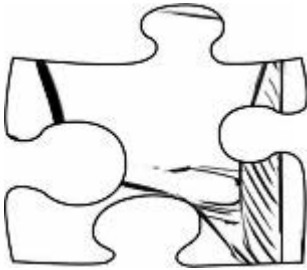
— Ми закінчили. Ми відвеземо вас
додому.

Позаду копи і судмедексперт, вони проходять повз нього і зникають у тамбурі.

Двері зачиняються раніше, ніж Ілан устигає прослизнути.

І втретє він безсило дивиться, як вони віддаляються.

Лунає оглушлива сирена, від якої скло розлітається на тисячу шматочків, що врізаються в його обличчя.

36

Ілан підскочив.

Йому знадобилось декілька секунд, щоб усвідомити, де він: лежить на підлозі поряд з електричним стільцем. Біблія, карти Таро, розп'яття та малюнки, взяті з палати 27, розкидані поруч. Христос був відірваний від хреста і валявся у кутку, розбитий на шматки.

Він ледве підвівся, досі похитуючись. У коридорі вила сирена. Ілан не міг отямитись: він зараз спав? Це було

справді дивно, бо у нього не було відчуття, що він прокинувся.

Він торкнувся своєї голови. Усі образи, звуки та запахи досі були всередині, у нього в голові, наче це був не просто сон, а скоріше спогади. Подорож у глибину самого себе.

Так, він досі чітко бачить стіни моргу, два столи, він пам'ятає, як якийсь чоловік підняв простирадла і як він, Ілан Дедіссе, ідентифікував обличчя своїх батьків. Більше жодних сумнівів: тепер Ілан був упевнений, що колись він упізнав на сталевих столах своїх батька та матір.

Цей спогад був захований глибоко у його пам'яті, а тепер знову опинився на поверхні.

Молодий чоловік мав подивитися правді у вічі: їхні тіла знайшли. Їм зробили розтин і, мабуть, поховали. Але чому тоді Ілан не пам'ятав цього

до сьогоднішнього дня? Навіщо з його пам'яті стерли ці спогади і змусили його думати, що їх забрав шторм?

Ілан ще більше примружив очі. Він почув удалині церковні дзвони. Люди в чорному одязі сидять на лавах напроти двох трун. Поховання... Молодий чоловік відчував спротив у думках, щось потужне, що заважало йому докопатися до правди.

Він продовжував думати про цю суміш вигадок і спогадів, про цей неймовірний фільм, який щойно розгорнувся у його голові. Він знову чітко побачив столи, тіла. Трупі його батьків зовсім не були схожі на потопельників. Мати була одягнена у вечірнє вбрання, як і батько, тоді як, виходячи в море, вони одягались значно простіше. А що вже казати про уламки скла на їхніх обличчях? Цей чорний слід на батьковому торсі?

Наче від паску безпеки...

Тоді Ілан почув кришталевий низький чоловічий голос: *«Ваша мати вилетіла через лобове скло, а батькові відрубало ноги листом металу»*.

Його батьки не потонули під час шторму, а загинули в автокатастрофі.

Заціпенілий, шокований, він продовжив свої внутрішні пошуки, він хотів глибше прокопати нору у своєму минулому, скористатися пробоїною, зробленою цим дивним сном. Навіть не сном, а якимось збоєм у свідомості. Двоє копів і судмедексперт продовжували нескінченно виходити з кімнати, щоразу промовляючи ту саму фразу: *«Ми відвеземо вас додому»*. Секундна стрілка настінного годинника іноді рухалась у зворотному напрямку, час сповільнювався, а потім

пришвидшувався. У Ілана виникла асоціація з пластинкою, яку заїло. Що означає цей збій? До чого в темних ділянках пам'яті намагається дістатися його розум? За що у його голові б'ються цієї миті свідомість і несвідоме?

Тепер він був переконаний: батькові таємниці заховані в ньому. Якась частинка його знає, що означає зашифрована мапа, але ця інформація глибоко захована, можливо, доступ до неї вже втрачено, бо нейронні зв'язки зруйновані.

«Вони споганили твої спогади».

Ілан підняв погляд на камеру. Вони спостерігають за ним просто цієї миті. Вони. Ті, що підсмажили його мозок. Скільки їх там зараз аналізує його реакції за своїми пультами? Наскільки далеко готові зайти ці виродки, щоб він урешті-решт пригадав значення зашифрованого

посланя і відкрив його їм? Що означає цей маскарад з іншими гравцями? Чому їх теж у це втягнули? Чи є тут якийсь зв'язок, який потрібно виявити? Щось спільне, що пролило б світло на всю цю історію?

Він опанував себе, він повинен старатися нічого не виказати перед камерою. Не показувати, що він знає, адже він заприсягнувся батькові. Просто гніватись. Ілан був розлючений на тих, хто катував його струмом. На Гадеса та його «Параною».

Час повертатись до реальності.

Він подивився на стілець і потер зап'ястя: ні болю, ні синців. Залізні браслети були розблоковані. Хто його звільнив і поклав на підлогу? Він порився в кишенях: жодного сліду чорного лебедя з відламаним дзьобом. Недопалок, розтоптаний Мокі, теж зник.

Розлючений, він нахилився, щоб позбирати речі, які взяв у палаті № 27, і поскладав їх до своїх великих кишень. Навіщо було нищити релігійний символ? Ілан рушив до виходу і повернув ручку.

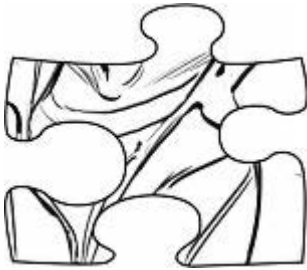
Двері були незамкнені. Ілан відчув величезне полегшення.

Він пішов у напрямку їхньої житлової частини. Його катували струмом, у нього було бажання втекти, та проте щось глибоко всередині нього спонукало його залишитись у цій психлікарні.

Залишитись, щоб дотримати слова, даного привилові батька.

З'ясувати правду та знайти тих, хто споганив його спогади.

Виродків, які, судячи з усього, ховаються у цій божевільні.

37

Коли Ілан прийшов, на кухні було п'ятеро. Гайгекс стояв біля раковини, він закотив лівий рукав светра і промивав антисептиком рану на передпліччі. Мокі сидів за столом у товаристві Ябловські, Хлої та Філози. Товстун обгризав піцу «Чотири сири», намагаючись не їсти скоринку. Побачивши Ілана, він спробував підвестись із дурнуватою посмішкою на обличчі.

— А я таки починав хвилюватись. Багацько ж тобі знадобилось часу, хлопче, щоб вийти з...

Ілан кинувся на нього, з великим зусиллям повалив його на бік і намагався відлупцювати. Склянки поперевертались, їжа опинилась на підлозі. Після кількох ударів Мокі швидко опинився зверху, але двох чоловіків розборонили Філоза і Ябловські. Ілан важко дихав, йому знадобився час, щоби прийти до тями. Досі міцно утримуваний Філозою, він грізно ткнув пальцем на Мокі, що підводився, тримаючись за ніс.

— Цей сучий син катував мене струмом!

У дверях з'явилися двоє останніх гравців, Фей та Лепренс, чию увагу привернули крики. У низької брюнетки в лівій ніздрі був шматок вати. Що стосується білявого «серфінгіста», то під розстебнутою сорочкою у нього був оголений торс, а окуляри для зору сиділи на носі.

Мокі витер рот паперовим рушником.

— Я не робив нічого подібного, ти геть здурів,— пробурмотів він.— Цей електричний стілець більше не функціонує, він...

— Припини молоти дурниці! Ти прикував мене до нього, замкнув і залишив самого в цій жахливій кімнаті.

— І що? Це була гра. Збоку від підлокітників були кнопки. Ти чудово міг розблокувати браслети, потрібно було лише трохи часу й винахідливості, я в цьому впевнений. До речі, оскільки ти тут, отже, тобі таки вдалося, хіба ні?

Він знизав плечима і спокійно сів.

— Тобі треба заспокоїтись, друже. Щоб я когось катував струмом? Ти правда вважаєш, що я здатен на таку маячню? Навіщо ти брешеш? Що ти

намагаєшся зробити? Заплутати нас усіх, так?

Здавалося, Ябловські дивився на Мокі з недовірою, а Філоза скривився з відрази.

— У тебе десь є сліди, опіки? — запитав він.

Хлоя підійшла до Ілана і стала перед ним, щоб спробувати спрямувати його гнів в інше русло. Вона відвела його трохи подалі, до замуrowаного вікна. Гайгекс не ворушився, дивлячись на свою порожню склянку. Наче йому було байдуже, що відбувається навколо.

— Він має рацію,— сказала Хлоя.— Хто міг таке зробити? Електрошок? Ти усвідомлюєш, що кажеш, Ілане? Як цей стілець може досі функціонувати?

Ілан не слухав її. Він відсунувся вбік.

— Ні, у мене немає опіків, але хтось пропустив струм через моє тіло, зачитавши мені список слів, які потрібно було запам'ятати. І якщо це не Мокі — значить, це точно хтось із вас.

Усі обмінялись поглядами і знизали плечима. Наомі Фей запалила цигарку, спершись об стіну біля входу. Незважаючи на рану в носі, вона здавалася розслабленою.

— Ти все такий же псих, Дедіссе. Псих і повний параноїк. Ніхто не бажає тобі зла, ніхто не стежить за тобою абощо. Два роки тому ти вже був таким, на межі божевілля. Ти вважав, що весь світ змовився проти тебе. І я бачу, що нічого не змінилося.

Вона видихнула хмарку диму в бік коридору.

— Ви з Гайгексом і Сандерс — зграйка невдах. «Параноя»

помилилася під час відбору?

Гайгекс ледь зиркнув на неї, заздрісно дивлячись на запальничку у неї в руках. Ілан жестом показав Хлої, що він заспокоївся. Він підійшов до столу.

— Лише одне питання: хто з вас виконав сьогодні своє завдання? Кому вдалося? Скільки чорних лебедів ви назбирали? Можна мені їх побачити?

Ілан по-особливому подивився на Мокі, який не втратив апетиту.

— Спочатку спитай інших,— сказав дредастий гравець.

Ілан причепився до Гайгекса:

— Давай, скажи мені.

Цього разу Гайгекс подивився на нього щиро. Схоже, він знову плакав.

Він тільки-но відкрив рота, коли втрутився Ябловські:

— Ніхто не зобов'язаний тобі відповідати.

Високий брюнет у білому халаті сперся кулаками об стіл.

— У нас усіх був надзвичайно моторошний день, хлопче, якщо ти раптом не помітив. Мій халат схожий на ганчірку для підлоги, я не відчуваю ніг, ти навіть не уявляєш, як воно. Здається, ці кляті кроси на розмір менші. Не лише ти граєш і лажаєш на випробуваннях. Наомі здерла собі пів носа через цю брудну занедбану лікарню; Гайгекс порізав передпліччя об цвях, що стирчав у стіні, якщо я правильно зрозумів; а цей Девід Гассельгоф із голим торсом думає, що він на зйомках римейку «Рятувальників Малібубу». Тож тепер я б радив тобі заспокоїтись, замість

того щоб безпідставно звинувачувати нас.

Він вийшов із-за столу і став між Гайгексом та Іланом.

— Або ти лишаєшся і спокійно їси, або вимітаєшся звідси.

Ілан не відступав.

— А ти, я впевнений, успішно виконав свої завдання,— гаркнув він.

— Ти готовий змести все на своєму шляху, щоб досягти мети.

— Ми тут для того і зібрались. Якщо у тебе якісь душевні переживання, тоді ти помилився адресою. Ти завжди можеш відмовитись від участі.

— І як же? Викликати таксі?

Урешті-решт Ілан здався і попрямував до упаковки з водою біля холодильника. Він відкрив одну

з пляшок і спорожнив її. Мокі підвівся, витер рот і підійшов до нього.

— Якби я не замкнув тебе, то ти б замкнув мене. Думаєш, я не здогадався про твій задум у кабінеті електрошоку? Я впевнений, ти б зробив це, бо це просто гра. Як сказав Ябловські, ми тут для того і зібрались. Тож не ображайся на мене, бо я зробив те, що мені наказали.

Мокі відкрутив кран на повну потужність і заговорив зовсім тихо.

— Я знаю, що ти хочеш видряпати мені очі, але нам двом треба серйозно поговорити. Я знайшов дещо, що тебе зацікавить. Поговоримо про це трохи згодом, коли тут стане спокійніше.

Він занурив руки під струмінь води, умив обличчя, закрутив кран і відійшов.

Сходивши до туалету, молодий чоловік пішов до своєї кімнати, а тим часом кожен займався своїми справами. Гайгекс і Лепренс пішли приймати душ, Філоза замкнувся у своїй кімнаті, решта їли або відпочивали. Дехто намагався з'ясувати, на якому етапі у грі були інші, але розмови тривали недовго. Кожен захищав свої знахідки і не хотів викривати свою стратегію.

Розклавши Біблію, карти Таро, хрест та малюнки на ліжку, Ілан узяв ручку і почав писати на звороті плану лікарні. До його кімнати прийшла Хлоя і стала роздивлятись предмети. Вона затремтіла.

— Цей чорний хрест, Ілане. Він схожий на...

— Що?

Вона взяла релігійний предмет.

— Схожий на один із тих хрестів, які якийсь хворий чіпляв на двері моєї квартири. Де ти його знайшов?

— В одній з палат. Це розп'яття, на ньому був Христос. Але він... відпав.

Схвильована, Хлоя поклала хрест на місце і почата гортати Біблію. Після чого подивилась на малюнки.

— Схоже на малюнки на стіні у кабінеті арт-терапії. Там є щось цікаве?

Ілан не відповів. Вона нахилилась над його плечем.

— Що це за слова ти записуєш?

— Слова, які мене попросили запам'ятати у кабінеті електрошокової терапії. Як не дивно, деякі пари слів я пригадую зараз, хоча не міг назвати їх тоді, коли було

*потрібно. Хворий розум. Біле світло.
Холодний труп.*

Він записував, не зупиняючись.

— Це дуже дивно... *Цікаве число.
Таємничий батько. Закопаний
скарб...* Ці пари стосуються батькової
мапи. Гадаю, вони намагаються
отримати доступ до таємниці моїх
батьків. За допомогою мене.

— Ти хочеш сказати, що...

— Так, розгадка десь у мені. Тепер
я впевнений, що батько розповів
мені, але її стерли з моєї пам'яті.
Тепер якісь люди намагаються
дістатись до неї, прикриваючись
грою.

З виразу обличчя Хлої Ілан зрозумів,
що вона налаштована скептично. Він
згадав про чорний хрест, але вирішив
не говорити і не записувати це. Він
торкнувся своїх зап'ясть, дивлячись

в одну точку. Зі стривоженим виразом обличчя Хлоя запустила руку у його волосся і трохи помасажувала голову. Він лагідно подивився на неї.

— Хтось із гравців зробив мені боляче, Хлоє. Під кінець струм був такий сильний, що я знепритомнів.

— Це незбагненно. У мене були завдання, які я мала виконати, але там і близько не було подібних знущань. Просто деякі доволі моторошні речі, які слід було зробити, і не завжди у веселих місцях. Для чого б з тобою так чинили? Навіщо комусь прикриватись грою, щоб отримати дослідження твого батька? А ми тоді що тут робимо? Існують значно простіші способи, якби хтось дійсно хотів... Ну, ти розумієш, що я маю на увазі?

— Саме це я й хочу з'ясувати. Я також хочу зрозуміти, чому той, хто

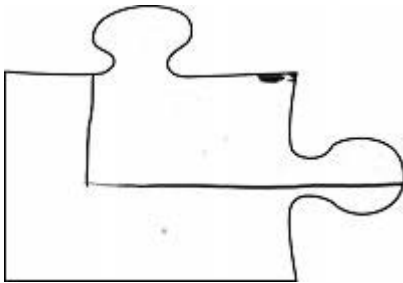
завдав мені цих тортур, зайшов так далеко. Він міг мене...

Він не договорив, дивлячись в одну точку. Хлоя поглянула на годинник.

— Покажеш мені цю кімнату?

Ілан кивнув із рішучим поглядом.

— Хороша ідея.

38

Ілан повів Хлою коридорами Сванессона, не дивлячись на план. Дівчина вела рукою по стінах, наче гладила їх.

— Щось у цьому є — цілий день бродити самій по Сванессону,— сказала вона.— Тебе не покидає відчуття, що тут досі живуть люди. Що вони можуть виринути з-за рогу і повести тебе із собою в глиб лікарні. Покинуті місця справді мають душу.

— Ага, душу,— повторив Ілан.—
Особливо це місце.

Вона серйозно подивилась на нього.

— До речі, маю сказати тобі дещо
про Гайгекса. Ми кілька разів
протягом дня перетинались з ним
в одній секції. Я за ним непомітно
спостерігала. Гадаю, у цього типа
розлади особистості.

— Що ти маєш на увазі?

— Декілька особистостей в одній
голові...

— Це божевілля... Ти впевнена?

— Це не так явно виражено, як
показують у фільмах чи книжках, але
я помітила, що його поведінка
кардинально різниться залежно від
ситуації. Нещодавно я застала його
за тим, що він розмовляв сам
із собою — дивним голосом, повільно

і з жіночими інтонаціями. Іноді він здається дуже засмученим, а іноді не виявляє жодних ознак, що видавали б психічні проблеми. Схоже, існує Гайгекс-інтелектуал, Гайгекс — ляклива дитина і Гайгекс-параноїк. Словом, цей тип — це щось із чимось.

— І це робить його небезпечним?

— Це залежить від особистості. Але в даний момент він, схоже, заліг на дно.

— Схоже, у нас усіх є психічні проблеми,— зітхнув Ілан.— І що ж така людина робить на свободі?

— Може, він уже лежав у божевільні? Може, зараз він проходить лікування? Важко сказати.

Вони дійшли до кабінету електрошокової терапії та ввійшли

всередину. Молодий чоловік указав на «Гриль».

— Ось до цього стільця Мокі мене пристебнув і покинув, замкнувши за собою двері. Потім хтось почав мене опитувати і бити струмом. Ти не бачила нікого, хто б тут вештався після обіду?

— Я була в абсолютно протилежній частині.

— Що цікаво, я вірю Мокі. Думаю, він не має жодного стосунку до цього покарання, він справді мав здивований вигляд, коли я його звинуватив. Це було завдання когось іншого, я в цьому майже впевнений.

— На кого конкретно ти думаєш?

— Зараз важко сказати. Але з одним із нас щось не так, і він гарно це приховує.

Він подивився у дзеркало.

— Ти колись бачила по телевізору поліційні допити? Знаєш про двосторонні дзеркала?

Рішучим кроком він рушив у глиб кімнати і потягнув ванну на каталці до протилежної стіни, на якій висіло дзеркало. Хлоя спробувала підійти, але Ілан виставив руку.

— Раджу тобі залишатись там.

— Ти ж не збираєшся...

Він штовхнув усю цю масу в дзеркало, і воно розлетілося на друзки. Ванна зісковзнула і впала на підлогу, каталка перевернулася. За дзеркалом не було ніякої таємної кімнати чи спостережного пункту. Лише бетонна стіна.

Розчарований, але не зломлений, Ілан подивився на своє відображення

у розбитому дзеркалі, а тоді поспішив до милиць. Він узяв одну з них, наче бейсбольну бити, і почав гамселити металевою частиною по електричному стільцю, розбиваючи спинку, підлокітники. Хлоя просила його припинити, але він її не слухав, його обличчя було перекошене від люті. Навалившись усією своєю масою, він спробував повалити «Гриль» на бік, але ніжки були занадто міцно прикручені до підлоги.

— Я впевнений, що електричні дроти там, під низом,— пропихтів він.— Там точно є джерело живлення.

— Припини. Ти ризикуєш нарватися на проблеми з Гадесом.

— За поломку знаряддя тортур? Думаєш, він подасть на мене до суду? Хай вийде зі своєї нори. Я тільки цього й чекаю.

Він пітнів, продовжував лупити, роздирав шкіряну оббивку, але не знаходив жодного дроту. Він вийшов із кімнати

і підійшов до дверей прилеглих кімнат. Але вони були замкнені на ключ і зламати їх було неможливо. Ілан марно гупав по дереву милицею — безрезультатно. Виснажений, захеканий, він рухнув на підлогу і сів, підібгавши коліна до грудей.

— Принаймні тепер він більше нікому не завдасть болю.

Хлоя сіла поряд з ним у таку ж позу.

— Усе буде добре, Ілане, гаразд? Ти заспокоїшся, щось перекусиш і виспишся вночі.

Він помітив камеру, трохи далі на стелі, і прошепотів, нахилившись до вуха подруги:

— Мені потрібно, щоб ти мені повірила, Хлоє. Це не просто гра, тут щось інше, пов'язане зі мною, з нами. Скажи, що ти мені довіряєш, ти потрібна мені, щоб піти далі. Щоб відшукати правду.

Щоб відповісти, Хлої знадобився час. Багато часу.

— Цей список слів,— сказала вона.
— Чому ти згадав про них зараз, а не раніше? Може, ти чув їх не з колонок, можливо, вони лунали у тебе в голові. Наче сон. Розумієш, про що я?

Ілан зітхнув — отже, вона сумнівається. Хлоя продовжила:

— Пам'ятаєш, одного разу я розповідала тобі про експеримент Мілґрема?

Ілан заперечно похитав головою.

— Ні, я впевнена, що розповідала. Це був експеримент, ідентичний тому, який ти щойно описав: один актор грає піддослідного, прикутого до електричного стільця, а справжній піддослідний в разі неправильної відповіді пропускає через нього щораз сильніший електричний струм. Це експеримент про готовність підкорятися наказам керівника. Він повністю відповідає тому, що ти нам описав на кухні.

— Це наче сон, так? Моя свідомість досі продовжує вигадувати щось, використовуючи фрагменти дійсності, щоб змусити мене твердо повірити, що це правда?

— Цілком можливо,— відповіла Хлоя.— А це покинуте місце, відрізане від світу, бере участь у тому, що вибудовує твоя свідомість.

— Я тобі присягаюсь, що струм у моєму тілі не був вигадкою.

— Я знаю, що ти відчуваєш. Але...
Коли ми звідси вийдемо, ми зробимо
все, щоб тобі стало краще. Я тебе
більше не покину. Не цього разу.

Ілан мляво посміхнувся і погладив її
підборіддя. Він згадав про послання,
написане на сталевій каталці: *Це
реально, але не реальність.*

— Забудь усе, що я тобі розповів,—
промовив він.— Я все вигадав і не
усвідомлюю, що кажу. Я усіх
підозрюю, я переконаний, що всі
проти мене. Гайгекс страждає на
роздвоєння особистості, а я — на
параною. Параною... Як назва гри,
кумедно, еге ж?

— Ілане...

Він підвівся, скривившись. Біль після
годин, які він провів прикутим до
електричного стільця, досі був
добряче відчутний.

— А найсмійніше те,— додав він,— що я це усвідомлюю. Якщо я справді параноїк, то як я можу знати, що я параноїк?

— Бувають різні ступені...

Ілан притулив палець до її губ.

— Тихо. Давай більше не будемо про це говорити, гаразд? Давай забудемо. Я переконаний, що все закінчиться добре, ми заберемо триста тисяч євро або навіть більше, з бонусами за лебедів, і будемо насолоджуватись довгими тижнями відпочинку, коли все скінчиться.

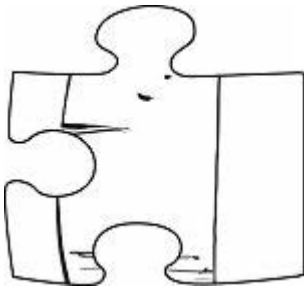
Хлоя стримано посміхнулась, Ілан доклав зусиль, щоб посміхнутись у відповідь. Вони мовчки пішли до житлової частини.

Проходячи знову повз кабінет електрошоку, Ілан подивився на

понівечений стілець, на розбите
дзеркало. Його обличчя спохмурніло.

По кімнаті наче пронісся ураган.

Такого не влаштував би навіть
найбільш буйний божевільний у цій
лікарні.

39

Ілан прослизнув під гарячу душ.

Пекучий біль на шкірі був йому
приємний.

Він докрутив кран на максимум, наче
намагався змити весь бруд, що
накопився в закутках його
свідомості. Навколо нього здіймалась
пара, вона малювала завитки, схожі
на привидів.

Ілан шукав у них обличчя з минулого,
фігури, які могли б відкрити йому

доступ до інших зон його роздробленої пам'яті. Шум води, що вдарялась об підлогу, мав гіпнотичну дію, Ілан копав, копав, у саму глибину себе, але пробіли не заповнювались. Магія сну, в якому батько допомагав йому в пошуках, більше не повторювалась.

З роздумів його висмикнув поштовх чийогось тіла об ліву стінку його кабінки. Він побачив під перегородкою дві стопи, які одразу зникли. Ілан закрутив воду і витерся рушником. Тепер він був не сам у цьому великому приміщенні, ще один гравець приймав душ просто поруч із ним. Він енергійно витирав волосся, коли його погляд впав на кран. Збоку темно-синіми прописними літерами була вигравіювана назва виробника. Ілан витер великим пальцем сліди бруду, щоб переконатись, що йому не здалося.

«Гудзон Рід».

Назва човна його батьків,
вигравіювана на його корпусі.

Ілан скам'янів, неспроможний одразу
усвідомити значення своєї знахідки.
Його батьки не могли назвати свою
маленьку яхту на честь бренду
сантехніки, це було тупо.
Випадковість? Неможливо. До того
ж — він тільки зараз про це
подумав — з якого дива вони б
називали її англійським іменем?

Ілан сперся обома долонями об стіну
і втягнув голову в плечі. Ще кілька
годин тому він був переконаний, що
його батько й мати загинули в морі,
потім — що вони потрапили
в автокатастрофу. Образи поліціантів,
що стукали в його двері тієї ночі
повідомити, що вони шукають тіла,
змішувались з образами офіцерів, які
розповіли йому про ДТП.

Несумісність.

Це вони... Знову і знову вони...

Що пам'ятає він сам, не вичавлюючи із себе спогади? Батьків, що полірують човен. Батьків, що піднімаються на борт, щоб вийти в море на кілька днів. Ілан чітко бачив, як їхній човен стоїть на воді серед інших суден в Онфлері, а батьки з гордістю про нього розповідають. У нього навіть є спогад, як він раз чи двічі піднявся на місток. До річч, раз чи двічі?

«Гудзон Рід».

Він марно намагався відшукати якісь інші спогади, можливо, більш давні. Миті, коли вони втрьох виходили у відкрите море, історії моряків, які йому переповідали батьки, кумедні випадки з риболовлі. Але нічого не пригадувалось. Лише картинки-муляжі.

Їхній клятий човен носив назву марки сантехніки.

Їхній клятий човен існував лише в його голові.

Ілан закусив губи, щоб не завити. Йому промили мозок, у нього забрали його минуле і замінили його фільмом, сфабрикованим від початку до кінця. Його спогади були лише слайдами, навмисне вживленими в його голову.

Іланові більше не було за що зачепитися, він не міг довіряти навіть сам собі. Більше того, він дійшов у своєму аналізі до крайнощів: а якщо Ілан Дедіссе — не той Ілан Дедіссе, якого він знає, а хтось інший? Як у тих шпигунських романах, де герой, якому стерли пам'ять, раптом дізнається, що він здатен вбивати одним ударом кулака і має десяток паспортів.

Він одягнувся в чистий костюм пацієнта і вийшов з душу весь на нервах. Із сусідньої кабінки валили великі клуби пари, удари об перегородки тривали. Над дверима поруч висіли два лікарські халати. Вочевидь, там кохалися Фей з Ябловські.

Ілан причесався перед дзеркалом, дивлячись собі в очі. Тепер він був переконаний. Він не той, ким себе вважав: чоловіком, який щодня їде на заправку, просто намагачись пережити трагедію. Ні, там було щось інше: внутрішній шар, до якого він тільки-тільки починав докопуватись.

У дзеркалі, забризканому дрібними краплями води, з'явилося обличчя Мокі. Гравець із дредами підійшов, тримаючи руки в кишенях блакитних штанів. Він кинув довгий погляд на зайняту душову кабінку, а тоді підійшов до Ілана.

— Через пів години вимкнеться світло. Я маю тобі дещо показати.

— Іди до біса, Мокі. Я точно не маю бажання іти з тобою абикуди. Чому б тобі не поговорити про це з кимось іншим?

— Тому що, не рахуючи Гайгекса, ти здаєшся найбільшим параноїком. І мені це цікаво.

Разом із клубами пари з кабінки виривались приглушені смішки. Мокі на мить відволікся, а тоді підійшов, вигляд у нього був серйозний.

— Ти говорив про список слів, які треба запам'ятати. Про удари струмом щораз вищої напруги. Я тобі вірю, я переконаний, що ти кажеш правду: на тебе хтось полює.

— Без жартів.

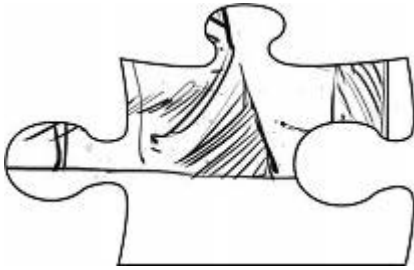
Мокі говорив дуже тихо, як часто робив це, прикриваючись шумом води.

— Із цією лікарнею щось нечисто. Я думаю, в минулому тут коїлись страшні речі. І враховуючи, що сталося з тобою, схоже, нічого ще не закінчено. Це місце досі живе, Ілане, і ці стіни приховують жахливі таємниці.

Ілан різко обернувся, він подумав про палату 27 зі свого сну.

— Показуй. Але обіцяю, якщо спробуєш хоч щось проти мене утнути...

— Тобі нема чого боятися, все одно зараз не ігровий час. Ти не розчаруєшся...

40

Ілан та Мокі вийшли в коридор і через кілька поворотів опинилися перед ґратами, що закривали прохід до сходів, одні з яких вели на другий поверх, а інші спускалися в темряву. Ілан подумав, що, можливо, саме тут проходить шлях до лікарняного моргу.

Мокі вийняв з кишені ключ і вставив його в замок.

— Я зрозумів усю їхню систему завдань та ключів,— сказав він, відмикаючи ґрати.— Спочатку всі

виконують свої завдання в різних частинах лікарні, аж поки не зійдуться в одній спільній точці, де й захований останній ключ, який відкриває доступ до грошей.

Він пропустив Ілана до сходів. Тут було дуже темно, у цьому місці освітлення не було.

— Достатньо замикати за собою всі ґрати,— додав він, ідучи поруч,— і ти не дозволиш іншим скористатися твоїм прогресом. Хитро придумано.

Ілан показав на камеру.

— Ти усвідомлюєш, що Гадес у цю саму мить, напевно, бачить нас на своїх моніторах?

— І що? Він сказав, що ми не повинні продовжувати гру, але можемо пересуватись лікарнею до вимкнення світла. Ми не порушуємо жодного правила.

Сходи закручувались у якусь пекельну спіраль, розділену сходовими майданчиками з вікнами. Бежеві ґрати заввишки щонайменше два метри унеможливлювали будь-яку спробу самогубства.

— Я вже досить довго ставлю собі одне питання,— промовив Мокі,— чому на стінах цієї лікарні немає жодного графіті. Хоч би скільки я бував у горах, сквотери^{15} і любителі гострих відчуттів там усюди, їм завжди вдається проникнути в закинуті місця. Деякі навіть улаштовують власні квести. А тут — нічого. Навіть старовинний інвентар не покрали. Хоча тут є чим пожитися, особливо медичним обладнанням.

Вони дійшли до другого поверху. Піднятись вище не дозволяли ще одні ґрати.

— Гадес також казав, що це місце використовували для зйомки фільмів,
— додав Ілан.— Вочевидь це повна брехня.

— Що думаєш?

— Що це місце охороняють краще,
ніж здається, причому давно.

— Ти розповідав мені про ЦРУ
і контроль свідомості. Розкажи про це
більше.

Мокі звів подих. Напевно, його серце
було велике і жирне, як шмат сала.

— У п'ятдесятих роках був один
проект під грифом «Цілком таємно»,
називався «МК-Ультра». У рамках
холодної війни ЦРУ, за підтримки
різних наукових установ, проводило
експерименти, пов'язані з пам'яттю
та контролем свідомості.
Розв'язували язики шпигунам,
промивали їм мізки, отримували

доступ до їхніх спогадів або налаштували їх проти їхнього ж табору... Агенти ЦРУ застосовували цілу купу технік, від електрошоку до галюциногенних наркотиків, як-от ЛСД, які вони іноді непомітно підсипали в їжу. Вони силоміць уживляли спогади, або ж навпаки — намагалися їх стерти.

— І вони були присутні у Франції?

— Тепер є великі підозри, що так. Особливо у справі низки харчових отруєнь у Франції влітку 1951 року, наймасовіше з яких сталося у Понт-Сен-Есприт. Подейкують, що ЦРУ розпилювало над посівами ЛСД.

Він показав пальцем ліворуч.

— Вище ми не піднімемось, і до крил кажана наразі теж не пройти, там замкнено. Нам туди... От побачиш, дивлячись на те, що я зараз тобі

покажу, здається, що п'ятдесяті роки і ЦРУ не так далеко, як ми думаємо.

Вони проминули непримітну перукарню і пройшли через відчинені ґрати у жахливому стані. У кутку була встановлена камера. Гадес говорив про шістдесят чотири камери. Його стіна з моніторів, напевно, схожа на піксельну мозаїку.

— З огляду на їхній стан, це оригінальні ґрати,— зауважив Мокі.— Ми підходимо до місця, де є лише кабінети, значно більші за ті, що внизу, і яких немає на карті. Мабуть, саме тут працювала дирекція. Ця лікарня — ціле місто. Тут потрібен був хтось на кшталт мера з його посіпаками, щоб давати раду натовпу психів, що вештались цими коридорами.

Підлога була дуже подряпана і вкрита пилом. Аркуші почорнілого трухлявого паперу, здавалося,

вросли в лінолеум. Деякі приміщення були без дверей, інші, навпаки, були замкнені. Мокі увійшов до однієї з відчинених кімнат.

— До речі, цей поверх називається «Павутинна оболонка»,— сказав Мокі.— Я прочитав це на табличці.

— Тверда оболонка на першому поверсі, павутинна оболонка на другому. Це назви різних мембран, що оточують мозок, від зовнішньої до внутрішньої.

— Доволі дивні назви для відділень.

На підлозі валялись вивернуті металеві шухляди, виламані шафки, роздроблені ящики. Там же був випотрошений старий 8-міліметровий проектор, його лінзи були розбиті, а каркаси бобін валялися в кутку. На стінах виднілися сліди від старовинних рамок, які десь зникли.

За заґратованим вікном була темрява.

— Я довго порпався у різних кімнатах у пошуках чорних лебедів,— сказав Мокі.

— І як, знайшов?

— Так, одного. Але процес пошуків вивів мене на дуже цікаву стежку.

Він попрямував до іржавої шафи. Вона була повністю металева, з численними порожніми шухлядками.

— Мені здається, що саме сюди складали особові справи, відеозаписи та записи бесід із пацієнтами. Он там лежать старі касети з вирваними стрічками.

Гравець із дредами нахилив шафу набік і показав пальцем на купу аркушів.

— Шафа була прикручена до стіни, і, трохи похитавши, мені вдалося її відірвати. Внизу були ці папери, наполовину спалені, складені в картонний конверт, який теж був майже повністю згорілий. Я залишив усе на місці, не хотів попадатися на камери з цими документами.

Він узяв пакет аркушів, що справді були в жахливому стані. Непорвані на шматки були пожмакані або деформовані від вологи. Мокі вказав на печатку закладу на аркуші, який він простягнув Іланові. Уся нижня частина обгоріла.

— Сванессон,— сказав він. Ілан нахмурих брови.

— *Протокол «Мемнод». Справа С. Ж. Лоррен.*

— Ага, протокол... Подивись на титульну сторінку, на іншому боці.

Ілан розгорнув теку.

— *До відома Міністерства оборони.*

На ньому був наполовину стертий підпис. Нечитабельні прізвища. Мокі відійшов, щоб зачинити двері. Він розповів, що перевірів, чи є в цій кімнаті камери, і тоді тихо пояснив:

— Міністерство оборони, хлопче. Тут, посеред гір, серед божевільних. Що ти про це думаєш?

Ілан обережно гортав сторінки.

У нього було враження, наче він тримає в руках тисячолітні сувої. Він сів і поклав документ перед собою.

— Я витратив чимало часу, намагаючись розшифрувати ці сторінки,— сказав Мокі, також сідаючи.— Тут є офіційні записи, деякі надруковані на комп'ютері, деякі написані від руки. Тут

є детальне досьє цієї пацієнтки, С. Ж. Лоррен. Слухай уважно, ця інформація — на вагу золота. Схоже, ця жінка була госпіталізована сюди через істерію двадцять вісім років тому. Вона була абсолютно божевільна.

Очі Ілана швидко пробігали по абзацах. С. Ж. Лоррен, 20 років на момент примусової госпіталізації. Довге чорне волосся, чорні очі, дуже худа. Вона ніколи не покидала батьківський дім, що поблизу Шамбері. Регулярні напади, манія переслідування, становить небезпеку для себе та оточуючих... Ілан перегорнув сторінку і погляд вмиль прикипів до окремих термінів, які уникнули руйнування часом і полум'ям: «електрошок», «змінний струм», «больовий поріг», «пригнічені спогади». Далі він знайшов сторінки зі списками з двадцяти пар слів. *Крижаний, напій... Затягнуте, небо...* Там було зазначено: «слова

для надиктовування лікарем пацієнтові».

— Багато тексту згоріло,— продовжував Мокі,— тут бракує одного пакета даних та роз'яснень, але я все прочитав.

— Поясни,— сказав Ілан, зауважуючи, що йому знадобився час, щоб розібратись в усіх документах.

— Наскільки я зрозумів, вони застосовували електрошок для того, щоб витягти на поверхню забуті спогади. Це було частиною протоколу під назвою «Мемнод», що являв собою повний «цикл» роботи з пам'яттю. Схоже, електрошок був лише одним з етапів. Саме цей етап описаний на цих сторінках: списки слів для запам'ятовування, розряди зі щораз більшою напругою. Через декілька сеансів електрошоку за допомогою списків слів, що наводять

на відповідні думки, як-от «чорне насильство» або «душевні страждання», ця дівчина все згадала. Те, що вона пережила, чорним по білому описано всередині. Психіатр розповідає, що в цей момент терапії вона говорила дитячим голосом. Знаєш, як у тих історіях про роздвоєння особистості?

Ілан подумав про Гайгекса і про те, що йому розповіла Хлоя.

— Так, знаю,— відповів він.

— Під час сеансів електрошоку вона згадала свої страждання у дитинстві, — продовжив Мокі.— За її словами, коли їй було сім років, батько будив її посеред ночі і відводив у глиб лісу. Там її оточували люди, одягнені повністю в чорне, у гостроверхих каптурах типу куклукскланівських. Її змушували дивитись на жертвопринесення тварин, оголеною замикали в клітці і багато разів

ґвалтували. Вони робили це тричі на тиждень. Тричі на тиждень, ти уявляєш?

Ілан відчув, що його нудить.

— Я тебе прошу, давай пропустимо ці моторошні подробиці.

— Гаразд. Але навіть незважаючи на те, що значна частина тексту знищена, нескладно відтворити той диявольський сюжет, утілений її батьком. Під час сеансів електрошокової терапії жінка з голосом маленької дівчинки згадала всі ці жахіття.

Ілан уявив пацієнтку, прикуту до електричного стільця, як її опитували і били струмом, можливо, по кілька разів на тиждень. Йому було нескладно уявити її жах, її страждання, особливо коли вона почала пригадувати. Минуле, без

сумніву, стало гіршим, ніж сьогодні.

Мокі продовжував говорити, його обличчя спохмурніло.

— Схоже, це працювало. Якщо вірити записам, то ці варварські експерименти давали переконливі результати: психічні травми виходили на поверхню. Не знаю, що сталося з цією пацієнткою потім, як вона змінилася,— це має бути записано в інших папках. Одне відомо напевне: її тримали тут досить довго. Почитай передостанню сторінку документа і зрозумієш.

Ілан перегорнув до місця, на яке йому вказав Мокі.

— Сванессон, 4 липня... Три роки після початку електрошокової терапії.

— Так, три роки по тому... У тебе перед очима медичний висновок по

цій С. Ж. Лоррен.

Ілан затримався на технічних термінах і нахмурих брови.

— У цьому висновку сказано, що вона була... цнотливою?

— Як оливкова олія першого віджиму.

Ілан не вірив власним очам.

— Чорт забирай, отже, її ніколи не ґвалтували в дитинстві. Що це означає?

— Що, можливо, ця дівчина справді повірила у свої спогади про ку-клукс-клан. Спогади, сфабриковані від початку до кінця, але їй вони здавались цілком реальними. Мені здається, що, замість того щоб лікувати її, вони вживили в її пам'ять ці дурниці.

«Вони всюди, синку. Вони споганили твої спогади».

Батькові слова різко вистрелили в голову.

— Одне ми знаємо точно,— сказав Мокі,— люди, які застосовували ці методи тоді, зараз узялися за тебе за посередництвом одного з нас, можливо, того самого «чужинця». До речі, між нами кажучи, виконавцями можуть бути Ябловські або Філоза. Останній щось приховує.

— Чому ти так кажеш?

— Інтуїція, і повір мені, у мене гарна чуйка... Повертаючись до наших баранів, чому електрошок застосували саме до тебе? У тебе в минулому були якісь психологічні проблеми? Тебе ґвалтували люди в каптурах?

Ілан уже не знав, що й думати. Він подивився на теку, що буквально розсипалася в його руках, тоді окинув поглядом стан кімнати. Потім підвівся, оглянув шафу, вивернуті шухляди, випотрошені аудіокасети. Потім повернувся до Мокі, нервово посміюючись.

— Ти до біса гарно прикидаєшся, але я не вірю жодному твоєму слову.

Мокі вирячив очі. Він узяв теку і теж підвівся.

— Ти знущаєшся?

— Ні, я серйозно. Є три можливі варіанти. Перший — вони все підлаштували так, щоб ти знайшов ці фальшиві документи, злякався і врешті-решт почав лякати решту. Другий — ти досі намагаєшся мене заплутати. Це частина твоєї стратегії, тому що завдання, які ти маєш виконати, знову стосуються мене.

— Ілане, я...

— Ти щиро віриш, що подібні надсекретні документи через стільки років можна отак просто знайти? Ця лікарня величезна, а ти наче випадково натрапляєш саме на той документ, в якому йдеться про електрошок і пам'ять? А якщо ці документи — теж частина гри?

Мокі мав приголомшений вигляд.

— Це щира правда, хлопче. Ти маєш мені повірити. Ми всі в одному човні.

Ілан грізно наблизився до нього.

— Третій варіант, до якого я дедалі більше схильюсь: ти з ними заодно. Ти і є чужинець. І ти в курсі моїх фальшивих спогадів. Що ти про мене знаєш? Чому ти намагаєшся дізнатися про моє минуле? Що їм від мене треба?

Мокі скрушно похитав головою.

— Я нічого про тебе не знаю, зрозумів? Я лише намагаюся зрозуміти, в яке лайно ми потрапили. Чорт, ти ще більший псих, ніж я думав.

Ілан декілька секунд дивився на Мокі не кліпаючи, поки той складав папери в теку. Тоді поглянув на годинник і пішов назад, не промовивши ані слова.

41

Мокі пройшов уперед із ключем від ґрат в одній руці та порваною текою в іншій. Він старався притискати аркуші до живота, щоб вони не порозсипались на підлогу. Коли він спускався сходами, так швидко, наскільки дозволяла його статура, його увагу привернуло джерело світла, яке він побачив крізь вікно на сходовому майданчику. Він притулив обличчя до внутрішніх ґрат.

Ілан підійшов.

— Що там іще?

— Он там, за сотню метрів, схоже на автомобільні фари.

Ілан теж нахилився, налаштований скептично. Вікно, здавалося, виходило на задній двір лікарні. Було надто темно і падав надто сильний сніг, щоб Ілан міг там хоча б щось розгледіти, але зір його не обманював: темряву пронизували дві плями білого світла, одна з яких була яскравіша за іншу. Він подивився Мокі у вічі, намагаючись зрозуміти, чи це теж частина маневру. Товстун знизав плечима. Ілан знову повернувся до вікна.

— Ліва фара світить слабкіше, ніж права,— зауважив він.— Так само, як у мінівені, який привіз нас — мене та Хлою — сюди.

Він згадав Шардона з мішком на голові, копів із кам'яними обличчями.

Від цього йому стало ще більше не по собі.

— У всякому разі, здається, вона не рухається,— сказав Мокі.

— Ти вперше її бачиш?

— Я приїхав сюди вдень, коли було ще світло, а на вікно не звертав уваги. У тебе стурбований вигляд.

— Скільки часу може триматись акумулятор з увімкненими фарами?

— Я в цьому не розбираюсь. Може, день? Ця машина становить проблему? Мабуть, хтось з організаторів просто забув вимкнути фари.

Ілан не відповів і спробував розгледіти більше. З огляду на відстань, було неможливо побачити, чи є хтось усередині. Чому машина здається покинутою посеред

території з увімкненими фарами? Він подумав про загадкових пасажирів. Чи повернулись вони тоді через погодні умови? Якщо так, то чому в лікарні немає жодних слідів їхньої присутності? Чому Гадес нічого їм не сказав?

Мокі відволік його від цих думок, показавши пальцем на годинник.

— До вимкнення світла менше восьми хвилин. Давай, пора звалювати звідси.

Товстун важко ступив на сходи. Дійшовши до низу, він замкнув за собою ґрати. Двоє чоловіків швидко йшли коридорами, коли почули, як грюкнули двері. Вдалині якась тінь звернула праворуч від головного вестибюля, у напрямку їхньої житлової частини.

— Дідько, ти це бачив? — вигукнув Мокі.

— Не зовсім, ні. Хто це був?

— Уявлення не маю. Я побачив силует у той самий момент, коли він зникав за поворотом. Не можу сказати, чи він був у костюмі пацієнта, чи лікаря. Але він явно дуже поспішав.

— Пахне смаленим, тобі не здається?

Ілан пришвидшив крок. Запах смаленого посилювався у міру того, як вони підходили до вестибюля. Здавалося, що він іде з одного з коридорів праворуч. Потім молодий чоловік помітив сірий дим і стурбовано повернувся до Мокі.

— Я знаю, що скоро вимкнеться світло, але ми повинні піти подивитись.

— Залишилось ще п'ять хвилин, це максимум. Я синхронізував годинник

завдяки ранковій сирені. Будь ласка, давай так, щоб ми не застрягли тут у п'яті, окей? Ніколи не любив темряву. В юності я п'ять років прожив у кімнаті без вікон, і в результаті це спричинило для мене купу проблем, розумієш, друже?

Ілан пішов швидше. Мокі прямував за ним, голосно дихаючи, його велике серце гупало. Вони швидко дісталися до місця, яке Ілан уже обстежував разом із Хлоєю. Метрів за десять містилась театральна зала. Мінотавр, малюнки на кожному листі гіпсокартону. Це місце намагалося подолати запустіння, але кольори тьмяніли, з кожним днем час брав своє.

— Тут моторошно,— сказав Мокі.— У того, хто намалював ці картини, навряд чи було веселе життя.

— Його звали Люка Шардон. Принаймні я так думаю...

— Звідки ти знаєш?

Із кімнати праворуч виднілись пульсуючі оранжеві спалахи. Ілан згадав: це кабінет арт-терапії, стіни якого були обклеєні міфологічними зображеннями та фотографіями.

Затуливши ніс сорочкою, він підійшов до входу в кімнату.

Там був хаос. Усі без винятку роботи пацієнтів були зірвані зі стін, пошматовані і скинуті на купу посеред кімнати. Вони палали. Обличчя людей з минулого зморщувались, горіли малюнки, маленькі чорні метелики зітлілого паперу розлітались в різні боки. Ілан позадкував, виставивши руку перед обличчям, і наткнувся на Мокі, що, приголомшений, стояв позаду.

— Серед нас є псих,— промовив він здавленим голосом,— і, здається, я знаю, хто це.

— Я теж. Гайгекс...

— Навіщо він це зробив? Чому зараз, навіщо спалив фотографії усіх цих людей?

— Сьогодні вранці він плакав на сцені театру, посеред старих декорацій. Ми з Хлоєю думаємо, що він страждає на роздвоєння особистості.

— Як С. Ж. Лоррен із досьє «Мемнод».

— Так, схоже.

Ілан дивився на шалені язики полум'я, яке поступово зменшувалось. Стерті обличчя, минуле, яке хтось намагався знищити. Чому Гайгекс так учинив? Він якось пов'язаний із цією лікарнею? З кимось із пацієнтів, кого упізнав на фото? У повній розгубленості Ілан подивився на

годинник і пішов назад. Він не хотів ні на хвилину залишатися у цих хворобливих крижаних коридорах.

Коли вони повернулися до житлової частини, усе було спокійно. Двері кімнат були зачинені, у душових та на кухні нікого не було. Завила сирена.

— Яка ж моторозна ця сирена,— сказав Мокі.

Після цього пролунало гучне клацання і лампи одна за одною згасли. Поступово кінці довгого коридору зникли в темряві. Залишився лише їхній маленький острівець тепла, єдине місце, де вони почувалися живими і заледве в безпеці.

— Насилу пронесло,— пробурмотів Мокі.

Ілан подивився на зачинені двері кімнати Гайгекса. Звідти не було

видно світла. Він намагається змусити їх думати, що вже спить? Ілан повернувся до Мокі.

— Поговоримо про це завтра. Тільки не розповідай Гайгексу про роздвоєння особистості, гаразд? Я б не хотів усе ускладнювати. Ми не знаємо, на що здатен цей тип.

— Звичайно.

З текою в руках Мокі зник у своїй кімнаті і замкнув двері на два повороти замка. Ілан зробив те саме. На додачу він підсунув до дверей невеликий комод, після чого підійшов до шафи і витяг звідти масивний дерев'яний стержень, на якому висіли вішаки з одягом. Не суперзброя, але в разі чого за допомогою цієї палиці завжди можна захиститися.

Він глянув у заґратоване вікно, але з його кімнати фари мінівена було не

видно — напевно, автівка з іншого боку будівлі, позаду. Заметіль досі так само лютувала, й Ілан подумав, що така погода — це теж ненормально. Складалося враження, наче все навколо змушує їх залишатися у цьому зловісному місці.

Наче сама лікарня не хоче їх відпускати.

Сівши на ліжку і розшнурувавши кросівки, він усвідомив стан напруги, в якому перебував: усі м'язи напружені, нерви на межі. Його знову переслідував образ батька, беззубого і розрубаного навпіл. «Минуло стільки часу, сину, ти тепер справжній чоловік».

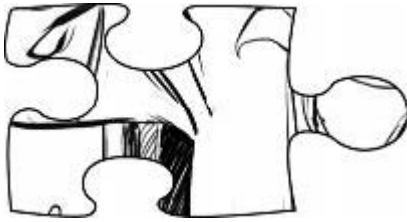
Ілан ліг на матрац, розкинув руки в сторони, втупивши погляд у стелю. У голові роїлося стільки запитань. Про його власну особистість, про ці начебто конфіденційні документи, які показав йому Мокі. Про Гайгекса теж.

А якщо, врешті-решт, ці папери спалив не він, а хтось інший?

Він знову запитував себе, де межа між реальністю та вигадкою. Як глибоко гра пустила в нього своє коріння. І що від нього зрештою хоче цей шістдесятирічний організатор гри.

Ілан повернувся набік, не роздягаючись, поклавши палицю поряд. Цієї ночі він залишить світло увімкненим.

Про сон не може бути й мови.

42

День 2

Зі сну Ілана висмикнули крики.

Схоже, серед ночі він таки заснув.

У коридорі хтось гупав у всі двері.

— Ходіть швидко! Виходьте, чорт
забирай! Із Лепренсом щось
трапилось!

Ілан упізнав голос Максима Філози.
Він перевернувся набік. Будильник
показував зазедве 6:30. Він різко
підскочив і відчув, як кров приливає

до м'язів. Він миттю натягнув кросівки, не зав'язуючи шнурки, і поспішив до дверей, очі досі злипались від сну.

Відсунув комод убік, повернув ключ у замку. За кілька секунд він опинився у крижаному коридорі і зіщулився від протягу. Інші гравці поступово виходили зі своїх кімнат, дехто досі сонний, дехто вже одягнений, як Гайгекс та Наомі Фей.

Він обмінявся схвильованим поглядом із Хлоєю, яка, тремтячи, закінчувала натягувати свій светр.

Філоза стояв перед відчиненими дверима кімнати Лепренса з блідим, стривоженим обличчям. Фей стояла позаду нього. Рана на її носі вкрилась кіркою, без макіяжу вона була схожа на зомбі з фільму Ромеро^{16}, який щойно вийшов. Ябловські стояв поруч неї, непричесаний, у абияк натягнутому халаті, і вперше Ілан

прочитав у його погляді серйозність. Разом із Хлоєю він обережно підійшов іззаду до інших гравців, зауваживши, що серед них немає Мокі і що двері його кімнати досі зачинені.

Усі погляди були прикуті до підлоги. Краплини крові утворювали дорогу страждань, що починалася в кімнаті Лепренса і губилася в сутінках коридору. Філоза відійшов убік, щоб кожен міг сформулювати свою думку про те, що тут могло статися.

— Коли я йшов приймати душ, двері були прочинені,— сказав він серйозним тоном.— Я побачив кров, штовхнув двері і...

Він замовк, спершись об стіну. Ілан підійшов ще ближче. Простирадла валялись на підлозі, а на матраці виднілася велика багрова пляма.

Філоза намагався зберігати самовладання. Під очима у нього набрякли мішки.

— Моя кімната просто за стіною, я майже не спав уночі, але я нічого не чув. А ви?

Усі відповіли негативно. Ілан помітив дивний вираз обличчя Гайгекса: незважаючи на всю серйозність ситуації, здавалося, що тип у смішних квадратних окулярах посміхається. Він тримав того в полі зору, поки Філоза уважно оглядав усе довкола.

Шафа була відчинена, але речі розкидані не були: одяг і засоби гігієни лежали на місці. План лікарні складений на комоді, на ньому окуляри, а поряд — два чорні лебеді, у жодного з яких не був відбитий дзьоб.

Філоза спокійно виклав свої умовиводи:

— Він був одягнений у цивільне, бо його верхнього одягу в кімнаті немає. І очевидно, що немає слідів боротьби. Напевно, він спав. Але спав повністю одягнений?

Він показав на краплі крові.

— Пропоную піти й подивитись, куди вони ведуть.

— Проблема в тому, що всюди темно,— сказав Ябловські.— Але мені щось не хочеться чекати більше двох годин, поки ці... виродки зволять увімкнути нам світло.

Ілан попрямував до своєї кімнати.

— Не будемо чекати, будемо діяти. Але спочатку...

Він підійшов до єдиних зачинених дверей і спробував їх відчинити — марно. Він постукав.

— Мокі! Виходь звідти!

Жодної відповіді, жодного звуку
зсередини.

— Його хтось бачив?

Філоза похитав головою.

— Ні в душовій, ні на кухні нікого
немає.

Ілан спробував висадити двері
плечем, але двері не зрушили
з місця. Чи є дредастий гравець
усередині? Ілан пішов до своєї
кімнати і повернувся з простирадлом
і дерев'яною палицею, яку він
витягнув із шафи, і розклав усе це на
кухонному столі. Потім почав рвати
простирадло на смужки.

— Мені потрібна олія.

Усі зібралися навколо нього.

— Робиш смолоскип? — схвально
промовив Ябловські.— Непогано,

МакГайвере^{17}, якщо не зважати на дерев'яну ручку, яка ризикує загорітися.

— Дерево не так добре проводить тепло, як метал. Отже, краще хай він буде з дерева, якщо ми не хочемо обпекти руки.

Хлоя принесла з шафки шматок сала і почала енергійно натирати ним смужки тканини.

— Можливо, це буде ефективніше, ніж олія.

Ілан змовницьки поглянув на неї і став майструвати свій імпровізований смолоскип, обмотуючи кількома смужками тканини один із кінців палиці. З інших шматків простирадла, змащених жиром, він зібгав кулі і простягнув їх Ябловські.

— Запасні, про всяк випадок.
Понесеш?

— Ні, дякую. Давай сам.

Знизавши плечима, Ілан узяв із шафи рушники. Він обгорнув запасні шматки тканиною і засунув їх до кишені.

— А тепер мені потрібен вогонь.

Фей засунула руку до кишені, витягла пачку цигарок і насупилась.

— От лайно, куди я поділа свою запальничку?

Озвучуючи своє прохання, Ілан не зводив очей з Гайгекса. Чоловік у квадратних окулярах, що стояв у дверях, помітив пронизливий погляд Ілана і відвернувся. Те, що саме він улаштував підпал напередодні, більше не викликало сумнівів. І що це за дивна усмішка,

яку Ілан помітив, коли вони були у кімнаті Лепренса? Він вирішив поки не реагувати, але час розплати не за горами. Він підійшов до газової плити й обережно підпалив тканину, змащену жиром. Полум'я було помірне, не надто агресивне.

— Думаю, нам цього вистачить.
Ходімо.

Він очолив колону. Шестеро гравців мовчки пішли за краплями крові, рівномірно розташованими на кахлях «у шашечку». Гравці утворили компактну групу, яку замикав Гайгекс. Групу, яка здавалась майже одним цілим і заглиблювалась у темряву, наче налякані діти. Їхні тіні тяглися по стінах, під підшвами хрустіло бите скло та дрібне сміття, яке іноді загромаджувало шлях. У Ілана було відчуття, наче у світлі смолоскипа от-от з'явиться і завіє якесь обличчя з минулого, привид пацієнта. Він пришвидшив крок. Деякі кімнати були

розграбовані, з перевернутими стільцями, поламаними шафами, покинутими ліжками, накритими простирадлами, що почорніли від пилу. Там було вдосталь дерев'яних палиць і тканини — словом, у разі потреби було з чого зробити ще смолоскипи.

Невдовзі Ілан упізнав стіни з білими кахлями. Він зупинився на дві секунди, показуючи пальцем.

— Ми вже були тут із Хлоєю. Це...

— Медичне крило,— договорила Наомі Фей.— Я теж мала нагоду тут побувати, не пізніше ніж учора вдень. І тут украй моторошно, особливо в темряві. Дідько, мені все це не подобається.

Ілан нахмурився.

— Де Гайгекс?

Усі обернулися. Гайгекс зник. Ілан помахав смолоскипом і звернувся до Філози:

— Ти нічого не бачив?

— Ні, ще пів хвилини тому він був позаду мене.

Рівень тривоги зріс. Ілан гукнув, але ніхто не відгукнувся.

— Може, він повернувся до своєї кімнати? — спитав хтось.

— Як? — спитала Фей.— Темрява ж.

— Скористався твоєю запальничкою... Ходімо далі.

Ілан залишив Фей дивуватися і продовжив іти вперед. Їх знову огорнула тиша. Вони пройшли повз стоматологічний кабінет, потім повз кабінет рентгенографії. Криваві сліди вели в кінець коридору, до металевих дверей, які було неможливо

відчинити. Фей постукала, кличучи Рея Лепренса, але марно.

— Це кабінет лоботомії,— кинула Хлоя, зітхаючи.— Коли ми прийшли сюди вперше, він була відчинений навстіж.

Ябловські почав лупити по ручці дверей залізним прутом, який підібрав по дорозі. Ручка не піддавалась. Після численних спроб високий брюнет здався: зламати двері було неможливо. Зітхнувши, він кинув прут на підлогу.

— Це марно.

Ілан подивився на замкову щілину, і в нього виникла ідея. Він дістав ключ, що висів у нього на ланцюжку.

— Можливо, цей підійде.

— Звідки в тебе цей ключ? — спитав Філоза.

— Із гри.

Більше Ілан нічого не сказав. На жаль, ключ не підійшов, навіть не проліз у замок. Шматок тканини відірвався від смолоскипа і продовжив горіти вже на підлозі. Ябловські швидко затоптав його і повернувся до Хлої, яка тремтіла, потираючи плечі.

— Що у цій кімнаті?

Вона відповіла після короткої паузи.

— Усе, що потрібно для проведення лоботомії. Столи, суцільні гамівні сорочки, інструменти, досі в гарному стані. Це кімната без виходу, у ній немає вікон.

— У всякому разі, якщо йому зробили лоботомію, гірше йому не стане.

Ябловські спробував розрядити обстановку, але марно. Філоза присів біля краплини крові, торкнувся її пальцем і понюхав.

— Цікаво, яке поранення могло спричинити таку втрату крові. Вночі ніхто нічого не чув — отже, сутички не було. Думаю, Лепренса оглушили, а потім перенесли сюди. І він досі тут, інакше була б ще одна доріжка з крапель крові.

— Але він замкнув двері своєї кімнати, як і всі ми,— промовила Фей.

— Замок не ушкоджено. Як нападник міг увійти?

— За допомогою дубліката.

Тепер Ябловські нервово крокував взад-уперед. Він подивився на камеру, що висіла кількома метрами далі.

— У мене немає бажання брати участь у римейку «Десятьох негреньят», Гадес. Я не знаю, хто ви і чого хочете. Але якщо ви не з'явитесь упродовж наступних кількох хвилин і не поясните нам, ми звалимо звідси до бісової матері, незважаючи на хурделицю, і повідомимо в поліцію.

Поки високий брюнет кричав, Ілан не припиняв думати про Мокі: чому він не подає знаку?

— Згодна з тобою,— відповіла Наомі Фей.— Тепер це вже зовсім не гра.

Вони хотіли повертатися, але Хлоя виставила вперед руку, закриваючи прохід.

— Ось тут ви помиляєтесь. Зараз як ніколи йдеться про гру.

— Ти жартуєш?

— Що конкретно ми маємо? Кров на матраці, ідеальні краплі, наче камінці в казці про хлопчика-мізинчика, що ведуть нас до цієї моторошної замкненої кімнати. Ні шуму, ні тіла. Лише припущення.

— Те, що людина втратила половину своєї крові, ти називаєш припущенням? — гаркнула Фей.

На підлозі Ілан обмотував смолоскип новою смужкою тканини, бо полум'я істотно послабшало.

— Я вважала тебе розумнішою,— зауважила Хлоя.— Це можна влаштувати, пронісши в кишені пакет із кров'ю будь-якої тварини. З чим ми насправді стикнулись? Перший принцип каже нам не вірити тому, що ми бачимо. Другий заявляє, що один з нас помре. І вочевидь тепер хтось удає, що помер.

— Справа не лише в ньому.
Здається, у Мокі теж якісь проблеми.

— Припустимо. А чи не може це бути лише постановкою? Це не може бути частиною гри? Не забувайте, що головна мета «Параної» — викликати в нас страх за своє життя. До цього моменту випробування були доволі легкими, хіба ні?

— Ага, легкими... Двісті двадцять вольт по тілу,— сухо відповів Ілан.

Вона холодно поглянула на нього і продовжила:

— А якщо ми зараз маємо справу лише з продовженням одного із завдань Лепренса чи Мокі? А якщо вони і є ті самі чужинці? Я переконана, що гра триває не лише за встановленим графіком, з 9 до 19 години, вона всюдисуща. Вона вселилась у кожного з нас, заповонила наші дні і ночі. Ми в ній.

Саме так відбувається від початку існування «Параної», і я не розумію, чого б це змінилося тепер.

Філоза потер підборіддя.

— Може, ти й маєш рацію. Але ти так само можеш і помилятися. Дедіссе вдає, що його били електричним струмом, він...

— Я не вдаю. Мене били електричним струмом. І присягаюсь вам, це було що завгодно, але не гра.

Ілан переклав смолоскип в іншу руку.

— Є ще деяка інформація для повної картини,— додав він.— Нас із Хлоєю привіз сюди мінівен, який по дорозі підібрав двох копів і буйного психопата, якого вони мали транспортувати до відділення важкохворих, за тридцять кілометрів звідси. Їхня машина потрапила в аварію.

— Відділення важкохворих? —
перепитав Філоза.— Це те місце,
куди запроторюють найжорстокіших
убивць?

— Саме так. Торік той тип, Люка
Шардон, убив вісьмох людей
у гірському притулку. І, схоже,
в минулому він уже був пацієнтом цієї
лікарні.

Усі слухали його мовчки.

— Звідки ти це знаєш? — запитала
Фей.

— Неважливо. Привізши нас сюди
позавчора ввечері, водій мав
перетнути перевал, щоб завезти
трьох пасажирів до їхнього місця
призначення. А вчора, якраз перед
вимкненням світла, ми з Мокі пішли
прогулятися, він хотів мені щось
показати.

— Отже, ти останній, хто його бачив,
— сказала Фей з підозрілим виразом
обличчя.— І що ж він хотів показати?

— Тебе це не стосується. Ми
помітили у вікні фари нашого
мінівена. Гадаю, автомобіль покинули
на території психіатричного
комплексу, позаду цієї лікарні. Це дає
підстави припустити, що...

— Що в цих стінах ховається буйний
психопат і він нас усіх повбиває? —
з цинічним виразом обличчя
перебила його Хлоя.— Як у старих
добрих фільмах жахів?

— Зважаючи на те, що сталося
вранці, я не маю бажання перевіряти.
Але визнай, ці краплі крові цілком
могли б бути результатом удару
викруткою в спину або в груди.

Хлоя підійшла ближче до полум'я.
У танцюючих спалахах вогню її
контактні лінзи надавали очам

дивного, підводного блакитного кольору.

— Ти сам побачив ці фари чи тобі їх показав Мокі? — спитала вона.

Ілан не сподобався її тон.

— Мокі,— зізнався він.— Він покликав мене до вікна, щоб показати їх мені.

Хлоя підступно посміхнулась. Вона нагадувала адвоката під час заключної промови. Цієї миті Ілан образився на неї — вона наче навмисно виставляла його на посміховисько перед усіма.

— Дякую,— все, що вона відповіла.

Вона повернулась до решти.

— Усе це сфабриковано з першої секунди, відколи ми прийняли рішення взяти участь у грі. Ця аварія, байка про відділення важкохворих

явно були частиною сценарію. Як і ця машина з увімкненими фарами десь на території. У цьому кабінеті лоботомії на стінах намальовані чорні лебеді — наче випадково. Нам здається, що це малюнки тих часів, їх до біса круто підробили, але це лише фокус. Мокі і Лепренс просто граються з нами і саме цієї миті набирають очки. Вони обидва пацієнти, вони об'єдналися в команду, розумієте? Хіба не вони знайшли кімнату із завданнями та продовольством із першого разу? Згадайте обіцянку «Параної»: «Чи наважиться ви кинути виклик своїм найпотаємнішим страхам за 300 000 євро?» Ми зараз у самому розпалі гри.

Під звук потріскування полум'я кожен зважував «за» і «проти». Фей і Ябловські обмінялися запитальними поглядами.

— Усі, хто хоче піти, можуть іти.
Я залишаюсь,— додала Хлоя.

Її очі уникали погляду Ілана
і зустрілися з очима Ябловські.

— А ти?

— Не знаю, що й думати,— зізнався
він.— Мокі справді зник, і я не
уявляю, як на таку людину, як він,
можна напасти або викрасти її, не
здійнявши до біса шуму. Щоб
перенести його, знадобилась би
група людей. Гра? Чи не гра? — Він
кивнув на Фей.— Що ти про це
думаєш?

— Вона має рацію. Я хочу лишитися.
На кону шалені бабки, це справді того
варте.

Ілан припинив цю розмову і пішов
назад. Решта учасників швидко
покрокували за ним. Ябловські підняв

свій залізний прут і міцно стиснув його обома руками.

Дійшовши до житлової частини, вони остовпіли: Гайгекс спокійно обідав, сидячи сам за великим столом. Він помішував пластівці у мисці. Поряд із ним лежали окуляри Лепренса, які залишились на комоді у його кімнаті.

— Що ти в біса робиш? — прогарчав Ябловські.

Гайгекс підняв голову, і вираз його обличчя раптом змінився. Він із серйозним виглядом жбурнув окуляри Лепренса високому брюнетові, який їх ледве впіймав.

— На лівому «вушку» оправи. На внутрішньому боці.

Ябловські примружив очі і прочитав вигравіюваний напис, схожий на серійний номер:

— SA2107. Ти можеш пояснити?

— Це було написано на ребрі нашої колоди карт,— утруtilась Фей, спохмурнівши.— За допомогою цього коду ми відімкнули замок, щоб дістатися до завдань та продовольства.

Після короткої паузи Ябловські пробелькотів:

— Це означає, що...

— Рея Лепренса, можливо, звати не Рей Лепренс, він точно ніколи не працював в Америці і він працює на «Параною»,— перервав його Гайгекс. — Вочевидь, це він написав код на колоді карт, надихнувшись серійним номером на своїх окулярах. Потім він розклав ці карти по нашим кімнатам перед нашим приїздом. Отже, він був тут задовго до нашого прибуття.

Гравці здивовано переглянулись,
вражені такою проникливістю.

— А як ти дізнався про окуляри? Код
на внутрішньому боці оправы.

— Учора він приймав душ. І залишив
свої окуляри поряд з умивальником,
разом із несесером. Не знаю, чи він
зробив це навмисне, але я побачив.

Ябловські загрозово підійшов до
нього з ломом.

— Отже, ти знав, що він із ними
заодно, і нічого нам не сказав?
А може, ти теж з ними заодно?

— А чому не ви? Чому не ви усі?

Гайгекс опустил голову і спорожнив
свою миску з молоком. Філоза, який
перед цим виходив, повернувся
і звернувся безпосередньо до
Гайгекса:

— Де два чорні лебеді Лепренса?

Гайгекс підвівся, сполоснув миску і поставив пластівці на місце. Потім по черзі обвів їх поглядом, від якого у Ілана пішли мурахи по шкірі.

— У безпечному місці.

43

Дерев'яні двері Мокі було важко виламати, але за допомогою залізного лому Ябловські їм це вдалося.

Кімната була чиста і порожня, ліжко застелене. Першими увійшли Ябловські та Фей, одразу за ними Хлоя. Вони почали порпатись у шафах, шухлядах, під ліжком. Вони не знайшли ні плану, ні ключів, ні лебедів. Ілан шукав протокол «Мемнод» — марно. Залишились лише блакитні костюми та цивільний

одяг товстуна. Також там була пара кросівок, наданих організаторами гри, але вуличне взуття зникло. Наче Мокі ніколи й не жив у цій кімнаті.

Незважаючи ні на що, після припущень Хлої та відкриття Гайгекса стосовно окулярів вони вирішили залишитися і продовжити пригоду.

Поки не повернулись двоє зниклих гравців, їх було лише шестеро.

Кожен повернувся до своїх ранкових справ. Ілан довго стояв у душі, підставивши потилицю під струмінь обпікаючої гарячої води, не зводячи очей з марки крана: «Гудзон Рід». Як не дивно, тут він почувався у безпеці, наче вода була здатна заспокоїти, захистити його. Через чверть години він одягнувся і вийшов, закінчуючи приводити себе до ладу перед одним із дзеркал у ванній кімнаті. Уже зібравшись повертатися до своєї

кімнати, він почув, як хтось лається у першій кабінці.

Він підійшов і постукав у двері.

— Хлоє? Це ти?

Дівчина відчинила. На ній були білі штани та спідня майка без рукавів, яка ідеально облягала її форми. Лише згодом Ілан помітив, що в неї одне око було каре, а інше блакитне.

— Я загубила лінзу,— сказала вона, стаючи на коліна.— Не можу знайти. Допоможеш?

Ілан нахилився і почав шукати. Біля коренів у неї почало відростати її натуральне світле волосся. Її звабливі сідниці були просто в нього перед носом.

— Боюсь, це буде непросто. Ці штуки майже невидимі...

Він кивнув головою на двері і злегка посміхнувся.

— Ти і я в душовій кабінці. Про нас можуть погано подумати.

— Чому погано?

Вони переглянулись. Раптом Хлоя штовхнула двері ногою і палко поцілувала Ілана, просто так, без попередження. Ілан не намагався ні думати, ні пручатися. Їхні почуття запалали. Молодий чоловік дозволив себе роздягти і різким рухом спустив Хлоїні штани. Їхні губи більше не розмикались. Коли вони повністю роздяглись, вона потягнула його під струмінь теплої води, а тоді стала поступово повертати кран, збільшуючи температуру.

Їхні силуети огорнула пара.

— Думаю, я такою і залишусь,—
прошепотіла вона, покусуючи його

вухо.— Ліве око блакитне, а праве —
каре. Це впишеться в атмосферу цієї
лікарні. Що скажеш?

— Янгол чи демон? Або ж нинішня
Хлоя знову стає колишньою Хлоєю,
хоч у неї й досі такі самі холодні руки.
Мені це подобається.

Вона торкнулася ключа на ланцюжку
Ілана.

— Як гадаєш, що він відмикає?

— Скриньку з фантазіями...

— Я серйозно... Ти пробував
відімкнути ним сейф, де лежать
гроші?

— Я бачив замок, він зовсім інший.

Вони вдарились об стінку.

— А якщо нас почують інші? —
промовив Ілан.

— Плювати на інших.

Невдовзі їхні тіла злилися в одне.
Нарешті Ілан повністю віддався
насолоді і більше ні про що не думав.
Хлоя зводила його з розуму, вода
стікала по обличчю, шкіра палала.
Він притиснув її до стінки, і вона
застогнала під шум води, що падала
на кахлі. Притиснувшись до неї,
досліджуючи її груди очима та
руками, він помітив шрами на рівні
грудей і живота. Їх було п'ять чи
шість, вони були маленькі
і безформні. Охоплений пристрасстю,
він нічого не сказав і лише загарчав
їй у плече. Посміхнувшись, Хлоя
затулила йому рота рукою.

— Тихо, тихо... Ти всіх
переполохаєш.

Ілан знову поцілував її і полегшено
зітхнув, підставивши обличчя під
лійку душу і відкривши рот. Уперше за

довгий час йому було добре, але він знав, що це блаженство тимчасове.

Відійшовши в глиб кабінки, Хлоя мовчки одягалась. Ілан закрутив воду і підійшов до неї. Він поцілував її в шию.

— Це був просто секс чи у нас двох є майбутнє?

— Побачимо, Ілане. Не форсуй події.

— То це я форсую події?

Вона посміхнулась йому.

— Нам обом було добре. Хіба це не головне?

Ілан провів рукою по грудях дівчини.

— Ці шість маленьких шрамів,— пробурмотів він.— Коли ми були разом, їх не було. Схоже на рани.

Хлоя швидко натягнула майку і светр.

— Дрібниці. Яюсь у мене у квартирі люстра зірвалася зі стелі.

— І?

Вона подивилась на нього, здивована його наполегливістю.

— А ти як думаєш? Я лежала на дивані, гостряки з кованої сталі впали мені прямо на груди, за кілька сантиметрів від обличчя. Я викликала службу екстреної допомоги.

Ілан трохи відсторонився і взяв вологий рушник.

— Якщо мене не підводить пам'ять, люстра висіла не над диваном.

— Просто ти ніколи не був у моїй новій квартирі.

Вона поглянула на годинник, щоб припинити розмову.

— Гра починається менш ніж через пів години. Приготуєш нам сніданок? Каву з молоком, розморозь трохи хліба у мікрохвильовці і полуничне варення. Я швидко причешусь.

Ілан кивнув і, одягнувши свій костюм, вийшов. Було очевидно, що Хлоя бреше йому про походження шрамів, але чому? Що вона приховує?

Віднісши речі до своєї кімнати, Ілан пішов на кухню. У лікарському халаті та светрі з горловиною, піднятою до підборіддя, Максим Філоза пив фруктовий сік. Його волосся було ще вологе і пахло свіжістю.

— Як душ? Гарно попарився? — сказав він, помітивши Ілана.

Ілан задумався, як сприймати це зауваження. Але відповідати йому не довелось.

— Я подивився у вікно в моїй кімнаті,
— продовжив Філоза.— Зараз сніг
уже не сильний, але небо досі
затягнуте, може знову почати мести.
Не знаю, скільки снігу зараз лежить
надворі, але якщо погода не
поліпшиться, ми ризикуємо бути
остаточно відрізаними від світу. Ніяка
машина не зможе проїхати по цих
дорогах. Що станеться, якщо,
наприклад, хтось із нас травмується?

— Припускаю, що Гадес передбачив
таку ймовірність. У душовій є гарно
обладнана аптечка з бинтами,
антисептиками...

Ілан насипав порцію кави
у кавоварку, поставив дві чашки
і натиснув кнопку. Потім дістав
із морозильника кілька шматків хліба
і поклав їх до мікрохвильовки.
Обличчя Філози раптом
посерйознішало.

— Гадес... Поговорімо про нього. Що більше я про нього думаю, то цікавіше. У «Параної» немає ані реклами, ані спонсорів. Навпаки, ця гра змушує всіх думати, що її не існує. Хто ж платить ці триста тисяч євро? І за що вони платять? Лише за те, щоб подивитися, як зграйка з вісьмох телепнів ганяється за чорними лебедями? Ти можеш уявити, що в кінці приходять Гадес, віддає тобі ці гроші у валізі і відпускає додому, як у казино?

— Що ти намагаєшся мені сказати?

Він говорив дуже тихо. Гудіння мікрохвильовки заглушало його голос.

— Я поки сам не зовсім розумію, але думаю, що зникнення Мокі та Лепренса справжнє. Що з ними справді щось трапилось. А твоя подружка Хлоя робить усе, щоби втримати нас тут.

Ілан похитав головою.

— Лепренс носив окуляри, серійний номер яких слугував для створення першої загадки. Він точно один з цих «чужинців» і грається з нами. Він входить до числа організаторів. Думаю, як і Мокі.

— А чому не навпаки — «Параноя» без його відома використала код на його окулярах для створення загадки? Гра з'явилась у нашому житті ще до того, як ми приїхали сюди. На багато днів, а то й тижнів раніше. Вони так чи інакше за нами спостерігали: вдома, у кав'ярні, у спортзалі. Вони цілком могли дізнатися серійний номер його окулярів і тепер використати його.

— Але з якою метою?

— Поки не знаю. Заплутати нас, посіяти сумніви... Повертаючись до твоєї подружки Хлої... Чому вона

намагається затримати нас усіх у цій лікарні, якщо в її інтересах мати якомога менше конкурентів у гонитві за перемогою?

Ілан задумався на кілька секунд.

— Можливо, вона боїться залишатися тут сама,— припустив він.— Або просто не хоче, щоб гра припинилась, якщо нагрянуть копи. Їй потрібні ці гроші, у неї сильна жага перемоги.

— Як і у всіх нас.

Філоза кинув погляд на вхід до кухні і додав:

— У мене останнє питання стосовно Сандерс. Я бачив, як вона бігла до своєї кімнати вчора ввечері, за хвилину чи дві до вимкнення світла.

Ілан був шокований. Затремтівши, він поставив банку з варенням на стіл

і попросив Філозу продовжувати.

— Я сидів тут у темряві зі склянкою води. Здається, вона прибігла з великого вестибюля. Повернулася до своєї кімнати й одразу замкнулася на ключ. Допивши воду, я зробив те саме, замкнувся, встигнувши лише побачити, як ви з Мокі повертаєтесь через кілька секунд після неї.

Ілан знову відчув себе вибитим із колії. Отже, це не Гайгекса бачили вони з Мокі, а Хлою.

Максим Філоза не відставав:

— Ви не могли її не помітити. Що з нею сталося вчора ввечері? Що ти робив так пізно у коридорах разом із Мокі?

Ілан витримав паузу, перш ніж відповісти.

— Він просто хотів показати мені старі, наполовину обгорілі особові справи пацієнтів.

— Які ще особові справи?

Його тон змінився. Він раптом став дуже уважним. Ілан спалахнув:

— А як це стосується тебе?

— Просто цікаво.

Ілан замовк.

Філоза дивно відреагував на цю інформацію. Чому його це так цікавить?

— Насправді нічого важливого,— сказав він нарешті.— Думаю, Мокі є прихильником теорії змови або принаймні хотів, щоб я так вважав.

Саме цієї миті прийшла Хлоя. Філоза швидко вийшов з кухні, показуючи жестом на око.

— Ти загубила лінзу.

— Знаю,— відповіла вона не посміхаючись.

Вона сіла за стіл.

— Він мені не подобається. Ти знаєш, що вчора він зорієнтував мене в неправильному напрямку, до діаметрально протилежного кінця лікарні? Він справляє враження спокійного і порядного, але він гівнюк. Якщо йому випаде така нагода, він знищить нас усіх по черзі.

Хлоя була вже другою людиною, після Мокі, хто це сказав. Він дістав хліб із мікрохвильовки і приніс дві чашки кави. Сів напроти Хлої і подивився на неї.

— Що ти робила вчора ввечері сама в коридорах?

Вона спокійно відпила ковток кави.

— Учора ввечері... Ти маєш на увазі після того, як ти розтрощив електричний стілець?

— Так, після цього.

— Я більше не виходила з кімнати. Чому ти розмовляєш зі мною таким тоном?

— Хлоє, припини. Ти спалила всі світлини та малюнки з кабінету арт-терапії. Того, що ми з тобою бачили вчора вранці.

Хлоя вирячила очі.

— Сподіваюсь, ти жартуєш?

— Це що завгодно, але точно не жарт. Із досі незрозумілої причини хтось спалив усе, що було в тій кімнаті. А Філоза щойно сказав мені, що бачив, як ти бігла до своєї кімнати якраз перед тим, як ми з Мокі повернулися.

Дівчина поставила чашку,
напружившись.

— І ти йому повірив?

— А навіщо йому брехати?

Вона зітхнула.

— Існують десятки причин, чому така людина, як він, могла збрехати. Наприклад тому, що він сам це і зробив. Або когось покриває. Або тому, що я йому не подобаюсь і він хоче налаштувати нас одне проти одного. Чорт, Ілане, ми щойно кохалися, а тепер ти закидаєш мені таке?

— А може, це теж було передбачено? Наче випадково ти опиняєшся в душі одночасно зі мною, губиш лінзу...

Хлоя встала, вся як на голках.

— Ти знову мариш. Цього разу ти зайшов надто далеко. Іди до біса, гаразд?

Вона покинула його самого і голосно грюкнула дверима своєї кімнати. Залишившись сам за великим столом, Ілан уже не знав, що й думати. Він неохоче відкусив бутерброд. Згадав, як Гайгекс уникав його погляду, коли він попросив вогню, а також той факт, що тип у квадратних окулярах зміг віднайти шлях у темряві, коли вони йшли по краплях крові: судячи з усього, він таки вкрав запальничку Фей.

У яку гру грає Філоза? А Гайгекс?

Ілан допив каву, прибрав усе зі столу і теж пішов до кімнати. Він сів на ліжко, покрутив у руках великий ключ, поклав його у шухлядку комода і перечитав кінець попереднього завдання:

«Отже, як відповідальний пацієнт Ви повинні привести його до кабінету електрошокової терапії, ключ від якого у Вас є, пристебнути його до крісла браслетами, вийти і замкнути за собою двері. Коли всі ці етапи будуть пройдені, Ваше завдання буде виконано. Тоді Ви зможете рухатись до третього завдання, яке знайдете у лікарняному морзі, скориставшись другим ключем, який Ви отримали».

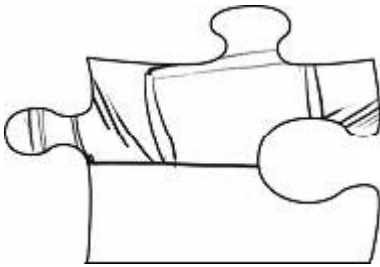
Морг не був позначений на плані, але Ілану здавалось, що він має бути в підземеллі. Той напрямок він ще не досліджував.

Через кілька хвилин, рівно о 9 годині, заревіла моторозна сирена.

Вона свідчила про те, що Гадес досі в цих стінах.

Якщо тільки вона не запрограмована лунати щодня о дев'ятій та сьомій вечора, з людською присутністю чи без неї.

І вони не продовжують грати, наче паціюки в лабораторії, у той час як у лікарні більше нікого немає.

44

Коли гра почалась, Хлоя на нього навіть не глянула. Вона швидко обігнала його і зникла у напрямку жіночого крила, коли Ілан підходив до великого вестибюля.

Залізні двері гуділи, гравці розповзлися по лікарні, наче хробаки в гнилому яблуці. Крізь великий овальний вітраж над головним входом проникало трохи світла. Ілан подумав про те, що якби було хоч трохи сонця, то кольори, мабуть, були б неперевершені і досконало контрастували із суворістю цієї

будівлі. Йому не вистачало денного світла і тепла.

Він швидко йшов за Ябловські, що прямував до ґрат, які Мокі відмикав напередодні. На його великий подив, високий брюнет відімкнув їх одним зі своїх ключів і замкнув за собою. Помітивши Ілана, що йшов у його бік, той завмер на декілька секунд і дивно на нього подивився.

— Що сталося? — спитав він.

— У Мокі теж був ключ від цих ґрат.

— І що? Думаєш, я його поцупив? Кількість входів на другий поверх не безмежна. У нас неминуче будуть однакові ключі. Якщо побачу товстуна, відправлю його до тебе. Бувай, красунчику.

Він помчав угору, більше не обертаючись. Ілан пішов до сходів, що заглиблювались під землю.

Десятком сходинок нижче на нього чекали замкнені ґрати. По той бік приміщення було освітлене, низка лампочок вела ліворуч. Чоловік вставив ключ у замок, і той спрацював. Пролунав дивний скрип. Ілан завагався на кілька секунд і замкнув за собою ґрати на ключ.

Зачинившись таким чином, він частково заспокоївся: тепер без ключа ніхто не зможе захопити його зненацька і, наприклад, прикувати до стільця.

Коридор був вигнутий, викладений цеглою. Він роздвоювався, і права частина не була освітлена. Ілан згадав, що Гадес говорив про величезну підземну мережу...

Він попрямував до світла. Очікував, що буде дуже сиро, але на бетонних стінах і підлозі не було ані найменшого сліду води чи плісняви. Напевно, це через крижаний протяг,

що обпікав його обличчя і мчав далі до сходів.

Поки що гравець не побачив жодної камери. Лампи потріскували, одна з них перегоріла, ще одна блимала. Він декілька разів вагався, чи не повернутись назад, почуваячись не дуже впевнено у цьому приміщенні без вікон і дверей. Його уява розгулялась, він візуалізував мертвих пацієнтів, яких виносять на ношах, а потім кладуть на каталки і занурюють у пітьму. Від чого люди помирають у психлікарнях? Від хвороб чи від журби?

Ілан побачив перше приміщення, до якого вели переплетіння шлангів, мідних труб і в якому стояв гігантський чан із пальним. Там також було декілька закритих каністр, наполовину повних, решта були відкриті й валялись на купі. У кутку стояла приперта до стіни дерев'яна шести-семиметрова драбина.

Далі коридор знов роздвоївся. Стара металева вивіска вказувала на «Архіви» ліворуч і «Морг» праворуч. Обидва коридори були закриті новими ґратами. Вочевидь вони були добудовані організаторами гри. Ілан спробував відімкнути коридор, що вів до архівів, ключем, знайденим у конверті, а потім ключем, що висів у нього на шиї, але безуспішно. Можливо, під час наступного завдання? Тоді він зможе дізнатися, чи справді Люка Шардон, божевільний з його сну, та Алексіс Монтень, санітар, мешкали в цій лікарні.

Ґрати від коридору ліворуч відімкнулися без проблем. Ілан знову замкнув їх за собою і продовжив пошуки. Він йшов і йшов уперед, йому здавалось, ніби він просувається всередину гори. Чому доводиться йти так довго, чому морг захований так глибоко?

Нарешті по праву руку з'явилася перша кімната. Вона була схожа на операційний блок. На стелі висів безтіньовий світильник, стіни були облицьовані кахлями білого кольору, що перетворювався на брудно-жовтий, по центру стояв масивний сталевий стіл із двома повздовжніми заглибленнями, у які мали стікати біологічні рідини.

«Кабінет розтинів»,— подумав Ілан, потираючи плечі. Він подумав про те, що це логічно, потрібно мати змогу з'ясувати причину смерті, навіть у психіатричній лікарні. Але дещо привернуло його увагу. Він пройшов уперед і побачив коричневі шкіряні ремені, кінці яких були прикріплені до столу.

Навіщо ремені, якщо пацієнти були вже мертві?

Ілан пригадав слова Мокі: *«Я думаю, у минулому тут коїлись страшні*

речі». Лоботомія, електрошок,
а тепер цей моторошний стіл,
у тунелі, де ніхто не почує крики. Які
моторошні досліді проводили тут, так
далеко від цивілізації, над людьми,
які в очах суспільства більше не
існували?

Раптом Ілан підскочив. З коридору
почувся металевий брязкіт.

Наче хтось зачинив двері.

Він поспішив до дверей і подивився
праворуч. Його серце шалено
калатало, молодий чоловік відчував
кожен його важкий удар.

— Є тут хтось?

Він швидко покрокував назад, дійшов
до других ґрат, тих, що поруч
із вівіскою «Морг», і став вдивлятися
так далеко, як тільки міг, у довгий
вигнутий тунель. Він нерухомо стояв
там не менше хвилини і переконував

себе, що шум, мабуть, лунав згори, посилений специфічною акустикою замкненого простору підземелля.

Він зібрав усю свою сміливість і продовжив пошуки. Він проминув кабінет розтинів, пройшов ще метрів двадцять і через два повороти нарешті дійшов до свого пункту призначення.

В одному з кутків він побачив каталку... Стіна металевих холодильних камер, заввишки така сама, як завширшки... Напевно, всі морги схожі, але все одно було дивно бачити таке місце уві сні й опинитись там наступного ж дня.

Він помітив камеру, тоді спробував заспокоїтись і зосередитись. Його наступне завдання було захиране десь у цьому моторошному місці. Він знайде його і забереться звідси якомога швидше.

Неймовірно, але це місце досі було просякнуте запахом смерті. Ілан відчував його, але не міг визначити точне джерело. Праворуч валялась купа сірих капців і стояли великі кошики для білизни на коліщатках. Він перевернув їх і з відразою став порпатись у старому вбогому одязі. В одязі, в якому люди віддали Богові душу. В одязі мерців, що дивним чином був схожий на його власний.

Порпаючись у цих речах, він ледь не вирвав. Але нічого особливого не знайшов.

Йому доведеться повідчиняти усі камери для трупів, одну за одною. Ілан швидко порахував: дванадцять дверцят по горизонталі на вісім рядів по вертикалі. Тобто дев'яносто шість камер. До верхніх він не діставав, але в крайньому разі стане ногами на каталку.

Ілан почав знизу зліва. Він зробив вдих, відкрив перші дверцята і потягнув на себе полицку на коліщатках. Здалося, наче з цієї моторошної пащі вирвався слабкий подих. Гравець скривився, зачинив і продовжив операцію із сусідніми дверцятами.

В одній з камер у другому ряду він знайшов лебедя і поклав його до кишені. Далі, а саме у двадцять другій камері — білий пластиковий пакет і коричневий конверт. Задоволений, він почав відкривати пакет. Його шлунок звело судомою.

У пакеті лежали оранжевий комбінезон і полотняний мішок.

Одяг убивці з викруткою.

Позаду нього знову почувся шум. Ілан повернувся і прислухався, завмерши.

Він затамував дихання. Панувала цілковита тиша.

Найважче йому було впоратись із тремтінням рук. Його охопив гнітючий страх. Важко дихаючи, він розкрив конверт. Усередині був лист, новий ключ і шприц, повний прозорої рідини.

Дорогий учаснику!

Ви на правильному шляху, і я припускаю, що Ваша колекція лебедів збільшується щогодини. Знайте: їх тут ще багато — навколо Вас, і вони чекають, коли їх знайдуть.

Часто лікарі бувають надто самовпевнені, вони схильні забувати основні правила безпеки. Ви — розумний пацієнт, що приспав пильність персоналу і зміг поцупити шприц, наповнений сильним

снодійним. Один невеликий укол допоможе зробити так, що хтось із Ваших суперників на цілий день випаде зі змагання.

А тепер, підозрюю, Ви б хотіли дізнатися, хто з інших учасників найбільше познущався з Вас, чи не так? Ключ, який Ви тримаєте в руках, відмикає кімнату, у якій Ви знайшли продовольство і перше завдання. Таким чином, у Вас є привілей зайти туди, відкрити конверти та дізнатися перше завдання кожного гравця.

Костюм у пакеті, що був разом із цим конвертом, дозволить Вам діяти, не будучи впізнаним. Тепер Ви стали привидом цієї лікарні. Небезпечним привидом, озброєним потужним снодійним...

Ваше наступне завдання чекає на Вас у Вашій власній скриньці під номером 8.

Нехай щастить.

Віржіль Гадес

Іланові знадобився час, щоб усвідомити прочитане, тому що воно його приголомшило. Знову йдеться про те, щоб порушити тілесну цілісність іншого учасника. Вколоти йому речовину, про яку йому нічого невідомо.

Про це не може бути й мови.

Ілан покрутив у руках полотняний мішок і оранжевий комбінезон. Він чітко пригадав того чоловіка у сяйві фар, серед заметілі, затиснутого між двома копами. Чи означає ця знахідка, що вбивця з викруткою — теж частина гри, а він лише маріонетка? Чи навпаки, Гадес скористався цією випадковою зустріччю, щоб змінити гру? Адже Ілан добре пам'ятав його «привітальну промову»: *«Невеликий*

інцидент, що стався сьогодні в дорозі, підкинув мені декілька додаткових, надзвичайно захопливих ідей, які я спробую втілити протягом ночі».

Але як Гадес міг дістати цей оранжевий комбінезон за такий короткий час? У нього є зв'язки у ВВХ? Урешті-решт Ілан схилився до версії інсценування: ніяких копів там не було, вбивця був одним із цих бісових акторів, а Мокі і Лепренс — спільники «Параної».

Це гра і ще раз гра...

Із цікавості він одягнув мішок на голову. Він міг бачити світло, форми, але чітко не бачив нічого. Було важко дихати, і він одразу відчув себе недобре. Хто намагається змусити його одягти це жахіття? Знявши мішок, він зробив глибокий вдих. Трупний запах здався йому ще сильнішим, ніж коли він прийшов.

По хребту ковзнув протяг.

Ілан різко обернувся, переконаний, що за ним хтось спостерігає. Але нікого не було. Він подивився на камеру і в решті-решт поклав ключ і шприц до кишені. Він не збирається застосовувати шприц, але хай і ніхто інший не скористається ним замість нього.

Він продовжив оглядати решту камер. Можливо, там є ще лебеді?

Він ледь не впав на спину, коли відчинив п'яті дверцята, розташовані на рівні його грудей.

Перед ним опинилися дві сірі подошви. Усю кімнату заповнив запах гниття.

Ілан підніс руку до рота, ранкова кава підступала до горла. Він затримав подих і повністю витягнув шухляду, взявшись за неї обома руками.

Під скрегіт підшипників з'явилась безформна туша. Шухляда застопорилась у кінцевій точці, від чого злегка затремтіли складки жиру на цьому тілі, на якому єдиним одягом були сині трекінгові черевики 46-го розміру.

Це був труп Мокі.

У Ілана вмить виступили сльози на очах. Чорний лебідь лежав на старому пом'ятому аркуші поверх торса, всіяного ранами, з яких витекла темно-червона, майже чорна кров. Дреди були дбайливо складені, нагадуючи страхітливого восьминога.

Жодного сумніву: Гаелю Мокі нанесли багато ударів у шию, тулуб та руки холодною зброєю з дуже тонким кінцем.

Викрутка... Ілан був у цьому впевнений.

І цього разу це була точно не симуляція: груди Мокі не рухались, а на широко розплющених очах була тонка білувата плівка. Ці очі бачили смерть в лице.

Тепер у Ілана не залишилось жодного сумніву: Рей Лепренс теж загинув за жахливих обставин.

У цих стінах блукало чудовисько, і молодий чоловік знав, хто це. Чоловік з викруткою, Люка Шардон, уб'є їх усіх, одного за одним. Як зробив це з вісьмома іншими гравцями у гірському притулку.

Ілан схопив аркуш, що лежав на грудях трупа. Він був пожовклий, вочевидь, вирваний із зошита і пом'ятий. Ілан прочитав машинописний текст:

Люка Шардон хіміорезистентний до більшості нейролептиків, що

робить завдання персоналу вкрай складним. Зважаючи на його схильність до автодеструкції, за ним знадобиться посилений нагляд.

За словами мого колеги, він майже постійно перебуває у своєму вигаданому світі і лише в рідкісних випадках повертається до реальності. Коли він перебуває у своїй уявній фазі, ніщо в його поведінці не виказує хвороби. Психоз заволодів його життям, снами, соціальною поведінкою. Коли він проявляється, пацієнт здається нормальним, у цьому його парадокс і його небезпечність.

І навпаки, коли психоз відступає і розпочинається фаза повернення до реальності, у пацієнта з'являються спалахи агресії: він вважає медичний персонал переслідувачами, які, за його словами, намагаються спотворити правду, щоб виставити його

божевільним. Він поринає у цілковито параноїдальне марення і відмовляється перебувати в лікарні. Сьогодні він напав на санітара.

Пацієнт із палати 27 досі не пам'ятає нічого ні про епізод у притулку, ні про вбивство своєї дівчини. У його голові вона продовжує жити своїм життям. Він вигадує її існування. У нього відсутня межа між реальним та уявним. На цій стадії психічного розладу він — людина, здатна вбити і потім розслідувати це вбивство, щоб знайти винного.

Моє завдання — підвести його до прийняття правди: вбивства вісьмох людей. Це єдиний шанс покращити його стан.

Потрібно знайти вхід, перший ключ, що відчинить двері до його свідомості. Інші ключі з'являться

згодом, і ми будемо щоразу сильніше проникати у глиб його психіки.

Для першого разу ми спробуємо електротерапію.

Ілан заляк. Автор цієї доповіді — вочевидь, психіатр — згадував епізод у гірському притулку. Але як це можливо, якщо лікарня була зачинена вже п'ять років, а вбивство вісьмох людей сталося рік тому? Чому вбивця Гаеля Мокі залишив цей текст на тілі жертви?

Приголомшений, Ілан відступив на два кроки і раптом відчув біль, після чого щось холодне потекло по його спині.

Він заверещав і обернувся.

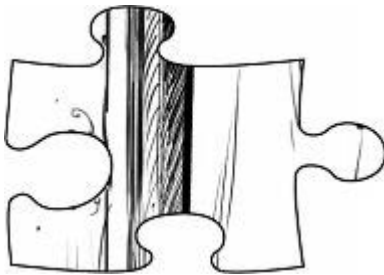
Перед ним стояла постать із порожнім шприцом у руці.

Зір Ілана вже затуманився, все навколо крутилось, але він встиг побачити, що на нападнику був оранжевий комбінезон і мішок на голові. Мішок із двома маленькими отворами, такий же, як у нього.

Ілан простягнув руку, щоб стягнути мішок і відкрити обличчя, що було перед ним. Але ноги підкосилися, і він рухнув на купу одягу мерців.

Його шприц розбився об підлогу, і рідина розлилась у нього на очах.

Після чого настала цілковита темрява.

45

Кошмар повертався.

Отямившись, Ілан зрозумів, що зараз знову буде боляче. Тому що ремені на ньому були затягнуті. На зап'ястях та гомілках. Йому заткнули рота огидною ганчіркою, скрученою в жмут, і заклеїли скотчем. Поодинокі звуки, які проривались крізь його губи, були схожі на уривчасті викрики.

Очі не могли звикнути, все було розмите і нечітке, наче він дивився крізь калейдоскоп. Кольори змішувалися, прямі кути

заокруглювались, форми спотворювались. Однак він швидко зрозумів, що перебуває в стоматологічному кабінеті, міцно прив'язаний до крісла, що колись використовувалось для лікування. Тримач із лампою був розташований просто над ним, і раптом сліпуче світло обпекло йому сітківку.

Хтось увімкнув електрику.

Ілан уже уявляв найгірше: бормашина торкається його зубів, гострі інструменти нащупують нерви, тріскається емаль. Гіршого болю, мабуть, не існує. Він хотів відвернутися, але йому завадив ремінь, що фіксував лоб. Він застогнав крізь кляп. Мерзенний присмак якогось медичного розчину застряг глибоко в горлі. Він подумав, що от-от вирве, але блювотний позив одразу зник.

У нього паморочилось у голові. Коли він знову розплющив очі, в його полі зору на долю секунди з'явилось дуже розмите обличчя у хірургічній масці і одразу ж зникло. Він почув характерний писк електрокардіографа.

Навіщо вони під'єднали до нього датчики? Щоб побачити, до якої міри він витримає тортури?

Навколо нього почали лунати голоси. Голоси чоловіків та жінок, які, здавалось, сперечалися, але він не розумів ані слова, тому що звуки долинали спотворені, сповільнені. Але Ілан не сумнівався: серед них були голоси, які він уже чув, які іноді шепотіли у його голові і через які йому здавалось, що він божеволіє.

Хтось говорив йому на вухо.

— Ви знаєте, чого ми хочемо.

Це був чоловічий голос, низький, але м'який.

— А тепер ми розраховуємо на вашу цілковиту співпрацю, щоб ви надали нам дані, які нам потрібні. Звісно, ви знаєте які, пане Дедіссе. Чи не так?

*Мокі... Він мертвий... подумав Ілан.
Його вбили викруткою. А тепер
візьмуться за мене. Вони
катуватимуть мене і...*

— Тепер ви зосередитесь і будете слухати мій голос. Лише звук мого голосу, нічого більше навколо не існує.

І поки голос шепотів йому на вухо ці фрази, Ілану здавалось, наче він падає в прірву. Речовина, яку йому вкололи, досі «глушила» мозок.

Йому здалось, що він знову непритомніє.

А тоді його очі розплющились, та це сталося у його голові. Опинившись у глибокому проваллі свідомості, він відчув, що витає у великій темній кімнаті. Його тіло прямує до яскравого і надзвичайно теплого світла. Із цим сліпучим світлом з'явилися картини. Потім звуки і запахи.

Спогади знову виринули з глибини його підсвідомості.

Ілан побачив себе з батьками, на траві у парку, який він не впізнавав. Вони втрюх пікнікували за дерев'яним столиком. Двоє хлопчиків і дівчинка одного віку каталися на каруселі. Стояло літо, небо було приголомшливо-блакитного кольору, незважаючи на наявність у глибині парку заводу з великим димарем, з якого валив темний дим. Перехожі були вдягнені легко. Мати виймала з жовто-білої сумки-холодильника сендвічі, поки батько сидів на траві

і малював щось у зошиті, який Ілан одразу впізнав: той самий, в якому була захована мапа скарбів. Ілан підійшов ближче, щоб подивитися, але батько згорнув зошит і повернувся до столу.

— Він згорнув зошит. Я не встиг побачити.

Ілан почув власний голос. Він відчував свіже повітря в горлі — вочевидь, кляп вийняли,— але був неспроможний реагувати чи хоча б розплющити очі. Голос досі лунав, десь у голові, він говорив з ним лагідно, спокійно. Голос вів Ілана крізь його свідомість, відчиняючи двері, про існування яких він навіть не знав.

І я все це усвідомлюю. Як вони це роблять?

Ілан дозволяв себе вести, він хотів зрозуміти, але водночас не мав сил

боротися проти цієї присутності у своєму мозку. Він знову відчув тепло, і на «екрані» його повік кольори перебудувались в іншу картинку.

Ще один уривок із життя. Він сидів на своєму ліжку, схрестивши ноги, перед ним був розгорнутий батьків зошит. Цього разу загадковий кольоровий малюнок було чудово видно: гірський пейзаж з озером, з веселкою дивних кольорів і островом посеред обширу води. А також численні деталі, які свідомість Ілана відтворила досконало.

Ілан зі спогаду тримав перед собою аркуш, на якому він дуже дрібними літерами щось нашкрябав.

Інший Ілан, прив'язаний до стоматологічного крісла, описав цю сцену вголос, тому що про це попросив «присутній».

— Дуже добре,— відповів голос.—
Тепер ви повинні нахилитися, Ілане,
і точно сказати мені, що конкретно ви
написали на своєму аркуші.

Голос змінився, він був дуже лагідний
і приємний. Тепер це був жіночий
голос, який він уже чув під час
нападів. Він почув, як промовляє,
наче слова вириваються самі і він
не може їх утримати:

— Я написав: *«Тут, унизу — Хаос,
але на вершині ти знайдеш
рівновагу. Усі відповіді — там».*

— Це фраза, написана над
малюнком. А далі?

— Я обвів «тут, унизу» і написав:
*«Тут, унизу» означає внизу малюнка,
тобто це про числа. «Хаос»
означає, що вони не в тій
послідовності. Велика літера на
початку слова «Хаос» важлива,
у подібних загадках вона часто*

вказує на те, що потрібно взяти перші літери певних слів. На аркуші, просто внизу, я додав: «Н 485, Н 440, Н 425, Н 735».

— Ви впевнені у цій послідовності? Прочитайте ще раз, Ілане, повільно.

— *Н 485, Н 440, Н 425, Н 735.*

— Блискуче. На аркуші більше нічого немає?

— Є. Тут написано *«Це очевидно!»*, зі знаком оклику. Стрілка показує, що потрібно прочитати щось на звороті аркуша.

— Ви можете перевернути аркуш?

— Думаю, так. Але...

— Що таке?

Очі Ілана були досі заплющені, він відчував, як ремені стискають його зап'ястя, у той час як інший Ілан,

у його голові, поклав аркуш
і роззирнувся.

Людина в його уяві підвелася
і, здавалось, оглядала кімнату, у якій
перебувала.

Ілан описував відчуття «себе
колишнього».

— Це справді мій комп'ютер, моє
ліжко, мої речі, але на мою кімнату це
не схоже.

— Ні, звісно ж, це ваша кімната. Не
турбуйтеся, будь ласка, і краще
скажіть мені, що написано на звороті
аркуша.

Ілан у спогаді підійшов до вікна. Він
був на другому поверсі, вікна
виходили на вулицю з маленькими
приватними будиночками з убогими
фасадами. Трохи далі височіла труба
і великі стрічкові конвеєри. Це був той
самий завод, який Ілан бачив із парку

у минулому спогаді. Він мав логотип у вигляді лебедя і називався «Кристом».

— Кристом... Кристом...—
повторював Ілан вголос.— Це завод... І він напроти мого дому.

— Спогад, який ви зараз бачите, не є повністю реальним, не зважайте на нього. Цього заводу не існує, Ілане, це лише помилкова реконструкція, здійснена вашим мозком. Мені потрібно знати, що ви написали на звороті.

Ілан боровся, щоб не підкорятися голосу, і відчув, що по венам тече холодна рідина. Значить, це воно, це, напевно, крапельниця у передпліччі. Йому більше не вдавалося розплющити очі, його повіки були надто важкі. Він скорчився на кріслі, але не підкорився наказам голосу. Ілан у його голові до ліжка не повернувся, він вийшов з кімнати. За

дверима були сходи, якими він спустився. Картини на стінах зв'язаному Іланові були знайомі: та сама помираюча природа і листя, що опадає. Це були картини з великого будинку в Монмірай. Він подумки підбадьорив свого уявного двійника йти далі, і спогад тривав. Віртуальний Ілан зайшов до маленької кухні, де мати наливала собі кави. Він поцілував її у щоку, взяв з буфета упаковку пластівців і сів за стіл.

Раптом Ілан відчув сильний біль, наче руку охопив вогонь. Важкість повік зникла, і він одразу розплющив очі. Його засліпило різке світло лампи. Він так напружив м'язи шиї, що, незважаючи на фіксацію, зміг трохи повернути голову.

Три чи чотири безформні постаті скупчилися зовсім близько, за кілька метрів, і щось обговорювали. Одягнені в біле і, схоже, з масками на обличчях. Погляди були спрямовані

на нього, це точно, але тепер Ілан бачив замість облич лише великі розмиті диски, як коли дивишся під водою без окулярів для дайвінгу.

— Ви намагаєтесь маніпулювати моїми... спогадами. Але вам це не вдасться.

Вони продовжували розмовляти. Ілан помітив крапельницю у своєму передпліччі. Вона була під'єднана до прозорого пакета, вміст якого він не міг розгадати. Йому хотілося спати і він боровся, щоб не відключитись, бо хотів, щоб ці нові спогади закарбувались у пам'яті. Хоч би нічого не забути. Він пригадав початок розв'язку батькової загадки, з числами, розташованими у певній послідовності. Якій же? *Н 485, Н 440, Н 425, Н 735.*

Як він знайшов цю послідовність?
Батько пояснив йому спосіб
вирішення загадки на мапі? Ілан досі

чітко бачив цей котедж, про який у нього не було жодного спогаду і в якому, судячи з усього, він жив разом з батьками, перш ніж поселився у великому будинку в Монмірай. Завод «Кристом» з логотипом-лебедем... Кристом, Кристом... Ілан уже десь зустрічав цю назву, але не міг згадати де. Його розум був занадто затуманений. Проте одне він знав напевно: розгадка загадки всередині нього.

А ці покидьки роблять усе, щоб виманити її з його голови.

— Ви ніколи не дізнаєтесь,— пробелькотів він.— Ви ніколи не отримаєте відповідей, на які чекаєте.

Одна фігура наблизилась до нього. Ілан досі чув набридливе пищання електрокардіографа. Його серце билось дуже повільно.

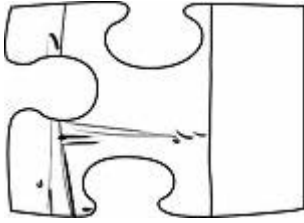
— О ні, ми дізнаємось, пане Дедіссе. Дуже скоро. Усе, що є всередині вас, урешті-решт належатиме нам. У тому числі й найсокровенніші думки.

Той, хто говорив, торкнувся якогось приладу, що стояв збоку. Втома давила дедалі сильніше, Іланові повіки злипались.

— А інші гравці... Для чого вони тут? І Мокі? Ви його...

— Вдалого продовження гри, пане Дедіссе. Сподіваюсь, ви скоро визнаєте, що всього цього не існувало.

І на цих останніх словах Ілан заснув.

46

Ілан подивився навколо, повністю відірваний від реальності. Де він, яке сьогодні число? Йому знадобилось кілька секунд, щоб отямитись. Що він робить на ліжку у своїй кімнаті? Радіобудильник показував 19:25.

Уже майже півгодини, як гра припинилась.

Ілан важко піднявся, зовсім спантеличений. Перед очима все похитнулось, перш ніж знову стати на місце.

Невдовзі нахлинули спогади. Він пригадав обличчя в масках навколо нього, почув шепіт, у той час як по венах текла рідина. Він підняв рукав светра і сорочки, але не побачив ніякого нового сліду від уколу. Напевно, вони вкололи в те саме місце, туди, де на шкірі ще залишалась крихітна скоринка і фіолетове коло.

Він закотив очі. Хто його приніс до кімнати?

Раптом у голові постала картина, що затьмарила усі інші: дві великі ступні в камері моргу.

Мокі.

Ілан натягнув кросівки і, тремтячи, пішов до вікна. Була цілковита темрява, падав лапатий сніг. Коли ця клята завірюха закінчиться? Коли він нарешті побачить хоч одну зірочку або хоч найменший промінчик сонця?

Він порився у кишенях, там більше не було ані ключа, ані аркуша. Тепер він не має доступу до скриньки за тими ґратами, але байдуже: він нізащо не продовжуватиме цю кляту гру.

Він повернувся, взяв план лікарні і перевернув його. Він занотував ручкою те, що пам'ятав: *Н 485, Н 440, Н 425, Н 735*. Послідовність була зовсім інша, ніж на оригінальному малюнку, але відповідала серії, продиктованій внутрішнім Іланом під час цього сеансу гіпнозу. Іланом з його спогадів, який, можливо, знає відповідь до загадки.

Чи справді саме він жив у цьому скромному котеджі? Чи жили його батьки у такій крихітній хатинці? Це реальність чи чистісінька вигадка, подібна тій, що її витворила пацієнтка з протоколу «Мемнод», С. Ж. Лоррен?

Протоколу «Мемнод» не існує, С. Ж. Лоррен не існує. Усе це лише масштабна ілюзія, одна з їхніх численних фальшивок.

Ілан обхопив голову руками, поки що неспроможний зрозуміти. Очі знову повернулись до написів. Що могли означати ці тризначні числа після Н? Літери? Координати?

Ілан припинив ці роздуми, відчинив двері і схопив Ябловські, який в цей момент саме проходив коридором.

— Мокі...— пробелькотів він.

— У тебе пика, наче в дохлої риби.

— Мокі, він...

— Ти, напевно, дуже самовпевнений, якщо дозволяєш собі тиху годину в самий розпал гри. Ти майже на фініші, так? Скільки лебедів уже зібрав?

Не чекаючи відповіді, Ябловські покрокував на кухню. Ілан повільно пішов за ним. Хлоя сиділа скраю столу, Гайгекс з іншого краю, акуратними рухами чистячи моркву, а Філоза кип'ятив воду. Ніхто не розмовляв.

— Мокі мертвий.

Ілан стояв у дверному отворі, тримаючись за стіну. Від світла у нього боліли очі. Ябловські сів за стіл і голодними очима витріщався на каструлю.

— Що ти готуєш нам, філософе?

— Болоньєзе. Я готую на шістьох?

— На мене не треба,— сказав Гайгекс.

— Так, на шістьох,— відповів Ябловські.— Я такий голодний, що легко з'їм порцію Гайгекса.

— Мокі мертвий, чорт забирай!

Ілан крикнув так голосно, що прибігла Наомі Фей, а Гайгекс нарешті сподобився відвести очі від своєї моркви. Тепер усі погляди були прикуті до Ілана. Він підійшов, йому досі було боляче стояти повністю рівно.

— Мене прив'язали до крісла, накачали наркотою і допитували.

— Знову? І де це сталося цього разу, зважаючи на те, що електричний стілець ти розтрощив?

Ці слова належали Ябловські, вигляд у нього був доволі безтурботний. Ілан спопелив його поглядом.

— У стоматологічному кабінеті.

— Оригінально.

— В'язень, що вбив людей у гірському притулку, цей Люка

Шардон, колись був пацієнтом цієї лікарні, і тепер він повернувся. Він забив Мокі викруткою. Я бачив тіло.

Філоза швидко переглянувся з Ябловські, після чого знову повернувся до каструлі. Він висипав у неї цілу упаковку спагеті. У Хлої був зажурений вигляд, у руці вона стискала склянку з фруктовим соком.

Вона заговорила серйозним тоном:

— Чи хтось бачив сьогодні сліди, які б підтверджували, що Мокі чи Лепренс ховаються в цих стінах?

Усі похитали головами.

Тоді вона повернулася до Ілана.

— Де Мокі могли б убити?

— У моргу, його тіло лежить там.

— Паста вариться три хвилини чи десять? — запитав Ябловські.—

Я помираю з голоду, і у твоїх інтересах сказати мені, що через три хвилини ми поїмо.

— На упаковці написано «десять». Взагалі я залишаю варитися на дев'ять хвилин, так вони виходять аль денте.

Ябловські був розчарований.

— От лайно.

Він повернувся до Гайгекса.

— До речі, скажи, скільки лебедів уже у твоєму активі?

Хлоя підвелася, бачачи, що Ілан у повному розпачі.

— Ходімо, покажеш мені,— сказала вона.

Ябловські став поряд із нею.

— Я теж іду. Цікаво прогулятись до моргу цієї лікарні, поки вариться паста.

Фей відмовилась, Гайгекс пристав за ним слідом, нічого не питаючи. Ябловські став поруч із ним і знову спитав його:

— Ну то скільки? Скільки виходить разом із тими, які ти поцупив у Лепренса? П'ять? Шість?

— Відчепись від мене,— огризнувся Гайгекс.

— Нещасний розумово відсталий. Ти ніколи не смієшся, вічно з кам'яним обличчям.

Урешті-решт Ябловські облишив його і пройшов повз. Вони дійшли до ґрат, за якими були сходи. Ключ Іланові не знадобився — той, хто штрикнув його шприцом у спину, не потрудився їх замкнути. Вони вчотирьох

спустились — Ілан ішов попереду,
а Гайгекс замикав колону. Крижаний
протяг робив риси їхніх облич
жорсткішими.

Коли вони дійшли до моргу, у ньому
було чисто, здавалося, наче там
нічого й не чіпали.

Каталка стояла у своєму кутку,
холодильні камери були зачинені,
одяг, який Ілан порозкидав,
складений у кошики. Молодий
чоловік підійшов ближче
і, передчуваючи недобре, витягнув
п'яту зліва камеру в ряду на рівні
грудей.

Порожньо. Ані краплинки крові.

— Це неможливо,— пробелькотів
він.— Він був тут, голий, із лебедем
на грудях і в трекінгових черевиках на
ногах.

— Напевно, у нього мерзли пальці,—
зітхнув Ябловські.

Навіть трупний запах зник.

— Мабуть, вони використали
лимонний сік або соду,— пробурмотів
Ілан.— Вони нейтралізують запах
гниття, я вчив це на уроках хімії. Ось
як вони це зробили, я це знаю. Вони
хочуть виставити мене божевільним.

Хаотичними рухами Ілан почав
відчиняти камери, одну за одною.
Тоді він кинувся до кошиків для
білизни, вивертаючи їх рвучкими
рухами. Коричневий конверт, аркуш
паперу та оранжевий комбінезон
з полотняним мішком зникли. Йому
не потрібно було обертатися, щоб
відчути важкий погляд у спину. Коли
він спробував знайти підтримку
в Хлої, вона опустила очі. Тоді він
побіг далі коридорами, решта
послідували за ним до
стоматологічного кабінету, але його

важкі металеві двері були зачинені.
Ілан спробував відчинити —
безуспішно. Хтось замкнув їх на ключ.

Він відчував, як навколо нього дедалі
міцніше стискається пастка. Він був
загнаний в кут: хоч би що він сказав
чи зробив, йому більше не повірять.

— Усе буде добре,— промовила
Хлоя, проводячи рукою по його спині.

— Мокі, напевно, зараз десь цілий
і неушкоджений, наминає піцу
«Чотири сири» разом з Лепренсом
і глузує з нас.

— Ні, він не наминає піцу, тому що
він мертвий,— сухо відповів він.

— Не забувай, Анні Бокур з вулиці
Ренн ми теж вважали мертвою.
Згадай, який жах тебе сповнював,
коли ми зустрілися на Італійській
площі. Зараз ти в такому ж стані, тобі
потрібно заспокоїтись...

— Хто мені повірить, якщо навіть ти не віриш?

— Паста, мабуть, уже зварилась,— промовив Ябловські.

Ілан стояв там, тримаючись за ручку дверей, як раптом йому пригадалось одне слово: Кристом. Його батько колись говорив про нього вдома, Ілан чітко чув, як його голос промовляє кожен склад: «Крис-том». Але в якому контексті? Згадати він не міг. Раптом виринув ще один спогад: він бачив слово «Кристом», вигравіюване на одному з лебедів у офісі Гадеса, коли він зустрівся з ним у компанії «Рефрижерум».

«Кристом», завод з його спогаду. І «Кристом» — кришталевий завод. А що, як завод «Кристом» і є кришталевим заводом? Але що там робить лого «Параної»? Ілан більше не витримував. Можливо, йому слід полікуватися, знайти людей, які б

йому допомогли, фахівців, які повернуть йому пам'ять. І навідатись до копів та родичів, щоб зрозуміти, що насправді сталося з його батьками.

Він затремтів. Як провести ще одну ніч у цьому пеклі? Вбивця з викруткою тут, десь у цих коридорах, готовий напасти знову. Смерть блукає навколо, а ніхто в це не вірить.

Хто наступний після Мокі та Лепренса?

Раптом у Ілана виникла остання ідея. Він повернувся на кухню і, коли всі зібралися, заявив:

— Ви досі четверо лікарів. Я хочу бачити ваші шприци.

Фей з утомленим виглядом курила біля коридору. Філоза закінчував змішувати рублене м'ясо зі спагеті.

Останній засунув руку до кишені і показав свій шприц.

— Якщо тобі від цього полегшає, бо, маю визнати, ти починаєш мене лякати. Задоволений?

Ілан кивнув, і Філоза поклав шприц назад до кишені. Коли він повернувся до Фей, та підняла свій до рівня очей. На голці досі був пластиковий ковпачок.

— І ми досі не знаємо, навіщо він потрібен,— сказала вона, розтоптуючи недопалок п'яткою.

Ябловські підіграв. Він кивнув на Гайгекса.

— Хоча я б не проти всадити шприц йому в зад...

— У мене мого більше немає,— відрізала Хлоя.

Вона почувалась не у своїй тарілці, стоячи, спершись на стіну біля холодильника. З одним блакитним оком, а іншим зеленим, здавалося, що під шкірою невинної жінки ховалася якась дивна істота.

Це стало ще одним шоком для Ілана.

— Де ж він? — запитав він глухим голосом.

— Уранці я залишила його у своїй кімнаті, перш ніж піти в душ. Він лежав у кишені халата. Я повинна була замкнути двері на ключ, я була необачна. Але...— вона подивилася Іланові у вічі,— я не планувала залишатися в душі так довго. Хтось скористався цим, щоб обікрасти мене. На щастя, мої лебеді надійно захищені.

Філоза зупинився. Він знову поставив каструлю на газ.

— Чому ти про це нікому не сказала?

— А навіщо? — захищалась вона.—
Ти справді вважаєш, що той чи та,
хто це зробив, зізнався б?

Вона зробила наголос на слові «та».

— Ну ти й сучка,— сухо кинула Наомі
Фей.

— І дуже хитра,— додав Філоза.— Ти
ніколи ні в чому не винна, завжди
винен хтось інший. Кожен з нас
скаже, що не вчиняв цієї крадіжки,
перевірити це неможливо. Чому ти не
розповідаєш, що робила вчора перед
вимкненням світла? Це ж ти
розпалила багаття біля театру
і спалила всі ті фотографії?

— Ні, це не я. Усе, що ти кажеш,—
брехня.

— Брехня? Ти цілком могла
застосувати свій шприц проти

власного хлопця, переодягнувшись невідомо в кого, лише для того щоб вкрасти його лебедів, а потім стверджувати, що в тебе його вкрали. Запросто.

— А чому це був не ти? Може, це ти вкрав мій шприц, хто знає? У мене немає жодних причин красти Іланових лебедів, бо ми домовились, що якщо хтось із нас виграє, то ми поділимо гроші на двох.

— Тоді, може, це було одним із твоїх завдань?

— Іди до біса, огидний самозакоханий збоченцю. Ти теж ненормальний.

— Це ти ненормальна. Ти готова на все. Якщо ти виграєш, ніщо не завадить тобі втекти з грошима, не лишивши Дедіссе його половину.

Він наповнив тарілки і недбало жбурнув їх перед гравцями, спочатку подавши Іланові. Той дивився на Хлою з докором. Можливо, хтось із гравців справді переодягнувся в оранжевий комбінезон і вколов йому снодійне. Хтось із гравців, у кого, як сказав Філоза, було таке саме завдання, як і в нього. Хлоя?

Остання вибухнула, коли Ілан надто пильно на неї подивився:

— Це їх ти маєш спопеляти поглядом, чорт забирай! Це не я вкрала лебедів Лепренса чи рюмсала на сцені театру. І не я прикувала тебе до електричного стільця. Я не знаю, чого Філоза на мене напосівся, але він щось приховує. Цей тип — жахливий маніпулятор.

Ілан не мав бажання виставляти брудну білизну на загал. Він був засмучений і розгніваний. Лікарнею

блукає вбивця; зграйка виродків розважаються, знущаючись із нього фізично та психологічно; Мокі, товстий добряк Мокі — мертвий, і ніхто в це не вірить.

Він подивився на годинник. Через п'ять хвилин вимкнеться світло.

— У нас немає жодних новин від Гадеса, від його команди, тут відбуваються якісь жахіття, а ви не зважаєте, одержимі цим баблом. Чого ви чекаєте? Ще одного трупа?

— Наскільки мені відомо, немає ніякого трупа,— сказала Фей.

— Я знайду спосіб вийти звідси і піду до мінівена. Там наші телефони і пушка. А якщо тут справді немає зв'язку, як сказав Гадес, тоді я спробую завести машину і вибратися з цього кошмару, з вами чи без вас.

47

Спочатку Іланові потрібно було поїсти, наповнити шлунок, щоб не стався гіпоглікемічний шок, у випадку, якщо йому справді доведеться вирушити в дорогу в заметіль. Тому він швидше за всіх з'їв вечерю, яку приготував Філоза.

Хлоя намагалась відмовити його від спроб зробити неможливе. Навіть якщо йому вдасться поїхати, він може потрапити в аварію, і що він робитиме тоді? Повідомить у поліцію? У такому разі він точно покладе край грі і створить проблеми їм усім.

— А ще там собаки, про яких говорив Гадес,— відрубала Хлоя.— Великі собаки, що стережуть територію.

Ілан затремтів. Звісно, він подумав про собак, його думки були зайняті ними більше, ніж будь-чим іншим. Він вийшов із-за столу і поставив тарілку зі столовими приборами в раковину.

— Знаю. Але я впевнений, що ніяких собак немає. Без сумніву, це ще одна вигадка Гадеса, щоб завадити нам забратися звідси.

— Я думаю, що вони існують,— втрутився Ябловські, який відчув загрозу.— Великі пси, на кшталт доберманів чи босеронів.

— Стули пельку!

— Якщо вони вчепляться в тебе зубами, то вже не відпустять.

— Якщо ти все-таки це зробиш, я на тебе образуюсь,— додала Хлоя.— Ти ж знаєш, що мені потрібні ці гроші. «Параноя» — це два роки мого життя.

Його залякувала не лише Хлоя, він налаштував проти себе всіх кандидатів, окрім Гайгекса, який просто гриз свою варену моркву, примруживши очі за квадратними окулярами. Усі намагалися переконати його залишитись — марно. Розлючений, Ябловські жбурнув тарілку, однак Ілана це не вразило.

— Якщо вони не хочуть дозволити мені вийти, то хай покажуться,— повторював він, дивлячись у камеру.— Хай покажуться і пояснять. Як ви думаєте, чому вони не реагують? Мокі мертвий. Я знаю, що я бачив.

Проковтнувши свою їжу, він підвівся, у нього трохи запаморочилось

у голові. У цей момент, мабуть, на долю секунди, йому здалося, що обличчя Гайгекса деформувалось і одразу ж знову набуло нормального вигляду. Злякавшись нового нападу, він активізувався. Він зробив новий смолоскип зі смужок тканини, вирізаних із простирадла, змочених рослинним жиром, надійно намотаних на відламану ніжку стільця і закріплених дротом. Навколо лунала розмова на підвищених тонах, ніхто не хотів його відпускати, але й ніхто не перешкоджав фізично його намірам.

— А що ти робитимеш, якщо твій смолоскип загасить заметіль? — спитала Фей.

— Не загасить.

— А собаки?

— Немає ніяких собак.

Хлоя, схвильована, крокувала взад-
вперед. Вона кусала нігті. Ілан ще не
запалив смолоскип, він забрав його
із собою і повернувся до своєї
кімнати, щоб переодягтись
у цивільний одяг.

Нарешті він взув свої трекінгові
черевики й одягнув теплу куртку,
застібнувши її під шию. Тоді натягнув
рукавиці.

На порозі він кинув погляд у бік
темних кінців коридору. Вбивця
ховається десь там, можливо, навіть
спостерігає за ними просто цієї миті.
Ілан повернувся на кухню. На його
превеликий подив, Хлоя майструвала
такий само смолоскип, як у нього.

— Я з тобою точно не піду,—
пробурчала вона,— але я просто хочу
знати, чи...— вона завагалась,— чи
вдасться тобі знайти машину
і вибратися звідси. Прошу тебе,
Ілане, якщо не знайдеш машину,

повертайся до лікарні, окей? Іти цими горами пішки — це божевілля. Темно, температура дуже низька, і весь цей сніг...

Ілан лише холодно кивнув і допоміг їй доробити смолоскип, після чого запалив його. Свій він міцно стиснув у кулаку. Гайгекс встав зі стільця і приєднався до них.

— Я піду подивлюсь,— сказав він.

— Тобі завжди треба піти подивитись,— зауважив Ілан.— Ти весь час ідеш за мною по п'ятах. Що конкретно ти шукаєш?

Гайгекс, як завжди, не відповів. Коли Ілан вирушив, усі врешті-решт пішли за ним, усі закутались у куртки, щоб зустрітися з холодом коридорів і побачити, чи вдасться йому вийти. Ніхто не хотів залишатися сам на кухні чи в душі.

Один за одним вони дійшли до головного входу. Полум'я розсіювало навколо них слабе світло, недостатнє для того, щоб освітити весь простір, і здавалося, що пільма мало-помалу відкушує шматки їхньої території. Час від часу вривався вітер, від якого полум'я починало шелестіти. Ябловські вирвав смолоскип з рук Хлої.

— Дай це мені. Я вищий, я світитиму краще.

— Тупа причина. Ти злякався?

— Ти з глузду з'їхала?

Вони дійшли до перших кабінетів адміністративної частини, на першому поверсі. На всіх вікнах були ґрати, й Ілан безуспішно намагався їх виламати — навіть за допомогою металевого прута замість важеля їх неможливо було зрушити. Проте в шостій кімнаті, до якої він зайшов,

його наполегливість була винагороджена: верхні прутья ґрат були вкручені у настільки вологу і прогнилу стіну, що достатньо було потягнути, щоб вирвати з неї саморізи. Ілан навалився на ґрати всією вагою і зігнув їх навпіл, тим самим відкривши доступ до вікна. Потім він узяв металеву шухляду, що була в кутку.

— Відійдіть назад.

Він жбурнув шухляду і розбив скло. Сніжинки залетіли до кімнати, разом з крижаним повітрям. Краєм шухляди Ілан прибрав шматки скла, що залишались у рамі. Вони стирчали, наче кинджали, готові пронизати його плоть.

Він обернувся до невеликої групки людей.

— Зараз ми з вами трохи лівіше від головного входу,— промовив він.—

Думаю, мінівен стоїть з іншого боку,
позаду лікарні. Я обійду все ліве
крило, тримаючись стін. Думаю,
я легко його відшукаю.

Він звисився з вікна і помахав
смолоскипом зовні. На вітру язика
полум'я розтягнулись, наче довгі
пасма волосся. До землі було десь
півтора метри. Він довго дивився,
відчуваючи клубок у горлі, після чого
засунув голову усередину.

— Жодного сліду собак,— сказав він.
— Мабуть, вони прибіжать на шум.
У мене є смолоскип для самозахисту,
але про всяк випадок мені б не
завадив шприц.

Він по черзі подивився на них.
Ябловські похитав головою з мстивим
виразом обличчя. Фей почала
крокувати взад-вперед, втупившись
очима в підлогу. Філоза знизав
плечима.

— Я про всяк випадок чекатиму тут,
але не можу нічого тобі дати.
Вибачай.

Ілан стиснув губи, його сповнювало
бажання обматюкати їх усіх. Підійшла
Хля.

— Я б віддала тобі свій.

— Так, звісно. Але оскільки в тебе
його більше немає...

— Будь обережний, Ілане.

— Ти будь обережна. У цих стінах
є вбивця. Надійно замикайся, будь
пильна. Ти впевнена, що не хочеш
піти зі мною?

Вона похитала головою і зовсім тихо
додала:

— Куди ти сховав своїх лебедів? Я б
могла їх забрати, так би ми отримали
додаткові гроші.

Ілан уже не знав, дивитися йому на неї зі зневагою чи з сумом. Він поглянув на решту групи. Вони дивились на нього без особливих емоцій. Можливо, у глибині їхніх очей теж була ненависть або жалість.

Не важливо, що вони про нього думають. Вони можуть продовжувати грати стільки, скільки захочуть, і крутитися в колесі, наче лабораторні пацюки.

Зі смолоскипом у руці він стрибнув з вікна і зник.

48

Ілан йшов так швидко, як тільки міг, тримаючись стіни. Вітер свистів у вухах, і йому щоразу здавалося, що він чує виття собак. Він швидко махав смолоскипом в різні боки, наче шаблею, але світло було таке слабке, що ворог міг бути за кілька метрів від нього, а він би його навіть не побачив. Він вирине з темряви і вчепиться йому в горло. Від страху Ілан зігнувся вдвоє і його знудило.

Через сніг, що сягав середини гомілок, йти було важко. Він намагався розгледіти чорні тіні мертвих будівель і таких же закинутих

прибудов, щоб зорієнтуватись. Цей мур був нескінченний, справжнє місто-привид, загублене в серці Альп.

Оскільки неможливо було побачити, як розташовані внутрішні доріжки комплексу, Ілан тримався стіни, що була ліворуч від нього. На додачу до страху, горло стискав холод, обпікав кожен сантиметр шкіри, не захищеної одягом. Через хвилину ходу, натягнувши каптур на голову, він обернувся. Вдалині в розбитому вікні ще сяяв маленький оранжевий вогник другого смолоскипа, але ще через кілька кроків він остаточно зник.

Тепер він був сам.

Принаймні, він на це сподівався.

І ця надія дуже швидко перетворилася на жах: Іланові здалось, що він бачив, наче якийсь прудкий приземкуватий силует перетнув його поле зору. Він одразу ж

замахав смолоскипом і рефлексорно закрячав. Потім притиснувся до стіни, вчепившись обома руками у свою палицю, готовий відбиватись.

Раптом він відчув, що сили покидають його й от-от почнеться паніка. Якщо він зараз не продовжить рухатись, то там і залишиться, заціпенілий, нездатний захиститися. Він повернувся і побіг так швидко, як тільки міг, уздовж цієї нескінченної стіни, крізь шквал сніжинок і колючий холод, аж до нестачі повітря. Він не наважувався озирнутися, у голові застигла жахлива картина: його гомілка в собачій пащі.

Трохи далі він учепився в стіну — як людина, що тоне, за рятувальний круг. Спершись руками на коліна, задихаючись, він відновлював сили. Ні, там немає собаки. Просто здалося. Несподівано для себе він посміхнувся, навіть реготнув. Тому що звук власного голосу

заспокоював. І тому, що, незважаючи на його присутність на подвір'ї, жодна гонча не з'явилась.

На місці, яке було йому схоже на парковку, він не побачив жодної машини, хоча в день їхнього прибуття вони там були. Їх переставили чи сховали? Де припаркувались ті, хто його катував?

Не втрачаючи пильності, він витер сніг, що налип на обличчя, і нарешті дійшов до краю лівого крила. Праворуч він упізнав вхідні ворота — чорні і безмежно високі. Тож він зробив невеликий гак, вимальовуючи перед собою і по бокам вісімки смолоскипом.

Вивіска «Сванессон» валялась на землі, встромлена в сніг, тонкий ланцюжок був розірваний. Вхідні ворота, заввишки десь чотири метри, були замкнені на декілька навісних

замків. Ілан спробував їх виламати — марно.

Їх замкнули. А через зовнішні мури перелізти було неможливо. Але він подумав, що потужний мінівен на повній швидкості міг би проломити ці кляті ворота.

Він подивився на свій смолоскип, який швидко догорав, смужки тканини починали відпадати. Вітер свистів у вухах, виспівуючи дивну жалібну пісню з металевими ґратами. Ілан повернувся по власних слідах, обійшов ліве крило, покладаючись на своє відчуття простору, й опинився біля задньої частини лікарні. Він згадував розташування вікна, з якого Мокі бачив фари мінівена. Теоретично, ще сто-двісті метрів, і він буде біля цілі.

Ілан більше не бачив світла фар — напевно, у машині розрядився акумулятор. Зігнувшись під

заметіллю, він довірився своєму відчуттю простору, остаточно переконаний, що ніяких собак там немає і що Гадес знову збрехав. Раптом його права нога перечепилась об щось тверде і він з усього розмаху впав.

Він рефлекторно втримав своє єдине джерело світла. Він підняв голову, і просто у нього перед носом опинився надгробок, лише верхня заокруглена частина якого вивищувалась над снігом. Ілан протер бетонну поверхню рукавицею. Ім'я та прізвище не вказані, лише дати.

— Народився у 1972, а помер... минулого року?

Минулого року... Знову-таки, як це можливо, якщо лікарня зачинила свої двері щонайменше п'ять років тому? Гадес явно збрехав.

Він піднявся і провів смолоскипом.
Над сніговою ковдрою вивищувались
надгробки. Він крокував просто
посеред цвинтаря. Він подивився на
інші написи. Рік народження: 1980.
І ще: 1987. Безіменні могили, на усіх
різні дати народження, але спільна
дата смерті. Минулий рік.

Блукаючи поглядом навколо, він
помітив якесь світло на
протилежному кінці стіни лікарні.
Схоже на освітлену кімнату, десь
у кінці правого крила. Дуже-дуже
далеко від їхньої житлової частини.

Може, він знайшов схованку Гадеса?
Місце, де цей пацюк ховається, щоб
спостерігати за ними через свої
камери і ґрати з ними? А піднявши
погляд трохи вище, він розгледів ще
одне джерело світла — на висоті, де
мав бути останній поверх лікарні.
Живий квадратик, майже по вертикалі
до першого,

пробивався крізь хурделицю. Світло горіло в зоні D, на четвертому поверсі, у зоні, де утримували найнебезпечніших пацієнтів. Хто ховається там, нагорі?

Затамувавши дихання, він переступав надгробки, ледь не вивернувши гомілку на твердій випуклій землі. За одними могильними плитами з'являлися інші, й Ілан очікував, що от-от із могили вилізе рука і схопить його.

Нарешті він вибрався з цього пекла.

Він вирішив спочатку навідатись до машини, вона була ближче, а Ілан знав, що тривалість життя його смолоскипа не дозволить такого довгого походу до краю правого крила, до нижньої освітленої кімнати. Потрібно буде повернутися сюди пізніше вночі, знайшовши нове джерело світла.

Він пройшов по доріжці вперед і нарешті побачив машину. Мінівен стояв перед ним, укритий снігом. Ілан поспішив до передньої частини машини і спробував відчинити двері — безуспішно. Рукавичкою він протер вікно з боку водія, але через замерзле скло не зміг побачити, що всередині. Потім обійшов машину ззаду, багажник був замкнений. Раптом щось хруснуло під його ногою. Він опустив смолоскип. На землі валялись два мобільні телефони, його та Хлоїн. Розбиті на друзки.

Тієї миті його поле зору перетнула якась постать. Ілан відчув, як йому перехопило подих. Тут, поруч із ним, було щось живе. Задкуючи, він підійшов до дверей з боку пасажира. Він узяв смолоскип, наче маленький таран, і сильно вдарив ним по склу. Два чи три шматки тканини відірвались від палиці і потухли на

снігу. Полум'я слабшало, от-от згасне.

— Чорт, ні...

На щастя, воно знову розгорілося й охопило останні стрічки промасленої тканини. Ілан знав, що йому залишається максимум п'ять-десять хвилин, перш ніж світло повністю згасне. Він добив скло ударами ноги, відчинив дверцята й одразу ж захопнув їх за собою. Він важко й голосно дихав, вдивляючись у вікно.

Нікого немає. Мабуть, це знову лише його уява.

Вихор вітру здійняв у повітря аркуші паперу, що були розкидані на сидінні. Язики полум'я небезпечно торкалися стелі, обтягнутої тканиною. Бардачок був відкритий, револьвер Ілана зник. Він нахилився і побачив між

сидіннями розстебнуті кайданки в'язня. Але ні тіл, ні крові.

І на додачу до всього, ключ від машини стирчав у запалюванні, зламаний аж під корінь. Він застогнав уголос, зробив декілька безуспішних спроб витягти цей шматок металу із запалювання, що виявилось неможливим без плоскогубців. Ілан зрозумів, що йому ніколи не вдасться завестись і виїхати за територію. Вбивця зробив усе, щоб затримати їх у цьому кошмарі.

Ілан провів поглядом по аркушах, що були розкидані всюди. Їх вийняли з конвертів, прочитали, після чого порвали або пом'яли. Він одразу зрозумів, що це інформація про них, учасників гри. Фотографії, адреси, особисті якості, вади, те, як вони опинилися в грі. Коли вихори паперу і снігу змішалися, Ілан устиг побачити ім'я Мокі, перш ніж аркуші віднесло поривом вітру. Він нахилився, щоб

зібрати решту, і там, на підлозі, поруч з педалями, з боку водія, він знайшов малюнок, який знав напам'ять: закодовану батькову мапу.

Він зняв зубами рукавичку і взяв її тремтячою рукою. Це була вона, кольоровий оригінал, саме той, який було вкрадено.

Тоді йому все стало зрозуміло. Отже, Гадес — крадій. Цей клятий брехун намагався розгадати таємницю мапи і, без сумніву, був заодно з тими, хто його катував. «Параноя» була лише масштабним маскарадом для того, аби отримати доступ до таємниць його батька.

Таємниць, захищених усередині нього, тепер Ілан це знав.

Але було дещо, чого молодий чоловік не розумів: усе вказувало на те, що убивці з викруткою вдалося втекти з цієї машини, що він переховується

в лікарні, що він убив Мокі і, цілком можливо, Лепренса. Але де двоє копів, які його супроводжували? Мертві й поховані під снігом десь у цих горах? Чому Гадес не підняв тривогу? А якщо його теж вбито? Але в такому разі хто накачав його наркотиками у стоматологічному кабінеті і намагався витягти з нього спогади?

Міркуючи над цими запитаннями, Ілан акуратно склав мапу і поклав її до кишені куртки.

Раптом він почув запах горілого. Пекучий, наче перець. Одна смужка тканини відпала і від неї загорілись папери на його сидінні. Ілан спробував загасити їх — марно. Вогонь лютував, підживлений киснем, підбурений вітром, уже пожирав конверти та інші папери. Ілан кинувся до пасажирського сидіння і відімкнув дверцята, коли величезний чорно-коричневий пес, гавкаючи, налетів

іклами на скло. Ілан заверещав і відскочив назад. Охоплений панікою, він забився під сидіння, вдарившись головою, волаючи мов божевільний. Він опинився загнаним в кут у глибині мінівена, там, де три дні тому сидів із Хлоєю. Його нігті впились у шкіряне сидіння.

Разом з вітром всередину увірвався чорний дим, палаючі метелики танцювали і крутилися вихором. Тепер Ілан заляк і не реагував. Жоден м'яз його не слухався. Очі бігали від одного вікна до іншого.

Пес десь там, і він з'явиться знову.

Язики полум'я лютували, шлейф диму заповнював легені, аж паморочилось у голові. Він захлинався власним харкотинням, схопившись долонями за горло і закотивши очі. І щоразу, коли він намагався перевести подих, то вдихав лише вуглекислий газ.

Якщо він залишиться тут, то помре або від асфіксії, або від отруєння димом. У голові паморочилось.

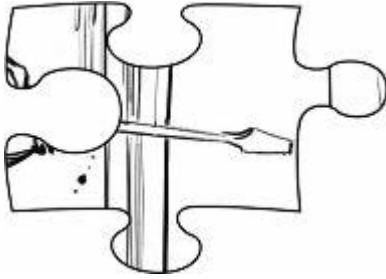
Зробивши останнє зусилля, він нахилився до задніх лівих дверцят і обережно відчинив їх. Він викотився і рухнув у сніг. Цієї миті він зрозумів, що зараз помре, розірваний псом.

Він не знав, скільки часу минуло до того, як якась сила відірвала його від землі і відважила сильного ляпаса.

— Дедіссе, ти мене чуєш? Що ти в біса наробив?

— Йому погано. Давай занесемо його всередину, поки він не замерз повністю.

У коматозному стані Ілан упізнав ці два голоси. Це були Хлоя та Ябловські.

49

Ілан почувався заколисаним, наче дрімав на палубі корабля. Від холоду німіли кінцівки та обличчя. Коли він розплющив очі, його тіло лежало на уламках розбитого вікна, з якого він виліз пів години тому. Філоза затулював його до кімнати, освітленої полум'ям від дерева та тканини, що палали на підлозі. Позаду пихтіли Хлоя з Ябловські, з білими від снігу бровами та почервонілими щоками.

— Ти важкий, як чавунна сковорідка, Дедіссе,— промовив високий брюнет,

переводячи подих.

Залівши всередину, він простягнув смолоскип Фей, щоб звільнити руку. Філоза зняв з Ілана куртку, рукавички, толстовку і допоміг йому сісти під стінкою. Врятований поступово повертався до тями. Він хекав на руки, тремтячи всім тілом, і підносив їх до імпровізованого багаття. З носа капало.

— Що сталося? — спитала Фей Ябловські.

— Не знаю. Він спалив останню тачку, яка залишалась. Ми знайшли його лежачого на снігу і ледве доперли сюди.

Він потер волосся і одяг, струшуючи сніжинки.

— А тепер поясни нам, що це за фігня, Дедіссе?

— Це... Той пес,— промовив Ілан слабким голосом.— Він мене налякав. Я боявся вийти з машини і випадково підпалив її зсередини смолоскипом. Напевно, я почав задихатися і врешті-решт вибрався з неї, я більше нічого не пам'ятаю.

Хлоя підійшла і присіла біля нього, із серйозним обличчям.

— Там не було пса, Ілане. Ми нічого не бачили і не чули. Жодного сліду лап на снігу.

Молодий чоловік похитав головою.

— Ні, був, я його бачив. Він з'явився за вікном з боку водія, не даючи мені вийти з машини. Я бачив його, як зараз бачу тебе. Чому ти мені брешеш? Чому ви мені брешете?

Позаду туди-сюди крокував Гайгекс, він кусав нігті, дивлячись у підлогу,

але час від часу кидав на них стривожений погляд.

— Ми тобі не брешемо,— наполіг Ябловські.— Це не ми спалили єдину машину, на якій могли вибратись звідси.

— Ну ти й...

— Там не було пса, окей? Інакше він би порвав нас на шматки після того, як зжер тебе! Ти мариш.

Ілан був розгублений, Ябловські мав рацію. Можливо, він зовсім божеволіє, в нього починаються галюцинації через ті кляті речовини, які, напевно, досі залишаються у його організмі. Він згадав дати смерті на надгробках. Це теж було марення? Він унікав розмов про це, як і про дві кімнати з увімкненим світлом,— одна на першому поверсі, друга на четвертому,— які він помітив на краю правого крила.

— Гаразд, припустімо,— поступився він.— Проте був там пес чи ні, ми все одно замкнені на території. Ворота замкнені.

— Це нормально, ніхто не повинен увійти сюди під час гри,— втрутився Філоза.— Не бачу причин турбуватися.

Ілан подивився на Хлою.

— Це ще не все,— сказав він.— Наші мобільні телефони було знищено, ключ запалювання навмисно зламано. Кайданки в'язня були розблоковані і лежали на підлозі в машині.

— Підозрюю, на видному місці? — сказала Фей.

Ілан не слухав її.

— Напевно, він убив поліціантів і тепер блукає в цих стінах. Можливо,

навіть, що він убив Гадеса і тих, хто працював із ним.

Ілан наткнувся на ряд ворожих поглядів.

— Досить цієї маячні,— промовила Фей.— Я повертаюся до своєї кімнати, я втомилась.

— Це не маячня! Це правда!

— Звичайно... Якщо навіть припустити, що це правда, то хто тобі сказав, що це не постановка? Ти не думаєш, що якщо надворі немає жодної машини, то це зроблено навмисно? Ми думаємо, що ми покинуті в пастці у цій лікарні, але ця ізоляція є лише одним із факторів стресу в грі. Ця гра називається «Параноя», Дедіссе. Ти пам'ятаєш гасло «Параної»?

Ілан порився у кишені куртки і помахав аркушем.

— А це, це теж маячня? Він був у машині, серед досьє, які Гадес зібрав на кожного з нас.

Аркуш пішов по руках гравців.

— Що це таке? — спитав Філоза, у той час як Гайгекс схопив малюнок і став уважно розглядати його.

— Мапа, намальована його батьком, яка має показати місце, де заховані надважливі дослідження пам'яті. Дослідження, які не повинні потрапити до рук абикому. Його батьки були видатними науковцями.

— Були?

— Вони загинули в морі під час шторму два роки тому. Ілан вважає, що їх убили і що їхнє зникнення пов'язане з їхніми дослідженнями.

— Співчуваю, хлопче, — сказав Ябловські. — І ти так і не зміг

розгадати загадку?

Хлоя вирвала мапу з рук Гайгекса, який водив пальцями по числам унизу сторінки.

— Ні, нам так і не вдалося,— відповіла вона, перевіряючи автентичність малюнка.

Ілан підвівся. Багаття на підлозі догорало, полум'я смолоскипа починало слабшати.

— За кілька днів до нашого прибуття сюди ця мапа, яка була ретельно захована в будинку Ілана, загадковим чином зникла,— пояснила Хлоя.— Тоді Ілан заявив, що її вкрали.

Ілан забрав аркуш, нахмуривши брови.

— Заявив? — повторив він, пильно дивлячись на неї.

Цього разу Хлоя не ховала погляд.
Вона дивилась йому в очі не
кліпаючи.

— Так, заявив. Я думаю, що мапа
весь цей час була в кишені твоєї
куртки. Що ти сам її туди засунув, не
усвідомлюючи того. Чому жоден
замок у тебе вдома не був зламаний?
Тому що ніхто не заходив. Тобі
вдалося переконати самого себе, що
хтось прийшов украсти мапу, ти
вигадав цю історію. А тепер ти
продовжуєш заглиблюватися
у власний сценарій.

— Це кажеш мені ти? Ти, що лежала
в психлікарні з депресією? Може, ти
сама клеїла ті розп'яття на двері
власної квартири?

Вона спопелила його поглядом.

Фей, здавалося, тішилась із цієї
ситуації, у кутиках її губ з'явилась

гіденька посмішка. Вона помахала смолоскипом.

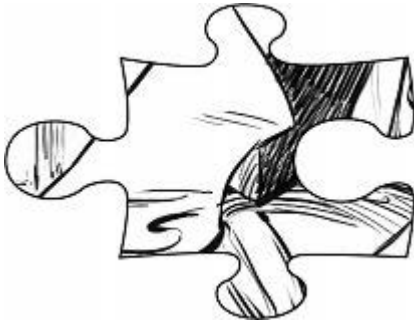
— Тепер, коли з Дедіссе все ясно і коли ми вже витратили увесь цей час марно, можна повертатися? Я хочу завтра бути у формі.

Вона пішла, усі решта пішли за нею, пронизавши Ілана розчарованими поглядами. Невдовзі молодого чоловіка огорнула пільма. Він не хотів залишатися там наодинці, у темряві й холоді. Тож він пішов за ними, тримаючись на відстані. Вони об'єдналися проти нього. Усі брехуни. А що, як вони теж причетні? Що, як вони просто актори, картонні фігурки, які використовують, щоб витягти правду з його голови?

Ілан більше не міг відрізнити справжнє від несправжнього, правду від брехні. І він більше нікому не довіряв, навіть Хлої. Йому боліло в самому серці.

З кожним кроком темрява замикалась за ним, наче лікарня хотіла його проковтнути. Він пішов швидше, горло стискав страх, який його більше не покидав.

Він знав, що попереду на нього чекає ще одна пекельна ніч.

50

Душ і обпікаюча вода були наче проносне, що вимиває весь бруд з його думок.

Ілан уже більше години стояв, зачинившись у кабінці, вода хльостала його по шкірі, пар танцював навколо нього, через що було важко дихати. Тут же, приперта до стіни, стояла його велика палиця — вірна супутниця, з якою він більше не розлучався.

Вони прийшли за Мокі та Лепренсом, забрали їх із їхніх кімнат, без сумніву, уві сні, просто у всіх під носом.

Але він не дістанеться Чудовиську.

Раптом він побачив дві босі ступні — пальці виступали за межі кабінки під правою перегородкою. Він різко закрутив крани і схопив свою палицю. У сусідній кабінці голосно шуміла вода.

— Хто там?

— Пес існує, Дедіссе.

Голос бурмотів, ледь чутний через шум води об кахлі. Напевно, співрозмовник притулився губами до перегородки.

— Він існує. Я бачив його після обіду, у вікно на другому поверсі.

Ілану цей голос був знайомий.

— Гайгекс?

— Дідько, замовкніть! Вони нас почують. Хай вода продовжує текти, наче нічого не відбувається.

Це був він. Ілан послухався, тепер по його плечах стікала тепла вода. Ілан підійшов до місця, де виднілися ступні, що злегка переминались на місці.

— Пес був чорно-коричневий, короткошерстий, з великою квадратною мордою,— продовжував власник ступень.

Ілан не пригадував, щоб він давав опис пса, що з'явився за вікном мінівена. Гайгекс справді його бачив, поява тварини не була плодом його уяви.

— Саме так,— відповів він, частково заспокоївшись.— Короткошерстий, чорно-коричневий. Але Ябловські

має рацію: чому він не напав на мене, коли я вийшов? І чому не напав на них?

— Досконало видресирований собака може так поводитись. Переслідувати не нападаючи. Налякати, а тоді різко зникнути, наприклад на поклик ультразвукового свистка.

Ілан подумав кілька секунд.

— Це означає, що хтось віддавав йому команди?

— Можливо. Я не знаю, чого вони від нас хочуть, навіщо вони це роблять. І ви, і я — ми не божевільні, Дедіссе, вони лише намагаються змусити нас так думати. Розмити границі між вигадкою і реальністю, щоб перетворити нас на якихось зомбі, нездатних розрізнити межі реального. Вони використовують гру як привід, щоб нас заплутати. Хто вам сказав,

що вони не підсипають наркотику у вашу їжу? Вони всі в змові.

Ілан був здивований ясністю мовлення Гайгекса, який ніколи з ним не розмовляв. Напевно, зараз перед ним Гайгекс-інтелектуал.

— Усі в змові? Наркотику в їжі? Ні, ні, мені це здається нісенітницею. Звідки ти можеш це знати?

— Спостерігаю, роблю висновки. Я завжди їм ті продукти, які обираю сам, а ви? Паста була смачна? Дуже люб'язно з боку Філози щодня готувати для всіх, вам так не здається? У вас немає відчуття легкого запаморочення після прийому їжі?

Що більше Ілан міркував, то сильніше йому здавалось, що Гайгекс, можливо, має рацію. Він згадав деформовані обличчя після їжі. І головний біль.

— Що ви думаєте? — продовжив Гайгекс.— Що тип у квадратних окулярах розумово відсталий? Що він прибув сюди першим випадково?

— А чому я маю вірити, що це не ти намагаєшся мною маніпулювати? — відповів Ілан.— Чому я маю вірити, що ти не брешеш теж?

— А навіщо мені брехати? Хай там як, зберігайте ваші відкриття при собі і зробіть так, щоб ми вдвох забралися звідси якомога швидше.

— Відкриття?

— Ті, що ховаються у світлі.

— У світлі? Що ти маєш на увазі? — Ілан почув рівномірний стук об перегородку. Бум, бум, бум. Напевно, Гайгекс тихо бився лобом.

— Щось сталося? — запитав Ілан.

Удари раптом припинились. Після чого голос Гайгекса продовжив:

— Цієї розмови ніколи не було, гаразд?

— Відповідай: що за розмови про світло?

— Не довіряйте нікому. Особливо їй.

— Кому «їй»? Хлої?

— Вона гарно прикидається...

Ілан думав так швидко, як тільки міг.

Гайгекс був тут, просто поряд. Це була нагода спробувати копнути глибше. Тож він почав:

— Я знаю, що це ти спалив усі фотографії з кабінету арт-терапії. Я знаю, що ти так чи інакше пов'язаний із цією лікарнею. Ти вже бував тут — як пацієнт? Імена Люка Шардон та С. Ж. Лоррен тобі про

щось говорять? Остання страждала від роздвоєння особистості...

Ілан чекав відповідей на свої питання, але їх не було. Він опустил очі і побачив, що ступні зникли. Він відчинив двері і побачив, як Гайгекс біжить, геть голий. Він звернув у коридор, і через кілька секунд Ілан почув, як грюкнули його двері.

У сусідній кабінці досі текла вода. Ілан закрутив крани і повернувся до своєї кабінки, щоб одягтися, приголомшений словами Гайгекса. Змова проти нього... Наркотики в їжі... Чоловік у квадратних окулярах перегинав палицю, у нього чергувались фази просвітління і фази марення.

Одягнувшись у чистий костюм пацієнта — цивільний одяг був досі вологий, він вийшов у коридор. На годиннику майже 22:30, двері всіх кімнат зачинені. Із кімнати Фей було

чутно стогін — схоже, вони з Ябловські кохалися. Ілан підійшов до кімнати Гайгекса і тихо постукав, рішуче налаштований прояснити деякі моменти їхньої розмови. Він знову почув ритмічні удари головою об щось тверде. Тоді він повернув ручку, але двері були замкнені.

— Чорт забирай, відчини,— пробурмотів він.— Що з тобою не так?

— Іди до біса!

І більше нічого. Ілан зрозумів, що Гайгекс марить, що інший він — той, що хамив і «тикав»,— мабуть, вийшов на поверхню і знову змушував його мовчати. Хоч би що він зробив чи сказав, Ілан знав, що їхнього діалогу в душі ніколи не існувало.

Він дістав ключ, відчинив свої двері, увімкнув світло і замкнувся на два

оберти.

Під його двері був просунутий відірваний шматочок плану лікарні. Заінтригований, Ілан підняв його і перевернув зворотнім боком. Посередині папірця був неакуратний малюнок веселки, зроблений нашвидкуруч простим олівцем. А прямо під ним були з точністю переписані числа з батькової мапи: 440, 425, 485, 735. Вони були розташовані в такій же послідовності.

Ілан поклав аркуш поруч з оригіналом на ліжку. Зважаючи на те, що сталося у душовій, він знав лише одну людину, яка могла намалювати цей ескіз: загадковий Гайгекс. Цей дивний чоловік тримав у руках оригінал мапи лише секунд десять, але, можливо, розгадав частину загадки.

Який зв'язок може бути між веселкою та числами? Поки Ілан розмірковував

і шукав зв'язок, йому раптом пригадалась одна фраза, сказана Гайгексом у душі: «*Відкриття ховаються у світлі*».

Світло.

— Це ж неможливо... — тихо пробурмотів він.

Його вмить охопило хвилювання. Він схопив ручку і записав, наче боявся забути: «Довжина хвиль!».

Його батько був дослідником і, цілком логічно, побудував свою загадку на тому, що любив понад усе: на науці. Як Ілан не подумав про це раніше? Він дуже чітко пригадав уроки фізики. Видиме світло складається із сукупності довжин хвиль, які здатне розрізнити людське око, від 380 до 740 мільярдних метра. Проходячи крізь призму, утворену, наприклад, краплями води, це світло виходить у формі кольорових смужок, кожна

смужка відповідає точній довжині хвилі: знаменита веселка.

Наприклад, із суто фізичної точки зору, червоний колір відповідає діапазону довжини хвиль від 620 до 740 мільярдних метра, або нанометрів.

Ілан розглядав числа внизу мапи. Одне з чисел належало до цього діапазону: 735 нанометрів. Темний відтінок червоного — це ж вишневий промінь веселки!

Дивні числа справді ховають у собі кольори.

Може, в Ілана і були провали в пам'яті, але уроки на тему світла та довжину хвиль, що відповідає кольорам веселки, він пам'ятав досконало.

Він уважно занотував кольори цієї дивної веселки, намальованої

батьком: два темні відтінки синього, близькі до фіолетового, які ще залишалось визначити (один з них, можливо, індиго), відтінок блакитного і вишневий. Ілан знав, що фіолетовий колір відповідає довжині хвилі 380–440 нанометрів, синій колір — 440–480 нанометрів, блакитний — 480–500 нанометрів.

Він написав на папірці Гайгекса:

*440 → Відтінок синього
(ультрамарин, кобальтовий, сапфіровий?)*

425 → Індиго

485 → Відтінок блакитного (яснолазуровий?)

735 → Вишневий

Ілан підсумував: отже, його батько написав числа, щоб замаскувати

назви кольорів на дивній веселці, яку він намалював. Він згадав про внутрішнього Ілана, який змінив послідовність чисел. Тож він переробив свою табличку з урахуванням свого спогаду:

485 → Відтінок блакитного (ясно-лазуровий?)

440 → Відтінок синього (ультрамарин, кобальтовий, сапфіровий?)

425 → Індиго

735 → Вишневий

Потім, міркуючи далі, скориставшись підказкою у вигляді великої літери у слові «Хаос», він узяв перші букви всіх назв кольорів і розташував їх у ряд:

Я_ІВ

Тепер він зрозумів, який останній колір. Це був кобальтовий.

Ілан протяжно вдоволено зітхнув: код, зашифрований за цією послідовністю чисел, був «ЯКІВ».

Але в кінцевому рахунку він зрозумів, що це йому не надто допомогло. Він не знав ніякого Якова, ні серед друзів, ні серед знайомих. Якийсь знайомий батьків, з яким слід зв'язатися? Якесь особливе місце? Значень може бути так багато. І зрештою, він досі не зрозумів, що означають ці загадкові Н, перед кожним числом, що тепер перетворилось на літеру.

Н Я

Н К

Н І

Н В

Яків, Яків... Ілан уважно роздивився малюнок батька, з його озером, горами, дивною точкою огляду, розташованою на висоті. Маленький острівець, ліворуч на обширі води. Усе повинно мати якесь значення, пояснення, логіку. Але скільки він не шукав, таємниця залишалась непорушною. Може, його розум притупився і він більше не бачить те, що слід побачити?

Але принаймні тепер у нього був перший ключ: той самий Яків.

У нього виникла ідея. Він відірвав маленький шматочок паперу, написав на ньому зверху свої здогадки і просунув папірець під двері Гайгекса. Потім повернувся до своєї кімнати і замкнувся всередині. Окрім цієї несподіваної та неочікуваної розгадки, його турбували ще два питання. Перше: якщо Гайгекс такий розумний, чому б Гадесові не використати його для розв'язання

загадки? Можливо, він уже намагався, але безуспішно? Друге: отже, внутрішній Ілан справді володів розгадкою. Він більше не мав жодного сумніву, що цей інший він — це точно він сам у минулому. Що означало, що він справді жив у маленькому скромному будиночку разом з батьками, напроти заводу «Кристом». Можливо, батько там навіть працював, у дослідницькому центрі чи щось у цьому роді.

Ілан заплющив очі і спробував згадати, але його пам'ять була щільно закрита. У його голові все суттєво пошкоджено.

«Вони споганили твої спогади».

Знову ті самі питання: хто і навіщо? Що Гадес хоче в них знайти? Ілан не міг усидіти на місці, було пізно, а зімкнути очей він не зможе. Він думав про розмову з Гайгексом: пес існує. А якщо існує він, тоді маленькі

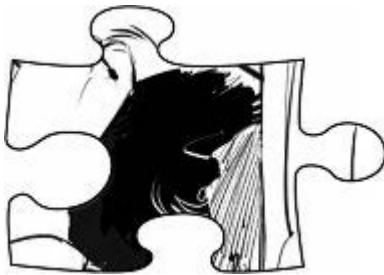
вогники в кінці правого крила існують також. Можливо, там ховаються усі відповіді. Дістатися туди зсередини лікарні немає ніякої можливості, усі проходи заблоковані ґратами.

Але проникнути до нижньої кімнати з вулиці...

Ілан змайстрував собі нову зброю, значно ефективнішу, ніж палиця. Він узяв залізний прут, обгорнув кінець тканиною з порваного простирадла, всередину якої насипав битого скла. Такою штукаю б'ють лише раз, ніколи двічі. Якщо пес з'явиться...

Через двадцять хвилин Ілан вилазив через розбите вікно, не попередивши нікого, з новим смолоскипом в одній руці та саморобною зброєю в іншій.

Тепер він точно знав одне: зовні було значно безпечніше, ніж усередині.

51

Цього разу він пішов у протилежному напрямку, піднявши комір куртки аж до носа, готовий знести голову кожному, хто до нього наблизиться.

Обійшовши праве крило, він звернув за ріг, пройшов уздовж бокової стіни лікарні і швидко опинився біля її заднього фасаду. Під час його практично безшумного руху жодних ознак присутності собаки не було. Його смолоскип освітлював лише його кроки, але Ілан вгадував навколо обриси гір — мовчазних

свідків його відчаю. Гори вміють берегти таємниці і навіть глибоко закопувати їх. Вони приглушають крики тих, хто поневіряється їхніми схилами. У Ілана було відчуття, що ці кам'яні мури ніколи не відпустять його.

Він помре тут, у їхньому гранітному череві.

Він намагався підбадьорити себе і продовжив іти далі, поки не побачив два освітлених вікна, верхнє було на кілька метрів правіше від нижнього. Вони справді існують, це йому не наснилось, як вважають Хлоя з Ябловські. Він нахилився, провів смолоскипом біля землі і підійшов до нижнього вікна. Інше вікно, на висоті десятка метрів над землею, було недосяжне.

Вікно було завішане сірою чи чорною занавіскою, через яку неможливо було побачити, що в кімнаті. Він

подумав, відійшов закріпити смолоскип подалі на стіні, так, щоб його світла не було видно, і повернувся. Таким чином, ховаючись у темряві, він кинув у вікно сніжку і став чекати. Жодної реакції. Після трьох спроб він переконався, що всередині нікого немає.

Тож він пішов напролом. Він розбив вікно і виламав ґрати сильними ударами металевого прута. Врешті-решт шурупи не витримали натиску. Різким рухом він відсунув занавіску.

Це був великий контрольний пункт, подібний до тих, що є в магазинах і на вокзалах. Гуділи комп'ютери, блимали вогники. На трьох із чотирьох стін були розміщені десятки вимкнених екранів. Ліворуч від вікна була панель із численними кнопками та джойстиком. Ілан пройшов уперед, стискаючи залізний прут, увінчаний уламками скла в тканині. Він спробував відчинити двері, що мали

вести до коридорів лікарні, але марно. Ручки не було, а двері були замкнені на замок.

Вітер вривався в кімнату і дивно свистів уздовж внутрішніх стін. Ілан абстрагувався від нього і підійшов до пронумерованих екранів і панелі приладів. Функціонал інтуїтивно здавався доволі зрозумілим. Він натискав на кнопки, що теж були пронумеровані, і відповідні екрани вмикалися, демонструючи чітке кольорове зображення. Ілан упізнав їхній коридор з кахлями «в шашечку», поріг душової, кухню. Наприклад, одна з камер була наведена на стіл, за яким вони їли, але широкоформатна зйомка дозволяла побачити також холодильники, раковину — словом, майже все приміщення. Деякі екрани були абсолютно чорні, через темряву. Під джойстиком була клавіатура, що дозволяла вводити цифри. Ілан ввів число 14, що відповідало номеру

камери на кухні, і почав водити джойстиком. Тут він помітив, що об'єктив повертається в тому напрямку, який він обирає. Також була можливість збільшувати зображення.

Отже, Ілан знайшов серце гри, мозковий центр, з якого Гадес за ними спостерігав. У цьому питанні організатор їм не збрехав. Ілан відчув задоволення, якесь відчуття перемоги над тими, хто ним маніпулював. Сівши у крісло, він продовжив натискати на кнопки. Їх було шістдесят чотири — стільки ж, скільки й клітинок на шаховій дошці. Шістдесят чотири стратегічні точки, що дозволяють стежити за їхніми діями, спостерігати за їхнім прогресом у «Параної».

Один за одним йшли чорні екрани — деякі з них, напевно, відповідали стоматологічному кабінету, кабінету електротерапії, можливо, навіть

кабінету лоботомії. Ілан уявив Гадеса, що сидить у цьому кріслі і спокійно дивиться, як його піддають ударам струму, і його лють посилилась.

Коли він натиснув на номер 60, у нього очі на лоб полізли. На екрані хтось був — з огляду на довге чорне волосся, схоже, жінка, що сиділа на ліжку, підтягнувши до себе коліна й опустивши між них голову. Вона здавалась надзвичайно худю, була одягнена в костюм пацієнта і білу гамівну сорочку, що унеможлиблювала рухи руками. Вона ховала очі від яскравого світла люмінесцентної лампи.

Без жодного сумніву, Ілан щойно виявив освітлену кімнату на четвертому поверсі, майже по вертикалі над тією, де зараз перебував він сам.

Приголомшений, він набрав номер 60 на цифровій клавіатурі й обережно повів джойстиком. Праворуч він побачив білі двері у такій само білій стіні. До речі, усі стіни були білі і, здається, з м'якою оббивкою. Ілан спрямував електронне око ліворуч і помітив вікно, заварене ґратами. Але воно було розміщене на висоті, за межами доступу ув'язненої людини. Він збільшив зображення і побачив сніжинки, що врзалися у скло.

Ілан ущипнув себе за перенісся, намагаючись думати, поки вітер продовжував грати свою дивну мелодію, вібруючи об стіни, колихаючи складки занавіски. Ким може бути ця жінка? Що цікаво, тієї миті йому на думку спало лише одне ім'я: С. Ж. Лоррен, запроторена сюди у двадцятирічному віці,— дівчина, яка вважала, що її ґвалтували, але при цьому була цнотливою. Як і Гайгекс, вона мала декілька особистостей.

Теж була надзвичайно худа, згідно з доповіддю, яку читав Мокі. І в неї теж було довге чорне волосся.

Дурниці, це було понад п'ятнадцять років тому. Це абсолютно безглуздо.

Стикнувшись із незбагненим, Ілан не мав іншого вибору, ніж знову повернутися до теорії ігор: доповідь про С. Ж. Лоррен, яку йому читав Мокі, коли вони вдвох були в кабінеті, — підробка. Наступні завдання привели б його до цієї ув'язненої «актриси». Можливо, її місія — передати йому новий ключ, що приведе до наступного завдання... І так далі.

А якщо гравці мають рацію? Якщо все це лише вигадка? І ця жінка — лише пішак «Параної»?

Ілан не хотів у це вірити. Він знову подумав про вчинки Гайгекса, про

фотографії, які той спалив у кабінеті арт-терапії. Про собаку, якого він описав. Про знищені мобільні телефони у снігу.

Розплющивши очі, Ілан відсахнувся. Жінка стояла під камерою і нерухомо дивилася на неї. Її обличчя було вкрите подряпинами, і деякі з них, здавалось, проходили аж від лоба до підборіддя. Наче полонянка намагалася пробратися всередину самої себе своїми пальцями, нігтями, роздираючи своє худюще обличчя. Без сумніву, гамівна сорочка на ній для того, аби вона не понівечила себе ще більше.

Якщо вона справді божевільна, то як вона тут опинилась? Її викрали? Але навіщо?

Або ж це лише грим...

Пацієнтка повернула голову праворуч, ліворуч, вишкіривши жовті

зуби. Її очі були чорні, наче дно колодязя, й обрамлені вираженими зморшками. Точно визначити її вік було неможливо. Сорок років, п'ятдесят? Одягнений скелет і обличчя, з якого, смерть, здавалося, висмоктала життя. Вона плюнула в напрямку камери, не влучила і знову сіла у ту саму позу ембріона. Вона була ослабленою, виснаженою. Її більше не існувало.

Ілан більше нічого не розумів. У нього було враження, наче він уже десь бачив цю жінку, але не міг згадати, де саме. Чи була вона частиною його минулого? Чи знав він її до того, як йому випалили пам'ять? Хто вона? Що вона робить у цій закинутій лікарні?

Актриса «Параної»... Іншого пояснення немає.

За допомогою джойстика він наблизив зображення істоти. Рух

камери, напевно, був чутним, бо вона визирала одним оком із-за плеча, не показуючи решту обличчя. Блискуча зіниця, сповнена ненависті. Щоб мати такий холодний і вбивчий погляд, потрібно бути справді божевільною.

У кутку екрана Ілан помітив маленькі чорні плями на стіні позаду цієї зомбі. Вони були схожі на написані слова. Він максимально збільшив зображення, але пацієнтка трохи посунулася убік і затулила йому огляд.

— Відійди,— нервово прошепотів він.
— Відійди, будь ласка.

Що там написано, позаду неї?

Він змістив камеру правіше і знову побачив ці плями чорнила. Тепер він зміг чітко прочитати слово, те саме слово, написане сотні разів, скрізь, на всіх стінах камери.

Це було слово «Яків».

Яків, Яків, Яків... з якоюсь одержимістю, чітким, майже хірургічно акуратним почерком написано на оббивці стін, що вона аж почорніла. Рівні, ретельно виведені літери. Ілан переживав один шок за іншим, жах за жахом, проте у нього було враження, що він просувається вперед. Наближається до правди, яка вже зараз виявляється мерзенною.

Хтось, у глибині нього самого, знав цю жінку. А ця жінка знала Якова. А Яків знав таємницю його батька. Це безумство, божевілля, це позбавлено сенсу. Але це шлях, який він мусить пройти, щоб потрапити до темних закутків власної пам'яті, він це знав. Можливо, у кінці шляху на нього чекає Гадес, можливо, він усе це передбачив, але принаймні Ілан отримає відповіді на свої питання. Він дізнається, хто він насправді.

Він згадав про драбину в одному з приміщень моргу, там, де стояла бочка з пальним. Завтра, коли увімкнеться світло, він скористається нею і вилізе нагору. Може, вона недостатньо довга, але він, без сумніву, зможе легко дістатися до третього поверху. А далі він щось придумає, навіть якщо йому доведеться виламувати ґрати й вибивати вікно залізним ломом, щоб дістатися до кімнати цієї жінки.

Але що в біса ця драбина робить у підвалі, поряд із бочкою пального? Можливо, потрібно знайти драбину, щоб потім скористатися нею, наче... наче у грі.

У цю мить він повернув голову до одного з верхніх екранів, трохи лівіше. Щось привернуло його увагу, можливо, якийсь рух чи відблиск. Він уважно придивився до хмарки пікселів, але вони залишалися

чорними. Він уже опускав очі, коли помітив кружок світла на екрані 27.

Хтось пересувався в темряві з потужним ліхтарем.

Сліпучий кружок зник з екрана 27 і за кілька секунд з'явився на екрані 26. Здавалось, людина крокувала швидко. Весь на нервах, Ілан вдивлявся в кожен куточок екрана, шукаючи бодай якоїсь підказки, але не бачив абсолютно нічого, окрім підлоги та стін, освітлених ліхтарем. Невдовзі його охопила паніка: а якщо це вбивця, що збирається скоїти новий злочин? Він увійде до кімнати, можливо, до Хлоїної, і...

Екран 22, 21... Людина рухалась далі. На мить Ілан побачив, як чиясь рука повертає ключ у замку на ґратах, і побачив, як теліпається величезна зв'язка ключів. Людина, що пересувалась, наче привид, мала всі ключі від гри, могла піти куди

завгодно у цій лікарні, підніматись на
поверхи, заходити до кімнат...
Справжній володар ключів. Хто це?
Гадес? Убивця з викруткою?

Екран 4. Знову ґрати.

І звук, що лунає десь по той бік
дверей, що ліворуч від Ілана.

Молодий чоловік відчув потужний
викид адреналіну. Людина йшла не
в напрямку житлових кімнат, вона
наближалась до контрольного пункту.
Вона йшла просто сюди.

Екран номер 2. Пучок світла.
Присутність. І прямо там, за дверима,
брязкання ключів. Один з ключів
входить у замок, заледве за метр від
нього. Ілан підскочив і притиснувся
до стіни за дверима, готовий ударити
своєю зброєю.

Давай, відчиняй, відчиняй ці двері.

Молодий чоловік затамував дихання, спиною стікав холодний піт. Проворот ключа зупинився. Чому він не відчиняє? Чого він остерігається?

Він почув, як ключ виймають.

Лайно!

Розчарований, він поглянув на екран 2. Ліхтар націлився на об'єktiv, велике жовте сонце обпікало піксельну поверхню. Потім, зненацька — цілковита пітьма. Світло зникло. Ілан приклав вухо до дверей. Більше не було ані звуку. Він кинувся до стіни з екранами. Протягом наступних хвилин він бачив на екрані, що ліхтар вмикається і одразу вимикається, наче незнайомиць не хотів, щоб його впізнали.

Куди він іде?

Ілан боявся найгіршого, він тут задихався, загнаний у кут, наче

пацюк. У нього були камери, але у «іншого» все одно була перевага. Що робити? Тікати звідси і розбудити інших? Він подумав про Хлою, уявив, як вона прокидається і бачить перед собою примару. Вона не встигне навіть закричати. Воно забере її, як забрало Мокі та Лепренса. А Ілан не хотів, щоб це сталося. Він досі в неї вірив. Вірив у можливе продовження їхньої історії.

Раптом він відчув запах пального. Ілан налякано поглянув під двері. Він побачив, як рідина розповзається і перетворюється на прозору калюжу, що атакує ніжки стільців, стола, системні блоки комп'ютерів.

Він задкував по мірі того, як калюжа підступала.

— Навіщо ви це робите?

Звук клацання. На екрані 2 Ілан помітив полум'я запальнички.

«Інший» збирався його підпалити.

— Я знаю, хто ви. Вас звати Люка Шардон.

Вогонь на екрані застиг, наче свіча. Ілан влучив у ціль. Він почекав на відповідь, яка так і не пролунала, і продовжив:

— У палаті 27 чоловічого крила була біблія з вашим іменем та міфологічні малюнки. Такі самі, як і на стінах цієї лікарні. На аркуші на животі Мокі був почерк вашого лікаря, Санді Клеор. Ви мені снилися, Люко. Ви були ув'язнені в тій сумнозвісній палаті 27, там був санітар на ім'я Алексіс Монтень... Ви вже були ув'язнені тут, багато років тому...

Язик полум'я залишався на тому ж місці посередині екрана. Воно світило слабо, але достатньо, щоб Ілан міг розгледіти мішок з ряднини і дві дірки на рівні очей. Від цього образу він

похолонув, але намагався продовжувати, видивляючись хоч якусь реакцію.

— У моєму сні ви заховали шматок простирадла в один з прутів ліжка. І насправді я знайшов той прут, але тканина зникла. На ньому було написано «ІЛ АН 2-10-7». Що в цьому такого важливого, що ви заховали його там? Розкажіть мені, прошу.

Ілан ледве встиг закінчити фразу. Полум'я перетнуло екран у напрямку вниз і охопило пальне. Блакитний килим полум'я розстелився під дверима і вибухнув великою вогняною стіною. Ілан кинувся до вікна і вистрибнув назовні.

Він стояв там, під снігопадом, і дивився, як палає кімната. Він зачинив металеву шафку, що захищала електричні дроти, тож електрику не закоротило і світло на верхньому поверсі не згасло. Він

приклав долоню до стіни
і навпомацки пішов назад. Вітер,
напевно, замів його смолоскип
снігом, бо коли він дійшов до краю
будівлі, джерела світла там більше не
було. Він важко крокував,
намагаючись наступати на власні
сліди, йому було боляче дихати,
обличчя замерзло, хоча було
максимально захищене каптуром.

Нарешті він знайшов вікно, через яке
виліз. Він видерся на нього,
зістрибнув у кімнату, де вони перед
цим палили багаття.

Була цілковита пільма. У Ілана не
було ніяких засобів, щоб
зорієнтуватися. Він спробував піти
праворуч, але врізався у стіну. Він
пішов уздовж стіни і йому здалось,
що він пройшов у двері. Далі пішов
ліворуч, щоразу ледь не падаючи.

Подув вітер, наче зверху дмухав
якийсь велетень. Порожнеча навколо

нього здавалась безмежною. Ілан подумав, що, мабуть, він перебуває у вестибюлі біля входу. Але в якому напрямку йти тепер? Він був розгублений і наляканий. Він не міг рухатись далі у темряві. Згорбившись, крокуючи, наче старигань, він забився в куток і сів, тримаючи свою палицю в руках.

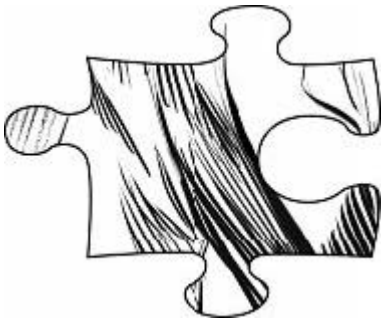
Почувся тріск. Ілан напружився. Він побачив, як кружок ліхтаря з'явився й одразу зник. В одному місці, потім в іншому. Він підскочив, загнаний у кут, наче пацюк, і вдарив палицею в порожнечу. Світло продовжувало танцювати, промінь світла бив у очі, зникав і з'являвся вже в іншій точці. Ілан махав без упину, його прут розсікав повітря і зрештою впав на підлогу.

— Навіщо? — простогнав він з останніх сил.— Навіщо ви з мене так знущаетесь?

Світло зникло, і він лишився сам
у темряві.

Ілан заволав про допомогу.

Але його голос заглушило його
власне ридання.

52

Коли до палати після деяких обстежень знову привезли Люку Шардона, прив'язаного до ліжка на коліщатках, Санді Клеор досі була там. У неї був утомлений вигляд, але в очах горіло якесь збудження.

*— Я так боюсь усіх цих обстежень,
— промовив Люка Шардон,
залишившись наодинці з психіатром.
— Весь час, що я тут, вони не
припиняли проводити наді мною
різні маніпуляції. Кричали мені на*

вуха, кололи в мене то одне, то інше, наче я якась річ. Вони не знають, наскільки це болісно.

Він глянув на час і подивився у вікно. Падав сніг.

— Дивіться, дивіться, схоже, йде сильний сніг. Дістатися додому буде складно, чи не так, лікарю? Ви також ризикуєте опинитися тут у пастці.

— Я не поспішаю.

— Ви напишете про мій випадок, чи не так, лікарю? Вас цікавить мій мозок?

— Сказати вам «ні» означатиме збрехати.

Тепер вона підвелася. Вона стоячи писала у своєму блокноті, а тим часом диктофон продовжував записувати.

— *Що ви пишете? — запитав Люка.*

— *Усякі психіатричні штуки, ключові слова. Продовжуйте вашу історію. Гадаю, скоро кінець?*

— *Дійсно, розв'язка близько. Я вважаю, що найкраще слід залишати насамкінець. Остання частинка пазлу, не забувайте, лікарю.*

Він зробив паузу, подивився на реакцію психіатра і продовжив:

— *Ви блискучий лікар, та втім вам так і не вдалося мене «вилікувати», — сказав він із докором у голосі.— Ви напихали мене якоюсь гидотою, катували мене струмом. Якби я не спробував повіситись на прутах ліжка, і досі б гнив у «м'якій» палаті з повністю просмаженим мозком, як бідолашна Сесіль і дев'яносто відсотків пацієнтів вашої клятої лікарні.*

— Звісно, здається, вам стало краще, але ви ледь не померли. Вам неймовірно пощастило уникнути смерті, не забувайте про це.

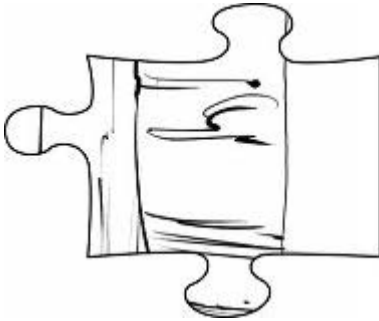
— Я про це не забуваю.

Він на декілька секунд опустив повіки.

— Гаразд... Мабуть, час повертатися до Сванессона. Сванессон — звучить по-англійськи. «Swan's song». Як думаєте, що це означає — «Swan's song»? Здається, я колись давно це вчив, але вже не пам'ятаю. Ви ж точно знаєте, лікарю?

Вона подивилася в одну точку, у вікно палати, а потім на своє відображення у склі.

— «Лебедина пісня»,— сказала вона здавленим голосом.— Це означає «лебедина пісня»...

53

День 3

Повільно починало розвиднюватись.

Наче саме світло відмовлялося проникати у це місце, зігрівати його високі прокажені стіни, боротися з хурделицею, щоб принести сюди свої живі кольори.

Забившись у куток, замерзлий, Ілан почувався знесиленим і виснаженим. Після чергової ночі в пеклі його організм здався.

Його мучили питання: чому вбивця з викруткою не прикінчив його? Чому він вирішив погратися з ним замість того, щоб убити, як він зробив це з Мокі та Лепренсом?

Він має забрати свої речі і звалити з цього кошмару. Подолати зовнішню стіну, потім гори. Це вже стає питанням збереження психічного здоров'я. Ще два дні у цій лікарні, і він остаточно збожеволіє — за умови, якщо не помре раніше. Він також думав про ту худющу жінку на четвертому поверсі, про «м'яку» кімнату, всіяну сотнями написів «Яків». Про те, щоб залишити її гнити у цих стінах і піти без відповідей, не може бути й мови.

Він витягне її звідти і спробує забрати з собою.

Від важко підвівся. На годиннику була 8:19. Його кінцівки задубіли, боліли, наче вони теж розвалювались. Нагорі

почав оживати вітраж, його кольори трохи посвітлішали, але все одно залишалися тьмяними, похмурими. Ілан з острахом подивився на релігійні зображення. Навіщо в цих стінах Христос? Що робить релігія серед усього цього божевілля?

Він пішов до коридору напроти і знайшов знайомі ознаки: кахлі «шашечкою», облуплені стіни. Від різкого світла їхньої житлової частини йому стало краще. Перше обличчя, яке він побачив, було обличчя Ябловські, що стояв біля входу на кухню з тостом у руці. Високий брюнет швидко його роздивився.

— Ми почали всерйоз перейматися питаннями щодо тебе. Звідки ти прийшов?

Ілан був закутаний у свою куртку, в руках він стискав металевий прут. Його очі блищали і були налиті кров'ю. Фей, Хлоя, Гайгекс і Філоза

сиділи за столом і снідали. Усі дивно на нього подивились.

— Я бачу, ви знайшли спільну мову, поки мене не було,— сухо відповів Ілан.

Хлоя підвелася і підійшла. Колір її волосся ставав дедалі світлішим, наче вона десятки разів вимивала його з шампунем, щоб стерти нову зовнішність і знову стати колишньою Хлоєю.

Вона торкнулася його лоба.

— Ти весь тремтиш і в тебе жар. Тебе лихоманить. Чи ти зможеш сьогодні продовжувати гру?

Ілан узяв її руку і відкинув убік.

— Не хвилюйся за мене, воно того не варте.

Він налив собі води і випив її великими ковтками. Рідина здавалась

йому аномально теплою. На лобі
блищав піт, тепер він помирав від
спеки.

— На четвертому поверсі ув'язнена
якась людина,— сказав він,
розстібаючи куртку.— Вірте чи не
вірте, мені все одно. Якщо у когось із
вас є ключі, щоб дістатися нагору,
у жіноче крило, я б хотів, щоб ви
відімкнули мені ґрати. Або принаймні
допомогли мені піднятись якомога
вище у цій клятій лікарні.

Він випив ще одну повну склянку
води, він помирав від спраги.

— Гра тут ні до чого, триста тисяч
євро тут ні до чого. Я лише хочу
дістатися до цієї бідолашної жінки.
Допоможіть трохи, це не так складно!

Ябловські сперся об стіну,
схрестивши руки.

— І таким чином допомогти тобі спокійно виконати твоє завдання? — спокійно промовив він.— Може, хтось справді замкнений на тому поверсі, йди дізнайся. А може, насправді ти повинен звільнити цю людину, яка, користуючись нагодою, передасть тобі конверт, новий ключ і одногодвох лебедів. Чудова ідея, Дедіссе, але я в цьому участі не братиму.

— Я такої ж думки,— сухо промовила Фей.— У нас немає жодних причин тобі довіряти. Ми не збираємось сунути собі палиці в колеса, відчиняючи перед тобою двері навстіж. Гра добігає кінця, ми обидва це знаємо. Не намагайся нас заплутати, окей?

Очі Ілана зустрілися з очима Гайгекса, який похитав головою, стиснувши губи.

Вони божевільні, вони всі божевільні і нездатні відірватися від своєї бісової

гри. Ілан підійшов до Хлої.

— У мене немає ключів від тієї частини будівлі,— зізналась вона,— від самого початку я пересуваюсь чоловічим крилом, а до жіночого крила без ключа потрапити неможливо, я перевіряла.— Вона кивнула на Філозу.— Але в нього ключі є. Він піднімався щонайменше на третій поверх або й вище.

— Звідки ти це знаєш? — пробурчав той.

Вона зазирнула йому в очі.

— Знаю, і все.

Філоза знизав плечима і взяв свою чашку з кавою.

— У Гайгекса теж, він ходив туди. Зрештою, я нікому нічого не винен. Кожен сам за себе.

Він пішов до своєї кімнати. Ілан по черзі обвів їх поглядом, сповненим ненависті. Він вишкірився, показавши два ряди стиснутих зубів. Він стукнув прутом по долоні, від чого Хлоя трохи позадкувала.

— Ілане, тобі потрібно заспокоїтись. Ти сам не свій, ти маєш прилягти, поки не наробив дурниць.

Ілан не слухав. Уся його увага зараз була прикута до Гайгекса.

— А ти? Ти, зі своїм психічним розладом, ти нічого не хочеш мені сказати про мапу мого батька? Чому ти в біса просто не поясниш, що відбувається, га?

Той поводився наче нічого не почув, доїдав свої пластівці, не піднімаючи голови. Ілан був готовий вибухнути.

— О, то ви хочете грати. Тоді будемо грати.

Він вийшов, подивившись на всіх по черзі, і тієї миті він сердився на Хлою так само, як і на всіх інших. Вона не допомогла йому, не підтримала, не вірить йому. Мабуть, в її очах він став просто психічно хворим. З відчуттям відрази він вирушив до ванної кімнати, відчинив шафку з аптечкою і випив пігулки від головного болю та лихоманки, разом з вітамінами. Не думаючи про послідовність, кількість та дозування. Йому потрібно повністю зарядитись, щоб триматись на ногах.

Він провів рукою по лобі, лоб був дуже гарячий.

Вичерпуючи останні запаси енергії, він зник у коридорах, весь час наготові, нерви на межі зриву. Щойно він заплющував очі, то бачив спалахи, що засліплювали його, вбивцю, що бродив навколо нього, не промовляючи ані слова. Де ж ховається цей паразит?

І лихоманка... Лихоманка, ця потужна пульсація, що гупає в голові, прискорює серцебиття і через яку розриваються його легені. Він молився, щоб ліки подіяли швидко.

За п'ять хвилин він дійшов до глухого кута, де лежали гроші. Десятки пачок банкнот, що з'явилися нізвідки і чекали на переможця. Ілан подумав про те, що вся ця історія, цей дурнуватий квест не мають жодного сенсу. І якщо він хоче остаточно зупинити це божевілля, яке поступово захоплювало їх усіх, то є лише один спосіб зробити це: знищити їхню мотивацію грати.

Тож він підняв свій залізний прут і щосили вдарив по склу. Від удару його зброя ледь не зрикошетила просто йому в обличчя. Плексиглас завібрував. На поверхні з'явилась крихітна тріщинка, наче в неї врізалась муха. Ілан проклинав ці гроші і все, що через них сталося, він

проклинав Гадеса і тих, хто перетворив його життя на ілюзію. І продовжив лупити, супроводжуючи криком кожен рух. Скло трималося, але ослаблювалось. Після кожного удару йому потрібен був час, щоб відновити сили, серце шалено гупало, але він збирався йти до кінця, це було лише питання часу.

— Ще один раз, Дедіссе, і я гарантую тобі: я тебе вирублю.

Ілан обернувся, готовий оборонятися.

Перед ним стояв Ябловські зі шприцом у руці. Він стискав його, як стискають ніж, готовий ударити. Позаду нього стояли інші учасники, й Ілан прочитав у різнокольорових очах Хлої суміш люті та страху.

— Здається, ти вмієш користуватися шприцом,— промовив Ілан, притискаючи палицю до себе.

— Не заважаюь ні на секунду.
Облиш гроші і забирайся звідси.
Може, ти й здався, але для нас гра
триває.

Ілан витер рукавом холодний піт, що
заливав очі. Обличчя перед ним
знову видовжились, а потім стали
нормальними, наче зроблені
з латексу, а голоси були спотворені
і долинали до нього сповільнено. Він
притулювся до скла, ледь не
падаючи. Здавалося, все навколо
розтягувалось, звивалось,
розтікалося.

Тієї ж миті заревіла сирена,
затріщали лампи. Ілан упав на
підлогу, затуливши вуха руками.
Ябловські вирвав у нього з рук його
зброю і прокричав слова, яких він уже
не розумів. Хлоя щось прошепотіла,
провела рукою по його потилиці і за
хвилину він залишився один,
тремтячи, наче цуценя, очікуючи,
коли напад мине.

Коли він отямився, була 9:17. Ілан підвівся, сперся руками об стіну, під пальцями посипалась штукатурка. Ця лікарня — не просто закинута будівля, це істота, що проникала в нього, намагалась поглинути його, заволодіти ним. Молодий чоловік затремтів, застібнув куртку під шию і повернув назад. Коктейль з медикаментів, здається, подіяв, йому стало трохи краще. Він крокував повільно і не зустрів зовсім нікого, йдучи до сходів, що спускалися до моргу. Проте всі вони були десь там: гравці, Гадес, убивця з викруткою.

Він пройшов підземними коридорами і повернувся з драбиною заввишки шість чи сім метрів, що лежала поряд із бочкою пального. Потім він знайшов інший залізний прут, міцний і важкий, і виліз через вікно з вирваними ґратами.

Сніг досі падав, але не такий густий. Вітер ущух, сніжинки здавалися

пухнастішими, схожими на великі шматки вати. Небо кольору ртуті низько нависало. Навантажений своїм обладнанням, Ілан рухався по білій пустці, оглядаючи зовнішній мур, який йому нарешті вдалося роздивитись. Він виявився високим, та все ж мав бути якийсь спосіб знайти якусь лазівку, втримати рівновагу на гребні стіни, перетягнути драбину і поставити її з іншого боку. Опинившись за територією, він піде в бік долини.

Жодного сліду пса, Ілан навіть задумався, чи існував він насправді, хоча так стверджував і Гайгекс. Він подумав про Пекло, вхід до якого сторожить Цербер. Це диявольське місце було схоже на нього як дві краплі води.

Він швидко опинився перед заднім фасадом будівлі. По той бік зовнішнього муру височіли інші мури, що проростали з глибин землі: граніт,

що стримів у небеса і губився
в хмарах. Гори справді були дуже
близько, гнітючі й мовчазні.

Нарешті Ілан дійшов до кімнати
спостереження. Він зазирнув у вікно.
Вона не згоріла повністю, але
більшість екранів вибухнули,
контрольна панель розплавилась,
а підлога перетворилась на великий
чорний пухир.

Він відступив на кілька кроків назад.
В усьому будинку-кажані горіло
світло, роблячи кімнати однаковими,
але він знав точне розташування тієї,
де перебувала жінка з чорним
волоссям та подряпаним обличчям.
Він поставив драбину просто під її
вікном. Верхній край драбини ледве
діставав до третього поверху. Не
вистачало трьох метрів.

Він обережно піднявся до вікна,
розташованого під тим, що його
цікавило. Тримаючи рівновагу, Ілан

розбив прутом скло, потім щосили вдарив по ґратах. Після численних ударів ґрати врешті-решт піддалися, й Ілан застрибнув усередину кімнати.

Це була стара лікарняна палата, моторозна, крижана. Він швидко вийшов звідти й опинився в коридорі, ідентичному їхньому, з безліччю дверей і значно більш запиленому. Вочевидь це було крило С для жінок, пацієнок із важкими психічними захворюваннями. Залишалося знайти сходи, що вели до поверху вище, до крила D.

Він орієнтувався, як робив би це на першому поверсі, майже впевнений, що доступ до переходу між поверхами розташований праворуч. На шляху йому зустрічались нерухомі інвалідні візки, каталки, підсунуті до стін, рештки стражденного життя багатьох хворих. Він побачив стару табличку з написом «М'яка оболонка». Ілан знав, що цей термін

означає третій захисний шар мозку. Він наближався до центрального органа.

На підлозі, у пилюці, він помітив сліди і пішов по них. Вони заходили й виходили з відчинених кімнат, перетиналися, плуталися, вказуючи на те, що їхній власник ішов навпомацки. Сліди вели до ванної кімнати, що залишалася у незмінному стані, з товстими трубами та ваннами тортур. Ілан із цікавості увійшов, і тут теж була сантехніка «Гудзон Рід». Він ледь не напорвся на цвях, що стирчав зі стіни, і різко зупинився. На кінчику іржавої шапки цвяха, що стирчав десь на рівні його живота, була маленька засохла червона пляма. Кінчиками пальців Ілан торкнувся речовини. Без жодного сумніву, це була кров. Крім того, декілька крапель впали на підлогу, і, здається, це сталося нещодавно. Власник слідів поранився тут, на третьому поверсі. Це ідеально

сходилося з раною на передпліччі
Гайгекса. Отже, він тут був.

Ілан пішов далі і побачив великий хол
і сходи, закриті ґратами. Він щосили
вдарив по них, але цього разу
решітка була занадто щільна
і заледве прогнулась. Після десяти
хвилин спроб він здався: так йому
ніколи не вдасться піднятися на
четвертий поверх. Він став на коліна
та, примруживши очі, придивився по
той бік решітки: сліди кроків були
і там. У когось був ключ, хтось мав
доступ до верхнього поверху, де
замкнена та жінка.

Ілан крутився по колу, шукав рішення,
чекав, що зустріне когось із гравців,
але зрештою здався: одному йому це
не під силу.

— Є тут хтось? — крикнув він.— Це
Ілан Дедіссе, я на третьому поверсі!

Жодної відповіді.

Пригнічений, він швидко пішов назад.

Поспішаючи, він ледь не проґавив важливу деталь, але зробив кілька кроків назад і подивився на підлогу. Сліди зникали у кімнаті, замкненій на ключ: один слід навіть переривався дверима. Ілан не міг сказати, були це сліди Гайгекса чи когось іншого.

Він підняв свій лом і вдарив по ручці. Як і в кімнаті Мокі, двері врешті-решт піддалися.

Це було господарське приміщення. Крани, що стирчали зі стіни, товсті труби, купа відер та швабр, десятки порожніх пляшок з-під мийного засобу. Деякі шафи валялись на підлозі, деякі ще стояли. Ілан принюхався, і в голові блимнув червоний сигнал тривоги. Йому був знайомий цей запах: запах гниття.

Зі здавленим горлом він підійшов до єдиної шафи із зачиненими

дверцятами. Він затамував дихання, стиснув зброю і рвучким рухом відчинив шафу.

З неї випало тіло і важко рухнуло йому під ноги. Ілан скрикнув. Труп жінки лежав спиною догори, її цивільний одяг був усіяний маленькими дірочками, характерними для ударів викруткою. Труп роздувся, руки були схожі на надуті гумові рукавички. Схоже, смерть настала два чи три дні тому.

Хто ця рудоволоса жінка?

Ілан ледь стримався, щоб не втекти, тому що у нього з'явилася жахлива здогадка.

Він узявся за светр покійної і перевернув тіло. Висохлі очі блідо-блакитного кольору дивилися в стелю. Рот був круглий і чорний, губи нагадували запліснявілу шкуринку.

Ілан помітив гаманець, що стирчав із кишені. Він витягнув його і прочитав на ID-картці: Валері Жербуа. Його погляд затримався на фотографії, і раптом він підскочив. Він знав це обличчя, він бачив його під час тестування у так званій лабораторії «Еффексор». Ця жінка сиділа позаду Мокі, зайнята переписуванням рядків із телефонного довідника.

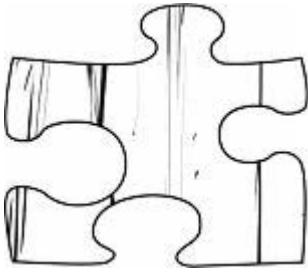
Тоді у його голові все з'єдналося в логічний ланцюжок, і тепер у нього не лишилось сумнівів: Валері Жербуа була однією з восьми гравців, які мали брати участь у «Параної». Ілан чудово пам'ятав, що сказав Гадес у мікроавтобусі: *«Одна учасниця взагалі приїхала ще вранці. У першій трійці»*. Коли Ілан запитував Фей, та відповіла, що приїхала після обіду. І була лише четвертою.

Отже, учасниць мало бути не дві, а три.

Хтось забив цю жінку викруткою і зайняв її місце, у ніч їхнього прибуття. Хтось, хто приїхав у трійці перших. Гайгекс, Філоза, Мокі.

Мокі мертвий.

Від самого початку один із гравців був убивцею з викруткою.

54

Було близько 13 години, і Хлоя прийшла на кухню щось перекусити, перш ніж продовжити гру.

Швидко крокуючи коридором, вона відчула, як чиясь рука міцно затулила їй рота. Її потягли назад, до душової.

— Це я,— промовив Ілан, послаблюючи хватку.— Це лише я.

Хлої знадобилось декілька секунд, щоб заспокоїтись. Вона помітила на підлозі уламки скла і підняла очі. Камера була розбита, її корпус висів

на дроті. Дверцята шафки з аптечкою були відчинені навстіж, упаковки та коробочки з-під ліків валялися на підлозі. Вона подивилась на Ілана.

Зі скуйовдженим волоссям і червоними очима, він був схожий на божевільного.

— Чорт забирай, ти мене налякав!
Що на тебе найшло?

Із залізним прутом у руці, Ілан нервово подивився в кінець коридору, а тоді тихо заговорив:

— Убивця з викруткою — це Гайгекс. Точніше той, хто видає себе за Вінсента Гайгекса. Насправді його звуть Люка Шардон і...

— Ой, ой! — тихо сказала Хлоя із зітханням, якого вона навіть не намагалась приховати.— Ти усвідомлюєш, що ти знову мелеш?

Звісно, він усвідомлював. З моменту цієї знахідки його розум не припиняв змінювати рівняння усіма можливими способами. Усе ідеально сходилось.

— Чверть години, мені треба лише чверть години твого часу, щоб дещо тобі показати і пояснити.

Він був на межі зриву. Хлоя похитала головою.

— Чорт, Ілане, не зараз, я...

— Благаю тебе.

Молода жінка завагалась, але зрештою поступилась.

— Гарзд. Ні хвилини більше, я повинна обшукати великі кухні, там справжнє пекло, і це обіцяє години роботи. Але перед цим я вип'ю склянку води і візьму щось у холодильнику. Поїм по дорозі, щоб не витратити час.

— Думаю, тобі не варто їсти перед тим, як ти побачиш те, що я тобі покажу.

— Я надто голодна.

Ідучи, вона розпакувала бутерброд у вакуумній упаковці і вгризлася в нього. Зі зброєю в руці Ілан потягнув її до кімнати, де вони палили багаття, потім йому вдалося вмовити її вилізти на вулицю. Він звернув увагу на ноги Хлої, коли вона перелазила через вікно.

— Де ти взяла ці трекінгові черевики? — запитав він.— Уперше їх бачу.

— У своїй шафі поряд з кросівками. У тебе таких не було?

— На мені вже були мої, коли я їхав сюди, але... Ні, у моїй шафі були лише кросівки.

Він згадав тіло Мокі і ті дві величезні сїрі подошви і спитав себе, чому декільком із них надали трекінгове взуття. Хлоя швидко доїла свій бутерброд, відкушуючи великі шматки і шумно дихаючи, бо холод обпікав горло. Нарешті вони дійшли до драбини. Дівчина з жахом виявила повністю згорілий контрольний пункт.

— Що тут сталося?

— Звідси Гадес за нами спостерігав, у нього був доступ до всіх камер та світла. Воно вмикається і вимикається автоматично завдяки таймерам, як і сирена, вона теж запрограмована. І саме Гайгекс захопив цю кімнату, перш ніж підпалити її. У нього є ключі від усіх приміщень лікарні, він може увійти куди завгодно, у тому числі до наших кімнат. Це пояснює, чому Мокі і Лепренс нічого не змогли зробити — вони, напевно, спали, коли він проник до їхніх кімнат за допомогою ключів.

У погляді Хлої він бачив, що вона починає усвідомлювати, що, можливо, він не зовсім божевільний. Він умовив її піднятися по драбині і поліз за нею. Дуже швидко вони дійшли до ванної кімнати, де він показав їй закривавлений цвях.

— Пам'ятаєш його рану на передпліччі?

Хлоя серйозно кивнула. Потім вона подивилась на сліди, що рухались у різних напрямках. Через їхні власні сліди та пил, що трохи здійнявся, ставало складно зрозуміти, який слід кому належить.

— Гаразд, Гайгекс піднімався на цей поверх і поранився тут, я хочу тобі вірити. Командний пункт згорів, це факт. І що далі? Це абсолютно нічого не доводить.

— Ходи сюди.

Він узяв її за руку і потягнув до господарського приміщення. Тоді штовхнув зламані двері. Цього разу він зауважив на обличчі Хлої непідробний подив, що змінився глибоким жахом. Слова застрягли у неї в горлі.

— Вона... Вона...

— Так, вона мертва. І це не постановка.

Хлоя зробила короткий крок уперед, наче хотіла впевнитись, що вона не спить. Запах вдарив у ніс і те, що вона щойно з'їла, піднялось угору. Її мало не знудило.

— Тепер ти мені віриш? — сказав Ілан.

Вона повільно кивнула. Її руки тремтіли, стискаючи рот. Хлою охоплював страх, від чого її обличчя стало ще блідішим. Ілан вивів її

з кімнати і зачинив двері. Тоді подивився їй в очі, тримаючи її руки у своїх. Молода жінка була пригнічена, готова от-от розплакатись.

— Хто вона? — запитала Хлоя.

— Ця дівчина була учасницею гри, вона першою приїхала до цієї лікарні...

Він чітко промовляв кожне слово, щоб упевнитись, що Хлоя повністю перетравила сказане.

— ...У перший вечір, коли ми прибули, вона мала бути, як і всі ми, замкнена у своїй кімнаті. Потім, так чи інакше, у мінівені щось сталося. Не знаю, чи копи повернулись сюди, бо не змогли перетнути перевал, або ж убивця приїхав сам за кермом машини. Одне я знаю точно: чоловік в оранжевому комбінезоні зміг утекти, позбутися двох копів і зайняти місце

цієї учасниці. Пригадай, коли ми відкривали конверти з першим завданням, Гайгекс зробив вигляд, наче приїхав першим, і, логічно, став напроти скриньки з номером 1. А ця жінка прибула в трійці перших. Він просто зайняв її місце.

Вони почули десь далеко стукіт дверей і підскочили. Хлоя стала схожа на примару.

— Думаєш, на цьому поверсі хтось є?

— Ні,— відповів Ілан, міцніше стискаючи свій залізний прут,— це лунає знизу. Ходімо, не затримуймось.

Вони пішли назад, пришвидшивши крок. Ілан продовжив пояснювати:

— Думаю, Гадес залишився тут сам, щоб займатись нами, і він мертвий з першої ж ночі — вбитий Гайгексом,

тобто Люкою Шардоном. Думаю, Гайгекс проник сюди і грається нами, як хижак грається своєю здобиччю.

— Він ніколи не розповідав, як потрапив у гру,— промовила Хлоя, раптом усвідомивши.

— Так. Усунувши копів, він отримав доступ до досьє на всіх нас, що лишились у машині, і це дозволило йому дізнатися більше про нас та «Параною». Це вбивця, у нього серйозні психічні проблеми, як-от роздвоєння особистості, але він також і справжній гравець, бо згадай: копи розповідали про вбитих гравців, і так званий Гайгекс був у їхній групі, одним із них. Цей тип почуввається у «Параної» як риба у воді.

Хлоя відповіла після паузи. Вона заговорила здавленим голосом:

— А ми продовжуємо грати наосліп, як барани. Це жахливо. Більше ніхто

нічого не контролює, ніхто не приїде забирати нас, у той час як серед нас убивця. Потрібно повідомити інших і забиратися звідси.

— Нарешті ти на моєму боці, давно пора.

Ілан зітхнув.

— Але все набагато складніше. З одного боку, є батькова мапа, яку у мене вкрав Гадес. Саме Гайгекс власною персоною допоміг мені розв'язати частину загадки. Це людина надзвичайного розуму.

— Щодо якої частини він тебе просвітив?

Ілан вийняв із кишені мапу.

— Дивись: насправді коди внизу означають кольори, які, будучи розташовані у правильному порядку, утворюють слово «ЯКІВ».

— Яків...— повторила вона, уважно вдивляючись у нижню частину мапи.

— Далі, є ще ті люди, які накачали мене наркотою і замкнули в стоматологічному кабінеті, які руйнують мою пам'ять і хочуть викрасти мої спогади. Це вже не гра, вони намагаються отримати доступ до відкриттів моїх батьків. Я не розумію, звідки вони могли взятися, це не сходиться з тим, що в цих стінах убивця.

— Так, це не сходиться, а отже, це не насправді.

— Хлоє, ти ж не будеш...

— Зажди, зажди. Гаразд, Мокі мертвий, ти бачив його тіло в морзі, а вбивця потім його забрав. Напевно, те саме сталося і з Лепренсом. Тепер я вірю тобі на сто відсотків: вбивця з викруткою, Люка Шардон, привласнив особистість Вінсента

Гайгекса і по черзі нападає на нас. Але що стосується тих, хто тебе катував... Підозрюю, що вони лише у твоїй голові. Можливо, ти настільки наполегливо їх уявляв, що тепер думаєш, що вони реальні.

— Я знаю, що я бачив.

— Шизофренік теж знає, що він бачив. Я маю на увазі, ти не можеш підтвердити, що те, що ти вважаєш реальністю, є реальністю. Ніхто не може підтвердити те, що з тобою, як ти кажеш, сталося,— ось у чому проблема. Я вважаю, що є гра, є вбивця, який у неї проник, і є твої галюцинації, спричинені усім цим стресом та всім, що ти пережив після смерті батьків. Тепер ці три явища змішуються.

Ілан не хотів знову вступати в нескінченну дискусію, це було не на часі. Він здався:

— Чудово, припустімо, навіть якщо я маю рацію, припустімо. Але що ти скажеш про ту дівчину з довгим чорним волоссям, замкнену на четвертому поверсі, у гамівній сорочці? І не кажи мені, що це ілюзія, вона така ж реальна, як і ми з тобою. До того ж Гайгекс, він же Люка Шардон, був ув'язнений у цій психлікарні, Хлоє, а саме в палаті 27. Біблія, яку я знайшов у шухляді, підписана його іменем, ти сама бачила. Отже, це він снівся мені того сумнозвісного ранку, коли ти до мене приїхала. Мені снилася палата 27, снилося це місце.

— Ми вже говорили про це і...

— Пригадай, чорт забирай! У театрі, посеред декорацій, Гайгекс плакав! Чому, як гадаєш?

Вона задумалась.

— Тому що він знав це місце... Тому що ця сцена з її старими декораціями, усе це пробудило в ньому спогади. У ньому чи в одній з його особистостей.

— Саме так,— підтвердив Ілан.— Із цієї ж причини він підпалив кабінет арт-терапії. Уяви, що серед усіх світлин, що там висіли, були і його фотографії. Він усе зриває і спалює, щоб знищити докази.

— Отже, це його ви бачили з Мокі, коли він біг по коридору. Тепер ти віриш мені, коли я кажу, що Філоза — останній брехун? Чи коли я стверджую, що надворі немає собаки?

Ілан лагідно подивився на неї.

— Мені шкода, що...

— Пусте.

— І насамкінець, Люка Шардон справді намагався повіситись у стінах Сванессона. Не знаю, коли і чому, але це сталося і він вижив. І тепер, волею неймовірного повороту долі — через цю хурделицю, аварію, нашу присутність тут саме зараз,— він повернувся, щоб відтворити свої минулі злочини: повбивати гравців за допомогою викрутки. Віриш ти мені чи ні, але це правда.

— Схоже, повторюється його минуле вбивці. За словами копів, Гайгекс убив вісьмох людей. А якщо ми врахуємо цю бідолашну жінку, то нас потенційно...

— Вісім жертв.

Тепер вони опинилися біля вікна, що виходило на задній двір лікарні. Хлоя з острахом дивилась на гори, що були зовсім поряд, під незмінно сірим небом. Затягнуті сніговою завісою, вони загороджували їй обрій,

створювали відчуття відірваності від світу. Вони спустились драбиною, і замість того щоб піти ліворуч, щоб повернутись, Ілан повів її праворуч.

— Останнє, що я хотів тобі показати. І ти нарешті погодишся, що те, що я тобі говорив,— правда.

Вони побігли уздовж заднього фасаду до маленьких надгробків, що ледь-ледь здіймалися над снігом.

— Цвинтар, про який говорив Гадес,
— захекавшись, промовила Хлоя.

— Іди поглянь.

Він підвів її до заокругленої плити і попросив прочитати.

— Народився у 1972, а помер у...

Вона не закінчила речення і відійшла вбік.

— 1980. А там — 1987.

Приголомшена, вона стерла сніг з інших надгробків.

— Невідомі, що померли в минулому році. Дідько, Ілане, що це означає? Вважалося, що ця лікарня зачинена.

Залишалось подивитись ще на кілька могил, але Хлоя стояла на місці, її руки безсило звисали.

— Уявлення не маю,— відповів Ілан.
— Напевно, це пов'язано з протоколом «Мемнод»... З цією жінкою, ув'язненою нагорі, полонянкою в гамівній сорочці. Я переконаний, що до нашого приїзду сюди у цьому психіатричному закладі відбувалися жахливі речі. І аж до минулого року.

Хлоя сильно затремтіла. Вона зіщулилась під курткою.

— Почекай дві секунди. Тут вісім надгробків, жодним більше. І... От

лайно!

— Що таке?

Вона показала пальцем на одну з дат.

— 1987... Це...

— Рік твого народження.

Ілан перестрибував від могили до могили.

— 1980. Мокі народився у 1980, чи не так? А там 1982. 1987. Тут 1979, це міг би бути Лепренс. Там ще одна могила, на ній рік мого народження.

Хлоя міркувала вголос:

— Це точно декорації гри.

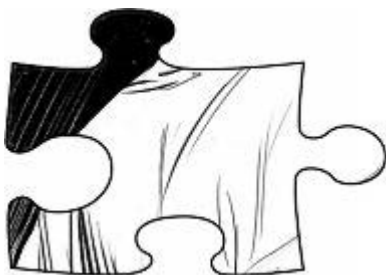
— І навіщо ці декорації, якщо Гадес просив нас не виходити надвір?

Сніг зірвався з даху і впав просто поряд із ними. Ілан намагався зрозуміти, але ніяк не міг. Як пояснити непоясненне?

— Що тепер будемо робити? — запитала молода жінка.

Іланові зіниці звузились і перетворились на дві маленькі темні цятки.

— Знешкоджуємо Гайгекса, забираємо ключі, піднімаємось на четвертий поверх, щоб урятувати ту жінку, і забираємось із цього пекла.

55

Ілан зламав двері кімнати Гайгекса, поки Хлоя стежила за коридором, дивлячись, чи ніхто не йде. Він заходив з великим острахом, зі страхом людини, що входить до кімнати божевільного вбивці. Якщо Гайгекса транспортували до ВВХ, то це означає, що його визнали неосудним за різню в гірському притулку. Що він убив тих людей у приступі божевілля. Що він за межею зла.

Ліжко було ідеально застелене, нічого не стирчало, здавалось, наче у кімнаті ніхто ніколи не жив. Костюми пацієнта у шафі були розвішані в ряд із хворобливим перфекціонізмом. Жодного сліду оранжевого комбінезона. Ілан порився у кишенях, але не знайшов ані ключа, ані лебедя, ані мапи, ані викрутки — лише жменьку пластівців із шоколадом. Кинув погляд під простирадла, під ліжко — нічого.

— Ну що? — запитала Хлоя.

— Усе чисто, він був обережний, але...

Зате в шухляді він знайшов вісім лебедів. Він був шокований ще більше, коли побачив серед них лебедя з поламаним дзьобом. Він узяв його і простягнув Хлої.

— Це той, якого він украв у мене в кабінеті електрошоку. Це він

пропускав крізь мене струм, Хлоє.

Вона покрутила в руках маленький дерев'яний предмет, у той час як Ілан продовжив пошуки. У глибині шухляди він знайшов старі фото, які його приголомшили. Він показав їх Хлої.

— Ми не помилились.

На глянцевого папері він побачив Гайгекса посеред сцени театру Сванессона, трохи молодшого, оточеного іншими людьми в костюмах. Перевдягнений у сонце, він стояв посеред декорацій, ідентичних тим, що збереглися в закинутому театрі. Мабуть, це була якась вистава, у якій він грав. На передньому плані виднілись потилиці глядачів.

— Це пояснює, чому він тоді плакав,
— прокоментувала Хлоя.— Спогади виплили не поверхню.

Ілан роздивлявся світлини: на всіх був зображений Гайгекс-Шардон у різних ситуаціях, з різними пацієнтами, але незмінно в стінах цієї лікарні.

Раптом, побачивши останнє фото, зроблене у кімнаті, схожій на художню майстерню, Хлоя звернула увагу:

— Ця картина, позаду них... Це не одна з тих, що висять вдома у твоїх батьків?

Вона показала пальцем на ліву частину знімка. Картина стояла на мольберті, на задньому плані. На ній була зображена розбурхана природа — дерево, чиє листя позривав ураган. Картина була написана в темних тонах, що нагадували кольори смерті.

Ілан заляк з роззявленим ротом.

— Так. Це вона. Вона висить на кухні.

Вони обмінялися серйозними поглядами.

— А як пояснити те, що картина, намальована душевнохворими у психлікарні десь посеред гір, опинилась на стіні будинку твоїх батьків?

Ілан витримав довгу паузу. Він довго думав, але жодне пояснення на думку не спало.

— Що ти хочеш від мене почути? Це незбагненно.

— Твої батьки розповідали тобі про цю лікарню?

— Не пригадую нічого такого.

У Ілана знову виникло відчуття, що він марить, але, на щастя, цього разу

він марив не сам. Хлоя була в такому ж трансі, як і він.

— Точно має бути якесь пояснення. Напевно, ти або твої батьки тут уже бували.

— Це неможливо.

— Але це так.

Вона на якусь мить замовкла.

— Я починаю підозрювати, що все, що ти розповідаєш, від самого початку — правда,— видала вона.— Ті люди, що крутяться навколо тебе і мучать твою пам'ять, мабуть, справді існують. Ті незнайомці, що полюють на дослідження твоїх батьків і, схоже, проводять заборонені експерименти. Я досі думаю про ті могили надворі, з однаковим роком смерті, і від цього в моїх жилах холоне кров. Усе це справді існує і суперечить будь-якій

логіці. Ми наче опинилися в якомусь нереальному вимірі, де час і простір викривлені.

Ілан думав про свій сон, із годинником та секундною стрілкою, що рухалась у протилежному напрямку. Він згадав про судмедексперта та копів, що знову і знову виходили з кабінету розтинів. Його не покидало відчуття, що вони щось упустили.

Чийсь голос змусив їх підскочити:

— Що ви робите в кімнаті Гайгекса?

У дверному отворі стояв Ябловські. Він помітив пошкодження на рівні повністю вибитої ручки. Хлоя поспішила до нього і вручила йому світлини.

— Нам потрібно про нього поговорити.

Ілан детально розповів йому про свої відкриття. Після цієї розповіді Ябловські став нагадувати враженого блискавкою. Він сперся об стіну в коридорі, дивлячись в одну точку.

— Так, отже... Гайгекс убивця.

Він перевертав фотографії в різні боки.

— Схожі на справжні. Мені не надто подобається Гайгекс, я перший охоче б йому врізав, але звідки мені знати, що ви двоє не брешете?

Він пильно подивився на Хлою.

— Якщо хочеш, можемо показати труп,— відповіла вона.

Ябловські завагався і подивився на годинник.

— Я ніколи не бачив, щоб Гайгекс приходив їсти чи пити опівдні, не знаю, звідки цей тип бере енергію.

Якщо ми хочемо піймати його, що будемо робити?

Ілан вийшов із кімнати й акуратно зачинив двері за собою. Він позбирав з підлоги уламки дерева.

— Потрібно, щоб хтось із нас пішов на пошуки Фей та Філози і непомітно їх попередив.

— Ти чудово знаєш, що це практично неможливо, з огляду на розмір будівлі. Їх нелегко буде знайти.

— Знаю, але у нас немає вибору, ми не можемо дозволити жорстокому вбивці ходити з ними одними коридорами. Двоє інших залишаються тут і терпляче чекають. Як тільки Гайгекс тут з'являється, вколюємо йому в спину вміст твого шприца.

Здавалосьь, Ябловські погодився. Він витягнув із кишені свій шприц.

— Він мав знадобитися... Схоже, навіть це було передбачено... Гаразд, хто лишається?

— Ви,— відповіла Хлоя.— Ви вдвох якраз його подужаєте.

Ілан утрутився і не дав їй піти:

— Це надто небезпечно. Він може піти на третій поверх, побачити розбите вікно, через яке ми залазили, і зрозуміти, що ми все знаємо. Ти залишишся з Ябловські.

Із залізним прутом у руці Ілан по черзі подивився на них.

— Мені потрібні ваші ключі, так у мене буде більше шансів знайти Фей та Філозу.

Ябловські завагався.

— Гра давно закінчилась. Гадес вочевидь мертвий, ніхто не дасть нам ці гроші.

Нарешті Ябловські вийняв свої ключі з кишени.

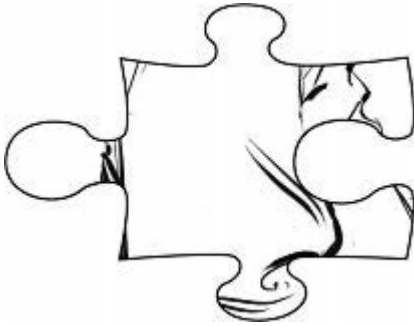
— Вони відкривають доступ до верхньої частини чоловічого крила, на другому поверсі, а також до тієї частини, де їдальня та кухні,— сказав він.— Але це тобі не сильно допоможе. У Наомі був доступ до жіночого крила, так само, як і у Філози та Гайгекса. Потрібно йти туди.

Хлоя також віддала йому свої ключі.

— Усе як у нього, але в мене, крім цього, ще був доступ до третього поверху.

Ілан подякував їм і побіг.

— Якщо спіймаєте його — кричіть. Але не проґавте його, прошу вас.

56

Бігти, кілометр за кілометром,
у цьому нескінченному лабіринті.
Досліджувати найменші його закутки,
бути насторожі, стежити за тилом.
Іноді Ілан чув клацання ґрат і дверей,
не знаючи точно, звідки лунає звук.
Тоді він прискорювався, бо покликати
не міг, щоб не викликати підозр Люки
Шардона.

Завдяки ключам Хлої та Ябловські він
відкрив нові артерії цього кам'яного
органа, місця, де колись божевілля

розкривалось на повну. Усі камери, що траплялися на шляху, він розбивав з такою ненавистю і жорстокістю, на які вважав себе нездатним. Надворі вже насувалась темрява, наче бетонна плита, що відкладала їхню втечу ще на день. Ілан пообіцяв собі, що наступного дня, як тільки світатиме, він вибереться звідси разом із Хлоєю та жінкою з четвертого поверху, хай би що сталося.

Утрюх вони перелізуть через стіну, дістануться до міста і вирушать на пошуки правди.

Але спочатку потрібно знайти Гайгекса-Шардона. І його ключі. Він може бути просто над ним, на третьому поверсі жіночого крила. А якщо він помітив драбину, приставлену до стіни знадвору? А якщо він знає, що Ілан у курсі про руду учасницю, що розкладається в шафі для віників? Поки чоловік

думав, він нарешті побачив Філозу в кінці коридору. Ілан з металевим прутом у руках поспішив до нього.

— Краще кинь це,— сказав Філоза, готовий оборонятися.

Ілан сповільнив крок. Він зрозумів, що тієї миті Філоза боявся його. Незважаючи на холод, він спітнів і, напевно, скидався на божевільного, що втік зі своєї палати. Втома давала про себе знати, в очах пекло, лише стрес допомагав йому триматися на ногах.

— Ти маєш мене вислухати, це важливо.

— Гарзд, але тримайся на відстані.

Ілан вдався до зрозумілих і чітких пояснень. Філоза, як завжди, дивився на нього з недовірою.

— Кажеш, Ябловські та Сандерс зараз у житловій частині, готові напасти на нього?

— Можеш піти перевірити.

— А Фей, ти її бачив? Зазвичай я щонайменше раз на день перетинаюсь з нею у цій частині будівлі. Але сьогодні я її ще не зустрів.

— Поки що не можу її знайти.

— Як і Гайгекса.

Здавалося, Філоза зважував значення цих слів.

— Гаразд... У будь-якому разі я спускався, щоб попити. Я помираю від спраги.

— Будь обережний. І якщо зустрінеш, зроби так, щоб він ні про що не здогадався. Ми повинні піймати його раніше, ніж він перейде до дій.

Філоза пішов. Трохи згодом Ілан облишив пошуки і теж почав спускатись. Після багатогодинного блукання у нього більше не було сил продовжувати.

Залишалось два варіанти: або Гайгекс знає про пастку і не попадеться в неї, або ж не знає, і в такому разі він врешті-решт повернеться до житлової частини, як і щовечора.

У цих просторих коридорах, уздовж порожніх кімнат, гравець крокував з острахом. Гайгекс міг з'явитися будь-якої миті, у будь-якому місці. Ілан згадав, як убивця грався з ним, світлячи ліхтарем просто в обличчя. Він згадав про фотографії, знайдені у шухляді, ту картину, що була написана в цих стінах, а потім опинилась на стіні в домі його батьків. Він думав про протокол «Мемнод», пов'язаний з пам'яттю.

Тоді йому на думку спало дещо жахливе — припущення Хлої, яке він не міг прийняти, та воно не було зовсім позбавленим логіки: а що, як він теж колись був в'язнем цієї психлікарні? А якщо цей період повністю стерся з його пам'яті? А якщо його батьки мають до цього місця якийсь стосунок?

Крокуючи вестибюлем і вже збираючись піти в напрямку їхніх спалень, він помітив за три-чотири метри блискучу цятку на підлозі. Він підійшов і зрозумів, що це маленька випуклість червоного кольору.

Краплина крові.

Ілан одразу напружився. Він проходив у цьому місці дві чи три години тому і був упевнений, що цих краплин тут не було.

Між ними була відстань десь із метр.

Як і у випадку з Реєм Лепренсом,
Гайгекс звертався до нього.

Він показував йому шлях, яким треба
слідувати.

Ілан не знав чому, але в нього було
відчуття, що правда зовсім близько.
Що все це кровопролиття, трата
людських життів щось означають. Він
не вагався і рушив сам туди, куди
його вели.

Невдовзі він опинився у тій частині
лікарні, де пацієнтів лікували за
допомогою мистецтва. Він пройшов
повз повністю обгорілу кімнату.
Навколо Ілана, на стінах, танцювали
чудовиська, концентричні кола
оберталися, наче намагаючись
загіпнотизувати його. «Пекло» Данте.
Спуск дев'ятьма колами, зустріч
з мешканцями пекла, як-от Мінотавр,
гарпії... Ілан уважно розглядав
малюнки і думав, що, можливо, він
був поряд із Шардоном, коли той

малював ці жахіття. Що він був частиною купки недоумків.

Краплі крові привели його до зачинених дверей театру.

Ілан провів руками по багряному оксамиту і максимально обережно увійшов до зали. Він був готовий ударити за найменшої нагоди.

Він спустився маленькими східцями й опинився на одній з двох доріжок, що вели до сцени. За великими заґратованими вікнами була непроглядна темрява. Хоч була ще тільки п'ята вечора. Чи, скоріше, аж п'ята вечора. Починаючи з цього ранку, здавалося, що час біжить швидше.

Склепінчаста стеля була дірява в декількох місцях і за нею виднівся металевий каркас будівлі. Прямо попереду височіла велика сцена, захарашена декораціями: дерева,

фасади будинків, підвішені хмаринки, велике сонце із зигзагоподібними променями. Зверху звисало багато дротів та прожекторів, більша частина яких були увімкнені і спрямовані на порожні сидіння.

На мить Ілан завмер.

— Я знаю, хто ти насправді. Ти Люка Шардон, і ти ховаєшся за особистістю Вінсента Гайгекса. Ми знайомі, Люко? Я вже був ув'язнений у цих стінах разом з тобою? Ми дружили із С. Ж. Лоррен?

Його голос заповнив усе приміщення. Він водив долонею по своєму залізному пруту, щоб заспокоїтись. Він додав:

— Я переконаний, що ти зрозумів мапу мого батька. Що ти знаєш значення слова «Яків», багатократно написаного у «м'якій кімнаті» на четвертому поверсі. Це ти його

написав, до речі? Хоча б допоможи мені зрозуміти.

Як він і очікував, ніякої відповіді він не отримав. Він продовжив йти по кривавому сліду, перевіряючи між рядами крісел. Він піднявся чотирма сходинками, що вели на захищену сцену. Він штовхнув декорації на коліщатках, пройшов поміж статуй, безруких манекенів, костюмів на вішаках, крокуючи в глибину сцени. Краплі вели його до найтемнішого закутка зали. Він розсунув велику червону завісу, відштовхнув рукою хмарки, що висіли на тросах. Де ховається Гайгекс? Може, він уже пішов? Чи спостерігає він за ним просто цієї миті?

Раптом він помітив прямо посеред сцени маленьку закривавлену складену серветку. Випуклість не лишала жодного сумніву: всередині щось є.

Ілан опустився на коліна і поклав поряд свій металевий прут. Він потягнув за краї квадратика тканини, затамувавши дихання.

У тьмяному світлі заблищали прикраси.

Закривавлені кільця та сережки.

Ілан одразу впізнав пірсинг Наомі Фей. Біля застібок він помітив шматки шкіри. Судячи з усього, їх силою вирвали з обличчя.

Він скочив, затиснувши рот рукою, і, позадкувавши, перечепився через горщик із пластиковими квітами. Коли він упав на спину, в його поле зору потрапила верхня частина конструкції сцени, і він побачив його.

Вінсента Гайгекса.

Люку Шардона.

Той був за сім чи вісім метрів над землею, сидів верхи на фермі, до якої кріпилось світлове обладнання, система противаг, а також деякі декорації, як-от сонце і хмаринки. Він був голий і небезпечно гойдався взад-вперед — вочевидь, у нього саме був напад. Його погляд був спрямований на Ілана. Рот перетворився на тонку пряму лінію, наче лезо бритви. Він нагадував ворона, готового здійснити свій фатальний політ.

Ілан підвівся і поставив долоню «козирком», щоб прожектор не сліпив очі.

— Де Наомі Фей, Шардон? Що ти з нею зробив?

Гайгекс затрусив головою, наче його атакував рій мух. На шиї в нього був шнурок, на якому висіли десятки ключів.

— Мене вже закривали тут. Мені робили боляче. Дуже боляче.

Його руки були схрещені, він гладив себе по плечах. Амплітуда погойдування збільшувалась.

— Тепер я чітко пригадав. Крижані ванни. Електрошок. Божевілля, цілковите божевілля, що розповзається в моїй голові, наче нафтова пляма.

Його голос був трохи іншим. Менш зрілим, більш дитячим. Ілан спитав себе, хто зараз із ним говорить — Вінсент Гайгекс, Люка Шардон чи хтось інший? Скільки особистостей у його голові борються за владу? Чи дійсно він не знає про те, що він убивця? Що він убив усіх цих людей?

— Ти можеш спуститися,— сказав Ілан, намагаючись зберігати спокій.— Ходи сюди.

— Не наближайся! Не рухайся!

— Прошу тебе. Спускайся.

— Ні, я боюся.

— Боїшся чого? Кого?

Гайгекс повільно встав. Його ноги підкошувалися, кривуваті пальці ніг виступали за межі металевої решітки. Він почухав голову, наче мавпа. Його чорні очі бігали по потрісканому склепінню.

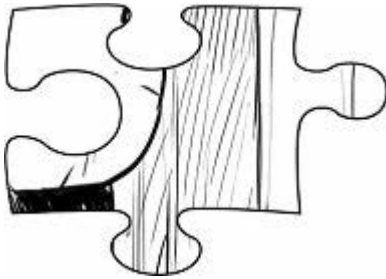
— Я не хочу, щоб це почалося знову. Ні, тільки не це. Забагато болю. Вам теж знайомий цей біль. Вам, іншим гравцям. Ми всі схожі, брати по нещастю.

— Чому ти так кажеш? Ми теж були ув'язнені в цій лікарні?

Він трохи повернувся, наче збирався піти назад.

— Ваше життя — це лише театр,—
промовив Гайгекс.

Ілан зробив крок убік, щоб краще
бачити, і помітив одяг Гайгекса,
складений на купу позаду
пінопластового дерева. У мить, коли
він знову подивився вгору, оголений
чоловік, утративши рівновагу,
з криком летів у прірву.

57

Пролунав хруст. Окуляри Гайгекса злетіли з обличчя і розбилися десь між кріслами.

Ступні не торкнулися підлоги, а зависли на висоті пів метра над сценою. Тіло на декілька секунд зависло на металевому тросі, а потім почало повільно обертатися навколо своєї осі.

Ілан підбіг. Гайгекс загинув миттєво, зачепившись шиєю за трос. На його горлі з'явилися глибокі борозни, очі

були широко розплющені. Спочатку Іланові захотілося втекти, але він завмер, побачивши, що Гайгексова спина всіяна маленькими шрамами. Безформні цятки, абсолютно ідентичні тим, що були на грудях у Хлої.

Не може бути.

Ілан згадав непереконливі виправдання дівчини про люстру, що зірвалася зі стелі. Поза сумнівом, вона збрехала.

«Ми всі схожі, брати по нещастю».
Ілан усвідомив значення цієї фрази і затремтів. Це було гірше, ніж страшний сон. Що з ним зробили? Що з ними зробили?

Він роздивився дивне намисто, яке собі змайстрував Гайгекс, і йому довелось розрізати шнурок шматком скла, щоб забрати ключі. Якийсь із них точно відкриває доступ до

четвертого поверху і, можливо, допоможе звільнити ту дивну жінку, яку він бачив на екрані. І забратися звідси.

Ілан повернувся в центр сцени, підняв серветку з її моторошним вмістом і швидко покинув театр. Філоза, Хлоя та Ябловські чекали на порозі кухні. Останній швидко пішов назустріч Іланові.

— Де Наомі?

Ілан із жалем простягнув йому серветку. Блиснули дрібні прикраси. Побачивши закривавлений пірсинг, на якому досі висіли шматки шкіри, високий брюнет втратив самовладання і притис Ілана до стіни. Пірсинг покотився по підлозі.

— Що з нею сталося?

Ілан не чинив опору і просто пояснив. Хлоя не витримала і заплакала,

Філоза був шокований. Менш ніж за п'ять хвилин учасники, що лишилися, вже були в театрі й на власні очі побачили сумне видовище: Вінсент Гайгекс, повішений над сценою серед хмаринок, повільно обертався навколо своєї осі, руки безвільно звисали уздовж тіла.

Ябловські був у відчаї, його очі не виражали нічого, окрім гніву та суму. Кожен намагався уявити, що довелось пережити Фей. Викрадення, удари викруткою, вирваний пірсинг з її бездиханного тіла. Це могло статися з ними, з кожним із них.

Опинившись на сцені, Ябловські почав грубо штовхати і перевертати декорації, шукаючи хоч якогось сліду, що підказав би йому, де знайти учасницю, з якою у нього зав'язалися стосунки.

Хлоя та Філоза залишалися осторонь.

— Гайгекс щось говорив, перш ніж упав? — запитав Філоза.— Він пояснив, що все це означає?

Ілан не відповів.

— Добре, що він мертвий,— додав Філоза.

Ілан не припиняв думати про останні слова Гайгекса, про свої власні умовиводи, і це його глибоко тривожило. Врешті-решт Ябловські зупинився біля тіла. Вигляд у нього був спантеличений. Він жестом попросив інших гравців підійти. Хлоя спочатку відмовилась, але Ілан узяв її за руку і потягнув за собою.

Коли вони підійшли до трупа, Ябловські показав на шрами на оголеній спині.

— Ви бачили? Це дуже дивно. У Наомі є такі самі сліди, тільки внизу спини і на рівні лопаток.

Ябловські розстібнув куртку і припідняв светр. Його живіт був укритий такими само шрамами.

— І в мене.

— Ви не одні такі,— промовила Хлоя, показуючи пальцем на свої груди.— У мене таких шість.

Знову загальне здивування. Усі подивились на Філозу. Він на кілька секунд завмер, а потім задер светра до рівня грудей. Сліди були там, усі згруповані в ділянці серця. Коли всі запитально подивилися на Ілана, той похитав головою.

— У мене такого немає.

— Ти впевнений? — запитав Ябловські.

— А ти як думаєш?

Приголомшений, Фредерік Ябловські повільно спустився сходінками

і покинув сцену. Решта пішли за ним, покинувши труп напризволяще.

— Звідки у вас ці сліди? — запитав Ілан.

Ябловські заговорив перший:

— Те, що я тобі зараз скажу, може здатися вкрай дивним, але я уявлення не маю, що це за шрами. Вони просто є, вони — частина мене. Коли мене питають про них, я завжди придумую якусь брехню. Але... Відповіді я не маю. У Наомі було так само. Вона не знала їхнього походження.

Ілан подивився на Хлою.

— Підозрюю, це була не люстра?

— Ні... Я теж не знаю, звідки вони взялись. Але вони не виникли в один момент, це саме так, як сказав

Ябловські: вони — частина мене.
Моєї ідентичності.

Пояснення Філози було таке ж бентежне. Приголомшені цією знахідкою, вони повернулися на кухню і сіли за стіл. Ябловські залишився стояти. Він хотів вирушити на пошуки Наомі Фей, але Іланові вдалося переконати Фреда спершу вислухати його. Він поклав перед собою усі Гайгексові ключі.

— Може, у мене й нема таких слідів, як у всіх вас, але деякі періоди мого життя повністю зникли з моєї пам'яті. Спочатку це були дрібниці, на кшталт того, як я влаштувався на підприємство, де зараз працюю, або де купив свою машину. Але поступово я зрозумів, що все значно серйозніше. Цілі сегменти мого життя були замінені... спогадами, які мені не належать.

Здавалося, його слова відгукнулись
решті гравців.

— У мене все не настільки погано,—
зізнався Філоза,— але є ці шрами, і я
справді помічав провали в пам'яті,
наче чорні діри у спогадах. Три роки
тому помер мій брат, я важко
переживав його смерть, тож списував
проблеми з пам'яттю на його
загибель.

Ябловські розповів, що у нього
в житті теж були деякі пробіли. Що
стосується Хлої, вона вже
розповідала Іланові: найбільший
провал у пам'яті збігається
з періодом її перебування
в психіатричній лікарні, назву і місце
розташування якої вона не могла
згадати. Найбільш приголомшливим
було те, що вона насправді ніколи не
здумувалась про ці жахливі пробіли.

— Ми не ставимо собі запитань, ми
наче загіпнотизовані зсередини,—

підсумував Ілан.— Ніби наше життя було штучним, а ми — лише «оболонки» без наповнення, для яких придумують минуле. Тепер зрозуміло, що з нами усіма щось трапилось до появи «Параної» у нашому житті. Це не ми пішли на цю кляту гру, це вона нас обрала через те, що у нас є дещо спільне.

— Дещо спільне — це провали в пам'яті і шрами?

— Саме так. У мене відчуття, що ми вже були у цій лікарні. Що ми сюди повернулися.

— Ти мариш,— відповів Ябловські.

— Хотів би я, щоб це було так... Яким би божевіллям це не здавалось, схоже, ми всі пов'язані з їхньою програмою дослідження пам'яті, яку мені показав Мокі. Гайгекс, він же Шардон, був одним із

пацієнтів Сванессона. І в нього теж є такі сліди.

Ябловські не знаходив собі місця.

— Цього не може бути. Як можна забути подібний період у житті? І що б я міг тут робити? Я в нормі, у мене ніколи не було проблем такого характеру.

Філоза мовчав, наче був зайнятий самоаналізом. Ілан наполягав:

— Уявіть, що «Параноя» — це не просто гра, а якась експериментальна програма, мета якої — зібрати нас тут і... дослідити. Нас, колишніх піддослідних їхнього протоколу «Мемнод». Уявіть, що в минулому вони проводили на нас жахливі досліді, що вони майже повністю змінили нашу пам'ять. Тут усе передбачено для того, щоб вивчати нас. Камери, завдання, які ми маємо виконувати. Ми наче

пацюки в лабораторії, ви не помітили? Але через Гайгекса все пішло шкереберть. Він став непередбачуваною піщинкою, що потрапила в механізм і зламала його.

Він намагався побачити якийсь знак у погляді Хлої. Вона думала, поклавши палець на нижню губу.

— Про що ти думаєш? — запитав її Ілан.

— Про твоїх батьків. Про ту картину, що висить у них у їдальні. Уяви, що вони могли мати до цього якийсь стосунок. Вони проводили дослідження, пов'язані з пам'яттю. Гадес проник до тебе додому і забрав їхню зашифровану мапу. Це знаки. Зрештою, ти так і не дізнався, що вони вивчали у їхній так званій лабораторії. Ти казав, що вони працюють у Греноблі. А ми зараз в Альпах, отже, це місто має бути недалеко звідси.

Ілан похитав головою, усе це здавалося абсурдним, нереальним.

— До того ж їхніх тіл так і не знайшли,— додала Хлоя.— Хто тобі сказав, що вони дійсно мертві?

Це було якесь безумство. Ілан більше не хотів розмірковувати, не хотів ні про що навіть думати. Він подивився на годинник і взяв зі столу ключі.

— Залишилась година до вимкнення світла. Піднімімось на четвертий поверх і спробуймо звільнити ту жінку. Можливо, у неї є відповіді на всі наші питання.

— Ні,— відповів Ябловські.— У пріоритеті — відшукати Наомі. Без сумніву, вона ще жива, вона...

— Вона мертва,— сказав Ілан.— Ти ніколи її не знайдеш, і ти це знаєш.

— Не будемо сперечатись,—
промовила Хлоя, звертаючись до
Ябловські.— Розділимось на дві
групи. Пів години пошукаємо її,
а потім всі разом підемо на четвертий
поверх, окей?

Ябловські погодився. Він пішов разом
із Філозою, а Хлоя з Іланом вирушили
вдвох.

Четверо гравців, що лишилися,
домовилися зустрітися у вестибюлі
через пів години і зникли в лікарняних
лабіринтах.

58

18:30.

Хля з Іланом терпляче чекали у вестибюлі, коли побачили, що Філоза повертається.

— Ну що? — запитав той.

— Нічого, — відповіла Хля. — Де Ябловські?

— Його неможливо переконати, він не хоче повертатися. Він досі не втрачає надії і продовжує ходити з кімнати до кімнати. Але марно —

мабуть, ми ніколи не дізнаємось, де
Гайгекс сховав тіло.

— Копи знайдуть його, коли приїдуть,
— відповіла Хлоя.

Ілан подивився на годинник.

— Нумо вирушати. Потрібно
звільнити полонянку.

Вони добігли до третього поверху
з боку жіночого крила. Вони більше
не відходили одне від одного ні на
крок, усвідомлюючи, що відтепер
немає ні гри, ні завдань, окрім
єдиного — втекти з цього місця
якомога швидше. Тепер вони
очікували отримати відповіді.

Зрозуміти.

Після декількох спроб завдяки
ключам, знайденим у Гайгекса,
Іланові нарешті вдалося відчинити
товсті ґрати, що вели на четвертий

поверх. Усі троє мовчки піднялися до лікарняної зони D.

— Ти маєш уявлення, де розташована та кімната? — запитала Хля.

— Так, приблизно. Якщо дивитися з вулиці, то це в кінці цього крила.

На цьому поверсі усе було закрите решітками: лампи, сходи, навіть коридори були розділені сіткою навпіл по довжині, щоб пацієнти з лівої частини не могли зустрітися з пацієнтами з правої.

— Кімната на тому боці, де вікна виходять на задній двір. Отже, ліворуч. Йдіть за мною.

Відстань від центральної сітки до стіни заледве сягала метра, іти поруч було неможливо. Ілан йшов першим, Філоза — останнім. Зі стелі та стін стирчали незліченні дроти,

переплітаючись між собою, наче нейронні мережі. Ця лікарня була схожа на мозок зсередини, і Ілан зараз пробирався в найпотаємнішу його частину, захищену твердою, павутинною та м'якою оболонками. М'яка, жива субстанція, в якій зберігаються відповіді.

Він уже починав тривожитись, бо всі двері були замкнені, на замках були сталеві захисні пластини, а сталеві сітки захищали дверні петлі та ручки. Ці двері здавалися міцнішими, ніж на інших поверхах. На усіх дверях була лише вузька горизонтальна щілина з плексигласу, крізь яку можна було побачити, що відбувається всередині кімнати.

— Як таке пекло могло існувати? — пробурмотів Філоза.— Це гірше, ніж я бачив у Алькатрасі.

Ілан йшов повільно. Щоразу, проходячи повз двері, він зазірав

усередину.

— Ми шукаємо «м'яку кімнату»,—
сказав він, ідучи.— Саме там
перебуває та чорноволоса жінка.

Вони замовкли і продовжили йти. Над
ним, під сталевими сітками,
потріскували лампи.

— Як думаєте, Гадес передбачив, що
ми прийдемо сюди? — запитав
Філоза.

Ілан указав ломом на камеру
з правого боку коридору.

— Думаю, так... Також камера є у
«м'якій кімнаті», де замкнена та
жінка.

— У такому разі дівчина, яку ми
шукаємо, точно є частиною гри.

Ілан обернувся і подивився йому
в очі.

— Ти досі говориш про гру?

— Є гра, і є Гайгекс. Я не можу повірити у твою теорію стертої пам'яті чи чогось там іще. Це безумство.

— Коли ти побачиш, на що ця бідолашна жінка схожа, ти зміниш свою думку. Це просто ходячий труп.

— Тоді як ти поясниш її присутність у лікарні, що зачинена вже не один рік?

— Ніяк не поясню. Як і не поясню існування могил, датованих минулим роком, у дворі цього закладу. Запитай у Хлої.

Молода жінка підтвердила. Філоза зробив головою легкий рух вперед.

— Ці могили можуть бути лише декораціями.

— А ми, ми тоді хто? Персонажі коміксу?

Перед рішучістю Ілана Філоза вирішив за краще здатися.

— Побачимо. Ходімо далі.

Ілан зазирає до кожної щілини, метр за метром, коли раптом спинився:

— Вона тут.

Він схилився над маленьким плексигласовим прямокутником. Жінка справді була там. Вона лежала, скрутившись клубком, у своїй гамівній сорочці, обличчям до стіни. Її босі ступні нагадували засохлі корені дерева. На стінах із м'якою оббивкою Ілан зміг роздивитися чорні написи, які він раніше бачив на екрані через камеру. Він відійшов, щоб дати подивитися Хлої та Філозі. Останній скривився.

— От лайно...

На дверях була лише маленька ручка. Ілан потягнув за неї — марно. Він оглянув замок і витягнув із кишень усі Гайгексові ключі.

— Сподіваймося, що це спрацює.

Він почав по черзі пробувати ключі, регулярно зазираючи крізь щілину. Пацієнтка всередині проявила ознаки життя. Вона ледве підвелася, дивлячись на двері. Її очі нагадували два палаючі метеорити посеред спустошеного місяця. Хлоя спостерігала за цим дивним екземпляром не ворушачись.

— Ми витягнемо тебе звідси,—
прошепотів Ілан.— Ми витягнемо тебе з цього пекла.

Продовжуючи спроби, він кричав на ці маленькі шматки металу, жбурляв їх на підлогу. Його руки тремтіли

перед замковою щілиною. Хлоя помітила його нервовість і трохи посунула його вбік.

— Із тебе досить. Дозволь мені.

Вона підмінила його, і через кілька хвилин залишалось визнати очевидне: жоден з Гайгексових ключів не відмикав ці двері. Ілан не хотів визнавати поразку. Про те, щоб піти назад і покинути її, не могло бути й мови.

— Коли я був у контрольному пункті, у Гайгекса була значно більша зв'язка ключів,— зізнався він.— Напевно, він десь заховав їх разом з викруткою та оранжевим комбінезоном.

— Ми ніколи їх не знайдемо,— визнав Філоза, своєю чергою дивлячись крізь щілину.— Йому вдавалося дурити нас увесь цей час. За зовнішністю розумово відсталого

ховалась значно хитріша людина, ніж ми могли подумати.

Ілан узяв свій залізний прут і спробував вдарити ним по дерев'яних дверях, але через перегородку не міг нормально замахнутися і вкласти в удар силу. Його удари були неефективні. По той бік дверей нажахана жінка забилася в куток і підтягнула коліна до грудей. Гравці перепробували все, що можна було, але відчинити двері їм так і не вдалось.

— Скоро вимкнеться світло. Що будемо робити? — запитав Філоза.

Ілан поклав обидві долоні на двері, нахилившись обличчям до скла. Його погляд зустрівся з очима полонянки, і йому на мить здалося, що він побачив у них вогник життя.

— Ми не можемо покинути її тут.

— Ми можемо повернутися і...

— Ні. Точно має бути вихід. Він завжди є.

Він крокував туди-сюди уздовж сітки, наче лев у клітці, гучно стукаючи по ній залізним прутом. Ставши на коліна, Хлоя уважно оглядала замок. Раптом вона встала.

— Ілане, потрібно дещо спробувати.

— Якщо в тебе є ідея, я готовий.

— Той ключ, що у тебе на шиї...

Ілан вмить завмер. Він рефлекторно торкнувся рукою грудей і після паузи похитав головою.

— Ні. Це неможливо.

Хлоя простягнула руку.

— Спробувати не завадить. Дай мені його.

Молодий чоловік підкорився. Він розстібнув срібний ланцюжок і зняв з нього ключ.

— Знаєш, що означатиме, якщо двері відчиняться? — промовила Хлоя, беручи ключ.— Що Філоза маврацію. Що ця людина — всього-на-всього добре загримована акторка, і вона є частиною заключної фази гри.

Вона просунула маленький шматок металу в замок. Ілан затамував подих, поки Хлоя повертала ключ. Почулося клацання.

І двері відімкнулись.

Молодий чоловік відмовлявся у це вірити: він знайшов цей ключ посеред Парижу! Гра досі тривала. Він попросив своїх двох супутників не рухатись і першим увійшов до «м'якої кімнати».

Там було ще холодніше, ніж у коридорі.

Пацієнтка була пригнічена, на подертому обличчі засохлі корки. Шкіра на щоках обтягувала кістки. Вона не могла бути акторкою — забагато страждання в погляді. До того ж цей нестерпний запах сечі. Ілан більше не думав ні про «Параною», ні про низку подій, що привели його сюди. Він підійшов з єдиною метою — допомогти цій бідоласі.

І що ближче він підходив, то сильніше було відчуття, що він її знає. Що вже розмовляв з нею. Уже торкався її...

— Я тут для того, щоб допомогти вам,— сказав він лагідним голосом.— Ми виберемося звідси, гаразд?

Вона не реагувала. Її чорні зіниці були розширені, а білки очей налиті кров'ю. Її накачали наркотиками?

Ілан бачив на стінах написи «Яків», що танцювали навколо неї. Він уявив, як ця нещасна жінка одержимо писала те саме слово, до божевілля. Він допоміг їй встати. У неї була трохи згорблена спина і вона не могла триматися рівно. Молодий чоловік кинув важкий погляд на Філозу, що стояв у дверному отворі. Хлоя увійшла до кімнати, приголомшена цими написами — сотнями слів «Яків», якими були вкриті стіни.

— Ну що, це гра? — промовив Ілан, із докором подивившись на Філозу.

Той не відповів. Ілан почав знімати з неї гамівну сорочку.

— Може, не варто? — промовила Хлоя.

— Та чорт забирай, вона ледь тримається на ногах.

Він обережно розстібнув ремінці, застебнуті за спиною, звільнивши її руки. Жінка була дуже млява і не пручалась. На її штанях були великі засохлі плями. На додачу до гамівної сорочки їй обмотали руки скотчем, так, щоб вона не могла розтиснути кулаки.

— Це мерзенно,— скривився Ілан.— Яким чудовиськом треба бути, щоб таке вчинити?

Він намагався обережно відклеїти клейку стрічку. Задубілі пальці жінки розслабились.

Коли руки безвільно повисли уздовж тулуба, почувся звук падіння якогось предмета на підлогу.

З правої долоні пацієнтки випав новий ключ.

Приголомшений, Ілан підняв його. Він більше не витримував. Він подивився

жінці в очі з бажанням струснути її.

— Та хто ж ти така? Звідки цей ключ? Хто тобі його дав? Гадес, так? Коли ця клята гра припиниться?

Її обличчя нічого не виражало, очі дивилися в одну точку. Ілан більше не міг мислити раціонально, «Параноя» наче досі була присутня тут, посеред усього цього жахиття.

Молодий чоловік відчув, як хтось схопив його за плече.

Хлоя тягнула його до себе, вона стояла просто під камерою.

— У тебе з собою малюнок твого батька? — запитала вона.

Ілан вийняв аркуш із кишені.

Хлоя взяла і розгорнула його. Вона показала на літери «Н» перед кожним числом, що означало довжину хвилі.

Н

Н

Н

Н

— На що вони тобі схожі? —
запитала вона.

Ілан ще раз на них подивився.

— Я вже думав про це багато днів
і ночей. Гадки не маю.

Хлоя показала пальцем на такі само літери «Н», написані на стіні й оточені безліччю написів «Яків». Літери були розташовані точно так само, як і на закодованій мапі, якщо не враховувати того, що вони були ближче одна до одної. Їхні ніжки торкалися одна одної та утворювали малюнок, що не залишав жодного шансу на двозначність.

— Драбина! — вигукнув Ілан.—
Дідько, це ж зображення драбини,
схожої на ту, що я використав для...

Він не закінчив речення і знову
подивився на батькову мапу, беручи
до уваги це відкриття.

Усе раптом прояснилось.
Послідовність:

Н 440

Н 425

Н 485

Н 735

перетворювалась на:

Н Я

Н К

Н І

Н В

— Драбина Якова... Щось знайоме.

— Звісно,— втрутився Філоза.— Це з Книги Буття. З Біблії.

— І саме Біблію ти якраз знайшов у палаті 27,— додала Хлоя.— У палаті...

— Люки Шардона. Це безглуздо.

Хлоя подумала і випалила:

— У мене відчуття, що ми у грі, у «Параної» із дня так званого нещасного випадку з твоїми батьками...

Договорити вони не змогли. Жінка з довгим чорним волоссям піднесла руки до обличчя і з криком почала роздирати шкіру.

Філоза поспішив до неї і встромив їй у спину шприц. Він увів усю рідину.

Через п'ять секунд божевільна знепритомніла.

59

Вони принесли сплячу жінку до кімнати Хлої.

Вона важила небагато. За словами Хлої, її показники були стабільні. Серце билось нормально, дихання було рівне. Судячи з усього, речовина, яку їй вкололи, була потужним снодійним.

Тепер Хлоя лікувала нерухоме обличчя за допомогою антисептика і пластирів.

— Вона не промахнулась,—
промовила вона.— Я вже бачила такі
рани у шизофреніків та істериків.
Охоплені галюцинаціями, вони
врешті-решт починають нівечити
власне тіло.

— Скільки їй років, як гадаєш? —
запитав Ілан.

— Я б дала років сорок.

— Вона вкрай ослаблена,— сказав
Філоза.— І не зможе завтра піти
з нами до міста.

— Якщо треба буде, ми її понесемо,
— відповів Ілан.

— Думаєш, нам вдасться вийти за
такої кількості снігу?

— У нас немає вибору. Ніхто не
приїде за нами до цієї лікарні з тієї
простої причини, що ніхто не знає, що
ми тут.

— Урешті-решт хтось помітить зникнення Гайгекса і, тим більше, копів, що його супроводжували.

— Звичайно. Але я не маю бажання чекати.

Раптом пролунала моторозна сирена. Гравці замовкли наче під гіпнозом. Усе світло за межами їхньої житлової частини вимкнулось. Навколо лунала клацання.

Троє гравців стурбовано переглянулись: Ябловські досі не повернувся.

— Може, він десь травмувався,— припустив Ілан, подивившись на Філозу.— Як він почувався, коли ти його залишив?

— Маю визнати, психологічно дуже погано. Але фізично він ще тримався.

— А я впевнена, що він у нормі,—
заявила Хлоя нервовим голосом.—
В усякому разі, краще, ніж вона.
Ілане, можеш принести мої хутрянні
рукавиці? Одягнемо їй на руки
і примотаємо скотчем, щоб вона
знову не подряпала себе, коли
прокинеться. Я не хочу одягати на неї
гамівну сорочку.

Ілан виконав прохання. Хлоя взялася
ізолювати її руки із закривавленими
нігтями.

— Я залишуся з нею. Все буде
добре. Завтра ми будемо в безпеці,
цілі і неушкоджені.

Ніхто більше не хотів говорити про
Ябловські, наче він тепер став темою
табу. Що могло з ним трапитись?
Чому він не подає знаку?

Ілан повернувся до своєї кімнати. Він
сів на ліжку, взявши до рук Біблію,
знайдену у палаті 27. Вона пахла

пиллом і трохи селітрою. У цілковитій тиші, коли він торкнувся книги, в його голові виникли чіткі образи. Він чітко бачив, як батько вечорами читає йому цілі уривки з Біблії, сівши на край ліжка. Скільки Іланові було років? Десять, одинадцять? Жозеф Дедіссе щоразу клав товсту книгу з чорною обкладинкою на нічний столик, цілував його в щоку і вимикав світло. Тоді Ілан нишком вмикав маленький ліхтарик, який він ховав під подушкою, накривався ковдрою і прочитував цілі абзаци.

Усе це справді існувало. І це було десь у його голові.

Ілан погладив підпис «Люка Шардон», зроблений чорною тушшю на обкладинці. Він уявляв Гайгекса, замкненого в палаті 27 кілька років тому, що робив такі самі рухи.

Він розгорнув книгу. Тоді швидко знайшов — наче в глибині душі знав,

де шукати,— Книгу Буття,
а конкретно уривок про Якова.

Через кілька хвилин до нього
приєднався Філоза. Ілан звів очі.

— Отже... Ти досі переконаний, що
ця бідолашна жінка — частина
гри? — гірко сказав він.

— Не можу припинити думати про
це, шукати якесь пояснення. І в мене
одне є.

Ілан зітхнув.

— Яке?

— Уяви, що вона справді від самого
початку була частиною гри. І коли
Гайгекс убив Гадеса, вона опинилась
у заручниках власної ролі, не
спроможна вийти, без їжі і води.
Змушена ходити під себе. І в неї
почало поступово зривати дах, якщо
ти розумієш, про що я. І є від чого —

так надовго опинитись закутою
в гамівну сорочку, в закинутій
психлікарні.

Ілан мусив визнати, що в його
аргументах є логіка, хоч він і не хотів
цього приймати. Він вийняв ключ із
кишені.

— Цей ключ був у неї в руці. Ми
одразу спробували відімкнути сейф
з грошима, але ключ не від нього.

— Як гадаєш, що він відмикає?

— Уявлення не маю. І не хочу знати.
Головне — це забратися звідси.

Ілан знову став гортати тонкі сторінки
Біблії. Папір тремтів під його
пальцями.

— З кожним днем, проведеним у цих
стінах, до мене поступово
повертаються спогади,— зізнався він.
— Я усвідомлюю, що мої батьки були

набожні і дуже мене любили. Ми жили в дуже скромному будиночку. Зараз я це відчуваю, це десь у глибині мене. До цього часу я уявляв їх холодними науковцями, що думають лише про кар'єру та мандрівки морем на своєму клятому човні. Але тепер я знаю, що все це неправда. Мої справжні спогади не втрачені, врешті-решт я їх віднайду, я в цьому впевнений.

Філоза сів поруч із ним. Він подивився на складену зашифровану мапу на ліжку, з написаною зверху фразою: «Тут, унизу — Хаос, але на вершині ти знайдеш рівновагу. Усі відповіді — там».

— На вершині... Припускаю, мається на увазі «на вершині драбини»,— продовжив він.

— Я завжди думав, що йдеться про вершину гори, але тепер усе стало на

свої місця, батько справді мав на увазі драбину Якова.

— Ти прочитав уривок про цю драбину Якова?

— Я саме це й робив. Яків був сином Ісаака, онуком...

— Авраама,— перебив його Філоза.
— Це був єврейський патріарх, який боровся з янголом і переміг його. Ця битва вважається проявом доблесті. Яків був хоробрим, перемагав, долав перешкоди.

Ілан намагався знайти у словах Філози відголос власної історії та історії батьків. Він також подолав перешкоди, щоб потрапити до гри. Чому батько обрав цей біблійний символ для шифрування своєї мапи?

— Розкажи мені про драбину,— попросив він.

— Під час візиту до міста Харран Якову наснився знаменитий сон про драбину із сімома щаблями. Розумієш, розшифровка міститься у Біблії. Християнська інтерпретація цього уривку базується головним чином на словах Христа у Євангелії від Івана. Уві сні Якова, якщо мене не зраджує пам'ять, Христос представлений як драбина, що з'єднує Небо і Землю, будучи водночас Сином Божим і Сином Людським. Піднятися сімома щаблями означає перетнути всі проміжні світи, обов'язкові переходи на шляху на Небо.

— А перед Небом — чистилище, правильно?

— Так, можна інтерпретувати і так. Унизу драбини — земне життя. Посередині — чистилище. А на верхівці — пекло або рай.

Після слів Філози Ілан довго сидів нерухомо. Він обдумував слова батька, розрубаного навпіл, у його дивному сні: «Це не просто морг, це перехідний пункт. Твоя мама і я, ми чекаємо на Суд. Рай, пекло... Розумієш, про що я?»

Що пов'язує всі ці загадки?

Співрозмовник стиснув його плече.

— Усе гаразд?

— Так-так... Принаймні, я так думаю. Знаєш, у мене завжди було особливе уявлення про чистилище.

— Яке?

— Крижане і непривітне місце, де кожен очікує на суд. Трохи схоже на це, де зараз ми...

Філоза попрямував до дверей.

— Тобі варто гарно попаритись в душі. Трохи відпочити. Завтра буде довгий шлях.

— Ти маєш рацію.

— Поки ми чекаємо, я пройдусь коридором, востаннє спробую знайти Ябловські. Якщо не знайду, підемо без нього. Знайдемо рятувальників або поліцію і відправимо їх сюди.

— Чудово. Скажи... Я пригадую дещо, старий спогад зі шкільних років, дещо пов'язане з пеклом і чистилищем. Ти знаєш, ким у грецькій міфології був Гадес^{18}?

— Мені здається, він має стосунок до пекла,— відповів Філоза.

— Так, він був володарем пекла. Не дозволяв мертвим вийти з нього.

— Ага, точно...— він ущипливо реготнув.— Тобто всі ми зараз

у чистилищі і рухаємось до пекла,
а Гадес нас не випускає? Круто. Тобі
справді треба відпочити.

На цьому Філоза вийшов з кімнати.
Через декілька хвилин Ілан стояв під
обпікаючим струменем у душі. Тепер
він думав про великий овальний
вітраж у вестибюлі. Стражденні
обличчя Христа і його учнів. Навіщо
на вході до психіатричної лікарні
релігійні вітражі? Чому пацієнтам
дозволили малювати на стінах
картини на тему «Пекла» Данте?
Чому батько черпав натхнення
в драбині Якова для шифрування
своєї загадки? Що в усій цій історії
роблять відсилки до релігії?

Чистилище...

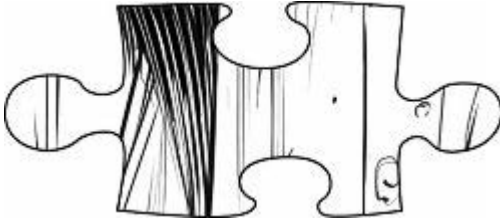
Ілан довго стояв під душем,
захоплений своїми роздумами.

Вийшовши з кабінки, він різко
спинився, приклавши долоні до рота.

На підлозі, згорнувшись клубком,
лежав Фредерік Ябловські. Він був
одягнений у цивільне, на ногах були
трекінгові черевики.

Светр в ділянці живота був
заплямований кров'ю.

І всіяний маленькими отворами.

60

Ілан заляк, він не міг усвідомити, що відбувається.

Фредеріка Ябловські вбито ударами викрутки.

А його труп кинули посеред ванної кімнати, поки Ілан приймав душ.

Тремтячи всім тілом, молодий чоловік обійшов тіло, стримуючи крик. У паніці він кинувся в коридор, що вів до спальень. Він пробіг повз порожню кухню, і у нього потемніло в очах, коли він побачив чорний хрест,

приклеєний до дверей Хлоїної кімнати.

Той самий хрест, від якого відбилась фігурка Христа, який він забрав із палати 27.

Він поспішив до кімнати. Незнайомка з довгим чорним волоссям спала на ліжку, її груди злегка здіймалися. Але Хлоя зникла. На підлозі валялись розмотані бинти, пляшечки були перекинуті. Вочевидь, тут була боротьба.

Ілан вийшов у коридор і почав шукати в усіх кімнатах, викрикуючи Хлоїне ім'я. Він захекався і був геть виснажений.

Усі кімнати були порожні. Трохи далі вже кидала виклик пітьма.

У нього була лише одна відповідь: його вбив Філоза.

Це він убивця з викруткою.

Філоза — це Люка Шардон.

Він зотягнув ще одну здобич у нетрі цієї клятої лікарні.

Ілан сховався в кімнаті Хлої і, перш ніж замкнутися на ключ, відчепив чорний хрест. На очах у нього виступили сльози. Чому він покинув дівчину саму? Чому не залишився наглядати за нею? Він був засліплений дивною поведінкою Гайгекса, його манерами, його роздвоєнням особистості, у той час як у нього за спиною, у тіні, діяв Філоза, поступово сплітаючи свою павутину. Він цілком міг убити рудоволосу учасницю і зайняти її місце. Під час отримання першого завдання він став напроти скриньки з номером 2, у першій трійці. Він перший оголосив про зникнення Рея Лепренса і вдавав, що нічого не чув, хоча його кімната через стінку. Також

Ілан згадав про питання, яке поставив Філоза, коли побачив повішеного Гайгекса: *«Гайгекс щось говорив, перш ніж упав? Він пояснив, що все це означає?»*.

Хлоя завжди йому не довіряла. Вона щось відчувала.

Ілан сповз по стіні, тихо плачучи. Він крутив у руках розп'яття, що тепер стало могильним хрестом. Філоза забрав його з Іланової кімнати і почепив сюди. Отже, він був у курсі про залякування, якого Хлоя зазнала у своїй квартирі, та про її психіатричне минуле. Це посилювало його теорію про те, що гравці були знайомі між собою, що колись їх усіх уже замикали в цих стінах.

Ілан кинув хрест убік. Морально знищений, весь на нервах, він подивився на годинник: була рівно 22 година. Залишалось десять годин, перш ніж почне світати й Ілан зможе

зібратися з цього пекла і повідомити поліцію.

Десять годин, щоб спробувати вижити.

61

Останній день

Ілан був рішуче налаштований битися до кінця.

Він узяв свою зброю з битим склом, батькову мапу, малюнки, Біблію, карти Таро, знайдені у палаті 27, як докази свого перебування в цій лікарні. Він забарикадувався в кімнаті Хлої. До перших променів сонця він звідси не вийде.

4:07. Вітер ущух, і настала цілковита тиша. Сидячи біля стіни, Ілан боровся зі сном. Втому було важко

подолати, нерви здавали, але Філоза
десь неподалік, Ілан це відчував.
Готовий вдарити його викруткою
і зробити своєю восьмою жертвою,
якщо рахувати руду учасницю на
третьому поверсі.

Ілан заплющив очі. Він не міг
припинити уявляти мертву Хлою —
з нахиленою набік головою,
з маленькими отворами в грудях. Він
бачив цю картину, наче справжній
спогад.

Він розплющив очі, ридаючи.

Він більше не сумнівався. У глибині
душі він знав, що вона мертва.

Він знав, що всі вони мертві.

Через кілька хвилин жінка з довгим
чорним волоссям почала приходити
до тями. Ілан тихо сів напроти неї
і чекав, коли вона прокинеться. Вона
була схожа на тендітну стеблинку, яку

може зламати легкий подих вітру.
Чому Філоза її пощадив?

Нарешті повіки повільно піднялися
і показала темна райдужна
оболонка. Повіки кліпнули, губи
розтулились, щоб впустити повітря.

— Вам більше нічого не загрожує,—
прошепотів Ілан, витираючи сльози.
— Тут ми в безпеці, на першому
поверсі лікарні. Через кілька годин ми
виберемось звідси і вирушимо на
пошуки допомоги.

Жінка важко підвелася. Відсутнім
поглядом вона подивилась на
рукавиці, примотані до рук, а тоді
підтягнула коліна до тулуба. Вона
почала повільно погойдуватись взад--
вперед, роздивляючись кімнату. У її
погляді було щось зловісне:
закипаюче безумство.

Нарешті її очі зупинились на Іланові.

— Отже, ти повернувся.

Вона говорила м'яким голосом, що не пасував до її запущеної зовнішності. Ілан намагався не видавати свого хвилювання, але ці слова його приголомшили: він справді уже був у цій психлікарні.

— Так,— відповів він.—

Я повернувся по тебе. Щоб забрати тебе.

Він зрозумів, що вона звертається до нього на «ти» абсолютно невимушено і що вони розмовляють як давні знайомі. Він намагався прогнати Хлою зі своїх думок, хоча б на кілька хвилин, і думати швидко. Він шукав, із чого почати, щоб не тиснути на неї.

Але вона перша порушила тишу.
Вона простягнула руку.

— Мені потрібно, щоб ти зняв з мене ці рукавиці. Я хочу торкнутися твоїх пальців. Я хочу відчувати тепло твого тіла. У мерців завжди холодні руки.

Ще більш спантеличений, він підіграв їй, щоб уселити довіру:

— То ти можеш торкатися мерців?

— Я можу їх торкатися, бачити, говорити з ними. Я хочу переконатися, що ти не один з них.

Ілан стиснув у долонях руку в рукавиці. Жінка не пручалася.

— Я не один з них, запевняю тебе. Я звільню тебе від цих рукавиць, але тобі треба буде відповісти на мої питання. Їх не так багато.

Вона подивилась через Іланове плече.

— Тут небезпечно. Вона може бути в коридорі. А якщо вона застане нас

разом? Я не хочу більше на стілець.
Я більше не хочу болю.

— Про кого ти говориш?

— Про Гарпію, звісно. Санді Клеор.
Вона каже, що це задля нашого
добра, але вона постійно нам бреше.
Що відбувається? Ти не такий, як
зазвичай.

— Просто... У мене невеликі
проблеми з пам'яттю. Через усю ту
гідоту, яку вони нам дають. А ти як
почуваєшся, С. Ж.?

— С. Ж.? Чому ти називаєш мене на
ініціали? Ти справді дивний.

Отже, Ілан не помилився: перед ним
справді була С. Ж. Лоррен, яку
вісімнадцять років тому запроторили
до цієї психлікарні.

Вона забрала свою руку
і недовіжливо нахмурила брови.

— Ти вже не той, кого я знала. Ти з ними заодно, так? Це ще один їхній клятий експеримент?

Вона почала нервово смикати простирадло. Ілан швидко похитав головою.

— Ні-ні, я не з ними. Я з тобою. І я, як і ти, жертва їхніх експериментів. Потрібно, щоб ти пояснила мені, що відбувається в цій лікарні. Її вважають закритою вже декілька років, то як ти можеш досі бути тут? Хто тебе провідує? Хто приносить тобі їжу?

Вона не відповіла. Він показав їй ключ.

— Хто вклав тобі в руки цей ключ і обмотав скотчем? Що він відмикає?

Вона знову зіщулилась, дивлячись на Ілана чорними допитливими очима. Той не відставав зі своїми питаннями:

— Ти маєш розповісти мені про протокол «Мемнод». Про «Параною». Вони ввели мені якусь гідоту в мозок, розумієш? Ти зустрічала моїх батьків у цих стінах?

Він поспішив у куток кімнати і повернувся з батьковою мапою, яку розгорнув перед її очима.

— Розкажи мені про Якова, про драбину. Чому ти обписала цим іменем усі стіни тієї кімнати? Мені потрібно знати, благаю тебе.

На малюнок вона відреагувала. Вона взяла товстими рукавицями аркуш, потім, примружившись, подивилась на Іланове обличчя.

— Я так давно не бачила цей пейзаж...

— Розкажи мені про нього.

Вона кивнула в бік карт Таро, що лежали поряд із чорним хрестом.

— Останній ключ до загадки міститься в цих картах Таро. Не кажи мені, що ти цього не пам'ятаєш.

Ілан похитав головою.

— Чорна діра.

— Принеси мені карти.

Молодий чоловік підкорився. Він поклав колоду перед співрозмовницею.

— Якщо тобі потрібні відповіді, то треба, щоб ти зняв із мене рукавиці,
— сказала вона, піднімаючи руки.

Ілан завагався.

— Пообіцяй мені, що не будеш... роздирати своє обличчя.

Вона посміхнулась. Її зуби були в жахливому стані.

— Обіцяю.

Найімовірніше, її обіцянка нічого не означала, але Ілан обережно відклеїв скотч і зняв з неї рукавиці. Жінка потрусила і хруснула пальцями.

— Так приємно... відчувати.

Вона схопила руки Ілана і стиснула їх у своїх. Вона заплющила очі, її рот напружився. Молодий чоловік не міг більше чекати, але нічого не сказав, щоб не злякати її.

Вона знову розплющила очі і з серйозним виглядом вказала на маленький ключ.

— Я знаю, що він відмикає.

— І що ж? Скажи мені.

— Двері до твоєї свідомості. Доступ до правди.

Вона досі марила, але Ілан з нею не сперечався. Нарешті вона взяла колоду карт і розклала їх перед собою. Сімки, вісімки, аркани Смерті...

— Багато карт Таро приховують біблійні символи,— сказала вона.— До проблем із пам'яттю ти чудово знав це. Якби треба було обрати одну, яку б ти обрав? Дивись уважно. Ти знаєш. У глибині душі ти знаєш.

Ілан зосередився, він уважно розглядав кожну карту. Раптом погляд зачепився за одну з них. Він витягнув її.

— Повішеник,— оголосив він.

Цю карту витягнув Люка Шардон у його сні. Цю карту він найкраще «відчував», сам не знаючи чому.

Якщо уважно роздивитися, на малюнку був зображений блазень у барвистому вбранні, руки заведені за спину, а сам він підвішений за ліву ногу до зрубаної гілки дерева. Гілка розміщена горизонтально на двох вертикальних стовбурах. Інші гілки також були горизонтально розміщені між стовбурами, на однаковій відстані одна від одної.

— Драбина! — вигукнув Ілан.— На карті зображена драбина, утворена з дерев'яних палиць.

— Сім зрубаних гілок на однаковій відстані між собою,— доповнила жінка з кістлявим обличчям.— Наче сім щаблів драбини Якова. Сім рівнів ініціації, що ведуть людину від землі до неба. Але найцікавіше не це.

Вона провела пальцем по карті.

— Якщо ти подивишся на два вертикальні стовбури, то помітиш на

них дванадцять обрубаних гілок, по шість на кожному, які підтримують щаблі драбини. Ці дванадцять обрубків символізують дванадцять сузір'їв Зодіаку.

— Сузір'я... Отже, драбина пов'язана із сузір'ями.

— Сподіваюсь, тепер спогади повертаються до тебе?

Ілан досі не розумів. Яків веде до драбини, яка, своєю чергою, веде до карти з Повішеником і дванадцяти знаків Зодіаку.

— Я не розумію,— промовив він.— Яка кінцева розгадка?

— Кінцева розгадка? Але нею володієш ти, і ніхто більше.

— Ти маєш на увазі... Більше ти нічого не знаєш?

— У мене ніколи не було хисту до розгадування загадок. Це більше твоя фішка. Мій таланти — Таро, твій — загадки і малювання. Ти дуже обдарований до графіки. Ти можеш намалювати що завгодно. Собори, обличчя, розбурхану природу...

Ілан подумав про картини на стіні в будинку батьків. Він не дав зробити паузу і продовжив ставити запитання:

— Як ти дізналася про загадку мого батька?

Вона дивно подивилася на нього.

— Загадку твого батька? Твій батько тут ні до чого.

Ілан сумнівався, чи правильно зрозумів.

— Тоді хто тобі її показав? Хто розповів тобі про Якова?

— Але ж це був... ти.

— Добре-добре, це був я. Розкажи мені про це детальніше.

Схоже, вона занурилась у спогади.

— Зовнішній пейзаж здавався тобі таким красивим. Вони часто дозволяли тобі підніматися на четвертий поверх, щоб подивитись на краєвид,— звісно, під наглядом. Скрізь, окрім тієї кімнати, вид загороджував цей клятий зовнішній мур. Ти намалював цей пейзаж, дивлячись у вікно в задній частині цієї лікарні.

Ілан похитнувся, він схопився рукою за ліжку, щоб не впасти.

— Ні, цього не може бути.

Вона засміялась.

— Ти не змінився.

Вона бреше, Ілан був упевнений у цьому. Вона тут для того, щоб

знищити його, як і всі решта. Він спробував відреагувати:

— Цей малюнок намалював мій батько. Розгадка кодів веде до важливих досліджень, до відкриттів, які можуть...

— Змінити світ? Саме цей вираз ти вживав: «Дослідження, здатні змінити світ». Я б тобі повірила, коли б не бачила, як ти малюєш цей малюнок і придумуєш цю загадку. Гарпія часто залишала нас разом, звісно, під суворим наглядом, оскільки вважала, що наші зустрічі, наша дружба були корисними для нас обох. Для наших «проблем».

Вона провела кістлявими пальцями по малюнку.

— Я бачила, як ти маскуєш драбину Якова за цими маленькими літерами Н та числами внизу мапи. Потім, через два дні, ти прийшов до мене

з цим завершеним малюнком і заявив, що його зробив твій батько, бо боявся за своє життя. Що він десь заховав надзвичайно важливі дослідження. І що тепер твоє завдання — захистити їх.

Вона знизала худими плечима. Її погляд змінився, на вустах з'явилася нехороша посмішка.

— Твої батьки ніколи не були дослідниками. Твій батько був простим робітником на заводі кристалю, а мати не працювала. Лікарі багато разів повторювали тобі, що це лише твоя вигадка, але ти їм не вірив. Я залишалась на твоєму боці, я почала грати з тобою, увійшла у твою гру... Тому що для тебе гра була єдиним способом втекти від жахливої правди. У кожного свої демони, еге ж, Ілане?

Ілан був приголомшений. Вона додала, тепер уже дуже серйозним

ТОНОМ:

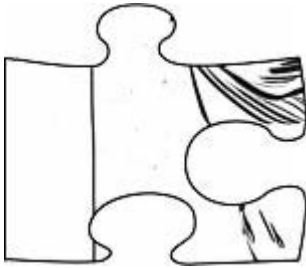
— Ніхто не може продиктувати тобі цю правду. Твій розум повинен сам відшукати її. У цьому сенс усього. Що ж до мене... Тепер усе скінчено, мені час виходити з гри.

Вона без попередження випрямила ноги і вдарила Ілана в живіт. Він упав, йому перебило дихання. Божевільна підвелась, схопила його зброю з уламками скла і розсікла нею своє обличчя.

— У тебе такі теплі руки.

Це були її останні слова.

Через дві секунди вона перерізала собі горло шматком скла.

62

Здавалося, що час тепер плинув інакше. Ілан почувався в полоні цих нескінченних секунд, протягом яких він бачив, як С. Ж. Лоррен стікає кров'ю. Його м'язи відмовлялись скорочуватись, тіло не слухалось.

Багряна рідина лизнула його підшви. Ілан хотів підвестись, послизнувся на калюжі і упав навзник. Повзучи на колінах, він забився в куток кімнати. Його руки і одяг були всі в крові.

Ця жінка казала правду? Ілан сам вигадав загадку з мапою і всі ці пошуки, щоб відгородитися від реальності? *«Тому що для тебе гра була єдиним способом втекти від жахливої правди»*,— сказала вона. Якої жахливої правди? Чому його запроторили до психлікарні?

Він подивився на малюнок. Так, він впізнавав свій почерк, свою «руку», але хіба не від батька він його успадкував? Він намагався, але не міг пригадати жодного малюнка, зробленого Жозефом Дедіссе, окрім цієї мапи.

Вигляд усміхненого трупа з перерізаним горлом був для нього нестерпним. Він пересунув ліжко, щоб закрити огляд, відвернув голову, заплющив очі й намагався думати. Як відрізнити дійсність від вигадки? Як дізнатися, чи бреше йому власний мозок?

Можливо, він вигадав частину історії, можливо, у його пам'яті уявний човен його батьків називається «Гудзон Рід», тому що Ілан підсвідомо дав йому назву, яка щодня траплялась йому на очі у лікарняних душових. Може, його ніколи не катували у стоматологічному кабінеті. Може, він бачив надворі пса, якого не існує. Може, він просто заховав батькову мапу — чи радше свою мапу — у кишені куртки від самого початку і витягнув її в палаючій машині.

Але слід від уколу на його передпліччі не був вигадкою. Як і ці трупи навколо нього. Ні С. Ж. Лоррен, ні Гадес, ні «Параноя» не були вигадкою.

Якщо його вже запроторювали сюди раніше, то коли він звідси вийшов?

Хто він насправді?

Розгадка зовсім близько. Потрібно лише дочекатись, коли настане ранок.

І він дізнається, чи говорила правду ця божевільна.

Він тер руки одна об одну, роздивлявся свої багряні долоні: «*У тебе такі теплі руки*». Остання фраза, вимовлена Лоррен, досі гуділа у вухах. Цікавий нюанс із руками. Адже Ілан помітив, наскільки холодні руки у Хлої, навіть коли вони разом приймали гарячий душ.

Як і у Ябловській. Як і у Мокі... І в усіх гравців. Мерці, як сказала божевільна. Постаті, позбавлені тепла, що блукають цією лікарнею в пошуках спочинку. Йому на думку щоразу спадало те саме слово: чистилище.

Він подивився на чорний хрест і затремтів, просунув голову між колін, підтягнутих до тулуба, і більше не ворушився.

З першими променями сонця він переступив через труп і обережно вийшов із кімнати з палицею в одній руці та мапою в іншій. Потрібно перевірити, чи пейзаж, який він намалював, справді існує.

Повернувши голову в бік душової, він усвідомив, що тіло Ябловські зникло. Залишилось лише кілька крапель крові. Куди Шардон його потягнув? Де він ховає усі тіла і що він з ними робить?

Ілан швидко дійшов до вестибюля. Вперше, відколи він сюди приїхав, крізь овальний вітраж пробивався красивий колір. Трикутники світла танцювали на кахлях, наче маленькі полохливі феї. В яскравих кольорах сяяло обличчя Христа.

Молодий чоловік на декілька секунд підставив обличчя під це світло, примруживши повіки, перш ніж вирушити на верхні поверхи. Ґрати були відчинені, панувала цілковита тиша. Ілан замахувався зброєю на кожному перехресті. Філоза точно ховається десь тут, готовий завершити свою моторошну справу.

Молодий чоловік звернув у коридор на четвертому поверсі, пішов уздовж решітки, пройшов під переплетінням кабелів. Він ішов, скільки міг, намагаючись відчинити двері кімнат, що виходили на задній двір лікарні,— безуспішно. Він пройшов повз камеру, де була ув'язнена С. Ж. Лоррен, пішов далі, але йому не вдавалося відімкнути жодні з цих клятих дверей. Тут були лише палати, а в кінці коридору — замкнені Ґрати, які перекривали прохід до кабінетів. Він повернувся на третій поверх, узяв старий стілець і поніс його до «м'якої кімнати» на четвертому. Він поставив

стілець під вікном, розташованим на висоті, і став на нього ногами.

Ілан не повірив своїм очам. Унизу, за високим зовнішнім муром, розгортався пейзаж з його мапи. Вкриті снігом гори були такої самої форми, як на малюнку, ліс на схилах теж той самий, озеро поступово виходило з тіні, по мірі того як сонце заливало долину. Небо було чистого блакитного кольору, без жодної хмаринки.

Малюнок і дійсність були ідентичні, якщо не зважати на сніг.

С. Ж. Лоррен говорила правду.

Життя за долю секунди розлетілось на друзки: у Ілана було відчуття, що він от-от вибухне. Таємних досліджень, убивць, що переслідували його батьків, смертей під час шторму ніколи не існувало.

Йому не вживляли силоміць ці спогади в голову. Він створив їх сам.

Це була лише масштабна ілюзія психічно хворої людини, яку він тепер сповна усвідомив.

Він збирався порвати малюнок, коли його погляд зачепився за фразу нагорі: *«Тут, унизу — Хаос, але на вершині ти знайдеш рівновагу. Усі відповіді — там»*. Рівновага... Він подумав про ваги... Він вийняв із кишені карту Таро з Повішеником. Верхівка драбини — це сьомий щабель. Тоді Ілан порахував на пальцях: Овен, Телець, Близнюки, Рак, Лев, Діва і... Ваги.

Отже, на вершині — Ваги. Ваги і рівновага.

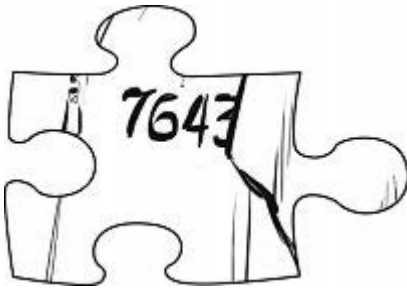
Ілан знову подивився у вікно. Тоді його погляд зупинився на озері у формі вагів. Це був такий само острів, як і на його малюнку.

Він щойно нарешті знайшов останній ключ до мапи скарбів.

Можливо, за останніми дверима нічого немає, лише порожнеча. Але Ілан хотів дійти до кінця своєї історії.

Він не випадково опинився у цій закинутій лікарні.

Хоч би якою була правда, вона чекає на нього там, на острові.

63

Драбина ледве перевищувала на кілька сантиметрів зовнішню стіну позаду лікарні.

Одягнений у свою куртку, цивільний одяг та рукавички, Ілан обережно піднімався щаблями, доліз до верху, підняв драбину і переставив її на інший бік. Він востаннє поглянув на лікарню у формі кажана: на її похмурі високі стіни, на маленькі заґратовані віконця. Подумати лише, він прожив тут чотири дні. Чотири дні у полоні жахливої заметілі, ставши жертвою

маніпуляцій і переслідування. При погляді ззовні, у променях сонця, що пробивалось між горами, усе це здавалося лише сценарієм фільму жахів. Він уже уявляв, як розповідає про свої страждання поліціантам. Він навіть не знав, із чого почати.

Він почав спускатися. Він приземлився на шар снігу, що сягав йому майже до колін, і вирушив у напрямку озера. Смуга води була розташована у заглибленні, за чотириста-п'ятсот метрів, а перепад висот між психіатричним комплексом і озером становив метрів п'ятдесят.

Шлях був важкий, Іланові доводилось чіплятися за дерева, він багато разів падав, ковзав на сідницях, але врешті-решт дістався берега озера живий і неушкоджений. Озеро було велике і широке, а вода в ньому — майже прозорого блакитного кольору, осяяна яскравим сонцем.

Острів у формі вагів був розташований ліворуч, далеко від берега. Через густий сосновий ліс, яким був укритий острів, неможливо було розгледіти хоча б щось. Завширшки острів десь метрів шістдесят. Чи правда, що там жив перший директор лікарні, як зазначав Гадес? Чи це те місце, де можна було почути крики пацієнтів?

Ілан спробував підійти ближче, пішовши уздовж берега.

У міру його руху точка огляду змінювалась, і невдовзі на протилежному від нього боці замайорів довгий місток, що дозволяв потрапити на острів. Ілан знову повторив собі: його пошуки не були марними, скарб існує і чекає на нього в кінці шляху.

З останніх сил він ступив на слизький місток. Сонце відблискувало на снігу і сліпило його. Дерево скрипіло під

ногами, вода тихенько хлюпала об дерев'яні стовпчики. Невдовзі Ілан зник у тіні сосон з одного боку острова і виринув з іншого. Звідси відкривався вид просто на психіатричний комплекс, що тулився до гір. Які моторошні декорації... Він зіщулився і вирушив назад до лісу. Далі знову з'явилося світло, потужні промені пробивались крізь гілки і врізались у землю на галявині.

Посередині височіла будівля з дерева та каменю. Вона була схожа на гірський притулок, у ній було дуже мало вікон, масивні стіни, величезні двері. Ілан з острахом підійшов до неї, йому перехопило подих: він уже бачив цю будівлю, вона існувала десь у глибині його пам'яті. Він звів очі і побачив поліцейний гелікоптер, що наближався.

Він знав, що органи правопорядку прийшли за ним. Щоб забрати його.

Він підійшов до дверей, глибоко
вдихнув і штовхнув двері.

Усередині тхнуло смертю.

На підлозі і двоярусних ліжках
лежали трупи. В одязі і трекінгових
черевиках. Усі вбиті ударами
викрутки.

Ілан миттєво впізнав товстуна Мокі,
просто посередині єдиної кімнати. Він
був голий. Поруч з ним — Ябловські
у позі ембріона. Далі Наомі Фей,
Вінсент Гайгекс, якого вбивця зняв із
кабелів, щоб принести сюди. Ще одне
тіло лежало під ковдрами, у глибині
кімнати, на верхньому ярусі ліжка. Він
хотів побачити, хто це. Він рухнув, бо
спершу побачив праворуч Хлою,
поранену в груди і відтягнуту в куток.
Її голова була нахилена трохи набік,
руки схрещені, а обличчя виражало
лише страждання.

Ілан погладив її по щоці і завив.

Усі вони були тут. Учасники
«Параної». Усі мертві.

Ілан поповз по підлозі і побачив біля
плінтуса викрутку з оранжевим
руків'ям. Він узяв її і стиснув у руці,
наче зброю. Йому здавалося, що він
опинився в пеклі.

Залишалося ідентифікувати ще одне
тіло. Кого вбивця приніс сюди
і поклав на верхній ярус? Ту руду
учасницю, Валері Жербуа? Віржіля
Гадеса?

Він зібрався підняти ковдру, коли за
спиною пролунав голос, приглушений
тканиною.

— То як, ти досі не зрозумів?

Ілан підскочив і обернувся.
У дверному отворі стояв убивця
з викруткою, одягнений в оранжевий
комбінезон і з полотняним мішком на

голови. Ілан наставив на нього викрутку.

— Навіщо? — вигукнув він.— Навіщо все це?

— Для того щоб відтворити правду. І щоб ти усвідомив себе. Ти від самого початку шукав винного, але всіх цих людей, одного за одним, убив ти. Ти і тільки ти. І якщо добряче поміркувати, то це логічно.

Ілан міцніше стиснув руків'я викрутки.

— Ти божевільний, Філоза, Шардон чи як тебе там.

— Хіба викрутка в моїх руках? Хіба це я весь заплямований кров'ю? Тобі знайоме це місце, бо ти вже був тут разом із Хлоєю Сандерс, Вінсентом Гайгексом та іншими. Ці кам'яні стіни тобі нічого не нагадують? Того дня надворі було стільки ж снігу і сонце світило так само. Це і є той самий

притулок, де всіх убили. І це було минулого року.

Слова відлунювали в Ілановій голові. Раптом він побачив картину: він іде разом із Хлоєю по снігу, піднімаючись по схилу, разом з групою людей позаду них. Він нахмурих брови і спробував зосередитись на тих, хто йшов позаду. Він не міг чітко роздивитись обличчя, але один з них виділявся серед інших силуетів своєю величезною статурою. Чи міг це бути Мокі?

Яскраві сонячні промені дедалі більше заливали кімнату.

Чоловік у оранжевому комбінезоні продовжив:

— Розплющ очі. Звідки у всіх, окрім тебе, ті шрами? Чому на всіх надгробках однакова дата смерті — минулий рік? Їх усіх убив ти!

— Нас усіх запроторили до цієї лікарні, над нами проводили досліді, і...

— Ці шрами — це удари викруткою, які наніс їм ти. Надгробки там тому, що всі вони мертві. Ти напав на них посеред ночі, коли вони мирно спали, виснажені після денного полювання на скарби. Озирнись навколо, саме в такому положенні ти залишив тіла. Напередодні ви були всі разом. Наступного ж дня залишився лише ти, сидючи у снігу, зі стертою пам'яттю. Це було рік тому. Вісім трупів, що опинились у могилі через тебе.

Ілан похитав головою. Він згадав ті маленькі надгробки на задньому дворі психлікарні. На очах забриніли сльози.

— Це безглуздо. Це ти їх усіх убив. Ти притягнув сюди їхні тіла. Ти...

Чоловік вказав пальцем на ліжко позаду Ілана.

— Ти маєш поглянути.

Молодий чоловік трохи повернувся і стягнув ковдру. Лежачи на боку, на нього широко розплющеними очима - дивився Максим Філоза. Його светр був всіяний дірками на грудях.

Ілан заляк. Якщо Філоза мертвий, тоді...

— Хто ти? — запитав він тремтячим голосом.

— Думаю, тепер ти готовий.

Чоловік купався у яскравому променистому світлі, яке утворювало білий еліпс за його спиною. Він підніс руку до горла і зняв мішок з голови.

— Ти вгадав: я — Люка Шардон,— сказав він.

Ілан дивився на це обличчя скільки міг, перш ніж воно розчинилось у сліпучому світлі.

Це обличчя було його власне.

64

Історія закінчилась.

Годинник на стіні лікарняної палати показував майже першу ночі.

Санді Клеор вимкнула диктофон. Її пацієнт, Люка Шардон, говорив більше шести годин із моменту прибуття до палати. Якщо додати ще обстеження, які він пройшов посеред вечора...

Виснажена, вона підвелася і підійшла до нього.

— Ви забули шматок простирадла на стільці,— сказав Шардон.— Не загубіть його, він важливий для мене. Напис на ньому — це останнє, про що я подумав, перш ніж впав у кому.

Клеор підійшла, взяла шматок тканини і поклала його на нічному столику — так, що напис «ІЛ АН 2-10-7» було добре видно.

— Тепер це все, що від тебе лишається, «Ілан 2-10-7»,— сказав Люка Шардон, дивлячись на маленьку білу смужку.— Звичайний шматок простирадла.

Він поглянув на співрозмовницю.

— Ілан Дедіссе... «*Ilan deux-dix-sept*»^{19}. Як ви це поясните? Приголомшливо, чи не так?

Психіатр була вражена розповіддю. Їй знадобився час, щоб відповісти.

— Я помітила, що назви барж, поштових марок та лабораторії, які ви згадували під час своєї розповіді, відсилають до об'єктів з вашого світу. «Абіліфай» застосовується для лікування шизофренії.

«Авлан» — назва, яку ви дали марці, — це бензодіазепін, «Еффексор» — це...

— Антидепресант...

Ілан подивився на крапельницю, що була введена в його передпліччя.

— То ось звідки цей фіолетовий слід на моїй руці.

— Неймовірно. Ваша історія сповнена подібних дрібних деталей. Ваш розум використав те, що вас оточує, щоб... вибудувати цей неймовірний сценарій. Він використав назви медикаментів, імена, що натякають на світ відеоігор, як-от Соні, Маріо, а також

безліч відсилок до «Пекла» Данте, зокрема для того, щоб оживити місце дії, людей...

Люка Шардон дивився психіатру в очі.

— Ця історія була не просто вигаданим сценарієм, вона відкрила мені правду, лікарю. Я вбив усіх цих людей, включно з моєю колишньою дівчиною Хлоєю. Я вбив їх у гірському притулку, коли вони відпочивали після важкого дня полювання на скарби. Тепер я це чітко пам'ятаю. Це дійсно правда?

Санді Клеор кивнула.

— Так. Ви пам'ятаєте, за яких саме обставин?

— Того вечора ми сварилися з Хлоєю, я хотів повернутися додому.

— Чому?

— Я погано почувався надворі, паморочилося в голові. Світло, висота, усі ці гравці... Я хотів повернутися до своєї кімнати, замкнутися там, щоб навколо мене нікого не було. Але Хлоя змусила мене залишитися. Йшов сніг, починало темнішати, повернутися того ж вечора було неможливо. Тоді я забився в куток у тому притулку і не ворушився. Але... щось стукнуло мені в голову. Я чув крики, я...

Він замовк на декілька секунд, перш ніж продовжити.

— Потім біля мене опинився відчинений ящик для інструментів. З тією викруткою з оранжевою ручкою... Не знаю, що на мене найшло. Посеред ночі я стиснув її в руці аж до болю. I...

Він заплющив очі. Його обличчя скривилось, м'язи напнулися під ременями.

— Вдарив... Я всіх їх убив... Я...

Тепер він ридав.

— Чому? Чому я це зробив? Я ж не вбивця.

— Саме тому вас визнали неосудним.

Психіатру було важко зберігати ясність думок. Неймовірна історія, яку розповідав її пацієнт упродовж декількох годин, не підлягала розумінню.

— Ви усвідомлюєте, що те, що ви пережили під час коми, відкриває неймовірні перспективи для психіатрії? Ви... Ви відшукали правду, лежачи нерухомо в цьому ліжку, у той час як вас вважали

*майже мертвим! Тоді як ми
перепробували на вас усе — від
електротерапії до найсильніших
препаратів — безуспішно! Ви
боролися і, схоже, частково
перемогли хворобу, яка вас
засліплювала!*

Люка напружився.

— Мені на все це плювати, лікарю!

Клеор було важко зберігати спокій.

*— Це буде наступний етап нашої
роботи: не залишити більше
темних зон і зрозуміти глибинну
причину, що могла підштовхнути
вас до такого вчинку. Вочевидь,
загибель ваших батьків
у автокатастрофі прискорила вашу
деградацію і розвиток психозу. Ви
ще до неї багато грали, причому
змалечку. Відеоігри, потім рольові
ігри, іноді понад шістнадцять годин
на добу... Віртуальне і так займало*

величезну частину вашого життя,
а після їхньої смерті ви повністю
відірвалися від реального світу...
Замкнувшись у своїй маленькій
кімнатці, ви жили лише перед
екраном, в іграх та в оточенні
уявних персонажів. Фікція була -
єдиним способом втекти від реалій
життя і страждання, що вас
охопило.

Люка заспокоївся, він уважно слухав,
рівно дихаючи. За маленьким вікном
досі падав сніг.

— Отже, мій батько був
робітником на заводі «Кристом»,
мати не працювала, ми жили в тому
маленькому будиночку на околиці...
Як я дійшов думки, що мої батьки —
дослідники? Що я жив з ними
у великому будинку в Монмірай? Як
мені вдалося обманути самого
себе?

— Хвороба, Люко. Кілька років тому у вас почалася певна форма параної, посилена вашою ізольованістю. Робота на заправці не вирішувала проблему: ніч, самотність, нестача спілкування. Ви поступово ізолювалися, десоціалізувалися. Ваша колишня дівчина декілька разів намагалась витягти вас із вашого закритого світу. Це полювання на скарби, у якому вона вмовила вас узяти участь, стало фатальним. У той період ви були вибухівкою вповільненої дії. З вами сталося те, що психіатри називають деліріозним синдромом. Якщо хочете — грім серед ясного неба, коли ви повністю втрачаєте контроль і стаєте здатні на найгірше.

Вона запропонувала йому склянку води і допомогла попити, потім освіжилась сама і продовжила:

— Після цього жахливого вчинку ваша свідомість замаскувала правду. Увімкнулися захисні механізми, щоб уберегти вас. Спогади, пов'язані з цим полюванням на скарби й тим, що сталося у гірському притулку, були надійно захищені у вашому мозку і стали недоступні вашій свідомості. Коли жандарми знайшли вас за притулком, ви все забули. Психічне захворювання прогресувало, вибудовуючи навколо вас твердий панцир. Ви самі переконали себе у змові проти вас і ваших батьків. У вашій голові вони стали блискучими дослідниками, що зберігають дуже важливу таємницю. Продовження ви знаєте. Після чотирьох місяців безрезультатної терапії у моїй лікарні ви намагаєтесь покінчити з собою. Допомога приходить вчасно, щоб уникнути смерті від асфіксії, але надто пізно, щоб завадити комі. І саме в цей момент, коли ви балансуєте між життям та

*смертю, ваш мозок починає
вигадувати історію. Історію Ілана
Дедіссе, який вирушає на пошуки
правди.*

*Люка мовчав, уважно слухаючи слова
психіатра.*

*— Вам потрібен був справжній
квест, виклики, завдання, щоб
докопатися до власної психіки та
зорієнтуватися у її складному
лабіринті. Так виникла ця гра:
«Параноя». Ви були в глибокій комі,
але ваша мозкова активність була
дуже інтенсивною. Поки що ми
точно не знаємо — якщо не брати
до уваги ваш випадок,— що саме
відбувається під час цього
специфічного періоду, коли людський
організм опиняється на межі між
життям та смертю. Упродовж
п'яти тижнів ви ні разу не проявили
жодної рухової активності, ваші
зіниці не реагували на світло, але
ваш мозок був цілком живий. Однак*

лікарі зафіксували шкірні реакції типу «гусячої шкіри», причому багато разів. Вони ніколи не бачили нічого подібного.

— Мені було так холодно в моїй історії. Увесь час...

Він затремтів.

— Отже, світло в обличчя, люди, які щось говорили мені на вухо, те, що мені кололи в передпліччя, датчики на голові... Вони спрацювали як втручання в мою історію?

— Так. Ілан Дедіссе почав чути голоси, у нього почалися сильні головні болі, галюцинації, почав бачити тіні під повіками — просто тому, що реальний світ був тут, навколо вашого нерухомого тіла, і ваш мозок, занурений у свою власну історію, не міг повністю від нього абстрагуватись... У вашому сценарії ви також часто приймали

душ, для вас це був момент відпочинку, який ви любили, і це, напевно, пов'язано з гігієнічними процедурами, які з вами регулярно проводили санітарки, тут, у вашій палаті. Ви відчували їх крізь кому, і ваш мозок інтерпретував ваші відчуття в режимі реального часу.

— Я був у комі п'ять тижнів... Проте історія від пробудження Дедіссе у його кімнаті і до епілогу на острові у формі вагів здається такою стислою...

— Це доводить, що час тече по-іншому, коли ми не у свідомості. Достатньо згадати сни, які іноді тривають лише кілька секунд, тоді як нам вони здаються вічністю. Напевно, вашому мозку необхідно було час від часу входити в режим сну, перш ніж продовжити історію з того місця, де він зупинився. Гадаю, ми зможемо відстежити різні фази його активності на

електроенцефалограмi. Ми розшифруємо i вивчимо її вздовж i впоперек, це я вам гарантую.

Люка дедалі сильніше відчував, як його охоплює втома, але засинати не хотів. Сон його лякав. Страх більше не прокинутися. Пережити ще один кошмар.

— Знаєте, я думаю, що одразу після повішення у мене був вибір,— сказав він.

— Який вибір?

— Жити чи померти. Я пережив досвід білого світла, про яке говорять ті, хто бачив смерть в обличчя... Я бачив себе в кімнаті, яскраве світло поманило мене до вікна. Я підійшов, відчув потужне тепло на обличчі. Мені було добре.

Клеор не відповіла. Вона знала, що цьому, без сумніву, є наукове

пояснення на кшталт нестачі кисню і крові в ділянці очей або вивільнення ендорфінів у мозку. Ілан опустив повіки і лагідно посміхнувся, наче те світло досі було там, навколо нього.

— Але щось мене затримало, якась сила не дала мені покинути цей світ, не дізнавшись правди. Дзвінок Хлої затягнув мене в цей простір між двома світами, яким і є глибока кома.

Яскраве світло зникло. Ілан Дедіссе прокинувся у будинку, який існував лише в моїй уяві та моїх сценаріях.

— Отже, у комі почалася боротьба проти психічної хвороби.

Клеор не могла вгамувати своє збудження. Усе, що розповів їй Люка Шардон, сходилося і демонструвало, наскільки складними і надзвичайно потужними є механізми психіки. У комі його власна свідомість

змусила його повірити, що те, що він пережив, було насправді. Хвороба пильнувала, наче охоронець, і її потрібно було блискуче обвести навкруг пальця. Повторювання Люці Шардону, що він хворий і що він убив вісьмох людей, нічого не давало. Потрібно було потрапити всередину його мозку, поставити його перед такою формою дійсності, яка б унеможливила будь-які заперечення. Наскільки їй було відомо, ще жодного такого випадку зафіксовано не було.

— Ви усміхаєтесь сама до себе,— сказав їй Люка.

Санді Клеор підняла голову від своїх нотаток.

— Так, так. Я думала про завірюху, що супроводжувала вас протягом усієї історії. Вона була лише артефактом. Напевно, всередині вас точилася жорстока боротьба.

Можливо, психічне захворювання намагалося висмикнути вас із цієї історії, але ця хурделиця не дала їй завершитись раніше, ніж ви будете готові прийняти правду. Коли настав час, повернулась гарна погода, яка дозволила вам вийти і вирушити до острова. Це абсолютно неймовірно.

Люка повернув голову до маленького віконця, за яким кружляли сніжинки. Його погляд спохмурнів.

— У неї були ваші очі, ваша стрижка, ваше обличчя...

— Перепрошую?

— На початку, коли Хлоя приїхала, щоб поговорити зі мною про «Параною», вона була схожа на вас. З часом вона знову стала собою.

Люка говорив із сумом в очах. Психіатр закрила свій блокнот.

— Хлоя-психолог була там для того, щоб узяти вас за руку і повести до гри, змусити вас заглибитися в себе. Інша Хлоя символізувала спогади, радість та біль. Ваша історія — це лише сукупність вашого досвіду, вашого минулого, того, що ви пережили в лікарні. Усе це було інсценовано і проінтерпретовано вашою уявою. Сванессон, лікарня, до якої ви потрапили, стала кошмарним і повністю вигаданим місцем, тому що в глибині душі у вас склалося саме таке уявлення про мій заклад. Епізод з електричним стільцем був лише втіленням ваших страхів перед електротерапією. У реальному житті ви писали сценарії для ігор; і історію, яку прожив Ілан Дедіссе, написали ви, Люко Шардон, у своїй голові.

Люка піймав себе на тому, що посміхається.

— Але цей сценарій зовсім не досконалий. Наче у хорошій відеогрі, у ньому було декілька багів, чи не так? Я пам'ятаю ті трекінгові черевики. Наприклад, я був у них на баржі, і вони ж були на ногах у всіх гравців у Сванессоні.

— Конкретно в цьому випадку це були не баги, а послання, які встановлювали зв'язок між вами і тим, що сталося в притулку, спосіб поступово підготувати вас до правди. Ця правда була настільки нестерпною, що ви до самого кінця не розуміли цих послань. Однак деякі з них були дуже потужні, як-от оранжева викрутка чи хрести на дверях Хлої. Не кажучи вже про її шрами, її порожню квартиру впродовж року, її вічно холодні руки.

Пальці Люки стисли простирадла.
Його обличчя напружилось.

— Це був спосіб сказати мені і безперервно нагадувати, що вона мертва, так?

— Так.

— Мертва, як і решта гравців. У них усіх були холодні руки...

Люка Шардон замислився, поки Санді Клеор підвелася й почала одягати куртку. Молодий чоловік подумав про Гаеля Мокі, Рея Лепренса, Наомі Фей, Максима Філозу, Вінсента Гайгекса, Фредеріка Ябловські, Валері Жербуа та Хлою. Окрім останньої, він зовсім нікого не знав. Просто незнайомі обличчя, учасники полювання на скарби, яким не пощастило провести ніч в одному притулку з ним.

— Ви розкажете мені про жертви? — запитав Люка.— Мені потрібно знати, ким вони були насправді, як жили. Напевно, вони

дуже відрізняються від того, якими я їх зараз уявляю.

— Звичайно, Люко. І ми разом прослухаємо запис на диктофоні. Тепер, коли я знаю історію, я розумію, що залишається ще так багато речей, які слід розшифрувати. Стільки прихованих знаків, відсилок, «багів», як ви кажете.

Жінка дзенькнула ключами від машини і підійшла до вікна. Декілька секунд вона нерухомо стояла напроти скла і врешті-решт повернулась до Люки.

— Сідати за кермо в таку погоду було би божевіллям. Гадаю, я тут у пастці разом з вами.

Люка Шардон примружив очі. Його обличчя напружилось.

— *Можливо, ми з неї ще не
вибрались.*

— *Про що ви говорите?*

— *Про мою історію...*

{1} *Le Dauphiné libéré* (від фр.— «Вільний Дофіне») — провінційна щоденна французька газета, відома своїм акцентом на місцевих новинах та подіях. Випускається в Греноблі.

[Повернутися до читання](#)

{2} *Caton d'Utique* (фр.) — Марк Порцій Катон (відомий також як Молодший, або Утічний, 95–46 до н. е.), давньоримський політичний діяч.

[Повернутися до читання](#)

{3} Загальноприйнятий у військовій справі термін, яким позначається день початку військової операції.

[Повернутися до читання](#)

{4} Французькою — *Ce Joli Air À Deux*.

[Повернутися до читання](#)

{5} Департамент на заході Франції, один із департаментів регіону Бретань. [Повернутися до читання](#)

{6} У Франції діє система цифрових або буквено-цифрових кодів, які видає Національний інститут статистики та економічних досліджень (фр. *Institut National de la Statistique et des Études Économiques*). [Повернутися до читання](#)

{7} Від фр. *golfe* — затока. [Повернутися до читання](#)

{8} Департамент на заході Франції, один із департаментів регіону Бретань. [Повернутися до читання](#)

{9} Від фр. *Gros Ventre* — «Велике Черевो». [Повернутися до читання](#)

{10} Назва немає жодного стосунку до Османської імперії. Жорж Ежен Осман (фр. *Georges Eugène Haussmann*), відомий як барон Осман (1809–1891) — французький державний діяч, префект департаменту Сена, сенатор, член

Академії образотворчого мистецтва, містобудівник, багато в чому визначив сучасний вигляд Парижу. (Прим. пер.) [Повернутися до читання](#)

{11} ВВХ — відділення важкохворих. [Повернутися до читання](#)

{12} Розвельський інцидент (англ. *Roswell incident*) — один або декілька випадків «контакту з прибульцями» 1947 року у штаті Нью-Мексико біля містечка Розвелл. Існувала популярна версія про падіння невідомого летючого об'єкта з пілотом-інопланетянином на борту. (Прим. пер.) [Повернутися до читання](#)

{13} Крокідоліт — азбестовий різновид мінерала рибекіта, канцерогенний матеріал. (Прим. пер.) [Повернутися до читання](#)

{14} Дефанс, або Ла-Дефанс (фр. *La Défense*) — сучасний діловий і житловий квартал у ближньому передмісті Парижу. Дефанс вважають найбільшим діловим центром Європи. (Прим. пер.) [Повернутися до читання](#)

{15} Сквотинг — заселення покинутої чи незайнятої будівлі людьми, які не є її власниками чи орендарами та не мають інших дозволів на її використання. (Прим. пер.) [Повернутися до читання](#)

{16} Джордж Ендрю Ромеро (1940–2017) — американський кінорежисер і сценарист, знімав переважно фільми жахів. (Прим. пер.) [Повернутися до читання](#)

{17} МакГайвер — головний герой популярного однойменного американського телесеріалу (1985–1992) у жанрі пригодницького бойовика. [Повернутися до читання](#)

{18} Гадес — одне з імен давньогрецького бога підземного світу, володаря царства тіней померлих. Він же — Аїд, Аїдонеї, Плутон. (Прим. пер.) [Повернутися до читання](#)

{19} Числа «2-10-7» перекладаються французькою «*deux-dix-sept*» і читається це приблизно як «Дедіссе». (Прим. пер.) [Повернутися до читання](#)